

เรียนรู้เพื่อรับใช้สังคม

กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย
LITERARY TECHNIQUES AND THEMES IN THAI Y-NOVELS

LI XINYAO

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
พ.ศ. 2564

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย
LITERARY TECHNIQUES AND THEMES IN THAI Y-NOVELS

LI XINYAO

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)
เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2564

รองศาสตราจารย์ ดร.มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์
ประธานกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

อาจารย์ ดร.จันทรสูตา ไชยประเสริฐ
อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร
กรรมการ

อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร
ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

อาจารย์ ดร.จันทรสูตา ไชยประเสริฐ
กรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิก สุนทรชัย
คณบดีคณะศิลปศาสตร์

กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย

LI XINYAO 626045

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: จันทร์สุดา ไชยประเสริฐ

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย จำนวน 16 เรื่อง เสนอผลการวิจัยด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยด้านกลวิธีการแต่ง พบว่า 1) การตั้งชื่อ มีการตั้งชื่อเรื่องและการตั้งชื่อบท การตั้งชื่อเรื่อง พบมีการตั้งชื่อเรื่องตามโครงเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์เริ่มต้นความสัมพันธ์ของตัวละครหลัก การตั้งชื่อเรื่องแสดงลักษณะตัวละคร การตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ของตัวละคร และการตั้งชื่อเรื่องด้วยสัญลักษณ์ การตั้งชื่อเรื่องช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจนวนิยายมากขึ้น แต่ส่วนใหญ่ไม่มีลักษณะโดดเด่นที่ทำให้นวนิยายวายแตกต่างจากนวนิยายประเภทอื่น ๆ การตั้งชื่อบท พบว่ามีการตั้งชื่อบทตามเหตุการณ์สำคัญ การตั้งชื่อบทด้วยลักษณะตัวละคร และการตั้งชื่อบทด้วยชื่อสิ่งของหรือสถานที่สำคัญในบท ทำให้ผู้อ่านรับรู้จุดสำคัญของแต่ละบท 2) การสร้างโครงเรื่อง ได้แก่ การเปิดเรื่อง พบว่ามีการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายให้เห็นถึงลักษณะความคิด และการกระทำของตัวละคร และการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา ส่วนการสร้างความขัดแย้งพบ 4 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลักที่เปิดเผยสนิมทางเพศเป็นชายรักชายชัดเจน ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครเอกที่ยังไม่เปิดเผยขอบบุคคลเพศเดียวกัน ความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลักกับตัวละครอื่น ๆ และความขัดแย้งในจิตใจของตัวละครหลัก การสร้างความขัดแย้งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ทำให้นวนิยายวายต่างจากนวนิยายประเภทอื่น และการปิดเรื่อง มีการปิดเรื่องด้วยการบรรยายความคิดและการกระทำของตัวละคร และการปิดเรื่องด้วยบทสนทนา การปิดเรื่องแสดงให้เห็นการยอมรับและเปิดเผยสนิมทางเพศอย่างชัดเจน และแสดงตัวละครได้รับความรักและความสุข 3) การสร้างตัวละคร คือ พระเอกกับนายเอกเป็นตัวละครเอกที่มีลักษณะดั่งงามและเป็นคู่รักกัน ตัวละครรอบข้างตัวละครรักร่วมเพศ เป็นบุคคลในครอบครัว เพื่อน คนรอบข้างตัวละครเอกมีบทบาทเป็นคู่ขัดแย้งแสดงการไม่ยอมรับหรือขัดขวางความรักของตัวละครเอก หรือเป็นผู้ช่วยเหลือให้ความรักของตัวละครเอกสมหวัง 4) การสร้างบทสนทนา มีการสร้างบทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอก บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร และบทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง ทำให้เหตุการณ์พัฒนาอย่างสมเหตุสมผล 5) การสร้างฉากและบรรยากาศ มีการสร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว และฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะ ฉากทั้ง 2 ประเภทให้ตัวละครได้เปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงของตัวเอง

ด้านแนวคิด พบว่า ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิด 4 ประเด็น ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับความรัก คือ การกล้าเปิดเผยตัวตน ทำให้ได้รับการยอมรับ ความจริงใจทำให้ความรักมีความเข้มแข็ง และการไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจทำให้ความสัมพันธ์แปลกแยก แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม คือ ความช่วยเหลือสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และความขยันหมั่นเพียรทำให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า แนวคิดเกี่ยวกับความประพฤติน่าดี คือ การเต็มใจทำให้ขาดสติและการทะเลาะวิวาท และแนวคิดเกี่ยวกับการเข้าใจและยอมรับความเท่าเทียมกันทางเพศแบ่งได้มี 2 ลักษณะ คือ กลุ่มคนรักร่วมเพศการยอมรับความเป็นจริงของตัวเอง จึงทำให้ภูมิใจกับตัวเองมากขึ้น และการได้รับการยอมรับและเข้าใจทำให้ชีวิตกลุ่มคนรักร่วมเพศดีขึ้น แนวคิดดังกล่าวในนวนิยายวายทำให้ผู้อ่านเข้าใจกลุ่มคนรักร่วมเพศเป็นบุคคลควรได้รับการยอมรับในสังคม และช่วยสร้างสังคมที่เคารพเพศวิถีและสนิมทางเพศที่หลากหลายมากกว่าเดิม

คำสำคัญ: กลวิธีการแต่ง แนวคิด นวนิยายวายไทย นวนิยาย

LITERARY TECHNIQUES AND THEMES IN THAI Y-NOVELS

LI XINYAO 626045

MASTER OF ARTS (COMMUNICATIVE THAI AS A SECOND LANGUAGE)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: JANSUDA CHAIPRASERT, Ph. D.

ABSTRACT

This research aimed to analyze literary techniques and themes in sixteen Thai Y-Novels. Research findings were reported as a descriptive analysis.

For literary techniques, five aspects were noted, as the following. 1) Titling – names of novels were generated to their plots; the beginnings of love, characteristics or relationships of the protagonists; and symbolic names. These titles were not distinguished from general novels. For chapter names, major actions; characteristics of characters; names of things or places were used. These names assisted readers to grab main points of the chapter. 2) Plot – the exposition variously began with narration of thoughts; actions; or dialogues of characters. Four types of conflicts were found, including sexual desires of two homosexual characters; relationships between the homosexual protagonist and a covered-homosexual character; conflicts between the protagonist and other characters; and mental conflicts of the protagonist. These conflicts mainly distinguished Y-novel from the others. For the resolution, three types were noted, which were narrations of thoughts; actions; or dialogues of characters. The resolution usually showed acceptance and sexual taste uncovering of characters, which brought them their achievement of love and happiness. 3) Characters – the male protagonist and his male love always were good persons and loved each other. Most minor characters were family members and friends of the protagonist. Roles of these characters were either against or supporting the love of the protagonist. 4) Dialogue – it mainly conveyed loves or characteristics of the protagonist and made the plot develop realistically. 5) Setting and Atmosphere – both personal and public setting and atmosphere were presented in the novels, which were used to reveal feelings and emotions of characters.

For the theme, four areas were found in novels studied, including: 1) Love – the uncovered and sincere love led to a healthy love and respectable acceptance, while the covered and insincere love made the relationships alienated. 2) Moral – considerate relationships and diligence brought prosperities. 3) Misbehavior – drinking alcohol caused the loss of sense and fights. And 4) sexual equality – self-awareness of being homosexual persons and acceptance from the public very much affected lives improvement. This theme in Y-novel initiated understandings and respects from the public toward this alternated sex.

Keywords: Literary techniques, Themes, Thai Y-novels, Novels

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือ เมตตา และกำลังใจจากบุคคลต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์ ดร.จันทร์สุดา ไชยประเสริฐ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ผู้สละเวลาอันมีค่าแนะนำการแก้ไขการเขียนรายงานวิจัยฉบับนี้จนเสร็จสมบูรณ์ รวมทั้งเป็นผู้ให้กำลังใจและสนับสนุนให้ผู้วิจัยตั้งใจวิเคราะห์ข้อมูลที่ถูกต้องด้วยความหวังใฝ่ผู้วิจัยเสมอมา ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ในโอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ให้คำแนะนำในการแก้ไขวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์และสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ดร.มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ อาจารย์ดร.พัชรินทร์ บุรณะกร และ อาจารย์ ดร.จันทร์สุดา ไชยประเสริฐ

ขอขอบคุณ เพื่อน พี่น้อง และบุคคลอื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวนามที่ได้ให้กำลังใจ ช่วยเหลือ และเตือนสติให้ผู้วิจัยทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้จนแล้วเสร็จ

ท้ายที่สุดนี้ขอขอบพระคุณบิดามารดาที่ให้ความรัก ความหวังใจ และกำลังใจแก่ผู้วิจัยในการมาศึกษาเล่าเรียนในประเทศไทยจนสำเร็จการศึกษาตามเจตนารมณ์

LI XINYAO

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่ออังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์	3
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย	4
1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย	6
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับนวนิยาย และนวนิยายวาย	7
2.1.1 ความหมายของนวนิยาย	7
2.1.2 ประเภทของนวนิยาย	8
2.1.3 องค์ประกอบของนวนิยาย	14
2.1.4 กลวิธีการแตงนวนิยาย	19
2.1.5 ประโยชน์หรือคุณค่าของนวนิยาย	27
2.1.6 ที่มาและความหมายของนวนิยายวาย	28
2.1.7 ลักษณะเนื้อหาของนวนิยายวาย	30
2.2 ความรู้เกี่ยวกับรักร่วมเพศ	31
2.2.1 ความหมายของรักร่วมเพศ	31
2.2.2 ลักษณะของรักร่วมเพศ	32
2.2.3 ประเภทของรักร่วมเพศ	33
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	34
2.3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการแตงนวนิยาย	34

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวคิดในนวนิยาย	39
2.3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษานวนิยายวาย	42
2.4.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาร่วมเพศ	46
บทที่ 3 กลวิธีการแตงนวนิยายวายไทย	
3.1 การตั้งชื่อ	52
3.1.1 การตั้งชื่อเรื่อง	52
3.1.2 การตั้งชื่อบท	57
3.2 การสร้างโครงเรื่อง	62
3.2.1 การเปิดเรื่อง	62
3.2.2 การสร้างความขัดแย้ง	68
3.2.3 การปิดเรื่อง	84
3.3 การสร้างตัวละคร	88
3.3.1 ตัวละครร่วมเพศ	88
3.3.2 ตัวละครรอบข้างตัวละครร่วมเพศ	91
3.4 การสร้างบทสนทนา	102
3.4.1 บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละคร	102
3.4.2 บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร	109
3.4.3 บทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง	111
3.5 การสร้างฉากและบรรยากาศ	114
3.5.1 ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว	114
3.5.2 ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะ	120
บทที่ 4 แนวคิดในนวนิยายวายไทย	
4.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรัก	127
4.1.1 การกล้าเปิดเผยตัวตนทำให้ได้รับการยอมรับ	127
4.1.2 ความจริงใจทำให้ความรักมั่นคง	130
4.1.3 การไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจกันทำให้ความสัมพันธ์แปลกแยก	133
4.1.4 ความรักมีอิทธิพลเหนือค่านิยมของสังคม	136

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.2 แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม	138
4.2.1 ความช่วยเหลือสร้างความสัมพันธ์ที่ดี	138
4.2.2 ความขยันหมั่นเพียรทำให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า	142
4.3 แนวคิดเกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่ดี	143
4.3.1 การดื่มเหล้าทำให้ขาดสติและการทะเลาะวิวาท	144
4.3.2 การขับซิ่งด้วยความเร็วทำให้เกิดอุบัติเหตุ	146
4.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเข้าใจและยอมรับความเท่าเทียมทางเพศ	147
4.4.1 การยอมรับและภูมิใจกับความเป็นจริงของตัวเองทำให้มีความสุขมากขึ้น	147
4.4.2 การให้การยอมรับและเข้าใจทำให้ชีวิตดีขึ้น	149
บทที่ 5 สรุปและอภิปรายผล	
5.1 สรุปผลการวิจัย	154
5.2 อภิปรายผล	158
5.3 ข้อเสนอแนะ	160
บรรณานุกรม	161
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก เอกสารรับรองคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย	168
ภาคผนวก ข เรื่องย่อนวนิยาย	169
ประวัติผู้เขียน	183

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กลวิธีการแต่งเป็นศิลปะสำหรับการแต่งวรรณกรรมที่มีความสำคัญสำหรับผู้สร้างวรรณกรรม ดังที่ สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543, น. 121) กล่าวว่า “กลวิธีในการเสนอเรื่อง ทำให้เรื่องน่าอ่าน น่าสนใจ และมีผลต่อการดำเนินเรื่อง ซึ่งผู้แต่งพยายามสร้างขึ้นเพื่อให้งานเขียนของตนมีลักษณะเด่น แปลก และมีคุณค่า” กลวิธีการแต่งที่นักเขียนใช้ในการแต่งวรรณกรรมให้น่าสนใจและเรื่องมีลักษณะพิเศษของตน ได้แก่ การวางโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างฉาก การเสนอแนวคิด การดำเนินเรื่องไปตามโครงเรื่องที่ผูกไว้ (ปิยะมาศ กาญจนเรืองโรจน์. 2542, น. 21) ผู้สร้างวรรณกรรมนำวิธีการแต่งต่าง ๆ ดังกล่าว ผสมกับความคิด มุมมอง และประสบการณ์ของตนเอง จึงได้สร้างวรรณกรรมที่มีความสมบูรณ์ได้รับความนิยมนจากผู้อ่าน กลวิธีการแต่งที่ผู้เขียนเลือกใช้จะช่วยทำให้ผู้อ่านชื่นชอบวรรณกรรมหรือไม่ขึ้นอยู่กับฝีมือของผู้เขียนวรรณกรรม ผู้เขียนยิ่งแสดงความสามารถในการใช้กลวิธีการแต่งที่ดี ผลงานยิ่งได้รับความนิยมนจากผู้อ่านมาก ดังนั้น ไม่ว่าจะวรรณกรรมเรื่องใดก็ตาม จึงต้องมีกลวิธีการแต่งผสมในเรื่อง

สำหรับนวนิยาย กลวิธีการแต่งเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญ และขาดไปไม่ได้ ซึ่งนวนิยายมีหลายประเภท แต่ละประเภทก็จะมีลักษณะและกลวิธีการแต่งแตกต่างกัน เช่น นวนิยายสะท้อนสังคม (Social Novel) เป็นนวนิยายที่พันกับสังคมส่วนใดส่วนหนึ่งในสมัยหนึ่ง นวนิยายประวัติศาสตร์ (Historical Novel) มีลักษณะเด่นคือ สร้างโครงเรื่องหรือเนื้อเรื่องมาจากเหตุการณ์ในอดีต นวนิยายผจญภัย (Novel of Adventure) มีโครงเรื่องหลักที่ได้กล่าวถึงตัวละครเอกต่อสู้ผจญภัยจนได้รับความสำเร็จ และนวนิยายลึกลับเหนือธรรมชาติ (Horror and Supernatural Novel) เป็น นวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงเรื่องภูตผี จิต วิญญาณและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พิสดารไม่ได้ (สายทิพย์ นุกูลกิจ, น. 190-191)

นวนิยายแต่ละประเภทมีลักษณะและกลวิธีการแต่งที่แตกต่างกัน ปรากฏองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากและบรรยากาศ และแนวคิด แนวคิดเป็นองค์ประกอบสำคัญของนวนิยาย เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เนื้อหาของนวนิยายแต่ละเรื่องลึกซึ้ง และกว้างขวางมากขึ้น และนวนิยายเป็นงานเขียนที่มีขนาดยาว มักจะได้นำเสนอหลายแนวคิดในเรื่อง การอ่านนวนิยายได้ทำให้ผู้อ่านรับรู้หรือเข้าใจแนวคิดที่ผู้เขียนสร้างไว้ในเรื่อง เพราะผู้เขียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสังคมมีความรู้ความคิดเห็นต่อมนุษย์หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่อยู่ในสังคม และผสมเข้าไปในผลงานนวนิยายของตัวเองการผสมแนวคิดเข้าไปในนวนิยายมีหลายวิธี เช่น ผ่านพฤติกรรมของตัวละคร บทสนทนาและฉากต่าง ๆ

ในปัจจุบันมีนวนิยายประเภทหนึ่งที่กำลังได้รับความสนใจจากวัยรุ่น เป็นวรรณกรรมที่เพิ่งเกิดขึ้นและได้รับความนิยมเมื่อประมาณ 10 ปีที่ผ่านมา และรับการตีพิมพ์อย่างเปิดเผยในร้านหนังสือไม่ถึง 5 ปี เป็นนวนิยายประเภทรักพาฝันในนวนิยายรักวัยรุ่น (อนุชา พิมพ์ศักดิ์ และโสภี อุ่นทะยา. 2560, น. 179-180) จากการสำรวจผู้วิจัยได้เห็นว่า นวนิยายวายเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยม มีผู้ติดตามไม่น้อย นวนิยายวายจึงได้รับการสร้าง การตีพิมพ์ และเผยแพร่มากขึ้น ผ่านช่องทางหลากหลาย เช่น ในเว็บไซต์ วิทยุวลัย, READAWRITE และสำนักพิมพ์ เช่น นาบุ, fast-book, เอเวอร์วาย เป็นต้น หรือนักเขียนตีพิมพ์ผลงานเอง ปัจจุบัน มีแฟนคลับนวนิยายวายแต่ละเรื่องมากกว่าหมื่นคน และมักจะมือนิยายวายได้จัดทำเป็นละครโทรทัศน์ เช่น *Love Sick: The Series* ออกฉายผ่านทาง MCOT HD ปี พ.ศ. 2557-2558, *Make it right the Series รักออกเดิน* ออกฉายผ่านทาง MCOT HD ปี พ.ศ. 2558, *SOTUS: The Series – พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง* ออกฉายผ่านทาง GMM25 ปี พ.ศ. 2560, *เดือนเกี่ยวเดือน* ออกฉายผ่านทาง One31 ปี พ.ศ. 2560, *SOTUS S* ออกฉายผ่านทาง GMM25 ปี พ.ศ. 2560-2561, *อาทิตย์ของผม* ออกฉายผ่านทาง One31 ปี พ.ศ. 2561 เป็นต้น ละครโทรทัศน์เหล่านี้ นอกจากได้ทำให้มีกลุ่มผู้ชมที่ชื่นชอบละคร และนักแสดงที่ถ่ายทอดเหตุการณ์มาจากนวนิยายวายแล้ว ยังทำให้มีกลุ่มผู้อ่านกลับไปสนใจและตามหานวนิยายวายอ่าน ทำให้นวนิยายวายที่ได้เป็นละครโทรทัศน์ได้มีกลุ่มผู้อ่านมากขึ้น

ผู้วิจัยได้ศึกษาเบื้องต้นได้เห็นว่า นวนิยายวายมีกลวิธีการแต่งที่มีลักษณะเฉพาะและพิเศษแตกต่างไปจากวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ คือ เน้นการสร้างโครงเรื่องที่นำเสนอความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ให้ตัวละครที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ ไม่ได้รับการยอมรับหรือนิยมทางเพศจากตัวละครอื่น เช่น ครอบครัว เพื่อน คนรอบข้างต่าง ๆ และการสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับจิตใจของตน คือ ให้ตัวละครกลุ่มคนรักร่วมเพศเกิดความสับสนในตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกอยากติดตามอ่านต่อไปเพื่อทราบทางออกของปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ด้านตัวละครที่สร้างในนวนิยายวายนั้น มีลักษณะเด่นคือ ตัวละครหลักของนวนิยายวายแบ่งเป็น พระเอก และนายเอก ซึ่งล้วนเป็นวัยรุ่นกลุ่มคนรักร่วมเพศ เช่น นักเรียน นักศึกษา และวัยเริ่มต้นทำงาน และเห็นว่า การนำเสนอตัวละครรักร่วมเพศมักจะมีลักษณะนิสัยและหน้าตาดี มีฐานะทางครอบครัวร่ำรวย ลักษณะเชิงบวกของตัวละครเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการที่งดงาม มีความสุข ช่วยดึงดูดความนิยมของกลุ่มผู้อ่านที่เป็นวัยรุ่นมากขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยายวายให้ละเอียดต่อไป

ความนิยมนวนิยายและละครโทรทัศน์วายเป็นปรากฏการณ์ทางวรรณกรรมที่ผู้ศึกษาวรรณกรรมสนใจศึกษานวนิยายวายในประเด็นต่าง ๆ เช่น อนุชา พิมพ์ศักดิ์ ได้ศึกษาเรื่อง ภาพแทนเกย์ไทยในนวนิยายวายเรื่อง “ดาวเกี่ยวเดือน” : การผลิตซ้ำอุดมการณ์ทางการเมืองเรื่องเพศใน

สังคมไทย การศึกษาพบว่า นวนิยายวายจะให้ตัวละครฝ่ายกระทำแสดงแข็งแกร่ง นำเสนอตัวละครฝ่ายถูกกระทำผ่านภาพของผู้หญิง เช่น เรียบร้อย เก๋บัว แม้ว่ากลุ่มชายรักร่วมเพศในสังคมจริงอาจไม่ใช่ภาพตายตัวอย่างนวนิยายวายที่สร้างไว้ก็ตาม นัทรนัย ประสานนาม (2562) ศึกษาเรื่อง นวนิยายยาโออิของไทย : การศึกษาเชิงวิเคราะห์ งานวิจัยนี้ได้อธิบายความหมายของยาโออิ (Yaoui) และนำเสนอแนวทางวิเคราะห์นวนิยายยาโออิ (Yaoui) ในฐานะบันเทิงคดีและนวนิยายโรมานซ์ และยุพิน วงษ์จีน (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์นิยายวาย (Y) ออนไลน์ที่ดัดแปลงเป็นละครชุด (Series) ทางโทรทัศน์ การศึกษาพบว่า นวนิยายยายนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับชายรักชาย และความหลากหลายทางเพศเป็นหลัก และซีรี่ส์ได้เพิ่มแนวคิดเกี่ยวกับความรักที่หลากหลายเข้าไป เห็นว่าคู่รักชายกับชายได้แสดงความรักเหมือนกับคู่รักทั่วไป แต่ตัวละครรักร่วมเพศไม่สามารถแสดงออกได้อย่างอิสระในสถานที่สาธารณะ นอกจากนี้ สุภาวรัชต์ วัฒนทัพ (2556) ศึกษาเรื่อง ภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนิยายวายจากสื่ออินเทอร์เน็ต งานวิจัยนี้ได้เห็นว่าการนำเสนอภาพแทนกลุ่มคนรักร่วมเพศในนวนิยายวายได้ผ่าน 7 ประการ คือ การสร้างโครงเรื่อง การสร้างแก่นเรื่อง การสร้างตัวละคร การใช้เสียงเล่า การสร้างฉาก การใช้ลีลาภาษาในการประพันธ์ และการใช้รูปแบบออนไลน์ และพบว่า นวนิยายวายอินเทอร์เน็ตมักจะนำเสนอภาพชายรักร่วมเพศเป็นผู้ที่หมกมุ่นเรื่องเพศ และภาพชายรักชายจะนำเสนอแสดงภาพลักษณะอย่างชายหรือเกย์แต่เพียงอย่างเดียว ผู้วิจัยเห็นว่า จากงานวิจัยต่าง ๆ ยังได้ศึกษาพฤติกรรมการแต่ง และแนวคิดในนวนิยายวายให้ละเอียดมากยิ่งขึ้น และผู้วิจัยเห็นว่า นวนิยายวายมีลักษณะเด่นและเฉพาะ ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะชาวต่างชาติที่ศึกษาสาขาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จึงสนใจศึกษาวิจัยนวนิยายวายซึ่งจะทำให้ผู้วิจัยเข้าใจวิธีการเขียนนวนิยายวายมากขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในประเด็นนี้ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมการแต่งนวนิยายวายไทย
2. เพื่อวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายวายไทย

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กรอบแนวคิดในการดำเนินการวิจัย 3 ด้าน คือ แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งนวนิยาย แนวคิดเกี่ยวกับแนวคิดในนวนิยาย และแนวคิดเกี่ยวกับรักร่วมเพศในสังคมไทย ดังนี้

1.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย

กลวิธีการแต่งเป็นวิธีการสร้างนวนิยายของผู้เขียนใช้ในงานของตัวเอง นวนิยายเป็นประเภทหนึ่งของวรรณกรรม และกลวิธีการแต่งนวนิยายเป็นศิลปะที่ทำให้การเขียนวรรณกรรมมีลักษณะพิเศษและเฉพาะโดยทำให้นวนิยายได้สร้างความสนุกสนานต่อผู้อ่านนวนิยายมากขึ้น กลวิธีการแต่งนวนิยาย เช่น การตั้งชื่อเรื่อง การสร้างโครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา บรรยายฉากและฉาก ผู้เขียนนวนิยายจึงนำกลวิธีเหล่านี้ผสมกับความนึกคิดของตัวเอง ทำให้นวนิยายแต่ละเรื่องได้แสดงลักษณะบุคลิกของผู้เขียนด้วย

1.3.2 แนวคิดเกี่ยวกับแนวคิดในนวนิยาย

แนวคิดเป็นหัวใจสำคัญของนวนิยายแต่ละเรื่องซึ่งทั้งมีแนวคิดหลัก และแนวคิดย่อย เป็นความนึกคิดของผู้เขียนนวนิยายนำเสนอในเรื่อง ผู้เขียนนำความคิดที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือสังคมเข้าไปในนวนิยาย ทำให้นวนิยายได้ให้สาระและความรู้ที่น่าสนใจ ช่วยทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจชีวิตมากขึ้น และผู้เขียนนวนิยายมักจะนำเสนอแนวคิดโดยผ่านตัวละคร ฉากต่าง ๆ

1.3.3 แนวคิดเกี่ยวกับนวนิยายวาย

นวนิยายวายเป็นนวนิยายรักประเภทหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยมของวัยรุ่น นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับความรักร่วมเพศแบบโรแมนติก มีตัวละครหลักเป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ และเน้นให้ตัวละครหลักในเรื่องได้รับความสุขความสมหวังในความรัก

1.3.4 แนวคิดเกี่ยวกับรักร่วมเพศในสังคมไทย

รักร่วมเพศเป็นความรักประเภทหนึ่ง หมายถึง ความรักระหว่างบุคคลเพศเดียวกัน ตรงกันข้ามกับคำว่า รักข้ามเพศ หรือเรียกว่า รักต่างเพศ ในรักร่วมเพศก็แบ่งได้มีสองประเภทใหญ่ คือ ความรักชายกับชาย และความรักหญิงกับหญิง

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษานวนิยายวายที่ตีพิมพ์ และออกฉายผ่านทางละครโทรทัศน์ จำนวน 16 เรื่องดังต่อไปนี้

ลำดับที่	ชื่อเรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
1.	<i>Love Sick : ซุลมุนกางเกงน้ำเงิน</i>	INDRYTIMES
2.	<i>Make it right</i>	นะเขียน
3.	<i>SOTUS</i>	Bittersweet
4.	<i>เดือนเกี่ยวเดือน</i>	Chiffon_cake
5.	<i>SOTUS S</i>	Bittersweet
6.	<i>อาทิตย์ของผม</i>	CaffeineDekD

ลำดับที่	ชื่อเรื่อง	ชื่อผู้แต่ง
7.	<i>My Accidental Love is you</i> รักนี้บังเอิญคือคุณ	MAME
8.	<i>Dark Blue Kiss</i>	Hideko_Sunshine
9.	เขามาเซงเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ	larza
10.	ทฤษฎีจีบเธอ	JittiRain
11.	เพราะเรา...คู่กัน	JittiRain
12.	WHY R U? เพราะรักใช่เปล่า	Candy On
13.	<i>Tham Type Story</i> เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ	MAME
14.	<i>Oxygen</i>	Cheshire
15.	ต้นหนชลธี	นทกร
16.	นิทานพันดาว	Bacteria

ทั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกศึกษานวนิยายวาย 16 เรื่องนี้ เป็นนวนิยายวายเฉพาะชายรักชาย ได้ตีพิมพ์เป็นหนังสือเล่ม และได้ทำเป็นละครโทรทัศน์ เนื่องจากนวนิยายวายมีจำนวนมาก มีช่องทางนำเสนอหลากหลาย จึงเลือกเฉพาะนวนิยายวายที่ได้ทำเป็นละครโทรทัศน์ เพื่อได้มองเห็นข้อมูลที่ชัดเจน และยังเป็นตัวแทนของนวนิยายที่แสดงให้เห็นว่าเป็นนวนิยายวายที่ได้รับความนิยม

1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. นวนิยายวาย หมายถึง นวนิยายที่ตัวละครหลักในเรื่องเป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ แสดงเหตุการณ์ที่เกี่ยวกับความรักร่วมเพศของกลุ่มวัยรุ่น นำเสนอเนื้อหาเรื่องราวแบบรักโรแมนติก นวนิยายวายแบ่งตามความรักร่วมเพศมี 2 ประเภทใหญ่ คือ นวนิยายชายรักชาย (Yaoi) และ นวนิยายหญิงรักหญิง (Yuri)

2. กลวิธีการแต่ง หมายถึง วิธีการที่ผู้เขียนใช้ในการสร้างวรรณกรรม เช่น การสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร ฉาก และบทสนทนา เป็นต้น ซึ่งเป็นวิธีการหรือเทคนิคที่ได้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกของผู้เขียนวรรณกรรมที่อยากจะแสดงในเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงสภาพที่ผู้เขียนสร้างในผลงานของวรรณกรรมอย่างชัดเจน และกลวิธีการแต่งที่ปรากฏในวรรณกรรมมีวิธีหลากหลาย เป็นคุณสมบัติสำคัญของแต่ละเรื่อง ทำให้ผลงานวรรณกรรมแต่ละเรื่องมีคุณภาพดี

3. แนวคิด หมายถึง ความคิดที่ผู้เขียนที่ต้องการสื่อให้ผู้อ่านวรรณกรรมโดยผ่านการกระทำ บทสนทนาหรือความนึกคิด ความรู้สึกของตัวละครต่าง ๆ อาจเป็นความเห็น ความคิดที่ผู้เขียนมีต่อมนุษย์หรือสังคม

4. รักร่วมเพศ หมายถึง ความรักประเภทที่ทั้งคู่เป็นเพศเดียวกัน ไม่กำหนดว่าเป็นเพศชายกับชาย หรือเป็นเพศหญิงกับหญิง

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) และการวิเคราะห์ตัวบทนวนิยาย (Textual Analysis) โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยาย เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย
2. ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดในนวนิยาย และความ เป็นมาของนวนิยายวาย
3. ศึกษานวนิยายวายที่ตีพิมพ์แล้วทุกเรื่อง ทุกประเภท
4. คัดเลือกนวนิยายวายที่ตีพิมพ์ และทำเป็นละครโทรทัศน์จำนวน 16 เรื่อง ได้แก่ *Love Sick : ชุมนุมทางเกงน้ำเงิน*, *Make it right*, *SOTUS*, *เดือนเกี้ยวเดือน*, *SOTUS S*, *อาทิตย์ของผม*, *My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ, *เขามาเซม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ*, *ทฤษฎีจีบเธอ*, *Dark Blue Kiss*, *เพราะเรา...คู่กัน*, *WHY R U? เพราะรักใช่เปล่า*, *Tharn Type Story* กลียดนักมา เป็นที่รักกันซะดี ๆ, *Oxygen*, *ต้นหนชลธิ* และ *นิทานพันดาว*
5. วิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายวายไทย
6. วิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายวายไทย
7. นำเสนอผลการศึกษาวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจกลวิธีการแต่งที่นำมาใช้ในการเขียนนวนิยายวาย
2. ทำให้เข้าใจตัวละคร และแนวคิดในนวนิยายวาย
3. ทำให้เกิดความเข้าใจกลุ่มคนรักร่วมเพศจนอยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุขมากขึ้นท่ามกลางสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวិเคราะห์กลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนรักร่วมเพศในนวนิยายวายไทย ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางการศึกษาวิจัย ดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับนวนิยาย
 - 2.1.1 ความหมายของนวนิยาย
 - 2.1.2 ประเภทของนวนิยาย
 - 2.1.3 องค์ประกอบของนวนิยาย
 - 2.1.4 กลวิธีการแต่งนวนิยาย
 - 2.1.5 ประโยชน์หรือคุณค่าของนวนิยาย
 - 2.1.6 ที่มาและความหมายของนวนิยายวาย
 - 2.1.7 ลักษณะเนื้อหาของนวนิยายวาย
 - 2.2 ความรู้เกี่ยวกับรักร่วมเพศ
 - 2.2.1 ความหมายของรักร่วมเพศ
 - 2.2.2 ลักษณะของรักร่วมเพศ
 - 2.2.3 ประเภทของรักร่วมเพศ
 - 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย
 - 2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวคิดในนวนิยาย
 - 2.3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษานวนิยายวาย
- โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับนวนิยาย และนวนิยายวาย

นวนิยายเป็นประเภทหนึ่งของวรรณกรรม การวิเคราะห่นวนิยายจึงต้องเข้าใจความหมาย องค์ประกอบ กลวิธีการแต่ง และประโยชน์หรือคุณค่าของนวนิยาย และนวนิยายวายเป็นนวนิยายของยุคสมัยปัจจุบัน มีลักษณะที่แตกต่างจากนวนิยายทั่วไปหรือประเภทอื่น ๆ การศึกษาวิเคราะห์นวนิยายวายจึงต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับนวนิยายวายด้วย มีรายละเอียดดังนี้

2.1.1 ความหมายของนวนิยาย

นวนิยายเป็นงานเขียนวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่แตกต่างกับวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความหมายของนวนิยาย ดังต่อไปนี้

อิงอร สุพันธ์วณิช (2558 ก, น. 3) ได้กล่าวว่า “นวนิยาย” เป็นวรรณกรรมที่ได้รับรูปแบบมาจากตะวันตก กล่าวได้ว่ามีวิวัฒนาการมาจากการเล่านิยายซึ่งเป็นพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ ลักษณะจำกััดแน่นอนของนวนิยายคือ แต่งเป็นร้อยแก้ว มีวิธีการดำเนินเรื่องหลายแบบ ซึ่งแต่งพลิกแพลงได้ตามความถนัดและความพอใจของตน จึงไม่จำเป็นต้องเรียบเรียงเรื่องราวตามลำดับเหตุการณ์ มีการแบ่งแยกกันอย่างเด่นชัดระหว่างสำนวนการบรรยายเรื่องหรือการพรรณนาสิ่งต่าง ๆ กับสำนวนสนทนาซึ่งเหมือนชีวิตจริงในสังคมขณะนั้น ๆ

ตรีศิลป์ บุญขจร (2547, น. 1) กล่าวว่า นวนิยายเป็นรูปแบบบันเทิงคดีที่ไทยเรารับมาจากตะวันตกและมีลักษณะแตกต่างไปจากบันเทิงคดีที่มาจากแต่เดิม ปัจจุบันนวนิยายเป็นที่แพร่หลายอย่างกว้างขวางจนกลายเป็นบันเทิงคดีสำคัญประเภทหนึ่ง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 178-182) กล่าวว่า นวนิยายเป็นงานเขียนที่อาศัยเค้าโครงเรื่องมาจากชีวิตจริงเช่นเดียวกับเรื่องสั้น แต่นวนิยายมีขนาดยาวกว่าเรื่องสั้นมาก ความยาวของนวนิยายขึ้นอยู่กับผู้เขียนนวนิยาย และนวนิยายจะต้องเป็นผลงานที่ควรมีแนวคิดของเรื่องไว้มีหลายแนว เพราะผู้แต่งต้องการจะให้ผู้อ่านมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของชีวิต ของโลก และมีประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง และต้องมีตัวละคร บทสนทนา ฉาก บรรยายากาศที่สมบูรณ์ และเหมาะสมกับชีวิตจริง จึงเรียกได้ว่าเป็นผลงานนวนิยาย

ไพโรธ เลิศพิริยกุล (2542, น. 73) กล่าวว่า นวนิยายเป็นคำที่ใช้เรียกรวมวรรณกรรมชนิดหนึ่งที่มีผู้แต่งขึ้นตรงกับภาษาอังกฤษว่า Novel ซึ่งมีลักษณะที่แตกต่างไปจากเรื่องเล่า (Tell) แบบเดิม บางทีก็เรียกว่า เรื่องสมมติ หรือ เรื่องอ่านเล่น

ถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2541, น. 4-6) กล่าวว่า ในปัจจุบัน นวนิยาย หมายถึง ร้อยแก้วแบบพรรณนาโวหาร หรือเรื่องเล่าสมมุติขึ้น ซึ่งมีความยาวเกินกว่า 30,000 ถึง 50,000 คำ และเมื่อเรื่องสมมุติเรื่องใดมีความยาวที่มากพอเป็นหนังสือเล่ม ก็จะมีความเป็นนวนิยายอยู่ในตัวหนังสือแล้ว

วิภา กงกะนันทน์ (2540, น. 1-5) กล่าวถึง นวนิยาย เป็นคำที่ใช้ในความหมายตรงกับคำว่า “novel” ในภาษาอังกฤษ เป็นบันเทิงคดีร้อยแก้วที่ควรมีความยาวมากกว่า 50,000 คำ และเนื้อหาของนวนิยายจะต้องประกอบด้วยเรื่องราว ตัวละครและฉาก

สรุปได้ว่า นวนิยายเป็นคำที่มาจากต่างประเทศ เป็นวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี มีกำหนดความยาวมากกว่า 30,000 ถึง 50,000 คำ และต้องมีองค์ประกอบ แนวเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากต่าง ๆ

2.1.2 ประเภทของนวนิยาย

นวนิยายเป็นบันเทิงคดี แบ่งได้หลายประเภท ผู้วิจัยจึงรวบรวมแนวคิดที่เกี่ยวกับประเภทของนวนิยาย ดังต่อไปนี้

อิงอร สุพันธ์วณิช (2552, น. 2) กล่าวว่า นวนิยายแบ่งประเภทตามเนื้อเรื่องเป็น 11 ประเภท คือ 1) นวนิยายรัก 2) นวนิยายสะท้อนสังคม 3) นวนิยายแสดงข้อคิดหรือปัญหา 4) นวนิยายชีวิตโลดโผน 5) อาชญนวนิยาย 6) นวนิยายผจญภัย 7) หัสนิยาย 8) นวนิยายอิงประวัติศาสตร์ 9) นวนิยายการเมือง 10) นวนิยายพุทธศาสนา 11) นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์

ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์ (2549, น. 30-33) กล่าวว่า นวนิยายแบ่งตามแนวคิด หรือ ลักษณะของนวนิยาย เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1) การแบ่งตามแนวคิดของเรื่อง การแบ่งตามแนวคิดของเรื่อง จะเห็นว่า แนวคิดของนวนิยายแต่ละเรื่องไม่เหมือนกัน จึงแบ่งเป็นประเภทคลาสสิก ประเภทโรแมนติก ประเภทสำนึก ประเภทธรรมชาตินิยม ประเภทเหนือความจริง ประเภทสัญลักษณ์นิยม

2) การแบ่งตามลักษณะของเรื่อง เนื้อเรื่องของนวนิยายที่แตกต่างกัน จึงทำให้การแบ่งตามลักษณะของเนื้อหานวนิยายได้เป็น ประเภทอิงประวัติศาสตร์ ประเภทเชิงชีวิตประวัติ ประเภทแสดงข้อคิด ประเภทผจญภัย ประเภทมหัศจรรย์ ประเภทเชิงจิตวิทยา ประเภทหัสนิยาย ประเภทเชิงปัญหา ประเภทการเมือง ประเภทสังคม ประเภทลูกทุ่ง ประเภทต่างแดน ประเภทอิงศาสนา ประเภทอาชญากรรมและสืบสวนสอบสวน

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 45-98) ได้กล่าวถึงประเภทของนวนิยายมี 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

1) ประเภทของนวนิยายตามแนวเขียน นวนิยายแบ่งตามแนวการเขียน แบ่งได้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1.1) นวนิยายผูกเรื่อง (Plot Novel) นวนิยายผูกเรื่อง หรือเรียกว่านวนิยายซึ่งมีจุดเน้นที่โครงเรื่อง เป็นนวนิยายที่ผูกกับเรื่องราวของโครงเรื่อง ให้มีความตื่นเต้น สนุกสนาน นวนิยายประเภทนี้ส่วนใหญ่จะเป็นนวนิยายเกี่ยวกับการผจญภัยโลดโผนมีเหตุการณ์ที่ชวนให้ผู้อ่านติดตาม

1.2) นวนิยายสมจริง (Realistic Novel) นวนิยายสมจริง หรือนวนิยายสำนึกนิยม มีลักษณะที่มุ่งเสนอความเป็นจริงในแง่ใดแง่หนึ่งของชีวิต

1.3) นวนิยายจิตวิทยา (Psychological Novel) หมายถึง นวนิยายที่มุ่งเปิดเผยหรือตีแผ่ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ

2) ประเภทของนวนิยายตามเนื้อเรื่อง นอกจากแบ่งประเภทของนวนิยายตามแนวเขียนแล้ว ยังแบ่งตามเนื้อเรื่องของนวนิยายได้ดังต่อไปนี้

2.1) นวนิยายประเภทตัวเอกเป็นผู้ร้ายที่ทำความดี (Picaresque Novel) นวนิยายประเภทนี้แสดงเนื้อเรื่องคือตัวละครที่เป็นผู้ร้ายทำความดี

2.2) นวนิยายประเภทจดหมาย (Epistolary Novel) เป็นนวนิยายที่เสนอเรื่องราวผ่านจดหมายของตัวละคร

2.3) นวนิยายประเภทพัฒนาการอันเกิดจากการศึกษาชีวิต (Maturing Novel) เป็นนวนิยายเสนอตัวละครพบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ จนทำให้ได้รับประสบการณ์ชีวิต ค่อย ๆ พัฒนาจิตใจและบุคลิกภาพของตัวละคร

2.4) นวนิยายประเภทจิตวิทยา (Psychological Novel) หมายถึง นวนิยายที่เสนอเนื้อหาที่เกี่ยวกับความแปรปรวนทางจิตใจ บุคลิกภาพ และพฤติกรรมของตัวละคร

2.5) นวนิยายแนวสังคม (Sociological Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาแสดงอิทธิพลของสังคมจริงที่มีต่อเหตุการณ์ และตัวละครในนวนิยาย

2.6) นวนิยายการเมือง (Political Novel) นวนิยายนี้เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเมือง โดยแบ่งได้ 2 ประเภทย่อย คือ นวนิยายที่ตัวละครมีความเกี่ยวข้องกับการเมือง และนวนิยายที่มุ่งแสดงความคิด ความเชื่อทางการเมือง

2.7) นวนิยายประวัติศาสตร์ (Historical Novel) หรือเรียกว่านวนิยายย้อนยุค (Historical Novel) เป็นนวนิยายที่สร้างฉากหรืออาศัยเหตุการณ์ต่าง ๆ ในประวัติศาสตร์

2.8) นวนิยายแสดงข้อคิด (Novel of Ideas) หมายถึง นวนิยายที่แสดงข้อคิดจุดใหญ่ของเรื่อง หรือเน้นแสดงแนวคิดอย่างใดอย่างหนึ่งในเรื่อง

2.9) นวนิยายมีหุ่นจริง (Roman a' Clef) หมายถึง นวนิยายที่มีเค้าเงื่อนอันผู้อ่านอาจคาดเดาว่าตัวละครของเรื่องเป็นบุคคลจริงในชีวิต

2.10) นวนิยายสืบสวน (Detective Novel) หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาสำคัญเกี่ยวกับความพยายามของผู้เชี่ยวชาญในการสืบสวน

2.11) นวนิยายแนวสงคราม (War Novel) หมายถึง นวนิยายที่นำเสนอเนื้อหาเรื่องราวการต่อสู้ช่วงชิงอำนาจระหว่างกลุ่มหรือระหว่างชนชาติของมนุษย์

2.12) นวนิยายผจญภัย (Adventure Novel) หมายถึง นวนิยายที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ เผชิญโชคเคราะห์ในลักษณะต่าง ๆ

2.13) นวนิยายวิทยาศาสตร์ (Scientific Novel) หมายถึง นวนิยายที่อาศัยวิทยาศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินเรื่อง หรือเป็นฉาก หรือแสดงผลกระทบของวิทยาศาสตร์ต่อมนุษยชาติ

2.14) นวนิยายลึกลับสยองขวัญ (Terror of Gothic Novel) หมายถึง นวนิยายที่เกี่ยวกับความน่าสะพรึงกลัวของภูตผีปีศาจ ความเร้นลับมหัศจรรย์หรืออำนาจของดวงวิญญาณพลังจิต ตลอดจนอำนาจของสิ่งลึกลับต่าง ๆ รวมถึงความรุนแรง ความน่ากลัว ที่เกิดจากผู้มีจิตวิปลาส

2.15) นวนิยายตะวันตก (Westerner Novel) หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับตัวละครใช้ชีวิตในดินแดนทางตะวันตก และประกอบเรื่องราว เช่น การต่อสู้ การสร้างตัว การผจญภัยต่าง ๆ

2.16) นวนิยายชนบท (Novel of the Soil) หมายถึง นวนิยายที่แสดงเรื่องราวการดำเนินชีวิตของชาวชนบท

2.17) นวนิยายหรรษา (Humorous Novel) หมายถึง นวนิยายที่มีเนื้อหาและวิธีการเล่าซึ่งให้อารมณ์ขันหรรษาเป็นสำคัญ

2.18) นวนิยายรัก (Love Novel) หมายถึง นวนิยายที่แสดงความสัมพันธ์ความรักในเชิงรักใคร่เป็นสำคัญ

2.19) นวนิยายชีวิตครอบครัว (Family Novel) หมายถึง นวนิยายที่เกี่ยวกับสภาพชีวิตหรือปัญหาอันสืบเนื่องหรือเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลภายในครอบครัว

2.20) นวนิยายชีวิตต่างแดน (Exotic Novel) หมายถึง นวนิยายที่มีแนวเรื่องเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในต่างแดนของตัวละคร

2.21) นวนิยายแนวศาสนา (Religious Novel) หมายถึง นวนิยายที่แสดงหลักธรรม ข้อคิดทางศาสนา และเรื่องราวต่าง ๆ ที่มาจากประวัติศาสตร์ของพระศาสนา

2.22) นวนิยายอิงวรรณคดี (Novel of Literature) หมายถึง นวนิยายที่เป็นเรื่องเล่าสมัยใหม่ที่ดัดแปลง ขยายความ หรือตีความขึ้นใหม่จากเค้าโครงของวรรณคดีเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 182-193) การแบ่งประเภทของนวนิยายตาม 3 ลักษณะ คือ แบ่งตามแนวคิดในการเขียน แบ่งตามเนื้อหา และแบ่งตามแนวการเขียน ดังนี้

1) การแบ่งประเภทนวนิยายตามแนวคิดในการเขียน นวนิยายแต่ละเรื่อง ได้สะท้อนแนวคิดที่แตกต่างกันตามความสนใจและประสบการณ์ของผู้เขียน แนวคิดดังกล่าวนี้มักจะได้รับอิทธิพลมาจากการวรรณกรรมของตะวันตก ซึ่งความเคลื่อนไหวทางความคิดของวรรณกรรมตะวันตกนี้ แบ่งย่อยออกมาเป็น

1.1) นวนิยายแนวจินตนิยม (Romanticism) คือ นวนิยายที่มุ่งแสดงให้เห็นความสำคัญของอารมณ์ ความรู้สึกและญาณสังหรณ์ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้น ประทับใจ สยดสยอง หรือเกิดความสะเทือนอารมณ์อย่างรุนแรง ทั้งนี้เพราะนักเขียนกลุ่มนี้มีความคิดว่าวรรณกรรมที่ดีจะต้องให้คุณค่าทางอารมณ์มากกว่าเหตุผล

1.2) นวนิยายแนวสัจนิยม (Realism) บางคนเรียกว่า “นวนิยายแนวอัตถนิยม” คือ นวนิยายที่ผู้แต่งพยายามจะสะท้อนพฤติกรรมและนิสัยใจคอของมนุษย์ตลอดจนเรื่องราว

ความเป็นไปในสังคมมนุษย์ไว้ในงานเขียนของตนอย่างสมจริงและมีศิลปะ โดยยึดหลักแห่งความเป็นจริงตามธรรมชาติมากที่สุด

1.3) นวนิยายแนวสำนึกนิยมใหม่ (New-Realism) หรือเรียกว่า “นวนิยายแนวอัตถนิยมใหม่” นวนิยายประเภทนี้ เป็นนวนิยายที่พัฒนาแนวคิดทางสำนึกนิยม นวนิยายประเภทนี้ ผู้เขียนพยายามแทรกทัศนคติ ความคิดในด้านการพัฒนาสังคมได้ในงานเขียน

1.4) นวนิยายแนวธรรมชาตินิยม คือ นวนิยายที่แตกแขนงแนวคิดออกมาจากนวนิยายแนวสำนึกนิยม นวนิยายแนวนี้ต่างจากนวนิยายสำนึกนิยมตรงที่ผู้แต่งจะมุ่งสะท้อนเฉพาะความเศร้า ความทุกข์ยากของชีวิตคนไว้เท่านั้น

1.5) นวนิยายแนวสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) ผู้เขียนจะใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อเป็นสัญลักษณ์มาแทนบางสิ่งที่จะกล่าวถึง เพื่อแสดงความหมายอย่างกว้างขวาง และลึกซึ้งกว่า การเขียนแบบตรงไปตรงมา

2) การแบ่งประเภทนวนิยายตามเนื้อหา นวนิยายจะมีเนื้อหาไม่เหมือนกัน ตามแนวคิด และการเขียนของผู้เขียนแต่ละคน เพราะฉะนั้นจึงมีวิธีการแบ่งประเภทนวนิยายตามเนื้อหา โดยแบ่งได้เป็น 15 ประเภท ดังนี้

2.1) นวนิยายเชิงชีวประวัติ (Biographical Novel) เป็นนวนิยายที่กล่าวถึงเรื่องราวของตัวละครเอก และมักจะแสดงเค้าโครงมาจากบุคคลที่มีอยู่ในชีวิตจริง

2.2) นวนิยายสะท้อนสังคม (Social Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสังคมสมัยใดสมัยหนึ่ง และได้เห็นสภาพชีวิตสังคมจากเนื้อหาของนวนิยาย

2.3) นวนิยายประวัติศาสตร์ (Historical Novel) เป็นนวนิยายที่สร้างเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสมัยอดีต

2.4) นวนิยายแสดงข้อคิด (Thematic Novel) เป็นนวนิยายที่มีเป้าหมายเพื่อนำเสนอแนวคิดอย่างใดอย่างหนึ่ง

2.5) นวนิยายล้อเลียน (Satires Novel) เป็นนวนิยายมีเนื้อหาล้อเลียน เยาะเย้ย หรือมีความเสียดสี ประชดประชันความเลวร้าย และความยุ่งยากในสังคม

2.6) นวนิยายผจญภัย (Novel of Adventure) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการต่อสู้ ผจญภัยของตัวละครเอกในเหตุการณ์รูปแบบต่าง ๆ จนได้รับความสำเร็จในเรื่อง

2.7) จินตนิยาย (Novel of Fantasy) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาสร้างขึ้นทำให้ผู้อ่านได้รับความสนุกสนาน และความน่าตื่นเต้นในเรื่อง

2.8) อาชญากรรมและเรื่องลึกลับ (Detective and Mystery Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเรื่องการสืบสวนคดีต่าง ๆ และเรื่องลึกลับที่ต้องการพิสูจน์

2.9) นวนิยายลึกลับเหนือธรรมชาติ (Horror and Supernatural Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเรื่องภูตผี จิต วิญญาณ และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่พิสดารไม่ได้

2.10) นวนิยายเกี่ยวกับท้องถื่น (Novel of Soil) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหากล่าวถึงพื้นที่แห่งใดแห่งหนึ่ง ที่เป็นบ่อเกิดของตัวละคร หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง

2.11) นวนิยายเป็นตอนต่อเนื่องกัน (Episodic Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกัน แต่ใช้ตัวละครชุดเดียว หรือแกนกลางเรื่องเป็นแกนเดียวกัน

2.12) นวนิยายผู้ร้ายผู้ดี (Picaresque Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาแสดงตัวละครเอกในสายตาของคนทั่วไปจะเป็นผู้มีความพฤติกรรมไม่ดี แต่ก็มีคุณค่าสำหรับผู้ผู้อ่านหรือยากไร้

2.13) นวนิยายเชิงจิตวิทยา (Psychological Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหา กล่าวบรรยายถึงความรู้สึก จิตใจของตัวละครเอกที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตในเรื่อง

2.14) นวนิยายเชิงปัญหา (Problem Novel) เป็นนวนิยายที่กล่าวถึงเหตุการณ์ ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม

2.15) หัสนิยาย (Humour Novel) เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเบาสมอง เน้นแสดง ความสนุกสนาน และเปล็ดเพลนให้แก่ผู้อ่าน

3) การแบ่งประเภทของนวนิยายตามแนวการเขียน นวนิยายปรากฏแนวการเขียน แตกต่างกันไปทุกเรื่อง จึงมีวิธีการแบ่งประเภทของนวนิยายตามแนวการเขียนของเรื่อง โดยแบ่งได้เป็น 9 ประเภท ดังต่อไปนี้

3.1) งานเขียนของกลุ่มพาฝัน เป็นงานเขียนนวนิยายที่กล่าวถึงความรักต่างฐานะ ของตัวละครแล้วใช้ความบังเอิญเข้ามาเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ ทำให้เนื้อเรื่องเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

3.2) งานเขียนของกลุ่มจินตนิยายทั้งอิงประวัติศาสตร์และไม่ได้อิงประวัติศาสตร์ เป็นงานเขียนที่กล่าวถึงประวัติศาสตร์ แต่ก็มีบางส่วนสร้างจากจินตนาการ โดยไม่ได้มาจากประวัติของชีวิตจริง

3.3) งานเขียนของกลุ่มชีวิตครอบครัว เป็นงานเขียนที่สะท้อนให้เห็นกิจกรรมในครอบครัวของคนสองสามตระกูล

3.4) งานเขียนของกลุ่มนวนิยายชีวิตต่างแดน เป็นงานเขียนที่ผู้เขียนสร้างชีวิตต่างแดนในเรื่อง

3.5) งานเขียนของกลุ่มสะท้อนชีวิตชาวชนบท งานเขียนที่จะสะท้อนชาวบ้านที่มีชีวิตอย่างมีความสุขโดยเปรียบเทียบกับคนเมือง หรือสะท้อนชาวชนบทที่ต้องต่อสู้กับนักเลงอันธพาลประจำท้องถิ่น

3.6) งานเขียนของกลุ่มปู่ย่าหลาน เป็นงานเขียนนวนิยายที่สะท้อนชีวิตสายลับ นักสืบและสภาพสังคมที่คนนอกกฎหมายมีอำนาจบาตรใหญ่

3.7) งานเขียนในแบบอุดมคติของปัญญาชนเสรีนิยม เป็นงานเขียนที่แสดงความไม่พอใจต่อสภาพความเหลื่อมล้ำ และการเอาใจเอาเปรียบที่ชนส่วนน้อยกระทำต่อชนส่วนใหญ่

3.8) งานเขียนในแบบกลุ่มผู้ตื่นใหม่ เป็นงานเขียนเสนอใช้ชีวิตแบบเสรีนิยมของชนชั้นกลางมาเผยแพร่อย่างสอดคล้องกับสภาพของสังคมปัจจุบัน

3.9) งานเขียนในกลุ่มศิลปะเพื่อชีวิต เป็นงานเขียนที่สะท้อนแนวทางการแก้ไขปัญหาให้แก่สังคม เป้าหมายเพื่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลง และเกิดความเป็นธรรมในสังคม

สรุปได้ว่า ประเภทของนวนิยายได้แบ่งตามเกณฑ์ต่าง ๆ เช่น แนวคิด ลักษณะหรือแนวเขียน และเนื้อหาของนวนิยาย นวนิยายแต่ละประเภทจะมีลักษณะแตกต่างกัน จากเข้าใจประเภทของนวนิยายแล้ว จึงได้ช่วยการวิเคราะห์นวนิยายวายที่แตกต่างจากนวนิยายประเภทอื่น ๆ

2.1.3 องค์ประกอบของนวนิยาย

องค์ประกอบต่าง ๆ ของนวนิยาย ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของนวนิยาย เพื่อได้มองเห็นแนวทางการวิเคราะห์นวนิยายชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนี้

สายรุณ สุนทรโททก (2561, น. 40-65) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบนวนิยาย มีองค์ประกอบสำคัญทั้ง 5 องค์ประกอบ ได้แก่

1) องค์ประกอบที่ 1 เนื้อเรื่อง (story) คือ การบรรยายว่าอะไรเกิดขึ้นก่อนหลัง ถ่ายทอดตามลำดับเวลาที่เกิดเรื่องตั้งแต่จุดเริ่มต้นถึงจุดสิ้นสุดของเรื่อง

2) องค์ประกอบที่ 2 โครงเรื่อง (plot) คือ องค์ประกอบที่กล่าวถึงเฉพาะเหตุการณ์สำคัญที่เป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน และผู้แต่งมักจะจำกัดลำดับไม่ตามลำดับเวลา ให้เรื่องมีความน่าสนใจมากขึ้น โดยเห็นว่า โครงเรื่องมีส่วนประกอบสำคัญ ได้แก่

2.1) เหตุการณ์เปิดเรื่อง มักจะเริ่มบรรยายให้รู้จักตัวละคร หรือแสดงพฤติกรรมของตัวละคร หรือบรรยายฉากหรือแสดงเหตุการณ์สำคัญบางอย่าง

2.2) เหตุการณ์ขัดแย้ง เป็นองค์ประกอบสำคัญในโครงเรื่อง และได้แบ่งมี 4 ลักษณะ คือ

2.2.1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ หมายถึง ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละคร

2.2.2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ หมายถึง ในเรื่องจะกล่าวถึงอำนาจและพลังของธรรมชาติที่มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์

2.2.3) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม หมายถึง ความขัดแย้งของตัวละครกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ และรวมถึงสภาพแวดล้อม ศาสนา วัฒนธรรม และความเชื่อที่อยู่รายล้อมตัวละคร

2.2.4) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับจิตใจตนเอง หมายถึง ความขัดแย้งที่เกิดในจิตใจของตัวละคร อย่างต้องการตัดสินใจบางสิ่งบางอย่าง

2.3) เหตุการณ์วิกฤติ หมายถึง เหตุการณ์สำคัญที่ความขัดแย้งได้ขยายตัวจนต้องการตัดสินใจกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อเป็นการยุติความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เหตุการณ์นี้จะพัฒนาอารมณ์ของผู้อ่านไปสู่ความเข้มข้นที่สุดของเรื่อง

2.4) เหตุการณ์ไคลแมกซ์ หมายถึง เหตุการณ์ที่ถึงอารมณ์ของผู้อ่านขึ้นไปสู่จุดสูงสุด และตัวละครได้ตัดสินใจกระทำบางอย่างเพื่อให้พ้นจากความขัดแย้งนั้น

2.5) เหตุการณ์ปิดเรื่อง หมายถึง เหตุการณ์ลงท้าย ก่อนที่เรื่องจะจบ บางเรื่องอาจจะไม่ปรากฏเหตุการณ์ปิดเรื่องก็ได้

3) องค์ประกอบที่ 3 ตัวละคร (character) หมายถึง บุคคลที่ผู้แต่งสร้างขึ้นในผลงาน และเพื่อให้เกิดการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่อง ตัวละครแบ่งได้ 2 ประเภท คือ จำแนกตามความสำคัญของตัวละคร และจำแนกตามพัฒนาการของตัวละคร และมีลักษณะย่อยดังต่อไปนี้

3.1) จำแนกตามความสำคัญของตัวละคร

3.1.1) ตัวละครเอก หมายถึง ตัวละครที่มีความสำคัญ และมีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง หรือเป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมด และมักจะเป็นตัวละครที่มีความขัดแย้งในเรื่อง

3.1.2) ตัวละครประกอบ หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญลดลงไปจากตัวละครเอก และทำให้เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายปลายทาง แต่ตัวละครประกอบบางคนก็อาจจะมียุทธศาสตร์ที่โดดเด่นในเรื่องเท่ากับตัวละครเอกในบางเหตุการณ์

3.2) จำแนกตามพัฒนาการของตัวละคร

3.2.1) ตัวละครสถิตหรือตัวละครที่มีบทบาทคงที่ (static character) หมายถึง ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะนิสัยตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง

3.2.2) ตัวละครพลวัตหรือตัวละครที่มีบทบาทไม่คงที่ (dynamic character) หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ของเรื่องโดยมีเหตุผลที่สมควร

3.3) จำแนกตามลักษณะบทบาท

3.3.1) ตัวละครผู้กระทำ (active) หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญเป็นผู้กำหนดหรือตัดสินใจกระทำเหตุการณ์ในเรื่อง

3.3.2) ตัวละครผู้ถูกกระทำ (passive) หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทเป็นผู้จำยอมต้องปฏิบัติตามตัวละครอื่นประสงค์

4) องค์ประกอบที่ 4 ฉาก (setting) และบรรยากาศ (atmosphere) ฉาก หมายถึง สถานที่ เวลาทางประวัติศาสตร์และกรณีแวดล้อมทางสังคมที่เหตุการณ์ในเรื่องนั้นเกิดขึ้น และในนวนิยาย ฉากประกอบด้วยถ้อยคำของผู้ประพันธ์ ส่วนบรรยากาศ หมายถึง ผู้แต่งการสร้างหรือกำหนดฉากที่จะชักพาความรู้สึกของผู้อ่านที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจความรู้สึกของตัวละคร

5) องค์ประกอบที่ 5 แก่นเรื่องหรือแนวคิด (theme) มีลักษณะเป็นการให้ความรู้และเสนอความคิดแก่ผู้อ่าน เป็นทัศนะที่ผู้เขียนแสดงให้เห็นถึงธรรมดา หรือธรรมชาติของมนุษย์ หรือทัศนะที่ผู้เขียนมองดูความเป็นจริงของโลก และความเป็นไปในโลกของมนุษย์

อิงอร สุพันธ์วิช (2552, น. 1-2) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของนวนิยายมี 6 ประการ คือ 1) โครงเรื่อง (Plot) 2) ตัวละคร (Character) 3) บทสนทนา (Dialogue) 4) บรรยากาศ (Atmosphere) 5) ทัศนคติของผู้ประพันธ์ (Point of view) 6) ทำนองแต่ง (Style)

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 182-193) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของนวนิยายดังต่อไปนี้

1) แก่นเรื่อง แก่นเรื่องเป็นแนวคิดสำคัญของเรื่องที่ผู้เขียนเน้นให้ผู้อ่านได้รับรู้ และในนวนิยายที่เป็นวรรณกรรมมีขนาดยาวแล้ว นวนิยายได้มีหลายแก่นเรื่อง แบ่งได้เป็นสองประเภทคือ แนวคิดหลัก (Major theme) และแนวคิดรอง (Minor theme) แนวคิดเอกเป็นความคิดของเรื่องทั้งเรื่อง ส่วนแนวคิดรองเป็นความคิดเฉพาะแสดงในบางตอนของเรื่อง

2) โครงเรื่อง โครงเรื่องของนวนิยายจะประกอบด้วยปัญหา ความขัดแย้งด้านพฤติกรรม ด้านเหตุการณ์ หรือด้านอารมณ์ของตัวละคร เพื่อสร้างความสนุกสนานต่อผู้อ่าน ให้ผู้อ่านสนใจได้รับความอยากรู้อยากเห็น โครงเรื่องของนวนิยายแบ่งเป็น 2 ประเภทคือ โครงเรื่องย่อย ๆ (Sub Plot) และโครงเรื่องใหญ่ (Main Plot) ในนวนิยายจะมีหลายโครงเรื่องย่อยช่วยเสริมโครงเรื่องใหญ่ให้มีความสมบูรณ์ มีความสำคัญน้อยกว่าโครงเรื่องใหญ่

3) ตัวละคร ตัวละครเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง เป็นองค์ประกอบสำคัญในนวนิยาย และแบ่งได้เป็นตัวละครเอก และตัวละครประกอบ ตัวละครเอกเป็นตัวละครศูนย์กลางของเรื่อง ตัวละครประกอบเป็นส่วนช่วยเหตุการณ์ต่าง ๆ และสำหรับการแสดงลักษณะ

นิสัยของตัวละครในนวนิยาย แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครประเภทตัวแบน (flat character) หรือน้อยลักษณะ และตัวละครประเภทตัวกลม (round character) หรือหลายลักษณะ

4) บทสนทนา บทสนทนาเป็นคำพูดของตัวละครใช้ได้ต่อกันในเรื่อง โดยต้องเหมาะกับบุคลิกภาพของตัวละคร ต้องสอดคล้องกับบรรยากาศแต่ละตอน และต้องมีความสมจริง

5) ฉาก ฉากในนวนิยาย หมายถึง เวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ช่วยให้ผู้อ่านทราบว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นเมื่อใด ที่ไหน มีลักษณะอย่างไร เพราะฉะนั้นการสร้างฉากในนวนิยายจึงต้องการผู้เขียนที่มีประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา ฯลฯ เพื่อจะสร้างฉากได้สมจริง

6) บรรยากาศ บรรยากาศคือรายละเอียดต่าง ๆ ที่ผู้แต่งสร้างขึ้นในงานเขียนเพื่อก่อให้เกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง และมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร มีวิธีการสร้างบรรยากาศหลายวิธีเช่นเดียวกับการสร้างฉาก โดยขึ้นอยู่กับผู้เขียน

ไพโรธ เลิศพิริยกุลม (2542, น. 73-74) กล่าวว่า องค์ประกอบของนวนิยายทั่วไปมี 6 ประการ ดังนี้

1) เนื้อเรื่อง (Story) ต้องมีเนื้อหาของเรื่องที่จะนำมาเขียน มีแก่น (Theme) ของเรื่อง มีสาระของเรื่อง ตลอดจนความเหมาะสมมีเหตุมีผลในการดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ

2) ฉาก (Setting) หมายถึง การเขียนที่ก่อให้เกิดมโนภาพแก่ผู้อ่านจนเกิดความเข้าใจอย่างแจ่มชัด เพื่อให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด ทำให้เกิดความสมบูรณ์ เมื่ออ่านแล้วจะทำให้เกิดอารมณ์และมโนภาพตามไปได้ทันที

3) โครงเรื่อง (Plot) หมายถึง การจัดลำดับเรื่องไว้เป็นขั้นตอน การปล่อยตัวละคร การผูกเรื่อง การเรียงลำดับเหตุการณ์ การขึ้นต้น การจบเรื่อง

4) ความคิดหรือทัศนคติของผู้แต่ง (Point of View) หมายถึง ข้อคิดหลักอย่างใดอย่างหนึ่งที่แฝงไว้ในนวนิยายแต่ละเรื่อง นวนิยายทุกเรื่องจะมีความคิด หรือทัศนคติของผู้แต่งปรากฏอยู่ เพียงแต่อาจจะชัดเจนหรือไม่

5) การสร้างตัวละคร (Characters) หมายถึง การสร้างลักษณะนิสัยของตัวละคร แต่ละตัวให้เกิดความเด่นชัด เหมาะสมกับท้องเรื่อง ซึ่งในการสร้างลักษณะตัวละครอาจสร้างได้หลายแบบดังต่อไปนี้

5.1) การสร้างตัวละครที่เป็นแบบพิมพ์เดียวกัน (Stereo Types) หมายถึง ตัวละครแบบมาตรฐานที่ได้แบบอย่างมาจากชีวิตจริง

5.2) การสร้างตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม (Stock Characters) หมายถึง สร้างลักษณะนิสัยตัวละครจากแบบฉบับ

5.3) การสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณ์ (Full-Dimensional Character) หมายถึง สร้างนิสัยตัวละครมีวิวัฒนาการไปตามลักษณะเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา ตามประสบการณ์ที่เข้ามากระทบ ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับทุกสภาพการณ์ ทุกแง่ทุกมุม และอย่างสมเหตุสมผล

5.4) การสร้างตัวละครแบบเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์ (Allegorical and Symbolical Characters) หมายถึง ตัวละครที่เป็นสัญลักษณ์ที่สมบูรณ์ของความดี ความชั่ว ที่เพียบพร้อมในทุกแง่ทุกมุม

5.5) การสร้างตัวละครแบบคงที่ตลอดกาล (The Permanence and Universality of Characters) หมายถึง เมื่อสร้างตัวละครให้มีลักษณะอย่างไร ก็คงตัวอย่างนั้นตลอดไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

6) การปิดเรื่อง (Ending) หมายถึง ตอนจบเรื่อง ผู้แต่งนวนิยายจะกำหนดไว้ว่าจะปิดเรื่องอย่างไร จะเลือกเอาแบบพลิกความคาดหมาย (Surprised Ending) แบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) หรือแบบสุขนาฏกรรม (Happy Ending)

เถลิง พันธุ์เถลิงอมร (2541, น. 11-17) กล่าวว่า องค์ประกอบของนวนิยาย คือ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก บรรยากาศ และรูปแบบการเล่าเรื่องหรือมุมมอง ดังนี้

1) แก่นเรื่อง หมายถึง ทรรศนะ หรือวัตถุประสงค์ของผู้เขียนนวนิยาย เป็นหัวใจ และความคิดหรือความหมายกลางของเรื่อง โดยไม่ปรากฏอย่างชัดเจนในเรื่อง

2) โครงเรื่อง หรือพล็อตเรื่อง (Plot) เป็นกลวิธีการนำเสนอเรื่องราวหรือเหตุการณ์ในเรื่องตามลำดับ ผู้เขียนวางแผนไว้ในนวนิยาย และไม่ว่านวนิยายมีเรื่องราวยาวสั้น ต้องมีโครงเรื่องอยู่ในเรื่อง เพื่อสร้างความตื่นเต้นกับผู้อ่าน

3) ตัวละคร หมายถึง บุคคลในเรื่องที่มีพฤติกรรมตามเหตุการณ์ของเรื่อง หรือการสร้างเหตุการณ์ที่ตามโครงเรื่องของนวนิยาย และมักจะมีคุณสมบัติ โดยแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ คือ ประเภทไม่เปลี่ยนแปลงบุคลิก ประเภทเปลี่ยนแปลงบุคลิก นอกจากนี้ ตัวละครยังได้แบ่งตามบทบาทและความสำคัญในเรื่องได้เป็นตัวละครสำคัญ (Major Character) และตัวละครรอง (Static Character)

4) บทสนทนา หมายถึง คำพูดโต้ตอบของตัวละครที่ปรากฏในเรื่อง เพื่อสร้างการสื่อสารระหว่างตัวละครซึ่งกันและกัน ทำให้เหตุการณ์และเนื้อเรื่องได้พัฒนา และได้แสดงอารมณ์ ความคิดของตัวละครในเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้สึกตามผู้เขียนสร้างไว้ในเรื่อง จึงมีลักษณะสมจริง และสอดคล้องกับนิสัยของตัวละคร

5) ฉากและบรรยากาศ ฉาก (Setting) หมายถึง สถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ หรือทำให้ตัวละครได้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นวนิยายมีความสมจริงมากขึ้น และบรรยากาศ (Atmosphere) หมายถึง ผู้แต่งนำเสนอองค์ประกอบที่ในฉากต่าง ๆ โดยละเอียด เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นสภาพของเหตุการณ์ หรือพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละครในเรื่องอย่างชัดเจน และดึงดูดอารมณ์ของผู้อ่าน

สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของนวนิยายมี แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉากและบรรยากาศ นวนิยายจึงต้องปรากฏองค์ประกอบเหล่านี้ในเรื่อง และองค์ประกอบจะช่วยให้มองเห็นลักษณะของนวนิยายแต่ละเรื่องชัดเจนยิ่งขึ้น

2.1.4 กลวิธีการแตงนวนิยาย

กลวิธีการแตงเป็นศิลปะสำหรับการสร้างวรรณกรรม เป็นส่วนหนึ่งของวรรณกรรมที่มีความสำคัญ นวนิยายซึ่งเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง และมีกลวิธีการแตงแตกต่างจากวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงค้นหาแนวคิด ทฤษฎีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกลวิธีการแตงนวนิยาย ดังต่อไปนี้

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 116-148) ได้กล่าวถึงกลวิธีการแตงนวนิยาย ดังต่อไปนี้
กลวิธีเกี่ยวกับโครงเรื่อง หมายถึง วิธีที่ผู้แตงเลือกใช้ใช้ในการสร้างสรรค์บทประพันธ์แต่ละเรื่องเพื่อให้บรรลุผลที่ดีที่สุดในเชิงวรรณศิลป์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) กลวิธีเล่าเรื่อง หรือมุมมอง กลวิธีเล่าเรื่อง หมายถึง การที่ผู้เขียนเลือกสถานภาพหรือมุมมอง หรือมุมในการรับรู้เรื่องของผู้อ่าน ดังต่อไปนี้

1.1) กลวิธีการเล่าเรื่องจากบุรุษที่สาม (Third-person) คือ กลวิธีการเล่าที่ผู้เล่าอยู่ภายนอกของเหตุการณ์เรื่องราวในเรื่อง โดยมีวิธีย่อยดังนี้

1.1.1) กลวิธีการเล่าเรื่องที่ผู้เล่ารู้แจ้งทุกอย่าง (Omniscient) คือ กลวิธีที่ผู้เล่าเรื่องจะเป็นผู้รู้เหตุการณ์เรื่องราวทุกอย่างในเรื่อง

1.1.2) กลวิธีการเล่าแบบวัตถุวิสัย (Objective) หรือ กลวิธีภาพถ่าย (Camera) คือ การเล่าเรื่องที่ผู้เล่าเรื่องไม่สอดแทรกคำวิพากษ์หรือความคิดเห็นใด ๆ ด้วยการบรรยายหรือเสนอให้ผู้อ่านเห็นบทบาทของตัวละคร หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ

1.1.3) กลวิธีการเล่าแบบจำกัดมุมมอง (Limited Point of View) เป็นกลวิธีที่ผู้เล่าอยู่ภายนอกของเหตุการณ์ แต่จะเลือกเล่าเรื่องราวและเหตุการณ์โดยจำกัดให้อยู่ในมุมมองหรือการรับรู้ของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง

1.2) กลวิธีการเล่าเรื่องโดยบุรุษที่หนึ่ง (First-person) คือ การเล่าเรื่องจากผู้เล่าเรื่องซึ่งมีส่วนร่วมในเหตุการณ์ ซึ่งโดยปกติ เรื่องที่เล่าให้ผู้อ่านทราบนั้นจะจำกัดอยู่ในขอบเขตของการรู้เห็น หรือมีประสบการณ์ของผู้เล่าใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนตัวเอง

1.2.1) ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่อง ได้แก่ ตัวละครสำคัญของเรื่องเป็นผู้เล่า

1.2.2) ตัวละครประกอบเป็นผู้เล่า ได้แก่ ตัวละครรองหรือตัวประกอบของเรื่องเป็นผู้เล่า

2) กลวิธีการดำเนินเรื่อง กลวิธีหรือเทคนิคที่เกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง มีดังนี้

2.1) การเสนอลำดับของเหตุการณ์เรื่องราว หมายถึง การจัดลำดับเรื่องรวมทั้งหมดของเรื่อง ดังนี้

2.1.1) เล่าเรื่องตามลำดับปฏิทิน คือ การเสนอเรื่องตามลำดับของเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนถึงจุดจบของเรื่อง

2.1.2) เล่าเรื่องย้อนต้น (Flash-backs) คือ การเปิดเรื่องในตอนที่มีสาเหตุการณ์ตอนเริ่มเรื่อง อาจเป็นตอนกลางเรื่อง ตอนจบเรื่อง หรือตอนใดตอนหนึ่งในเรื่อง แล้วจึงเล่าย้อนต้น

2.1.3) เล่าเหตุการณ์ที่เกิดต่างสถานที่โดยสลับกัน และอาจมีจุดที่เหตุการณ์หรือเรื่องราวต่างสถานที่มารวมกัน ซึ่งอาจแยกกันไปดำเนินเรื่องต่างสถานที่และกลับไปรวมกันอีกก็ได้

2.2) การสร้างความสนใจใคร่รู้ (Suspense) หมายถึง กลวิธีต่าง ๆ ที่ผู้เขียนใช้ระหว่างการดำเนินเรื่อง เพื่อตรงความสนใจของผู้อ่านให้อยากติดตามเรื่อง ดังนี้

2.2.1) การสร้างปมปัญหา นวนิยายแต่ละเรื่องจะต้องมีปมปัญหาสำคัญของเรื่อง สำหรับนวนิยายมีขนาดยาว มักจะมีการสร้างปมย่อย ๆ เพื่อเร้าใจผู้อ่านในระหว่างการดำเนินเรื่องด้วย

2.2.2) การใช้ลางบอกเหตุ (Foreshadowing) เป็นวิธีชี้แนะให้ผู้อ่านคาดเดาได้ราง ๆ ว่า จะมีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นกับชีวิตของตัวละคร

2.3) การใช้สัญลักษณ์และบุคลาธิษฐาน เป็นวิธีการที่ผู้เขียนอาจนำมาใช้ในเนื้อเรื่องทั้งเรื่อง หรืออาจใช้ในเนื้อหาบางตอน

3) กลวิธีปิดเรื่องหรือจบเรื่อง การปิดเรื่องหรือจบเรื่องเป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญมากในนวนิยาย โดยมีวิธีการจบเรื่อง ได้แก่

3.1) จบลงด้วยความสุข ความสมหวัง (Happy Ending)

3.2) จบลงด้วยความผิดหวัง โศกเศร้า (Unhappy Ending)

3.2.1) จบอย่างสมบูรณ์แน่นอนว่าเรื่องได้คลี่คลายไปในลักษณะใด คือ การจบเรื่องอย่างชัดเจนว่าเหตุการณ์นวนิยายจบลงเป็นอย่างไร รวมทั้งสุนทรพจน์กรรม และโศกนาฏกรรมวิธีนี้เป็นวิธีการจบเรื่องที่ใช้กันโดยทั่ว ๆ ไป

3.2.2) จบแบบทิ้งให้คิด คือ การจบเรื่องแบบให้เห็นแนวทางการจบเรื่อง แต่ไม่ได้ให้ปัญหาหรือเนื้อเรื่องจบลงอย่างแน่นอน ทำให้ผู้อ่านใช้จินตนาการ

3.2.3) จบแบบพลิกความคาดหมาย คือ แบบหักมุม (Surprise Ending or Twist Ending) เป็นการจบเรื่องแบบผู้อ่านไม่ได้คิดมาก่อน แต่ต้องมีความสมจริงหรือเป็นไปได้ ในนวนิยาย

กลวิธีเกี่ยวกับตัวละคร มีวิธีที่เกี่ยวข้องกับตัวละครดังนี้

1) กลวิธีการสร้างตัวละคร ผู้เขียนจะสร้างตัวละครในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1.1) ตัวละครมิติเดียว (Flat Character or One-dimensional Character)

1.2) ตัวละครหลายมิติ (Round Character or Multidimensional Character)

2) กลวิธีนำเสนอตัวละคร กลวิธีการนำตัวละครมาให้ผู้อ่านได้รู้จักลักษณะบุคลิกภาพ ประการต่าง ๆ นั้น มี 2 วิธี คือ

2.1) การบอกกล่าวโดยตรง (Telling or Direct Presentation) คือ ให้ตัวละคร เป็นผู้บอกเล่าเกี่ยวกับบุคลิกลักษณะของตัวละครด้วยกัน

2.2) การบอกกล่าวโดยอ้อม (Showing or Indirect Presentation) คือ ผู้เขียนจะ แสดงพฤติกรรมของตัวละคร ให้ผู้อ่านอนุมานด้วยตนเองว่าตัวละครมีลักษณะเช่นใด จากสิ่งที่เขา คิด ทำ หรือพูด

กลวิธีเกี่ยวกับฉาก ดังนี้

1) การใช้ฉากจริง และฉากสมมุติ การใช้ฉากจริงที่เป็นที่รู้จักของผู้อ่าน ย่อมทำให้ เรื่องมีความเป็นจริงเป็นจังมากขึ้น ส่วนฉากสมมุติ เป็นฉากที่นักเขียนใช้จินตนาการโดยอิสระ และ จำเป็นต้องมีในนวนิยายทุกเรื่อง

2) การเสนอฉากอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เขียนจะต้องใช้ภาษาเสนอภาพลงในลักษณะ เสมือนจริง อาจด้วยภาษากวี หนักแน่นด้วยความหมาย ความเร้าอารมณ์และการชี้แนะโน้มน้าว เพื่อชักนำให้ผู้อ่าน “เห็น” หรือ “รู้สึก” หรือทั้งสองอย่างตามเจตจำนงของผู้เขียน

3) ความสอดคล้องระหว่างตัวละครกับฉาก คือ ต้องเห็นว่าฉากเป็นองค์ประกอบที่มุ่ง รองรับเหตุการณ์ เรื่องราว หรือพฤติกรรมของตัวละครให้โดดเด่นขึ้น หรือมีความลึกซึ้งตรงตรงใน อารมณ์ความรู้สึกของผู้อ่านยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้น นอกจากความสมจริงเป็นไปได้ของฉากและศิลปะ การใช้ถ้อยคำภาษาเพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่านแล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งก็คือการสร้างความจริงจาก ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครกับฉาก นั่นก็คือพฤติกรรมของตัวละครจะต้องมีความสอดคล้องกับ ลักษณะความเป็นไป หรือความเป็นจริงของสถานที่และยุคสมัยที่กำหนดให้เป็นฉากของเรื่องหรือ เหตุการณ์

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543, น. 121-139) ได้กล่าวว่กวิธีการแต่งในนวนิยาย ดังนี้

1) กวิธีการตั้งชื่อเรื่อง ผู้แต่งส่วนใหญ่จะพยายามตั้งชื่อเรื่องวรรณกรรมของตนให้มีลักษณะเด่นสะดุดตาสะดุดใจผู้อ่าน มีวิธีการตั้งชื่อเรื่องดังต่อไปนี้

- 1.1) ตั้งชื่อเรื่องตามชื่อตัวละครเอก ไม่ว่าจะเป็นตัวละครบุคคล หรือสัตว์ก็ได้
- 1.2) ตั้งชื่อเรื่องตามสถานที่สำคัญในเรื่อง ชื่อสถานที่ดังกล่าวอาจเป็นชื่อจริงหรือชื่อสมมุติก็ได้
- 1.3) ตั้งชื่อเรื่องตามแนวคิดสำคัญของเรื่อง ขึ้นอยู่กับผู้แต่งวรรณกรรมมีความคิดสำคัญใดที่จะนำเสนอในเรื่อง
 - 1.4) ตั้งชื่อเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความขัดแย้ง หรืองงในในความหมาย
 - 1.5) ตั้งชื่อเรื่องตามลักษณะของเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้นึกออกหรือคิดถึงเนื้อเรื่องจากการเห็นชื่อเรื่องของวรรณกรรม
- 1.6) ตั้งชื่อเรื่องโดยใช้นามธรรม วลีหรือคำประพันธ์บางตอนที่คล้องจองไพเราะ

2) กวิธีการเล่าเรื่อง (Point of view) เป็นวิธีการที่ผู้แต่งใช้หนทางถ่ายทอดเรื่องราวมาสู่ผู้อ่าน ดังต่อไปนี้

- 2.1) ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่องของตัวละคร เป็นวิธีที่ผู้แต่งนวนิยายนิยมใช้มากที่สุด ได้กล่าวถึงตัวละครเป็นใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เมื่อไร โดยใช้สรรพนามเรียกตัวละครเป็นบุรุษที่ 3
- 2.2) ผู้แต่งให้ตัวละครเอกเป็นผู้เล่าเรื่องราวของตนเอง ใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 เป็นทำนองว่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นประสบการณ์ในชีวิตของผู้เล่าเอง
- 2.3) ผู้แต่งให้ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งในเรื่อง ซึ่งเป็นตัวละครที่รับรู้เห็นเหตุการณ์เป็นผู้เล่าเรื่อง
- 2.4) ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่องราวของตัวละครต่าง ๆ โดยใช้สรรพนามเรียกตัวละครเป็นบุรุษที่ 3 ต่างกับวิธีที่ 1 เพราะผู้แต่งเล่าเฉพาะสิ่งที่ตนเห็นหรือได้ยินได้ฟังการสนทนาหรือการกระทำของตัวละครเท่านั้น

3) กวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง กวิธีการดำเนินเรื่องทั้งหมดแบ่งได้มี 7 ส่วน ได้แก่

3.1) กวิธีเกี่ยวกับการเปิดเรื่อง การเปิดเรื่อง คือ จุดเริ่มต้นของเรื่อง ซึ่งถือกันว่าเป็นตอนที่สำคัญ และมีวิธีเปิดเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

3.1.1) เปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ บรรยายตัวละคร บรรยายฉาก หรือบรรยายเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

3.1.2) เปิดเรื่องด้วยการพรรณนา เป็นการพรรณนาตัวละคร พรรณนาฉาก หรือบรรยายเหตุการณ์อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

3.1.3) เปิดเรื่องด้วยนาฏการหรือการกระทำของตัวละคร ซึ่งก่อให้เกิดความสนใจใคร่รู้แก่ผู้อ่าน

3.1.4) เปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละครที่มีคำซึ่งกระทบใจผู้อ่าน

3.1.5) เปิดเรื่องด้วยการใช้สุภาษิต คำพังเพย บทกวี บทเพลง หรือข้อความที่คมคายชวนคิด ชวนให้ฉงนสนเท่ห์ และน่าติดตาม

3.2) กลวิธีการสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่อง ความขัดแย้ง (Conflict) คือ ปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวละครและตัวละครจะต้องหาทางคลี่คลายปัญหาให้ได้ในตอนจบ โดยมีกลวิธีการสร้างความขัดแย้งในการดำเนินเรื่องดังนี้

3.2.1) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครด้วยกันเอง

3.2.2) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ คือ สภาพที่มนุษย์ต้องสู้กับภัยธรรมชาติ อย่างเช่น การต่อสู้กับสัตว์ การต่อสู้กับความแห้งแล้งของธรรมชาติต่าง ๆ

3.2.3) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม คือ การที่มนุษย์ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม หรือค่านิยมทางสังคมได้

3.2.4) ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับอำนาจเหนือธรรมชาติ คือ การที่มนุษย์ต้องต่อสู้กับชะตากรรมของตนเอง

3.2.5) ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในใจของตัวละครเอง คือ การต่อสู้ที่เกิดขึ้นในจิตใจของตัวละครเอง

3.3) กลวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง กลวิธีการเรียงลำดับเรื่องมีทั้งหมด 4 วิธี ดังต่อไปนี้

3.3.1) เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องตามการเดินของเข็มนาฬิกา หรือตามปฏิทิน คือ เริ่มต้นที่เหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นก่อน แล้วตามด้วยเหตุการณ์ที่เกิดถัด ๆ ไปตามลำดับจนจบ

3.3.2) เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบเล่าย้อนหลัง คือ เริ่มเรื่องด้วยเหตุการณ์สำคัญซึ่งเป็นจุดจบของเรื่องก่อน แล้วจึงย้อนกลับไปเล่ารายละเอียดของเหตุการณ์ในอดีตโดยใช้วิธีเล่าย้อนไปเรื่อย ๆ จนกว่าเหตุการณ์ในอดีตจะบรรจบกับเหตุการณ์ตอนต้นเรื่อง

3.3.3) เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบบย้อนกลับไปที่กลับมา คือ เริ่มเรื่องขึ้นที่ตอนใดของเรื่องก็ได้ แล้วเล่าสลับกันไปมาระหว่างอดีตกับปัจจุบัน

3.3.4) เรียงลำดับเหตุการณ์ในเรื่องโดยใช้วิธีเล่าเหตุการณ์ต่างสถานที่สลับกันไปมาแต่มีเรื่องราวต่อเนื่องกันโดยตลอด

3.4) กลวิธีการสร้างความสนใจใคร่รู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปในเรื่อง คือ วิธีการที่จะทำให้เกิดความสนใจใคร่รู้ ได้แก่

3.4.1) การบอกใบ้ให้ผู้อ่านได้ทราบถึงเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอย่างคร่าว ๆ ล่วงหน้าด้วยการบอกใบ้ทางคำพูดหรือการกระทำของตัวละคร

3.4.2) การอุปเรื่องราวที่ผู้อ่านต้องการทราบไว้ก่อน

3.4.3) การจับบทแต่ละบทโดยยั่วให้ผู้อ่านอยากรู้อยากเห็นต่อไป

3.5) กลวิธีการใช้เหตุบังเอิญหรือเหตุการณ์เหลือเชื่อ (Co-incidence) คือ เหตุการณ์ที่ไม่สมจริง หรือเป็นไปได้ยาก ผู้แต่งบางคนเมื่อวางโครงเรื่องและสร้างปมปัญหาให้กับเรื่องแล้วไม่สามารถหาทางออก หรือวิธีการอันแยบคายมาแก้ปัญหาที่นั้น ก็จำเป็นต้องใช้เหตุบังเอิญหรือเหตุการณ์เหลือเชื่อช่วยคลี่คลายสถานการณ์

3.6) กลวิธีการสร้างเหนือวิสัย (Fantasy) คือ เรื่องที่เกินความเป็นจริงของลักษณะชีวิตจริง เป็นเรื่องที่คุณแต่งอาศัยจินตนาการผสมกับประสบการณ์ในชีวิตสร้างเป็นเรื่องของสิ่งที่ยังเป็นจริงในชีวิตขึ้นมา

3.7) กลวิธีการจบเรื่อง การจบเรื่องเป็นตอนที่มีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นตอนที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกประทับใจ หรือผิดหวังในการติดตามอ่านเรื่องได้ทั้งสองประการ ผู้แต่งจึงใช้กลวิธีการจบเรื่องแบบต่าง ๆ เพื่อให้งานของตนเป็นที่ประทับใจของผู้อ่านอยู่เสมอ ดังนี้

3.7.1) การจบเรื่องแบบสุขนาฏกรรม (happy ending) คือ การจบเรื่องแบบให้ตัวละครเอกสามารถแก้ปัญหาของตนเองได้ หรือประสบผลสำเร็จในการทำงาน หรือมีความสุขในชีวิต

3.7.2) การจบเรื่องแบบโศกนาฏกรรม (tragic ending) คือ การจบเรื่องแบบให้ตัวละครเอกพบกับความผิดหวัง การสูญเสียสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เป็นของรัก หรือบางครั้งอาจจบลงด้วยความตาย

3.7.3) การจบเรื่องแบบหักมุม หรือพลิกความคาดหมาย (twist ending or surprised ending) คือ การจบเรื่องแบบผิดความคาดหมายของผู้อ่าน

3.7.4) การจบเรื่องแบบทิ้งท้ายหรือทิ้งปัญหาให้ผู้อ่านขบคิด (indeterminate ending) คือ การจบเรื่องโดยผู้แต่งยังไม่ได้เฉลยวิธีการแก้ปัญหาซึ่งตนได้สร้างไว้ในเรื่อง แต่จะปล่อยให้ผู้อ่านคิดหาคำตอบเอาเอง

4) กลวิธีการสร้างตัวละคร ผู้แต่งมีกลวิธีการสร้างตัวละครดังนี้

4.1) วิธีการสร้างตัวละคร

4.1.1) สร้างตัวละครให้เป็นจุดศูนย์กลางของเรื่อง คือ ให้ตัวละครมีความสำคัญมากกว่าโครงเรื่อง เพราะถือว่าตัวละครเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ หรือเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่องขึ้น หรือให้ลักษณะนิสัย และบุคลิกภาพของตัวละครเป็นตัวสร้างโครงเรื่อง

4.2.2) สร้างตัวละครให้มีบทบาทตามเนื้อเรื่อง คือ ผู้แต่งให้เนื้อเรื่องมีความสำคัญมากกว่าตัวละคร ถือว่าผู้อ่านอ่านเรื่องเพราะต้องการทราบเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับตัวละครทุกตัวมากกว่าอยากรู้เฉพาะเรื่องราวรายละเอียดของตัวละครตัวใดตัวหนึ่งเท่านั้น

4.2) แนวการสร้างตัวละคร

4.2.1) สร้างให้สมจริง (Realistic) คือ การสร้างตัวละครให้มีลักษณะที่เป็นไปได้ตามธรรมชาติ

4.2.2) สร้างตามอุดมคติ (Idealistic) การสร้างตัวละครขึ้นตามความนึกคิดของผู้แต่งหรือผู้สร้าง โดยมีอุดมการณ์ ความศรัทธา และระบบค่านิยมส่วนตัวในเรื่องของความคิด ความงาม ความถูกต้องและความยุติธรรมเป็นเกณฑ์ในการสร้างตัวละคร

4.2.3) สร้างแบบเหนือจริง (Surrealistic) คือ การสร้างตัวละครให้มีลักษณะเหนือธรรมชาติวิสัย เพื่อสร้างความตื่นเต้นให้แก่ผู้อ่านเป็นสำคัญ

4.2.4) สร้างแบบบุคลาธิษฐาน (Personification) คือ การสร้างตัวละครจากสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ใช่มนุษย์

4.2.5) สร้างโดยใช้ตัวละครแบบฉบับ (Type) คือ การสร้างตัวละครให้มีลักษณะบุคลิกลักษณะคงที่ มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมไม่เปลี่ยนแปลง

4.3) วิธีการแนะนำตัวละคร

4.3.1) วิธีการแนะนำโดยตรง คือ วิธีที่ผู้แต่งเป็นผู้บรรยายรูปร่างลักษณะนิสัย และคุณสมบัติของตัวละครออกมาเองว่าเป็นใคร มีประวัติความเป็นมาอย่างไร เป็นคนเช่นใด และมีความคิดเห็นต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไรบ้าง เป็นต้น โดยมีวิธีการแนะนำตัวละครโดยตรง ดังนี้

1. ผู้แต่งบรรยายรูปร่างนิสัยและคุณสมบัติของตัวละครอย่างละเอียดทุกแง่ทุกมุม หรือเรียกว่าเป็นวิธีการแนะนำตัวละครแบบภาพร่าง (Sketch)

2. ผู้แต่งกำหนดให้ตัวละครอื่น ๆ สนทนาหรือคิดเกี่ยวกับตัวละครนั้น หรือเรียกว่าเป็นกลวิธีการแนะนำตัวละครอย่างแนะ (Suggestion)

4.3.2) วิธีการแนะนำโดยทางอ้อม คือ วิธีที่ผู้แต่งไม่ได้เป็นผู้แนะนำตัวละครเองโดยตรง แต่ค้นหาวิธีการต่าง ๆ มาใช้แนะนำให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละคร ดังนี้

1. การบรรยายการกระทำของตัวละคร หมายถึง บรรยายถึงพฤติกรรมของตัวละคร จนทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นตัวละครนั้นเป็นอย่างไร

2. บรรยายความคิดของตัวละครตัวนั้น หมายถึง บรรยายความคิด ความรู้สึกของตัวละคร ให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครตัวนั้นมากขึ้น

3. การแทรกบทสนทนาของตัวละคร หมายถึง การใช้บทสนทนาของตัวละคร กล่าวถึงตัวละครที่ต้องแนะนำโดยผ่านตัวละครอื่น ๆ

4.4) หลักเกณฑ์การสร้างตัวละคร

4.4.1) ตัวละครมีลักษณะสมจริง คือ การสร้างตัวละครตามสภาพความเป็นไปของบุคคลในชีวิตจริง

4.4.2) พฤติกรรมของตัวละครต้องสมเหตุสมผล คือ ก่อนที่ตัวละครเปลี่ยนแปลงนิสัยหรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง จึงต้องอาศัยเวลาและแรงจูงใจที่มีเหตุผลพอสมควร

4.4.3) ตัวละครเอกของเรื่อง ควรมีลักษณะเด่น แปลกและชวนให้น่าสนใจ คุณสมบัติของตัวละครเอกดังกล่าวจะเกิดจากทางด้านร่างกายหรือจิตใจก็ได้

5) กลวิธีการสร้างและเสนอฉาก

5.1) กลวิธีการสร้างฉาก

5.1.1) สร้างฉากให้เหมือนจริง คือ การใช้ความรู้ทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา มนุษยวิทยา วิทยาศาสตร์ และธรรมชาติวิทยาอย่างพอเพียง

5.1.2) สร้างฉากตามอุดมคติ คือ การสร้างฉากให้มีลักษณะเป็นไปตามความคิดของผู้แต่ง

5.1.3) สร้างฉากให้มีลักษณะเหนือจริง คือ การสร้างฉากให้มีลักษณะเหนือความเป็นจริงตามธรรมชาติ

5.2) กลวิธีการเสนอฉาก

5.2.1) ผู้แต่งบรรยายฉากตามทัศนะของตนเอง คือผู้แต่งสามารถบรรยายทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์ต่อเรื่องได้อย่างละเอียดตามใจปรารถนา

5.2.2) ผู้แต่งบรรยายฉากโดยผ่านสายตาหรือทัศนะของตัวละคร จะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครได้ดี

สรุปได้ว่า กลวิธีการแตงนวนิยายจะแบ่งเป็น 5 วิธีหลัก ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง การสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างบทสนทนา และการสร้างฉากและบรรยายฉาก ทั้งหมดนี้ จะช่วยให้ผู้เขียนนวนิยายสร้างนวนิยายที่น่าสนใจ ชวนให้ผู้อ่านติดตามเนื้อหนวนิยายอย่างต่อเนื่อง

2.1.5 ประโยชน์หรือคุณค่าของนวนิยาย

นวนิยายซึ่งเป็นวรรณกรรมประเภทบันเทิงคดี สร้างจากจินตนาการ เหตุการณ์ และความเป็นจริงของสังคม มีประโยชน์หรือคุณค่าต่อสังคม หรือผู้อ่าน ผู้วิจัยจึงรวบรวมแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับประโยชน์หรือคุณค่าของนวนิยาย ดังต่อไปนี้

วนิดา บำรุงไทย (2544, น. 161-165) กล่าวว่า คุณค่าของนวนิยายแบ่งได้มี 6 ด้าน ได้แก่

1) คุณค่าด้านความบันเทิง โดยรูปแบบของนวนิยายซึ่งเสนอเรื่องราวชีวิตของมนุษย์ในลักษณะต่าง ๆ จะทำให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมไปกับชะตากรรมของตัวละคร ซึ่งนอกจากจะเกิดความเพลิดเพลินในการติดตามชีวิตของตัวละครแล้ว ยังได้รับความผ่อนคลายทางจิตใจ เนื่องจากการหลีกเลี่ยงจากชีวิตจริง เข้าไปในโลกแห่งจินตนาการชั่วขณะนั้น

2) คุณค่าด้านการสร้างเสริมจินตนาการ สืบเนื่องจากการที่นวนิยายเป็นเรื่องสมมุติ ซึ่งผู้เขียนเสนอหรือวาดภาพโลกและตัวละครแห่งจินตนาการขึ้น ผู้อ่านนวนิยายจึงต้องเตรียมตัวเตรียมใจที่จะร่วมเดินทางเข้าไปสู่ดินแดนแห่งความฝันของผู้เขียน โดยการโอนอ่อนผ่อนตาม และติดตามจินตนาการแห่งโลกสมมุติ ในขณะเดียวกันก็สร้างจินตนาการของตนหล่อหลอมร่วมไปกับการโน้มน้าว และวาดภาพฝันของผู้เขียน การอ่านนวนิยายจึงเป็นการฝึกฝน กระตุ้นให้ผู้อ่านมีจินตนาการ มีความกระปรี้กระเปร่า ฉับไวในการสร้างสรรค์จินตนาการ

3) คุณค่าทางวัฒนธรรม โดยที่นวนิยายเป็นเรื่องของมนุษย์หรือเป็นการบอกเล่าเกี่ยวกับชีวิตนี้เอง ทำให้นวนิยายเป็นชุมชนแห่งการบันทึกวัฒนธรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ในแต่ละสมัย แต่ละสังคม ทั้งในด้านสภาพสังคม การดำรงชีวิต ความเป็นอยู่ของบุคคลในสังคม ตลอดจนอารมณ์ ความนึกคิดและค่านิยมของผู้คน

4) คุณค่าทางภาษา นวนิยายเป็นแหล่งใหญ่ของการจดจารึกภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาพูดของบุคคลในแต่ละวัย แต่ละกลุ่ม และแต่ละสมัยของสังคม

5) คุณค่าด้านสาระความรู้ แม้ว่านวนิยายจะไม่ใช่วรรณกรรมซึ่งมุ่งให้ความรู้โดยตรง เช่นงานเขียนประเภทตำราหรือสารคดี แต่นวนิยายก็มักจะมีบทบาทในการให้สาระความรู้ต่าง ๆ ในลักษณะของรายละเอียดที่จำเป็นต่อเรื่อง

6) คุณค่าในทางจิตใจ นวนิยายที่ดีนั้นจะต้องให้คุณค่าที่ลึกซึ้งกว่า ยิ่งกว่าความบันเทิงหรือความเร้าอารมณ์ นั่นก็คือคุณค่าในฐานะเป็นวรรณกรรมดีรูปแบบหนึ่ง ซึ่งจะช่วยกล่อมเกลาหรือยกระดับจิตใจผู้อ่านให้มีความละเมียดละไม ประณีต เป็นจิตใจหรือดวงใจที่รู้ทุกข์ รู้สุข รู้ในความดี ความงาม และความจริง ด้วยความตระหนักรู้ ความเข้าใจและหยั่งเห็นในโลก ในชีวิต

สายทิพย์ นุกุณิก (2543, น. 37-38) กล่าวว่า คนไทยส่วนใหญ่เริ่มยอมรับว่า “นวนิยาย” เป็นหนังสือที่ให้คุณค่าแก่ผู้อ่านมากพอสมควร เพราะนอกจากจะให้ความเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายอารมณ์และช่วยให้ผู้อ่านเพื่อฝันไปกับจินตนาการของผู้แต่งแล้ว นวนิยายยังเป็นหนังสือที่ให้ “ประสบการณ์เทียม” แก่ผู้อ่านด้วย เพราะนวนิยายเป็นเรื่องที่สะท้อนวิถีชีวิตจริงของคนในสังคมปัจจุบัน นวนิยายจึงไม่ใช่เรื่องไร้สาระอีกต่อไปหากแต่เป็นกระจกเงาบานใหญ่ที่จะสะท้อนให้ผู้อ่านรู้จักชีวิต รู้จักสังคม หรือให้แง่คิดและคลายปัญหาบางอย่างของชีวิตได้ด้วย ผู้อ่านจึงสามารถเรียนรู้ชีวิตและสังคมจากนวนิยายได้เป็นอย่างดี

เถกิง พันธุ์เถกิงอมร (2541, น. 67-75) กล่าวว่า ประโยชน์และคุณค่าของนวนิยายมีดังต่อไปนี้

- 1) นวนิยายเป็นเครื่องมือแสดงออกถึงการตีความหมายของชีวิต
- 2) นวนิยายเป็นสิ่งที่บันเทิงและเครื่องหลีกหนี
- 3) นวนิยายเป็นเครื่องมือเผยแพร่แนวคิดทางการเมือง
- 4) นวนิยายเป็นการสื่อสาร
- 5) นวนิยายเป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยนภาษาและวัฒนธรรมหนึ่ง ๆ
- 6) นวนิยายเป็นการแสดงออกทางจิตวิญญาณของยุคสมัย
- 7) นวนิยายเป็นเครื่องสร้างท่วงทำนองของชีวิตและผู้อ่าน

สรุปได้ว่า นวนิยายซึ่งเป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่ง มีความสัมพันธ์กับสังคมอย่างใกล้ชิด และได้แสดงออกถึงการตีความของชีวิต จึงได้เห็นว่านวนิยายมีคุณค่าต่อสังคม และผู้อ่าน และนวนิยายนอกจากมีคุณค่าต่อจิตใจ และจินตนาการของผู้อ่าน ยังมีคุณค่าต่อวัฒนธรรมกับสังคม

2.1.6 ที่มาและความหมายของนวนิยายวาย

นวนิยายวายเป็นนวนิยายรักประเภทหนึ่งที่มีเนื้อหาเรื่องราวแตกต่างจากนวนิยายรักชายหญิง เป็นนวนิยายของสมัยปัจจุบันที่มีประวัติไม่นาน และการวิจัยนวนิยายวายจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจนวนิยายวาย เพราะฉะนั้น ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเกี่ยวกับที่มาและความหมายของนวนิยายวายดังต่อไปนี้

วาย หรือยะโออิ (Yaoi) เป็นคำศัพท์ที่มีต้นกำเนิดมาจากญี่ปุ่น ใช้ในวงการนิยายและการ์ตูน โดยในภาษาญี่ปุ่นย่อมาจากคำว่า Ymanashi Ochinashi Iminashi หมายถึง ไม่มีจุดพีคไคลแมกซ์ ไม่มีจุดขมวดปมหรือตบมุกในตอนท้าย ไม่มีความหมาย กล่าวโดยสรุป หมายถึง เรื่องราวที่ไม่สนุก จืดชืด ซึ่งเริ่มแรกจะเป็นงานโดจินชิ (หนังสือทำมือ) ล้อเลียนมังงะหรืออนิเมะที่นิยมกันในญี่ปุ่นขณะนั้น แต่ปัจจุบันความหมายเปลี่ยนไปกลายเป็นลักษณะความสัมพันธ์เชิงอีโรติกหรือโรแมนติกระหว่างชายกับชาย โดยต่อมาก็ได้เกิดคำศัพท์ใหม่แทน คือคำว่า บอยส์เลิฟ (Boy's Love) หรือตอน

หลังถูกเรียกย่อ ๆ ว่า BL นั้นเอง ในตอนแรกที่เข้ามาอ่านแทรกซึมมากับการ์ตูนโชโจ (การ์ตูนสำหรับเด็กผู้หญิง) หรือที่เรียกตามภาษาปากว่าการ์ตูนตาหวาน ช่วงปี พ.ศ. 2535 ที่เริ่มมีการ์ตูนวายแทรกซึมเข้ามาให้แปล แต่มามีกระแสแรง ๆ ในเมืองไทยน่าจะเป็นช่วงราว ๆ ปลายทศวรรษ 2540 จากพวกรายการประกวดเรียลิตีต่าง ๆ อย่างเดอะสตาร์ (AF) ที่เกิดคู่จิ้น...ซึ่งในยุคนั้นยังไม่มีคำนี้ไม่ว่าจะเป็น อาร์-บี, บอย-ออฟ, นัท-ด้อล, เต่า-คชา ฯลฯ หรือละครเรื่อง รักร้อยแปดพันเก้า ที่นำเสนอเรื่องราวความรักของคนรุ่นใหม่หลายคู่ แล้วมีคู่ จอน-ที เป็นความรักของเกย์ที่จุดกระแสให้บูม วัฒนธรรมดั้งเดิมของเขามีคำว่า ดันโซะคุ เป็นวัฒนธรรมที่เป็นความโรแมนติกระหว่างชายกับชาย ไม่ว่าจะเด็กถือดาบกับขามูไรชั้นสูง หรือพระกับเณร ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติในสมัยนั้น ต่อมามีการซื้อขายกันด้วย จากคนดูที่ไปชมละครคาบูกิซึ่งมีกฎหมายห้ามไม่ให้ผู้หญิงแสดง เพราะอาจเป็นแหล่งผู้หญิงมาแอบขายตัวนอกเขตที่ทางการจัดไว้ได้ ซึ่งยุคนั้นถ้าจะเที่ยวผู้หญิงต้องไปเฉพาะในเขตที่ทางการจัดไว้เท่านั้น เช่น ย่านโยชิวาระในโอตะ ที่มีเด็กสาวมาเต้นระบำเปิดม่านก่อนการแสดงละครเพื่อโชว์ตัวให้พวกคนดูเลือกซื้อ ดังนั้นละครคาบูกิจึงเปลี่ยนเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดีมาแต่งเป็นผู้หญิงเต้นแทน แล้วก็เลยกลายเป็นแหล่งซื้อหาเด็กหนุ่มไปด้วย เมื่อเกิดวัฒนธรรมเหล่านี้ก็มีการผลิตภาพซุงกะหรือภาพพิมพ์ไม้ที่เป็นรูปโป๊ เป็นภาพชายกับชายร่วมเพศกัน มีการเขียนนิยายความรัก ความสัมพันธ์ของผู้ชายกับผู้ชายขายกันอย่างแพร่หลาย ซึ่งเชื่อว่ามีผู้หญิงที่เสพยาเหล่านี้ด้วยเช่นกัน จนญี่ปุ่นเปิดประเทศรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกแบบวิกตอเรียนเข้ามา เรื่องเพศที่ผิดไปจากแบบแผนตะวันตกจะถือเป็นเรื่องไม่ศิวิไลซ์ วัฒนธรรมเรื่องเพศเดียวกันที่เคยเปิดเผยจึงถูกจัดออกจากวัฒนธรรมกระแสหลัก จนเวลาผ่านไปนานพอสมควร ถึงช่วงวัฒนธรรมป๊อปกลับมามีพื้นที่ วัฒนธรรมเด็กผู้หญิงก็เริ่มรุ่งเรือง มีการ์ตูนโชโจหรือการ์ตูนสำหรับเด็กผู้หญิงขึ้นในช่วงทศวรรษที่ 1960-1970 โดยเริ่มจากการ์ตูนที่คนไทยก็รู้จักดีอย่าง เจ้าหญิงอัศวิน ของเทตสึเกะ โอซามุ หรือ กุหลาบแวร์ชาย ของอิคะดะ โยะโกะ จนกระทั่งมีการเขียนเรื่อง คะเซะโทะคิโนะอุทะ (ลำนํ้าแห่งแมกไม้และสายลม) โดยทาเคมิยะ เคโกะ ซึ่งถือเป็นต้นธารของการ์ตูนวายในยุคปัจจุบันอย่างแท้จริง วัฒนธรรมวายโดยรวมน่าจะกลายเป็นเรื่องธรรมดา เพราะจากที่เคยเป็นเพียงซบคัลเจอร์ก็จะมีผาดเป็นป๊อปคัลเจอร์อยู่ในที่สว่าง ดังนั้นนิยายวาย การ์ตูนวาย ซีรีส์วาย ภาพยนตร์วาย หรืออนิเมะวาย ฯลฯ จะกลายเป็นประเภทหนึ่งของวัฒนธรรมบันเทิงที่เลือกเสพกันได้โดยไม่ต้องปิดซ่อนอีกต่อไป เหมือนคนชอบอ่านการ์ตูนผี ชอบดูหนังนักสืบ หรือชอบดูละครน้ำเน่า (อรรถ บุนนาค, 2563)

นวนิยายยาโออิ (yaoi) หรือที่นิยมเรียกอย่างย่อในภาษาไทยว่านวนิยายวาย เป็นวรรณกรรมที่พัฒนามาจากงานเขียนในวัฒนธรรมประชานิยมของญี่ปุ่น (นัทธนัย ประสานนาม, 2562, น. 17)

นวนิยายวาย (Y) คือ ประเภทของนวนิยายที่ตัวละครเอกทั้งสองคนนั้นเป็นเพศเดียวกัน นวนิยายประเภทนี้ เป็นได้ทั้งเรื่องชายรักชาย หญิงรักหญิง และความสนใจการสร้างนวนิยายวายเริ่มจากนักอ่าน และนักเขียนออนไลน์ (ยุพิน วงษ์จีน, 2561, น. 115)

รินฤทัย สัจจพันธุ์ (2560, น. 73) อธิบายว่า นวนิยายวายเป็นนวนิยายประเภทที่สร้างมาไม่นาน และได้รับความนิยมของวัยรุ่น นำเสนอแนวรักร่วมเพศที่แตกต่างจากนวนิยายทั่วไป จึงไม่มีผู้ใหญ่เป็นผู้สร้างวรรณกรรมประเภทนี้

นวนิยายวาย (Y Novel) เป็นนวนิยายที่นำเสนอเรื่องราวความรักวัยรุ่นแบบรักโรแมนติก (Romance) เป็นประเภทย่อย (genre) ของนวนิยายรักวัยรุ่น (Young Adult Romance Novel) ที่ได้รับความนิยมสูงในปัจจุบัน แตกต่างกันเพียงตัวละครเอกฝ่ายหญิงแทนที่ด้วยตัวละครชายและเรียกว่า “นายเอก” เท่านั้น (อนุชา พิมพ์ศักดิ์ และโสภี อุณหะยา, 2560, น. 178)

สุภาวรัตน์ วัฒนทัฬ (2556, น. 7) นิยายวาย หมายถึง นวนิยายคนรักเพศเดียวกันมีเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต นิยายวายมี 2 ประเภทย่อย คือ ยาโออิ หมายถึง นิยายชายรักชาย และ ยูริ หมายถึง นิยายหญิงรักหญิง

สิทธา อุนนิกขิต (2553, น. 11) กล่าวว่า นวนิยาย Y เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักของวัยรุ่นเพศเดียวกัน คือ เรื่องเกี่ยวกับความรักของเพศชายด้วยกัน (Yaoi) และเรื่องเกี่ยวกับความรักของเพศหญิงด้วยกัน (Yuri)

สรุปได้ว่า นวนิยายวาย เป็นนวนิยายประเภทหนึ่งที่ได้รับอิทธิพลจากการ์ตูน และเริ่มได้รับความนิยมทางอินเทอร์เน็ต เป็นนวนิยายของยุคสมัยนี้ที่เพิ่งสร้างขึ้นมานับไม่ถ้วน เนื้อหาของนวนิยายวายเน้นเสนอความรักของวัยรุ่นประเภทรักร่วมเพศ ทั้งเพศชายรักเพศชาย เพศหญิงรักเพศหญิงในเรื่อง และเป็นวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมในกลุ่มวัยรุ่นปัจจุบัน

2.1.7 ลักษณะเนื้อหาของนวนิยายวาย

นวนิยายวายเป็นนวนิยายที่แตกต่างจากนวนิยายทั่วไป มีลักษณะเฉพาะของตัวเอง ผู้วิจัยจึงรวบรวมค้นคว้าแนวคิดที่กล่าวถึงลักษณะเนื้อหาของนวนิยายวาย ดังนี้

ลักษณะของนวนิยายวาย คือ โครงเรื่องเน้นพัฒนาการความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกโดยมักมีเพศสัมพันธ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งในโครงเรื่อง ตัวละครเอกจะมีฝ่ายหนึ่งเป็นผู้กระทำ (Seme) อีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ถูกกระทำ (Uke) ฉากจะมีทั้งพื้นที่ส่วนตัว และพื้นที่สาธารณะ โดยนำเสนอแก่นเรื่อง คือ “รักแท้มีชัยเหนือทุกสิ่ง” และนัทรนัย ประสานนามยังได้อธิบายเพิ่มเติม (2562, น. 17) ลักษณะพื้นฐานที่สุดของนวนิยายยาโออิ หรือนวนิยายวาย คืองานเขียนหรืองานสร้างสรรค์ที่นำเสนอความรักระหว่างเด็กหนุ่มหรือชายหนุ่ม กลุ่มผู้สร้างสรรค์และผู้บริโภคงานประเภทยาโออิส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง (นัทรนัย ประสานนาม, 2552, น. 283)

ตัวละครเอกส่วนมากต้องฝ่าฟันอุปสรรคด้านค่านิยมในสังคมที่มองว่าผู้ชายรักกับผู้ชายเป็นเรื่องแปลกประหลาดเช่น การถูกเหยียดหยามจากสังคมที่ทำงาน การถูกกีดกันหรือการไม่ได้รับการยอมรับจากครอบครัว เป็นต้น แต่ท้ายที่สุด ตัวละครเอกสามารถฝ่าฟันอุปสรรคดังกล่าวจนสามารถครองรักกันได้ ในท้ายที่สุดซึ่งเป็นการจบเรื่องเป็นสุขนาฏกรรม (เจษฎา ชัดเขียว และอรทัย เพ็ญยุระ, 2561, น. 1090)

เนื้อหาเกี่ยวกับความรักและความสัมพันธ์ของตัวละคร มีการต่อสู้กับอุปสรรคเพื่อให้ได้รับความรักเป็นการตอบแทนในท้ายที่สุดเช่นเดียวกับงานโรมานซ์ทั่วไป แต่จุดเด่นสำคัญของตัวละครหลักฝ่ายหนึ่งจะแสดงบทบาทแบบผู้กระทำ ทั้งในด้านพฤติกรรมและความสัมพันธ์ทางเพศ อีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ถูกกระทำ (อรสูริ ชัยทองศรี, 2560)

สุภาวรัตน์ วัฒนทัฬ (2556, น. 3) กล่าวว่า เนื้อหาของนิยายวายเกี่ยวกับความรักเพศเดียวกัน เน้นการแสดงความรักระหว่างตัวละครเอก และหลังจากตัวละครเอกทั้งสองฝ่ายเกิดความรักขึ้นมาแล้วมักจะมีฉากการมีเพศสัมพันธ์ด้วย

สรุปได้ว่า ลักษณะเนื้อหาของนวนิยายวายเน้นการสร้างเรื่องราวความรักอีกรูปแบบที่แตกต่างจากนวนิยายรักระหว่างชายหญิงซึ่งเป็นนวนิยายรักระหว่างเพศชายสองคน หรือเพศหญิงด้วยกัน สำหรับนวนิยายวายแบบชายรักชาย (Yaoi) ตัวละครมักจะมีปัญหาไม่ได้รับการยอมรับแต่นวนิยายส่วนมากจะทำให้ตัวละครได้รับการยอมรับก่อนจบเรื่องโดยการปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรม

2.2 ความรู้เกี่ยวกับรักร่วมเพศ

นวนิยายวายเป็นนวนิยายที่เน้นแสดงความรักร่วมเพศของวัยรุ่น การศึกษาวิเคราะห์จึงต้องมีความรู้ที่เกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศ เพื่อทำความเข้าใจกับรักร่วมเพศที่ปรากฏในนวนิยายวาย ดังนี้

2.2.1 ความหมายของรักร่วมเพศ

การศึกษารักร่วมเพศจะต้องเข้าใจความหมายของรักร่วมเพศอย่างชัดเจน ผู้วิจัยรวบรวมแนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความหมายของรักร่วมเพศ ดังต่อไปนี้

อิงอร สุพันธ์วัฒน์ (2558 ข, น. 44) กล่าวว่า รักร่วมเพศ (Homosexuality) หมายถึงการมีความสุขทางเพศกับคนที่มีเพศเดียวกัน

สมเกียรติ คู่ทวีกุล (2552, น. 139) ได้กล่าวว่า รักร่วมเพศ หมายถึง ความโน้มเอียงทางเพศที่บุคคลมีต่อสมาชิกเพศเดียวกัน ตรงกับคำภาษาอังกฤษ Homosexual

วิทยา พุ่มยี่ม (2550, น. 7) กล่าวถึง ความหมายรักร่วมเพศ (Homosexuality) ว่า หมายถึง ความรัก ความสนใจ ความต้องการที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

ณัฐ คำทอง (2546, น. 36-37) กล่าวว่า การรักร่วมเพศ หมายถึง แบบแผนระยะยาวของบุคคลที่มีความพึงพอใจทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกัน ความพึงพอใจนี้ มีการนำไปสู่พฤติกรรมทางเพศ ซึ่งอาจจะออกมาในรูปการมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลเพศเดียวกันหรือเป็นเพียงการมีจินตนาการทางเพศกับบุคคลเพศเดียวกันก็ได้

ปิยรัตน์ มาร์แต็ง (2546, น. 11) กล่าวว่า คนรักเพศเดียวกัน หรือรักร่วมเพศ คือ ผู้มีความรักและชอบตลอดจนมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน

สรุปได้ว่า รักร่วมเพศ หมายถึง บุคคลที่มีความรู้สึก ความรัก ความต้องการ และอารมณ์ทางเพศต่อเพศเดียวกันของตัวเอง และได้รับความสุข จากการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด และสนิทกับบุคคลเพศเดียวกันกับตน ซึ่งตรงการข้ามกับรักต่างเพศ หรือเรียกว่ารักข้ามเพศ

2.2.2 ลักษณะของรักร่วมเพศ

รักร่วมเพศเป็นความรักอีกประเภทหนึ่งที่แตกต่างกันจากความรักระหว่างชายหญิง ผู้วิจัยจึงรวบรวม แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับลักษณะรักร่วมเพศ ดังต่อไปนี้

วารางคณา สุขม่วง (2560, น. 14) กล่าวว่า นอกจากรสนิยมทางเพศ ไม่มีอะไรที่สามารถบอกความแตกต่างของกลุ่มคนรักร่วมเพศได้อย่างชัดเจน เพราะกลุ่มคนรักร่วมเพศไม่มีลักษณะหรือสัญลักษณ์อื่นใดที่ระบุได้ว่าบุคคลนั้นเป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ

สมภพ เรื่องตระกูล (2550, น. 53-65) กล่าวถึง รักร่วมเพศแต่ละประเภทจะมีลักษณะเฉพาะของตน ได้แก่

- 1) ลักษณะเฉพาะของเกย์ คือ มีอารมณ์รักใคร่และอารมณ์เพศกับผู้ที่มิใช่เพศเดียวกัน และไม่มีอารมณ์ทางเพศกับผู้หญิง
- 2) ลักษณะเฉพาะของเลสเบี้ยนส์ คือ ไม่มีอารมณ์ทางเพศกับผู้ชาย และอาจจะเกลียดก็ได้ คู่รักเลสเบี้ยนมักกล้าแสดงพฤติกรรมสนิทกันในสถานที่ทั่วไป

สุพร เกิดสว่าง (2546, น. 9) กล่าวถึง “รักร่วมเพศ” อาจไม่ได้สังเกตจากลักษณะการแต่งกายและกิริยาท่าทางภายนอกของกลุ่มคนรักร่วมเพศ เช่น กลุ่มชายรักร่วมเพศอาจไม่ได้แสดงออกลักษณะที่แตกต่างกับชาย “รักต่างเพศ” ทั่วไปก็ได้ เพราะฉะนั้น รักร่วมเพศจึงไม่ปรากฏลักษณะโดดเด่นอย่างแน่นอน

รักใจ จินตวิโรจน์ (2541, น. 10) กล่าวว่า การรักเพศเดียวกันจะประกอบลักษณะ คือ

- 1) เกิดจินตนาการมีเพศสัมพันธ์กับคนเพศเดียวกัน
- 2) มีเพศสัมพันธ์กับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน
- 3) รู้สึกภายในจิตใจของตัวเองชื่นชอบ และรักเพศเดียวกัน
- 4) การเปิดเผยบทบาทที่เป็นผู้รักเพศเดียวกันในสังคม

สรุปได้ว่า รักร่วมเพศไม่มีลักษณะโดดเด่นที่แตกต่างจากกลุ่มคนรักข้ามเพศหรือบุคคลทั่วไป และมีความต้องการทางเพศเช่นเดียวกับกลุ่มคนรักข้ามเพศ นอกจากนี้ กลุ่มคนรักร่วมเพศได้รับความพึงพอใจจากความสัมพันธ์ และความรักร่วมเพศของตนเอง

2.2.3 ประเภทของรักร่วมเพศ

การวิเคราะห์กลุ่มคนรักร่วมเพศ ต้องเข้าใจความรู้ที่เกี่ยวกับประเภทของรักร่วมเพศอย่างชัดเจน ตามแนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรักร่วมเพศ แบ่งประเภทของรักร่วมเพศ ดังต่อไปนี้

ณัฐวัฒน์ คำภักดี (2558, น. 12) ได้กล่าวถึงประเภทของเกย์ได้แบ่งตามลักษณะทางเพศที่แสดงออกหรือบทบาทในการมีเพศสัมพันธ์เป็น 3 รูปแบบ คือ

เกย์รุกหรือเกย์คิง คือ ผู้ที่เป็นฝ่ายกระทำในระหว่างการมีเพศสัมพันธ์กับคู่รัก และเกย์รุกแท้ ๆ มักไม่ยอมหรือไม่สามารถเปลี่ยนเป็นฝ่ายรับได้เนื่องจากจะรู้สึกฝืนความรู้สึกตัวเอง

เกย์รับหรือเกย์ควีน คือ ฝ่ายตรงกันข้ามกับเกย์รุก เป็นฝ่ายที่ถูกกระทำระหว่างมีเพศสัมพันธ์กัน และเกย์รับแท้ ๆ มักไม่ยอมหรือไม่สามารถเปลี่ยนเป็นฝ่ายรับได้เนื่องจากจะรู้สึกฝืนความรู้สึกตัวเอง

เกย์ไบท์ คือ ได้เป็นรุกหรือรับทั้งสองแบบขึ้นอยู่กับสถานการณ์และคู่รักของตัวเอง

อิงอร สุพันธ์วณิช (2558 ข, น. 45-46) ได้กล่าวถึงรักร่วมเพศโดยได้แบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ ดังนี้

Male Homosexual คือ การที่ชายมีความสุขทางเพศกับชายด้วยกันซึ่งบางครั้งถูกเรียกว่า เกย์ (Gay)

Female Homosexual เป็นคำเรียกคนที่รักร่วมเพศที่เป็นหญิงตรงกับคำว่า เลสเบียนและเกย์ (Gay)

Bisexuality (แปลงเพศ) หมายถึง บุคคลที่สามารถมีความสุขทางเพศกับเพศเดียวกับตน และต่างเพศก็ได้

ไชยศิริ บุญยกุลศรีรุ่ง (2553, น. 15-16) กล่าวว่า ในกลุ่มชายรักชายแบ่งตามด้านจิตใจมี 2 ประเภท ได้แก่

2.1) เกย์ (Gay) หมายถึง ผู้ที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศชายด้วยกัน แต่ยังพอใจกับเพศร่างกายของตัวเอง

2.2) ลักเพศ (Transvestitism) หมายถึง ผู้ชายที่ชอบผู้ชาย แต่มีความพึงพอใจที่จะเลียนแบบเพศหญิงด้วย

2.3) แปลงเพศ (Transsexualism หรือ Transgender) หมายถึง ผู้ชายที่มีรสนิยมทางเพศชอบเพศเดียวกัน แต่แปลงเพศเป็นเพศหญิง หรือเรียกว่า สาวประเภทสอง

สุพร เกิดสว่าง (2546, น. 9-14) กล่าวว่า คนที่มีความรักหรือความปรารถนาทางเพศกับเพศเดียวกันตรงกับคำไทยว่า คนรักร่วมเพศ ถ้าเป็นชายก็เรียก Male homosexual หรือชายรักร่วมเพศ หรือ Gay แต่ถ้าเป็นหญิงรักร่วมเพศ มักนิยมเรียกว่าเลสเบี้ยน (Lesbian) และในกลุ่มเกย์ยังแบ่งได้มี 3 ประเภท ได้แก่

1) เกย์คิง (Gay King) หมายถึง ชายที่เป็นฝ่ายรุก เป็นผู้สอดใส่อวัยวะเพศ (active, aggressive, insertive) เกย์คิงทำหน้าที่เป็นผู้ชายทั่วไป และอาจได้เกิดความรู้สึกทั้งชายกับหญิง

2) เกย์ควีน (Gay Queen) หมายถึง มีบทบาทเป็นหญิง เป็นฝ่ายรับ (passive, submissive, receptive) อวัยวะที่ใส่รองรับมักจะเป็นทวารหนัก

3) เกย์ควิง (Gay Quing) Quing มาจาก Queen+King หมายถึง เกย์ที่มีทั้งสองบทบาท คำนี้ใช้ในกลุ่มเกย์ไทย

พนม เกตุมาน (2545, น. 201) กล่าวว่า รักร่วมเพศมีทั้งชายกับหญิง ชายชอบชาย เรียกว่า เกย์หรือตุ๊ด หญิงชอบหญิงเรียกว่าเลสเบี้ยนหรือทอม ดี และในกลุ่มเกย์ที่แสดงบทบาททางเพศเป็นชาย เรียกว่าเกย์คิง เกย์ที่มีบทบาทเป็นหญิง เรียกว่า เกย์ควีน ส่วนเลสเบี้ยนที่แสดงบทบาทชาย เรียกว่า ทอม เลสเบี้ยนที่แสดงบทบาทเป็นหญิง เรียกว่า ดี

สรุปได้ว่า รักร่วมเพศมีประเภทใหญ่ที่แบ่งตามเพศ และวิถีทางเพศของกลุ่มคนรักร่วมเพศ คือ เกย์ เลสเบี้ยน แปลงเพศ กะเทย ซึ่งแสดงความหลากหลายทางเพศ และรสนิยมทางเพศ และในกลุ่มเกย์ได้แบ่งออกมามีกลุ่มย่อย ๆ คือ คิง โป๊ท และควีน

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและภาพสะท้อนรักร่วมเพศในนวนิยายวายไทย ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.3.1 งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย

การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายประเภทนวนิยายวาย ต้องมีความเข้าใจกับกลวิธีการแต่งนวนิยาย เพื่อให้เห็นแนวทางการวิเคราะห์ชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งในนวนิยาย ดังต่อไปนี้

HUANG HUIQUN (2563) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนของภาคอีสาน ภูมิภาค” วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งวรรณกรรมเยาวชนของภาคอีสาน ภูมิภาค และเพื่อวิเคราะห์ภาพสะท้อนสังคมไทยในวรรณกรรมเยาวชนของภาคอีสาน ภูมิภาค ขอบเขตของงานวิจัยคือ วรรณกรรมเยาวชนของภาคอีสาน ภูมิภาค จำนวน 11 เรื่อง ได้แก่ 1) *พยานปากเอก* พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2545 2) *หลังแนวกระสอบทราย* พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2545 3) *เรือกลีบบัว* พิมพ์

ครั้งแรก พ.ศ. 2545 4) *พ่อของวนา* พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2545 5) *ภาพอาถรรพณ์* พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2546 6) *แสงทองเหนือขอบฟ้า* พิมพ์ครั้งแรก 2546 7) *ไหมแม* พิมพ์ครั้งที่ 2 พ.ศ. 2547 8) *ความลับของเด็กเกเร* พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2548 9) *ทางแยกข้างหน้า มีอุบัติเหตุบ่อยครั้ง* พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2548 10) *เมดูซา ของขวัญจากสายน้ำ* พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2550 11) *บนฟ้ามีช้าง* พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2556 ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการแต่งในวรรณกรรมเยาวชนของภาณุมาศ ภูมิถาวร พบว่า วรรณกรรมเยาวชนของภาณุมาศ ภูมิถาวร การตั้งชื่อเรื่องมี 4 แบบ 1) ตามตัวละคร 2) ตามสิ่งของสำคัญในเรื่อง 3) ตามสถานที่ 4) แบบวรรณศิลป์ และการตั้งชื่อบทมี 3 วิธี คือ 1) ตามเหตุการณ์สำคัญในตอน 2) ตามชื่อบุคคล ส่วนในการสร้างโครงเรื่อง ผู้แต่งการเปิดเรื่องโดยการบรรยายสภาพชีวิตของตัวละคร การบรรยายเหตุการณ์ของเรื่อง และการบรรยายฉาก การดำเนินเรื่องโดยใช้กลวิธีลำดับเรื่องตามปฏิทินและลำดับย้อนกลับ สร้างความขัดแย้ง 2 ประเภท คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ การปิดเรื่องโดยสุชานาฏกรรม และผู้เล่าเรื่องมี 2 วิธี คือ 1) ผู้เขียนเป็นผู้เล่าเรื่อง 2) ให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่อง ผู้เขียนได้สร้างตัวละครเอกเป็นเยาวชน และตัวละครรองที่เป็นผู้ใหญ่ที่ช่วยเหลือตัวละครเยาวชน การสร้างบทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง และบอกลักษณะตัวละคร และให้คิดและข้อคิด นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้สร้างฉากที่เป็นฉากสิ่งก่อสร้างและสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ และปรากฏแนวคิดที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ

LUO YAN (2560) ศึกษาวิจัยเรื่อง “กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายสำหรับเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว พ.ศ. 2557” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งนวนิยายสำหรับเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว พ.ศ. 2557 และเพื่อวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายสำหรับเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้วใน พ.ศ. 2557 ขอบเขตของการวิจัย คือ ศึกษาเฉพาะนวนิยายที่ได้รับรางวัลแว่นแก้วจากประจำปี พ.ศ. 2557 จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ 1. *เสียงเดือนในเสียงหูดรตไฟ* โดย กร ศิริวัฒน์ 2. *ในสระน้ำ* โดย ศักดิ์สิทธิ์ 3. *ไม่หมอนกับก้อนหิน* โดย ปรียนันทนา พงษ์ไพบูลย์ 4. *ดินสอแห่งสัน* โดย ฉวีวรรณ พุ่มแก้ว ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการแต่งในนวนิยายเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว พ.ศ. 2557 มี 5 ส่วน 1. การตั้งชื่อบท เห็นว่าการตั้งชื่อบทของนวนิยายจะตั้งชื่อบทตามเหตุการณ์ ฉาก หรือสิ่งที่อยู่แวดล้อมที่สำคัญในเรื่อง และเนื้อหาจึงต้องเหมาะสมกับชื่อบทที่ตั้งไว้ เพื่อให้ผู้อ่านได้สนใจเนื้อหาเรื่องราวของนวนิยายต่อไป 2. การวางโครงเรื่อง ในนวนิยายที่นำมาศึกษานี้ มี 3 วิธีการ คือ การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง การเปิดเรื่องใช้การบรรยาย การเล่าเรื่อง และการใช้บทสนทนา ส่วนการดำเนินเรื่อง มีจุดเด่นที่สร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับจิตใจของตัวเอง และการใช้วิธีการปิดเรื่อง คือ การปิดเรื่องแบบสุชานาฏกรรม การปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม และการปิดเรื่องแบบ

ทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิดเอง 3. ตัวละคร ตัวละครที่สร้างมี 4 ลักษณะ คือ ตัวละครเด็ก ตัวละครผู้ใหญ่ ตัวละครที่เหนือมนุษย์ และตัวละครสัตว์ ตัวละครที่เป็นมนุษย์จะมีความสมจริง แต่ตัวละครที่ไม่ใช่มนุษย์เป็นสัญลักษณ์ที่เปรียบเทียบได้กับมนุษย์ในสังคม 4. บทสนทนา คือ บทสนทนาที่ใช้ดำเนินเรื่อง บทสนทนาที่บอกลักษณะนิสัยตัวละคร และบทสนทนาที่ให้คิดและข้อคิด 5. ฉาก คือ ฉากและบรรยากาศที่เป็นสถานที่ ฉากและบรรยากาศที่เป็นสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ ฉากและบรรยากาศที่เป็นเหตุการณ์ และการวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายเยาวชนที่ได้รับรางวัลแวนแก้ว พ.ศ. 2557 มีผลการวิจัย 4 ประเด็น คือ 1. แนวคิดเกี่ยวกับความรัก ความรักระหว่างบุคคลที่อยู่ในครอบครัว จะทำให้ครอบครัวมีความอบอุ่น และความสุข ได้เห็นแนวทางการสร้างความสัมพันธ์กับคนที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกัน 2. แนวคิดเกี่ยวกับการอยู่ร่วมกับคนอื่น เห็นว่า การอยู่ร่วมกับคนอื่นด้วยมีมารยาทที่ดี มีการกระทำเรียบร้อย แสดงการเคารพผู้ใหญ่ 3. แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรม มีอย่างเช่น ความกตัญญูพ่อแม่ ความรับผิดชอบ เป็นคุณสมบัติที่ดีของทุกคนโดยเฉพาะเด็กและเยาวชน เป็นแนวคิดพื้นฐานในการพัฒนาตนที่จะช่วยพัฒนาเด็กและเยาวชน 4. แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาในสังคม พบว่า ผู้แต่งได้สร้างปัญหาของเด็ก ปัญหาของผู้ใหญ่ และปัญหาของสิ่งแวดล้อมในนวนิยาย ปัญหาที่สร้างในนวนิยายแต่ละเรื่อง เป็นปัญหาที่มีอยู่จริงในสังคม หรือเกิดมีผลกระทบต่อเด็กและเยาวชน จึงต้องให้ความสำคัญกับปัญหาเหล่านี้โดยค้นหาวิธีการแก้ไขปัญหาด้วย

สุนิษฐา กำเนิดทอง (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง “กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุล ช่วง พ.ศ. 2545-2554” วัตถุประสงค์ของการวิจัยคือ เพื่อศึกษากลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายของว. วินิจฉัยกุลช่วง พ.ศ. 2545-2554 ด้านกลวิธีการสร้างโครงเรื่อง กลวิธีการสร้างตัวละคร กลวิธีการสร้างฉาก แนวคิด และกลวิธีการใช้ภาษาและภาพพจน์ ขอบเขตของงานวิจัย คือ ศึกษานวนิยายของว. วินิจฉัยกุลที่ตีพิมพ์ในช่วง 2545-2554 จำนวน 14 เรื่อง ได้แก่ 1) *กลิ่นกุหลาบ* พ.ศ. 2545 2) *ระหว่างดอกไม้กับต้นข้าว* พ.ศ. 2545 3) *สุดหัวใจที่ปรายรุ่ง* พ.ศ. 2545 4) *บทเพลงแห่งคิมหันต์* พ.ศ. 2546 5) *หญ้าแพรก ดอกมะเขือ และเรื่อน้อย* พ.ศ. 2546 6) *เทวาพาคุณฝัน* พ.ศ. 2547 7) *ตามลมปลิว* พ.ศ. 2548 8) *เหล็ยมดารีกา* พ.ศ. 2549 9) *มาลัยสามชาย* พ.ศ. 2550 10) *มาลัยลายคราม* พ.ศ. 2551 11) *ลมพัดผ่านดาว* พ.ศ. 2551 12) *เงาระบายสี* พ.ศ. 2552 13) *เพลงสายลม-หน้าต่างสายลม* พ.ศ. 2553 14) *พลอยเปลี่ยสนี* พ.ศ. 2554 ผลการวิจัยพบว่า ผู้แต่งเน้นการใช้วิธีการเปิดเรื่องโดยฉากและบรรยากาศ การสร้างความขัดแย้งความรัก และครอบครัว นิยมการปิดเรื่องโดยสุขนานุกรม หรือทิ้งให้ผู้อ่านคิด และการสร้างตัวละครร่วมสมัย กลวิธีการนำเสนอฉากสอดคล้องกับความเป็นอยู่ ความรู้สึกของตัวละคร ส่วนกลวิธีการใช้ภาษาและภาพพจน์พบว่า เลือกใช้คำ วลี ประโยคแสดงภาพธรรมชาติ และการใช้ภาพพจน์ เช่น อุปมา อุปลักษณ์ และอติพจน์

Jiang Nannan (2555) ศึกษาวิจัยเรื่อง “กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ โดย งามพรรณ เวชชาชีวะ” มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ และเพื่อวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิ ขอบเขตของงานวิจัยคือ วิเคราะห์นวนิยายชุดความสุขของกะทิ ของ งามพรรณ เวชชาชีวะ ทั้งหมด 3 ตอน 1. *ความสุขของกะทิ* 2. *ความสุขของกะทิ ตอน ตามหาพระจันทร์* เป็นภาคต่อ หรือภาคที่ 2 ของนวนิยายเรื่องความสุขของกะทิ 3. *ความสุขของกะทิ ตอน ในโลกใบเล็ก* เป็นภาคที่ 3 และเป็นตอนจบของนวนิยายเรื่องความสุขของกะทิ ผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการแต่งนวนิยายชุดความสุขของกะทิ ได้ใช้องค์ประกอบการแต่งนวนิยาย 8 ประการ 1. การตั้งชื่อบท ผู้แต่งตั้งชื่อบท 5 วิธีการ คือ การตั้งชื่อตามของใช้ทั่วไป ตามธรรมชาติ ตามอาหาร ตามชื่อนิทาน และตั้งชื่อด้วยคำนามธรรม โดยมีความหมายเหมาะสมกับเนื้อเรื่องของแต่ละตอน 2. การวางโครงเรื่อง ผู้แต่งสร้างเหตุการณ์ของตัวละครในนวนิยายทั้ง 3 เล่ม ให้ “บ้าน” เป็นศูนย์กลางของการดำเนินเรื่อง และผูกปมให้ตัวละครดำเนินชีวิต มีโครงเรื่องที่ไม่ซับซ้อน สร้างความขัดแย้งตามลำดับเรื่องราวของนวนิยาย 3. การเปิดเรื่อง มี 5 วิธีการ ได้แก่ การเปิดเรื่องโดยอธิบายชื่อบท การเปิดเรื่องโดยบรรยายฉาก การเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา การเปิดเรื่องโดยใช้ฉากการ และการเปิดเรื่องโดยการเล่าเรื่อง 3. การดำเนินเรื่อง ผู้แต่งการใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องโดยสร้างความขัดแย้งและการลำดับเรื่อง และผู้แต่งมีวิธีการสร้างความขัดแย้ง 4 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างญาติ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับชะตากรรม 5. การปิดเรื่อง มี 3 วิธีการ คือ การปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม การปิดเรื่องแบบทิ้งปัญหา และการปิดเรื่องแบบโศกนาฏกรรม การใช้กลวิธีการปิดเรื่องเหมาะสมกับเหตุการณ์ที่ดำเนินไปตามโครงเรื่อง 6. ตัวละคร ผู้แต่งการสร้างตัวละครเอกและตัวละครรอง และสร้างนิสัยใจคอ ภูมิหลังต่าง ๆ ที่สมจริงให้ผู้อ่านได้ค้นหาได้ในชีวิตจริง ทำให้เรื่องราวสมจริงยิ่งขึ้น โดยทำให้เรื่องราวเนื้อหาสนุกสนานตลอดทั้งเรื่อง 7. ฉากและบรรยากาศ ผู้แต่งใช้ฉากและบรรยากาศที่สมจริงที่เป็นสถานที่ที่ทำให้เรื่องดำเนินไปตามโครงเรื่องของตัวละครเอกของเรื่อง 8. บทสนทนา ผู้แต่งใช้ 3 วิธีการ ได้แก่ บทสนทนาที่ใช้ดำเนินเรื่อง บทสนทนาบอกลักษณะนิสัยใจคอของตัวละคร และบทสนทนาที่ให้คติและข้อคิด นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่าแนวคิดในนวนิยายชุดความสุขของกะทิมีทั้งหมด 3 แนวคิด ได้แก่ 1. แนวคิดเกี่ยวกับความรักในครอบครัว 2. แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต 3. แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย

นิคม กองเพชร (2543) ศึกษาวิจัยเรื่อง “กลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญของไทย” โดยวัตถุประสงค์ของงานวิจัยครั้งนี้คือ เพื่อศึกษากลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญของไทยในด้านการวางโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร และการสร้างฉากและบรรยากาศ ขอบเขตของงานวิจัย คือ ศึกษา

เกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยายสยองขวัญไทยประเภทภูตผีปีศาจ และวิญญาณที่นำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์แพร่ภาพระหว่างปีพ.ศ. 2539-2542 และเคยตีพิมพ์เป็นรูปเล่มนวนิยายทั้งหมด 8 เรื่อง ได้แก่ 1. *โรงแรมผี* โดย อ. อรรถจินดา (นามแฝง) 2. *ปะการังสีดำ* โดย ประดิษฐ์ กัลย์จาฤก 3. *โรงแรมวิปริต* โดย ศรีทอง ลดาวัลย์ (นามแฝง) 4. *ภูตเสน่ห์หา* โดย หยก บุรพา (นามแฝง) 5. *ดารายัณ* โดยศุภกร สร้อยวิวัฒน์ 6. *บ้านบุษบาบัณ* โดย น้ำอบ (นามแฝง) 7. *เพชรตาแมว* โดย ประดิษฐ์ กัลย์จาฤก 8. *แม่ย่านาง* โดย นันทนา วีระชน ผลการวิจัยพบว่า การวางโครงเรื่องมี 4 ลักษณะคือ 1. การเปิดเรื่อง ในนวนิยายที่ศึกษานั้น กลวิธีการเปิดเรื่องมี 3 วิธีคือ กลวิธีการเปิดเรื่องแบบบรรยาย การเปิดเรื่องด้วยการให้มีนาฏการ และการเปิดเรื่องด้วยการใช้บทสนทนา 2. กลวิธีการดำเนินเรื่อง มี 2 วิธี คือ กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง และกลวิธีการลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง ในกลวิธีการสร้างความขัดแย้งผู้วิจัยแบ่งมี 4 ส่วน คือ การสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ การสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับตัวละครที่เป็นภูตผีปีศาจและวิญญาณ การสร้างความขัดแย้งภายในใจตัวละคร และการสร้างความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม ส่วนกลวิธีการลำดับเหตุการณ์ในเรื่องแบ่งออกมี 2 วิธีการ คือ กลวิธีการลำดับเหตุการณ์ตามเวลาก่อนหลัง และกลวิธีการลำดับเหตุการณ์โดยย้อนกลับไปกลับมา 2. กลวิธีการเล่าเรื่อง พบว่า ผู้แต่งใช้กลวิธีบรรยายโดยผ่านสายตาของผู้ประพันธ์บรรยายเรื่องผ่าน ตัวละครโดยวิธีการรู้แจ้งแทงตลอด 3. กลวิธีการปิดเรื่องแบ่งมี 3 วิธี คือ การปิดเรื่องแบบหวานชื่นด้วยความสำเร็จของตัวละคร การปิดเรื่องอย่างเศร้าหรือโศกนาฏกรรม และการปิดเรื่องทิ้งท้ายให้ผู้อ่านคิด การวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวละครผู้วิจัยมี 4 วิธีการ ได้แก่ การสร้างตัวละครโดยให้ผู้อ่านมองเห็นภาพและลักษณะของตัวละครได้อย่างชัดเจน การสร้างตัวละครโดยการปรากฏกายในสภาพที่ยังมีชีวิต การสร้างตัวละครโดยการปรากฏกายในสภาพที่บุคคลนั้นเสียชีวิตไปแล้ว การสร้างตัวละครโดยการปรากฏกายในลักษณะที่สิ่งผู้อยู่ในสิ่งต่างๆ และวิธีการนำเสนอตัวละคร ผู้วิจัยพบว่า จะใช้วิธีการนำเสนอตัวละครคือ ผู้ประพันธ์เป็นผู้บรรยายบุคลิกลักษณะของตัวละคร และการใช้ตัวละครอื่น ๆ บอกกล่าวถึงตัวละครนั้น นอกจากนี้ กลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศ ผู้วิจัยสรุปมี 4 วิธี คือ กลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศที่เน้นช่วงเวลา กลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ กลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นสิ่งประติษฐ์ และกลวิธีการสร้างฉากและบรรยากาศโดยใช้สัญลักษณ์

สรุปได้ว่า การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยาย ผู้แต่งส่วนมากจะการใช้กลวิธีทั้งหมด 5 วิธี คือ การตั้งชื่อบทหรือการตั้งชื่อเรื่อง การวางโครงเรื่อง ตัวละคร ฉากและบรรยากาศ และบทสนทนา และเห็นว่า กลวิธีเหล่านี้จะช่วยทำให้ผู้แต่งได้สร้างนวนิยายสนุกสนานและโดดเด่นขึ้นมา ทำให้นวนิยายแต่ละเรื่องมีลักษณะพิเศษโดยไม่สอดคล้องกับเรื่องอื่น ๆ ทำให้วรรณกรรมประเภทนวนิยายมีสีสันมากขึ้น

2.3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับแนวคิดในนวนิยาย

นวนิยายมีกลวิธีการสร้างที่สมบูรณ์ สะท้อนแนวคิดที่ผู้เขียนสร้างไว้ในนวนิยายแต่ละเรื่องได้ชัดเจน ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการศึกษาวิจัยแนวคิดในนวนิยาย ดังต่อไปนี้

สันติ ทิพนา, ราตรี ทิพนา และพิสมัย บุญอุ่ม (2561) ศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอในวรรณกรรมนวนิยายเรื่องไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต ของ วีรพร นิติประภา” วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดในวรรณกรรมนวนิยายเรื่องไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต ของ วีรพร นิติประภา และเพื่อวิเคราะห์กลวิธีการนำเสนอในวรรณกรรมนวนิยายเรื่องไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต ของ วีรพร นิติประภา ขอบเขตของงานวิจัยคือ เรื่อง *ไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต* ของ วีรพร นิติประภา ผลการศึกษาค้นคว้าด้านแนวคิด พบว่า แนวคิดที่แสดงในเรื่อง ทั้งหมดมี 13 แนวคิด คือ 1) แนวคิดเกี่ยวกับพุทธศาสนา ได้แก่ พิธีกรรมทางพุทธศาสนาเกี่ยวกับการตาย และพิธีกรรมการลอยอังคาร 2) แนวคิดเกี่ยวกับความรัก การแต่งงาน ครอบครัว แนวคิดที่เกี่ยวกับความรักได้แบ่งเป็นความรัก ระหว่างพี่น้อง รักข้างเดียว รักคนหมดใจ รักผิดศีลธรรม รักหลายคน รักฝ่ายเดียว และรักที่ยอมหนีตามกันได้ ในด้านการแต่งงานจะมี จดทะเบียนสมรส และมีลูกด้วยกัน ด้านครอบครัว คือ ครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น และการมีบ้านเล็กบ้านน้อย 3) แนวคิดเกี่ยวกับวัยเด็ก คือ ความไร้เดียงสา และเกี่ยวกับความเพ้อฝัน 4) แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น คือ การชิงสุกก่อนห่าม และการร่วมเพศเพื่อแกล้งรัก การร่วมเพศแบบไม่ผูกพัน การไม่รักศักดิ์ศรีของความเป็นผู้หญิง การทรยศหักหลัง และการเข้าไปในสถานที่เรื้องรมย์ 5) แนวคิดเกี่ยวกับการมองโลก คือ แนวคิดเกี่ยวกับการมองโลกที่ผิดไปจากความจริง (เพ้อฝัน) แนวคิดเกี่ยวกับการมองโลกตามความเป็นจริง และแนวคิดเกี่ยวกับการมองโลกในแง่ร้าย 6) แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษา คือ การออกกลางคันและการเรียนรู้ด้วยตนเอง 7) แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อ คือ การสาปแช่ง การทำคุณไสย (เล่นของ) 8) แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองการปกครอง ได้นำเสนอว่า ประเทศไทยกว่าจะมาถึงปัจจุบัน ต้องผ่านอะไรมาบ้าง 9) แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรม คือ วัฒนธรรมอาหารการกินหรืออาหารของคนไทย 10) แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยม คือ แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมการมีบ้านเล็กบ้านน้อย และแนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมการอยู่ด้วยกันก่อนแต่งงาน 11) แนวคิดเกี่ยวกับธรรมชาติ คือ เสนอพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์ เช่น ผลไม้อย่างกว้างขวาง ฝนตกต้องตามฤดูกาล และมีสัตว์น้ำที่หลากหลายต่าง ๆ 12) แนวคิดเกี่ยวกับการผจญภัย ได้เสนอว่า ในวัยเด็ก เด็ก ๆ มักจะจินตนาการว่าได้ผจญภัยในดินแดนต่าง ๆ มากมาย และ 13) แนวคิดเกี่ยวกับอบายมุข/ยาเสพติด คือ การดื่มสุรา และการใช้สารเสพติด

อัศวิทธิ์ เรืองรอง และอาทิษฐ์ นาคจุ (2560) ศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวคิดและกลวิธีการสร้างนวนิยายแนวสยองขวัญของภาคินัย กสิรัักษ์” วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการสร้างนวนิยายแนวสยองขวัญของภาคินัย กสิรัักษ์ ขอบเขตของงานวิจัยคือ นวนิยายที่

ได้รับการจัดลำดับนวนิยายแนวสยองขวัญที่น่ากลัวที่สุด จากเว็บไซต์ท็อปเท็นไทยแลนด์ (www.toptenthailand.com) เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2557 ได้แก่ 1) นางชฎา 2) นางแค้น 3) นางคูก 4) นางครวญ และ 5) น้ำสังข์อาบศพ ผลการวิจัยพบว่า นวนิยาย 5 เรื่องนี้ได้สะท้อนแนวคิด 4 แนวคิดอย่างชัดเจน ได้แก่ 1) แนวคิดเรื่องความรัก คือ แนวคิดที่แสดงทัศนคติของผู้เขียนต่อมนุษย์ในเรื่องของความรัก และแนวคิดความรักได้ปรากฏในนวนิยายทั้ง 5 เรื่อง 2) แนวคิดเรื่องความพยายาม ความโกรธแค้น คือ แนวคิดที่แสดงทัศนะของผู้เขียนที่มีต่อมนุษย์ในเรื่องของความพยายาม ความโกรธแค้น และแนวคิดนี้ก็ได้ปรากฏในนวนิยายทั้ง 5 เรื่องเช่นกัน 3) แนวคิดเรื่องความสยองขวัญ คือ แนวคิดที่แสดงทัศนะของผู้เขียนที่มีต่อเรื่องราวลึกลับเหนือธรรมชาติ เกี่ยวกับวิญญาณ ภูตผี ปีศาจ และ 4) แนวคิดเรื่องคติความเชื่อ เป็นแนวคิดที่แสดงทัศนะของผู้เขียนที่มีต่อคติความเชื่อ พบว่า ความเชื่อเป็นสิ่งที่ธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับมนุษย์ และถือเป็นวัฒนธรรมส่วนหนึ่งของมนุษย์ และจึงมีอิทธิพลต่อชีวิตจริงหรือความเป็นอยู่ของมนุษย์

กนกวรรณ คงชนชุมพร (2554) ศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวคิดพุทธศาสนาในนวนิยายของแก้วแก้ว” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดพุทธศาสนาที่ปรากฏในนวนิยายของแก้วแก้ว และเพื่อศึกษาการนำเสนอแนวคิดพุทธศาสนาที่ปรากฏในนวนิยายของแก้วแก้ว ขอบเขตของการวิจัย คือนวนิยายของแก้วแก้วที่ตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม ตั้งแต่ พ.ศ. 2525 ถึง พ.ศ. 2553 จำนวน 29 เรื่อง ได้แก่ 1) แก้วราหู 2) คนเหนือดวง 3) จอมนาง 4) จากฝันสู่นิรันดร 5) ดอกแก้วการระบุนาง 6) แต่ปางก่อน 7) นาคราช 8) นางทิพย์ 9) มนตรา 10) นิรมิต 11) ปลายเทียน 12) ผ้าทอง 13) พญาปลา 14) ทิมมาลา 15) เรือนนพเก้า 16) เรือนมยุรา 17) วสันต์ลีลา 18) วิมานมะพร้าว 19) หน้ากากดอกช่อนกลีน 20) หม่อมทิพย์ 21) อธิษฐาน 22) บารมีพระแม่ป້อง ปกพื้นธรรณิน 23) แคนดาว 24) อมตะ 25) ทางเทวดา 26) เทวาวาด 27) นิमितมาร 28) จงกลกิ่งเทียน 29) เงามพราย ผลการวิจัยพบว่า แนวคิดพุทธศาสนาที่ปรากฏในนวนิยายของแก้วแก้วจะมี 8 ประการ คือ 1) แนวคิดเรื่องกิเลสปรากฏมากที่สุด ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่ากิเลสในจิตใจมนุษย์เป็นสาเหตุให้เกิดความโกรธ ความหลง 2) แนวคิดเรื่องกรรม มี 2 ประการ คือ อุกศลกรรม และกุศลกรรม 3) แนวคิดเรื่องวิภังค์สงสาร แบ่งได้ 2 ประการ คือ การวนเกิดเวียนตาย และการเกิดในนรก 4) แนวคิดเรื่องไตรลักษณ์ ได้แบ่งเป็น อนิจจตา และทุกขตา 5) แนวคิดเรื่องอบายมุข 6 แสดงให้เห็นช่องทางแห่งความเสื่อม และโทษที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับอบายมุข 6 นำความเดือดร้อนมาสู่ตัวเอง และครอบครัว 6) โลกธรรม 8 แสดงให้เห็นว่าธรรมเป็นความจริง สังคมและโลกที่ทุกคนต้องประสบ 7) หิริโอตตปปะ แสดงให้เห็นว่า หลักธรรมคัมภีร์ครองโลก และ 8) บุญกิริยาวัตถุ 10 แสดงให้เห็นว่า หลักบุญกิริยาวัตถุสิบอย่างที่ชาวพุทธควรปฏิบัติ เพื่อได้รับสงบภายในจิตใจของตน และพบว่า แก้วแก้วได้การนำเสนอผ่านบทสนทนา ตัวละคร ฉาก และการเล่าเรื่องย้อนอดีต และการนำเสนอผ่านตัวละครมากที่สุด ทำให้นวนิยายมีจุดที่น่าสนใจ

อารยา ทองเพชร (2550) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเยาวชน ของ นางไฉน ปริญาธวัช” วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเยาวชน ของ นางไฉน ปริญาธวัช ขอบเขตของการวิจัย คือ วรรณกรรมสำหรับเยาวชน ของ นางไฉน ปริญาธวัช ที่แต่งในช่วงปีพ.ศ. 2511-2533 จำนวน 10 เรื่อง ระหว่างการแต่งผู้แต่งได้ใช้ทั้งชื่อจริง และนามปากกา ได้แก่ 1) *เขาชื่อเดช* 2) *โลกกว้าง* 3) *บ้านหนูอยู่หาดเลี้ยว* 4) *สามดรุณ* 5) *บุญส่ง* 6) *หนูน้อยกลอยใจ* 7) *พี่ชาย* 8) *บ้านไร่ชายแดน* 9) *หนูแพงที่รัก* 10. *แม่...ได้ผู้มาแล้ว* ผลการวิจัยด้านแนวคิดพบว่า แนวคิดที่สำคัญ 4 แนวคิด คือ 1) แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมและจริยธรรม ประกอบมีแนวคิดย่อย 8 ประการ ได้แก่ ด้านความกตัญญู ด้านการประหยัดและอดออม ด้านความขยันหมั่นเพียร ด้านความอดทน ด้านความเมตตากรุณาและเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ด้านความไม่ประมาทและมีสติ ด้านความละเอียดต่อการทำความชั่ว และเกรงกลัวต่อบาป และด้านความเชื่อสัจย์ 2) แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพ เป็นแนวคิดที่เปิดโอกาสให้เยาวชนได้เตรียมตัวและได้เห็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตที่เหมาะสมสำหรับตนเอง โดยแบ่งมี 2 ประการ คือ การใฝ่เรียนรู้ในการพัฒนาอาชีพ และนำหลักธรรมของพุทธศาสนาใช้ในชีวิตประจำวัน โดยยึดหลักธรรมขั้นพื้นฐานมาเป็นแนวปฏิบัติ 3) แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษา แบ่งมี 2 ประการ คือ การศึกษาในระบบและนอกระบบโรงเรียน 4) แนวคิดเกี่ยวกับสังคมและสิ่งแวดล้อม แบ่งมี 3 ประการ ได้แก่ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การสำนึกในหน้าที่และบทบาทของตน และการรู้คุณค่าและรักษาวัฒนธรรมประเพณีไทย

นวลจันทร์ ชาญวิวัฒนา (2550) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาเนื้อหาและแนวคิดของวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดีในปี พ.ศ. 2547” วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเนื้อหาและแนวคิดของวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดีในปี พ.ศ. 2547 ขอบเขตของงานวิจัย คือ วรรณกรรมเยาวชนไทยประเภทบันเทิงคดี จำนวน จำนวน 12 เรื่อง ได้แก่ 1) *หัวใจทองในใจเธอ* ผู้แต่ง เกียรติหาว 2) *คำใส* ผู้แต่ง วีระศักดิ์ สุยะลา 3) *เจ้าหนูขลุ่ยผิว* ผู้แต่ง สุริยัน สุดศรีวงศ์ 4) *บ้านเรา* ผู้แต่ง สว่าง คงยก 5) *เมื่อวานนี้* ผู้แต่ง ศรี เกศมณี 6) *เจ้าชายไม่พูด* ผู้แต่ง ปรีดา อัครจันทโชติ 7) *มัจฉานุผจญภัย* ผู้แต่ง ฯ คีตกาล 8) *ทายาทขนมดัม* ผู้แต่ง ชิด ชยากร 9) *บิตัก ดาวดวงนั้นระหว่างน้ำกับฟ้า* ผู้แต่ง กาย่า กล้าทะเล 10) *ต้นกล้าใต้ฟ้ากว้าง* ผู้แต่ง รุ่งธรรม บุญสุระ 11) *หนูจับผู้มาจากดาวลูกไก่* ผู้แต่ง วันทนี วิบูลเกียรติ 12) *กรูแก้ววังตะเคียน* ผู้แต่ง โชติ ศรีสุวรรณ จากการศึกษาวิจัยแนวคิดของวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดีในปี พ.ศ. 2547 ผลการวิจัยด้านแนวคิดพบว่า แนวคิดหลักจะมี 4 ประการ ได้แก่ 1) แนวคิดด้านคุณธรรม เป็นแนวคิดปรากฏมากที่สุด ได้แก่ ความเมตตากรุณา ความกล้าหาญและเสียสละ ความอดทนต่าง ๆ พบว่า ส่วนใหญ่ถ่ายทอดผ่านคำพูดของตัวละคร 2) แนวคิดด้านอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ได้พบว่า ธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์มี

คุณค่าต่อสรรพสิ่งบนโลก และต้องการเข้าใจ รักษา และเคารพหลักเกณฑ์ของธรรมชาติ
3) แนวคิดด้านอนุรักษ์และประเพณีวัฒนธรรม คือ ผู้เขียนได้เห็นถึงคุณค่าของประเพณี
วัฒนธรรม เห็นว่าการรักษาประเพณีมีคุณค่าต่อชุมชน ช่วยสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัวและ
ระหว่างชุมชน และ 4) แนวคิดด้านสงครามและสันติภาพ ให้เห็นว่า ภัยร้ายของสงคราม พบว่า
สงครามมีผลเชิงลบต่อมนุษย์และธรรมชาติสิ่งแวดล้อม

สรุปได้ว่า แนวคิดที่ปรากฏในนวนิยายมีความหลากหลาย แต่ทั้งหมดนี้ต้องตาม
ความคิดของผู้เขียนที่ต้องการจะแสดงในเรื่อง แนวคิดจะได้ปรากฏผ่านตัวละคร ฉากต่าง ๆ
และนวนิยายแต่ละเรื่องอาจแสดงมีหลายแนวคิด ทำให้นวนิยายมีสีสันมากขึ้น และช่วยให้
เนื้อหาของนวนิยายยังมีความสมบูรณ์

2.3.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษานวนิยายวาย

นวนิยายวายเป็นนวนิยายรักประเภทหนึ่งที่มีกลุ่มผู้อ่านเพิ่มขึ้นในปัจจุบัน มี
ความสัมพันธ์กับสังคมและชีวิตจริง โดยมีนักวิจัยหลายคนได้ศึกษานวนิยายวาย ผู้วิจัยจึงรวบรวม
งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษานวนิยายวาย ดังนี้

นัทธนัย ประสานนาม (2563) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การเว้นระยะห่างทางเพศสถานะ :
นวนิยายยาโออิของไทยในการเมืองเรื่องขนบวรรณกรรมกับการตีความ” วัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์
การเมืองที่อยู่เบื้องหลังปรากฏการณ์ดังกล่าวในนวนิยายยาโออิของไทย โดยพินิจขนบและการตีความ
ยาโออิในฐานะคุณสมบัติของตัวบทและแบบแผนการรับตัวบท ขอบเขตของงานวิจัยคือ ศึกษานวนิยาย
เรื่อง *ด้ายแดง* ของ LazySheep ผลการวิจัยพบว่า การเว้นระยะห่างทางเพศสถานะเป็นประเด็นที่
ถกเถียงตลอดเวลาในยาโออิ *ด้ายแดง* ซึ่งเป็นนวนิยายโรมานซ์แนวข้ามภพชาติ และยืนยันว่า การ
กลับชาติมาเกิดของตัวละครเอกเป็นไปเพื่อได้สมรักกัน ไม่ใช่เพื่อยืนยันอัตลักษณ์เกย์ แต่เพื่อแสดง
ความรักบริสุทธิ์อยู่เหนือเพศสถานะหรือประเด็นทางสังคม

นัทธนัย ประสานนาม (2562) ศึกษาวิจัยเรื่อง “นวนิยายยาโออิของไทย : การศึกษา
เชิงวิเคราะห์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์นวนิยายยาโออิของไทยโดยสำรวจปัญหาเรื่องคำ
จำกัดความที่สับสนเนื่องจากบริบทญี่ปุ่นและมุ่งวิเคราะห์นวนิยายยาโออิในฐานะบันเทิงคดีและ
ฐานะนวนิยายโรมานซ์ ขอบเขตของงานวิจัยคือ นวนิยายเรื่อง *รักนี้บังเอิญคือคุณ My Accidental
Love Is You* โดย MAME ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายยาโออิ (yaoi) หรือเรียกว่านวนิยายวาย
มาจากงานเขียนในวัฒนธรรมประชานิยมของประเทศญี่ปุ่น ในวรรณกรรมวายยังรวมถึงนวนิยายยูริ
(yuri) แต่ปัจจุบันส่วนมากจะเรียกนวนิยายยาโออิเป็นนวนิยายวาย และงานเขียนประเภทยาโออิ หรือ
วาย ไม่ได้เข้าอยู่ในกลุ่ม “วรรณกรรมเกย์” และจากการวิเคราะห์นวนิยายวายเรื่อง *รักนี้บังเอิญคือ
คุณ My Accidental Love Is You* แบบบันเทิงคดี พบว่า โครงเรื่องของนวนิยายเป็นการสร้างความ

ขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ตัวละครได้พัฒนานิสัย ความสามารถของตัวเอง ส่วนฉากท้องเรื่อง ของนวนิยายเป็นมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ การวิเคราะห์โครงสร้างนวนิยายโรมานซ์เห็นว่า นวนิยาย โรมานซ์ทั่วไปของสมัยก่อนเป็นนวนิยายตัวละครเอกเป็นผู้หญิง แต่สำหรับนวนิยายยาโออิ นางเอกจึง เปลี่ยนเป็นนายเอกในเรื่องซึ่งคบกับพระเอก

ยุพิน วงษ์จีน (2561) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์นิยายวาย (Y) ออนไลน์ที่ดัดแปลง เป็นละครชุด (Series) ทางโทรทัศน์” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิด การนำเสนอตัวละคร วิธีการ นำเสนอสาร และมิติสถานที่ระหว่างนิยายวายออนไลน์กับละครชุด (Series) ขอบเขตของงานวิจัย คือ นวนิยายวายออนไลน์ที่ดัดแปลงเป็นซีรีส์โทรทัศน์ โดยมีนิยายออนไลน์เรื่อง *SOTUS พี่ว้ากตัวร้ายกับ นายปีหนึ่ง* ผู้แต่ง BitterSweet ปี 2556 กับซีรีส์เรื่อง *SOTUS The Series พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปี หนึ่ง* ออกอากาศทางช่องวัน (one) และทาง LINE TV ปี 2559 จากการศึกษาได้ผลว่า ผู้สร้างนวนิยายต้องการให้ตัวละครเอกทั้งสองมีความรู้สึกต่อสิ่งต่าง ๆ ในฐานะของเพศชาย เพื่อ ต้องการให้ผู้อื่นมองเห็นว่า ผู้ที่เป็นชาวรักร่วมเพศนั้น เป็นเพียงแค่รสนิยมทางเพศ ความชื่นชอบที่ไม่ เหมือนกับชาวรักข้ามเพศเท่านั้น จึงไม่ได้เป็นสิ่งที่แปลกแยกจากสังคม และวรรณกรรมออนไลน์ของ ปัจจุบันได้เปิดกว้างขวางมากขึ้น ผู้เขียนจึงได้แสดงความหลากหลายทางเพศในงานเขียนของตัวเอง นอกจากนี้ การนำเสนอตัวละครในนวนิยาย และซีรีส์แนวนวนั้น จะมีตัวละครหลายตัวโดยมี บทบาทแตกต่างจากเดิม เพื่อแสดงความหลากหลายทางเพศอย่างมากมาย ชัดเจน โดยได้สร้าง ตัวละครที่เมื่อมองจากภายนอกไม่สามารถรู้ได้ว่าเป็นตัวละครเพศที่สามหรือไม่ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึง คนกลุ่มนี้ในสังคมไม่มีความแตกต่างไปจากเพศชาย และเพศหญิงทั่วไป และแม้ว่าตัวละครเอกเป็น ผู้ชาย แต่ก็แสดงความรักของตัวละครเอกทั้งสองโดยใช้วัจนภาษา แสดงความรักที่ไม่ต่างกับคู่รักทั่วไป สะท้อนให้เห็นว่าการแสดงความรู้สึกของคู่รักร่วมเพศผ่านการกระทำหรือสายตา ไม่สามารถแสดง ความรู้สึกทางอวัจนภาษาในสาธารณะได้ หรือสถานที่ที่ไม่มีผู้คนที่พลุกพล่าน เห็นว่าสถานที่เป็นสิ่งที่ มีอิทธิพลต่อการกระทำและการแสดงออกของตัวละครที่เป็นชายรักชายอย่างมาก

เจษฎา ชัดเขียว และอรทัย เพ็ญยุระ (2561) ศึกษาวิจัยเรื่อง “เพศวิถีในวรรณกรรม เกย์ออนไลน์” มีวัตถุประสงค์เพื่อได้ทราบถึงองค์ประกอบของวรรณกรรม และเพื่อได้ทราบถึงเพศวิถี ของตัวละครเกย์ในวรรณกรรมเกย์ออนไลน์ ขอบเขตของงานวิจัย คือ พิจารณาตัวบทประเภท วรรณกรรมเกย์ออนไลน์จากเว็บไซต์ <http://www.thaiboyslove.com> หมดหมูนวนิยายที่โพสต์จบ แล้วจำนวน 10 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง “[16-PLUS] กำปั้น...หัวใจ...กระสอบทราย...กับนายปากแข็ง” เรื่อง “ที่หนึ่ง” เรื่อง “ระเบียงรักนักศึกษามาศ 1” เรื่อง “ระเบียงรักนักศึกษามาศ 2” เรื่อง “บันทึก รักสีม่วง” เรื่อง “พินัยกรรมกามเทพ” เรื่อง “Under the blue sky ใต้ผืนฟ้าสีคราม” เรื่อง “TIME TICKET ย้ำอีกครั้งว่า...” เรื่อง “SINGLE PAPA คุณพ่อยังโสด” และเรื่อง “บ้านไร่ปลายรัก” เป็น

นิยายเกย์ออนไลน์ที่เป็นที่นิยมของผู้อ่านในเว็บไซต์ดังกล่าวมาก ผลการวิจัยพบว่า โครงเรื่องของวรรณกรรมแนววาย แบ่งได้เป็นการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การปิดเรื่อง โดยเห็นว่า การเปิดเรื่องของวรรณกรรมแนวยายนั้นแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย จะเป็นการบรรยายเหตุการณ์ การบรรยายฉากหรือการบรรยายตัวละคร และการเปิดเรื่องด้วยการใช้นาฏการหรือการกระทำของตัวละคร ส่วนเพศวิถีที่แสดงในวรรณกรรมแนววายที่ศึกษานั้น ได้พบว่า ตัวละครจะมีบทบาททางเพศ 2 ประเภท คือ ตัวละครที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายกระทำ และตัวละครที่มีบทบาททางเพศเป็นฝ่ายถูกกระทำ และการปฏิบัติการณ์ทางเพศระดับสอดใส่ก็มีเนื้อหาค่อนข้างยาวและผู้แต่งมักเป็นผู้ชายที่เป็นเกย์อยู่แล้ว โดยสังเกตจากการตอบโต้ในกระดานสนทนาระหว่างเรื่อง อย่างไรก็ตามการที่ผู้แต่งได้บรรยายฉากการรวมเพศไว้อย่างชัดเจนในวรรณกรรมเกย์ออนไลน์ที่พบผู้อ่านไม่ได้มองว่า เป็นเรื่องอนาจารหรือไม่เหมาะสม แต่กลับมองว่าเป็นเรื่องที่ชวน “ฟิน” โดยมีการสนับสนุนให้ผู้แต่งเขียนฉากการร่วมรักอยู่บ่อยครั้ง สะท้อนให้เห็นถึงการยอมรับการมีอยู่ของชายรักชายในฐานะมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งที่ต้องดำรงชีวิต และเกี่ยวข้องกับเรื่องราวทางเพศเช่นเดียวกับคู่รักชายหญิง

อนุชา พิมศักดิ์ และโสภี อุณหะยา (2560) ศึกษาวิจัยเรื่อง “SOTUS พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง: การประกอบสร้างอัตลักษณ์เพศนอกรอบในนวนิยายรักวัยรุ่นแนววาย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการประกอบสร้างอัตลักษณ์เพศนอกรอบในนวนิยายรักวัยรุ่นแนววายเรื่อง *SOTUS พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง* ขอบเขตของงานวิจัย คือ นวนิยายรักวัยรุ่นแนววายเรื่อง *SOTUS พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง* ขอบเขตของงานวิจัย คือ นวนิยายรักวัยรุ่นแนววายเรื่อง *SOTUS พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง* ผลการวิจัยพบว่า ในนวนิยายวายเรื่อง *SOTUS พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง* ได้นำเสนอโดยผ่านสูตรสำเร็จของวรรณกรรมวาย 2 ด้าน คือ 1) ด้านรูปลักษณะแสดงเพศสถานะ 2) ด้านพฤติกรรมแสดงเพศสถานะ ทั้งสองด้านนี้ประกอบสร้างตัวละครที่ชื่ออาทิตย์เป็นนายเอก หรือในวรรณกรรมวายเรียกว่า “เคะ” โดยไม่มีนิยามว่าเป็นเกย์รับ ส่วนพระเอกที่ชื่อก้องภพในเรื่อง จะสร้างบทบาทความเป็นชายที่สมบูรณ์ตามตัวแบบทางสังคม และจากการวิเคราะห์การใช้ภาษา และการประกอบสร้างความเป็นนวนิยายวายยังได้เห็นลักษณะรักข้ามเพศอย่างชัดเจน โดยได้เห็นการสร้างตัวละครนายเอกจะแสดงความอ่อนแอ ส่วนพระเอกยังต้องการแสดงความเข้มแข็ง จึงไม่มีความแตกต่างกับการสร้างบทความของตัวละครในนวนิยายรักข้ามเพศ เพียงแค่เปลี่ยนตัวละครฝ่ายหญิงที่ปรากฏในนวนิยายรักข้ามเพศมาเป็นนายเอกเท่านั้น

อรวรรณ วิชญวรรณกุล (2559) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผู้หญิงกับการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย เพื่อศึกษาการสั่งสมทุนและการขยายทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย และเพื่อศึกษาความแตกต่างของการสั่งสมทุนระหว่างผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นกับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพ

ขอบเขตของงานวิจัยคือ ศึกษาการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย กระบวนการส่งสมทุน และการขยายทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายของผู้หญิง 2 กลุ่ม คือ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น และผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ จำนวน 10 คน การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ประกอบการวิเคราะห์เนื้อหาประเภทหนังสือที่เป็นนวนิยายชายรักชายจากกลุ่มตัวอย่าง ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้หญิงที่สร้างนวนิยายชายรักชายเป็นกลุ่มคนที่อยู่นอกกลุ่มชายรักชาย แต่มีความสามารถ และความสนใจแสวงหาความรู้ สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกลุ่มชายรักชายจากชีวิตจริงและสังคม จนสร้างนวนิยายชายรักชายออกมาได้ 2) ผู้เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพมีความแตกต่างกับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบสมัครเล่นคือ กลุ่มมืออาชีพสร้างนวนิยายจะได้รับการขยายทุนมาจากทั้งด้านเศรษฐกิจ ทางสัญลักษณ์ และทุนทางสังคม แต่กลุ่มสมัครเล่นยังอยู่ในช่วงเริ่มต้น ไม่เท่ากับกลุ่มมืออาชีพ 3) ผู้หญิงที่สร้างนวนิยายชายรักชายการต่อสู้เพื่อได้มาซึ่งอำนาจและการต่อรองในหลายระดับ คือ การต่อสู้กับระบบชายเป็นใหญ่ของสังคมไทยผ่านการควบคุมตัวละครชายรักชายในผลงาน และระดับสื่อที่ต้องการพื้นที่ที่ได้นำเสนอผลงานในวงกว้างมากขึ้น ระดับเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอที่เกี่ยวกับชายรักชายหลากหลายมากขึ้น และระดับการบริหารจัดการที่ต้องการอำนาจในการต่อรองกับโรงพิมพ์ สำนักพิมพ์ และระดับครอบครัวที่ต้องการต่อรองกับครอบครัวในการดำรงอาชีพนักเขียนนวนิยายต่อไป

สุภาวรัตน์ วัฒนทัฬ (2556) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนิยายวายจากสื่ออินเทอร์เน็ต” มีวัตถุประสงค์ของงานวิจัยเพื่อศึกษาการนำเสนอภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนวนิยายวายจากสื่ออินเทอร์เน็ต และเพื่อศึกษาการประกอบสร้างภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนวนิยายวายจากสื่ออินเทอร์เน็ต ขอบเขตของงานวิจัย คือ นวนิยายวายจากเว็บไซต์ที่เผยแพร่บนสื่ออินเทอร์เน็ตจำนวน 3 เว็บไซต์ที่มีนวนิยายวายทั้งประเภทยาโออิและยูริ ได้แก่ www.dek-d.com, www.niyay.com, และ www.comeon-book.com การเลือกนวนิยายวายที่แต่งจบแล้วไม่มีภาพต่อเผยแพร่บนเว็บไซต์ ตั้งแต่วันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 2550-6 มีนาคม ค.ศ. 2555 และได้รับความนิยมสูงสุด 10 ลำดับแรกของแต่ละเว็บไซต์ ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายวายอินเทอร์เน็ตได้นำเสนอภาพแทนคนรักร่วมเพศเดียวกัน 7 ประการ 1) การสร้างโครงเรื่อง เห็นว่าโครงเรื่องของนวนิยายวายสร้างปัญหาที่เกี่ยวกับความรักและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคนเพศเดียวกัน และส่วนใหญ่จะแสดงรักเดียวใจเดียว 2) การสร้างแก่นเรื่อง แก่นเรื่องจะแบ่งได้ 5 ประการคือ ความรักเกิดจากความใกล้ชิด ความมั่นคงในความรักทำให้สมหวังในรัก ความรักทำให้หวังดีและเสียสละเพื่อคนรัก ความรักทำให้คนเปลี่ยนแปลง และอารมณ์ปรารถนาทางเพศทำให้ขาดความยับยั้งชั่งใจ 3) การสร้างตัวละคร ได้สร้างตัวละครที่ปรากฏในนวนิยายเป็นคนรักเพศเดียวกันที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น วัยเรียนหรือวัยทำงาน และได้สร้างภูมิหลังให้รับรู้ลักษณะกับพฤติกรรมของตัวละคร

4) การใช้เสียงเล่าเรื่อง มีทั้งภาพที่มีความเชื่อมั่น และไม่มั่นใจ กังวล และได้แสดงการให้กำลังใจและสนับสนุนความรักแบบเพศเดียวกันในตัวบทด้วย 5) การสร้างฉาก ได้สร้างฉากที่แสดงความสัมพันธ์ทางเพศอย่างมากในนวนิยายยาไออิ ส่วนนวนิยายยูริจะเน้นสร้างฉากที่แสดงความรัก เกิดเพศสัมพันธ์กันโดยไม่ได้เพื่อความต้องการทางเพศ 6) การใช้ลีลาภาษาในการประพันธ์ มี 3 ประการ คือ การตั้งชื่อเรื่อง การใช้คำ และการใช้ความเปรียบ แสดงภาพของความรักเพศเดียวกันที่มีบุคลิกลักษณะที่ดีหรือสวยงาม 7) การใช้รูปแบบออนไลน์ การใช้ลักษณะพหูสือสาร และการใช้อีโมติคอน แสดงภาพของความรักเพศเดียวกันมีลักษณะรูปร่างหน้าตาดี และสำหรับภาพแทนของความรักเพศเดียวกัน พบว่านวนิยายวายทั้งชายกับชาย และหญิงกับหญิงได้กล่าวถึงภาพของผู้ที่ทุ่มเทในความรักและความต้องการครอบครองคนรัก และที่แตกต่างจากนวนิยายวายชายกับชาย และหญิงกับหญิง คือ นวนิยายชายรักชายจะถูกให้ภาพในแง่ลบมากกว่าหญิงกับหญิง

สรุปได้ว่า ในนวนิยายวายการสร้างตัวละครเอกที่มีการแสดงความรักร่วมเพศ และให้ตัวละครแสดงลักษณะตามความคิด ความนิยมของผู้เขียน และในนวนิยายวายตัวละครได้แสดงบทบาททางเพศที่คล้ายหรือเช่นเดียวกับคู่รักชายหญิง ที่ไม่เหมือนกันคือเปลี่ยนฝ่ายหญิงในเรื่องเป็น “นายเอก” เท่านั้น และผู้เขียนนวนิยายวายอย่างนักเขียนกลุ่มที่เป็นผู้หญิงเป็นกลุ่มที่มีความรู้กับกลุ่มชายรักชายในชีวิตจริง และมักจะพยายามสร้างให้นวนิยายสมตามชีวิตจริง ในงานวิจัยครั้งนี้จากการวิเคราะห์สภาพชีวิตความเป็นอยู่ และความรัก ความคิด และพฤติกรรมของกลุ่มคนรักร่วมเพศในนวนิยายวาย จึงได้เห็นภาพสะท้อนรักร่วมเพศในสังคมจริง

2.4.4 งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษารักร่วมเพศ

กลุ่มคนรักร่วมเพศมีอยู่จริงในสังคม โดยอยู่ร่วมกับกลุ่มคนอื่น ๆ เป็นส่วนหนึ่งที่อยู่ใ
สังคม ผู้วิจัยได้ค้นหางานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษารักร่วมเพศ ดังต่อไปนี้

วุฒิพงศ์ คงทอง, กิ่งแก้ว เกษโกวิท และยุพา ถาวรพิทักษ์ (2557, น. 22) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความใกล้ชิดกับญาติที่เป็นผู้หญิงและเพศวิถียัยรุ่นชายรักชาย : กรณีศึกษาชายรักชายที่เป็นสมาชิกกลุ่มพลังสีม่วง” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความใกล้ชิดกับญาติที่เป็นผู้หญิงของวัยรุ่นชายรักชาย และเพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายรักชาย ขอบเขตของงานวิจัย คือ วัยรุ่นชายรักชายที่เป็นสมาชิกกลุ่มพลังสีม่วง จำนวนทั้งสิ้น 109 คน โดยเก็บข้อมูลจากประชากรทุกคน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายรักชายมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับญาติผู้ใหญ่ที่เป็นผู้หญิง และกลุ่มวัยรุ่นชายรักชายส่วนมากจะมีพฤติกรรมทางเพศ และมีเพศสัมพันธ์เฉพาะกับเพศชาย อายุเฉลี่ยของการมีความสัมพันธ์ทางเพศครั้งแรกคือ 16 ปี (SD=1.9) อายุต่ำสุดคือ 9 ปี อายุสูงสุด 25 ปี และบุคคลที่มีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยกันในครั้งแรก คือ เพื่อน และคนรัก/แฟน สถานที่ที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกมี บ้านของเพื่อน บ้าน หรือที่พักของตน ปิมน้ำมันจันกระทั่งโรงแรม และโรงเรียน สาเหตุที่

เกิดมีเพศสัมพันธ์นั้น คือ อยากรอง/อยากหาประสบการณ์ และพบว่าวัยรุ่นกลุ่มชายรักชายมีร้อยละ 42 ไม่ใช่ดูขงอนามัยในการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก มีจำนวนคู่นอน เฉลี่ย 2 คน (SD=1.8)

พจมาน มุลทรัพย์ (2551) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ : กรณีศึกษาในกลุ่ม “บลูสกาย โซไซตี้” ใน www.pantip.com” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ลักษณะเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ และเพื่อศึกษาบทบาทหน้าที่ของเรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ ขอบเขตของงานวิจัย คือ 1) ข้อมูลเรื่องเล่าของเกย์ที่เป็นสมาชิกในกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ รวบรวมไว้ตั้งแต่มีการรวมกลุ่มในเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2548 จากเว็บบล็อก (webblog) ของสมาชิก 2 คน คือ นาย Q ซึ่งรวบรวมเรื่องเล่าของ วิศรุต หัวหน้ากลุ่ม และทะเลหวาน ซึ่งรวบรวมเรื่องเล่าเฉพาะสมาชิกในกลุ่มที่สร้างเรื่องเล่าจำนวน 28 เรื่อง แบ่งเป็นเรื่องเล่าบันทึกประสบการณ์ 24 เรื่อง จากสมาชิกกลุ่มบลูสกาย 24 คน นวนิยาย 1 เรื่อง คือ เรื่อง *หวังทewa* ของปฤษณะ เรื่องสั้น 3 เรื่อง คือ *สุดปลายฝัน รักแรกของผม* ของ แบทแมนน้อย *ยิ่งกว่าเสียใจ* ของ ตัวเรา และเรื่อง *วัน ๆ ของนายบ๊ิก* ของ bgmonster 2) ข้อมูลเรื่องเล่าและลักษณะชุมชนวรรณกรรมออนไลน์จากการรวบรวมและสังเกตการณ์กระทำของผู้วิจัยในช่วงระยะเวลา 3 เดือนตั้งแต่เดือนมีนาคม-พฤษภาคม พ.ศ. 2550 3) ข้อมูลจากการสัมภาษณ์สมาชิกในกลุ่มบลูสกายโซไซตี้ทั้งจากการพูดคุยในกระทู้ในเว็บไซท์พันทิป, การสอบถามผ่านทางข้อมูลทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เขียนมีการนำเสนอจากมุมมองของเกย์โดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 1 แทนตัวเอง และตัวละครหลักทั้งในเรื่องสั้นและนวนิยายล้วนเป็นเกย์ แก่นเรื่องส่วนใหญ่เกี่ยวกับประสบการณ์ด้านความรักของตัวละครเกย์ และเน้นแสดงอารมณ์ ความรู้สึกของเกย์ เพื่อได้ให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจและเห็นใจตัวละครเกย์ นอกจากนี้ยังพบว่า บทบาทหน้าที่ของเรื่องเล่าของเกย์มี 3 ประการ คือ 1) เรื่องเล่ามีผลต่อการสร้างความเป็นกลุ่มของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ 2) เรื่องเล่ามีบทบาทในการแสดงอัตลักษณ์เกย์และภาพตัวแทนเกย์ 3) เรื่องเล่าเป็นการสร้างวาทกรรมเกย์ของกลุ่มบลูสกาย โซไซตี้

วิทยา พุ่มยิ้ม (2550) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาพแทนของรักร่วมเพศในวรรณกรรมไทย พ.ศ. 2544-2548” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาพแทนของชายรักร่วมเพศที่ปรากฏในวรรณกรรม พ.ศ. 2544-2548 และเพื่อศึกษาทัศนคติของชายรักร่วมเพศที่มีต่อตนเอง สังคมของชายรักร่วมเพศ และสังคมไทยผ่านงานวรรณกรรม ขอบเขตของงานวิจัย คือ นวนิยาย 9 เรื่อง สารคดี 14 เรื่อง และรวมเรื่องสั้นของนักเขียนหลายคน 2 เรื่อง จำนวน 25 เรื่อง ได้แก่ นวนิยาย 1) *Born To Be (เกิดมาเพื่อจะเป็น)* 2) *สามีสีม่วง* 3) *ผมไม่ใช่ผู้ชายครับ* 4) *ดาวเที่ยงวันตะวันเที่ยงคืน* 5) *ความรักสีรุ้ง* 6) *ด้ายสีม่วง* 7) *รักนี้ของจอมกับเดียว* 8) *แล้วสายลมก็พัดพา* 9) *Bad Gays Trip* สารคดี 1) *เป็นตุ๊ดทั้งที ต้องดีทีสุด* 2) *วันเคยโห้ว* 3) *ดีใจจังได้เป็นเกย์* 4) *กะเทยอนุกรม* 5) *ฉันไม่ใช่ผู้หญิง* 6) *แกะ*

กล่องเกย์ 7) ถอดรหัสหัวใจผู้ชายรักกัน 8) เบิกทวาร 9) หลังม่านนางโชว์ 10) ถอดรหัสหัวใจเกย์ 11) พจนานุกรมเกย์และเลสเบี้ยน 12) แทะหลังกะเทย 13) แม่ครับผมเป็นเกย์ 14) ไข่แล้วครับผมเป็น Gray เรื่องสั้น 1) ดาวสีม่วง 2) ถนนสายปรารถนา ผลการวิจัยพบว่า วาทกรรมในวรรณกรรมพยายามสร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มตนเอง การให้ความสำคัญแก่สาเหตุของรักร่วมเพศโดยแสดงการโต้กลับวาทกรรมที่มองรักร่วมเพศเป็นความผิดปกติทางจิต และจากการศึกษางานประเภทยัตชีวประวัติและชีวประวัติพบว่า เป็นกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ และสอดคล้องกับลักษณะโครงเรื่องของบันเทิงคดี คือจากการเดิมเป็นโครงเรื่องที่เน้นการต่อสู้ในจิตใจของแต่ละระหว่างอัตลักษณ์ชายแท้ และชายรักร่วมเพศ โดยมักจะจบเป็นโศกนาฏกรรมเปลี่ยนเป็นการแสวงหาตัวตนโดยการเข้าไปเรียนรู้ชีวิตรักร่วมเพศ การเรียนรู้วิถีทางสังคมและวัฒนธรรมดังกล่าว สอดคล้องกับการเปิดพื้นที่ทางสังคมดังกล่าวแล้ว คือพื้นที่ในสื่อต่าง ๆ ที่สำคัญคืออินเทอร์เน็ต และพื้นที่ทางสังคมเฉพาะกลุ่ม และเรื่องมักจะลงจบด้วยการยอมรับเพศสภาวะของตัวเอง และเห็นว่าวาทกรรมของวรรณกรรมชายรักร่วมเพศที่เขียนในช่วงเวลา พ.ศ. 2544-2548 นั้น พยายามสร้างความยอมรับสภาวะรักร่วมเพศทั้งในกลุ่มคนรักร่วมเพศ และกลุ่มคนรักต่างเพศ ภาพแทนที่ปรากฏคือ ความพยายามขยายพื้นที่ของกลุ่มตนทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และการเมือง โดยการสร้างพื้นที่ชายรักร่วมเพศด้านเศรษฐกิจ เพื่อสร้างการยอมรับชายรักร่วมเพศทางสังคม กลุ่มชายรักร่วมเพศที่ประกอบอาชีพในแนวทางต่าง ๆ ที่สอดคล้องกับความสามารถที่มีอยู่ภายในตัวของชายรักร่วมเพศก็คือ เรื่องของการรักสวยงาม กลุ่มชายรักร่วมเพศที่ปรากฏในวรรณกรรมมีหลายคนได้นำความสามารถพิเศษทางด้านนี้มาประกอบวิชาชีพจนได้รับความสำเร็จ และได้รับการยอมรับจากสังคมรักข้ามเพศ ส่วนการสร้างพื้นที่ด้านวัฒนธรรมและวิถีชีวิตผ่านงานวรรณกรรมนั้น การจัดสร้างเทศกาลของกลุ่มชายรักร่วมเพศ และการสร้างพื้นที่ที่การแสดงพฤติกรรมชายรักร่วมเพศ โดยปรากฏสถานที่ท่องเที่ยวของชายรักร่วมเพศในกรุงเทพ เช่น ถนนสีลม ถนนสุขุมวิท ต่าง ๆ ซึ่งสถานที่เหล่านี้จะเป็นสถานที่การแสดงออกความเป็นชายรักร่วมเพศ เพื่อปล่อยความเป็นตัวตนโดยไม่ต้องสนใจมุมมองของกลุ่มคนอื่น ๆ ที่รอบข้าง และการสร้างพื้นที่การเมือง คือ ผ่านองค์กรหรือสมาคม เพื่อเป็นตัวแทนที่เรียกร้องสิทธิเสรีภาพความเป็นชายรักร่วมเพศ เผยแพร่ความรู้เรื่องรักร่วมเพศต่าง ๆ ให้สังคมมีความเข้าใจความเป็นรักร่วมเพศอย่างถูกต้อง และเห็นว่า แม้ว่าในวรรณกรรม พ.ศ. 2544-2548 ที่กล่าวถึงชายรักร่วมเพศได้สร้างกลุ่มรักร่วมเพศกว้างขวางมากขึ้น แต่ยังคงจำกัดกลุ่มชายรักร่วมเพศอยู่ในชายขอบ โดยไม่ได้แสดงตัวจริง

รัตนะ แซ่เตีย (2550) ศึกษาวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของผู้ชมที่มีต่อตัวละครรักร่วมเพศในละครโทรทัศน์ไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ชมละครโทรทัศน์ที่มีต่อตัวละครรักร่วมเพศในละครโทรทัศน์ เพื่อศึกษาลักษณะพฤติกรรมกรรมการแสดงออกและบทบาทของตัวละครรักร่วมเพศในละครโทรทัศน์ และเพื่อเรียนรู้พฤติกรรมกลุ่มบุคคลรักร่วมเพศในสังคมไทย

ขอบเขตของงานวิจัย คือ การศึกษาเฉพาะตัวละครรักร่วมเพศแบบชายรักชายจากละครโทรทัศน์ ที่ออกโอกาสในสถานีวิทยุโทรทัศน์ในปี 2548-2550 ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เคยชมละครโทรทัศน์ที่มีตัวละครรักร่วมเพศแบบชายรักชาย (เกย์ กะเทย) ผลการวิจัยพบว่า 1) ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะประชากรของกลุ่มตัวอย่างงานวิจัยครั้งนี้ ส่วนมากจะเป็นเพศหญิง และมีระดับการศึกษาปริญญาตรี อายุมากที่สุดคือ 26-33 ปี โดยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ จากการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้รับจากกลุ่มตัวอย่าง ได้พบว่า ทุกคนเคยชมละครที่มีตัวละครรักร่วมเพศ 2) ลักษณะตัวละครรักร่วมเพศ ลักษณะตัวละครรักร่วมเพศจะแสดงอายุของตัวละครรักร่วมเพศส่วนมากต่ำกว่า 20 ปี โดยไม่ได้กล่าวถึงครอบครัว ระดับการศึกษาของตัวละครรักร่วมเพศในเรื่องเป็นส่วนใหญ่ และแต่งตัวเป็นผู้ชายแต่มีเครื่องประดับบางอย่างเป็นผู้หญิง และการแต่งหน้าน้อยมาก ส่วนลักษณะนิสัยของตัวละครรักร่วมเพศคือ รักเพื่อนฝูง รักความยุติธรรม 3) พฤติกรรมการแสดงออกของตัวละครรักร่วมเพศ การศึกษาลักษณะพฤติกรรมแสดงออกของตัวละครรักร่วมเพศ เห็นว่าพฤติกรรมของตัวละครรักร่วมเพศจะปกปิดในบางสถานการณ์ แต่ไม่ได้แสวงหาวิธีการแก้ไข และตัวละครรักร่วมเพศจะแสดงออกการใช้ภาษาที่เป็นผู้หญิง เช่น คำแทนตัว คำลงท้าย และตัวละครรักร่วมเพศจะมีพฤติกรรมเล่นหู เล่นตา ตลอดเวลา และจับกลุ่มนินทาชาวบ้านคนอื่น ๆ 4) บทบาทของตัวละครรักร่วมเพศ เห็นบทบาทของตัวละครรักร่วมเพศจะเป็นสถานะผู้ใช้แรงงาน ทำอาชีพเกี่ยวกับบริการ เช่น ช่างแต่งหน้า ช่างทำผม และแสดงความสัมพันธ์ของตัวละครรักร่วมเพศอยู่ร่วมกับกลุ่มคนอื่น ๆ ในสังคมได้อย่างปกติ แต่ก็ปรากฏมีบางคนไม่ยอมรับโดยแสดงความรังเกียจต่อตัวละครรักร่วมเพศ 5) ความคิดเห็นของผู้ชม เห็นว่าผู้ชมมีความคิดเห็นต่อตัวละครรักร่วมเพศคือ ตัวละครรักร่วมเพศที่สร้างขึ้นในเรื่องมักจะมีลักษณะซ้ำ ๆ ในเรื่อง ส่วนใหญ่จะต้องแสดงออกพฤติกรรมทางผู้หญิง แต่งหน้า แต่งกายโดยแสดงลักษณะผู้หญิง มีนิสัยขี้อิจฉา ริษยา แต่ตัวละครรักร่วมเพศจะทำให้ละครสนุกสนาน ละครไม่มีตัวละครรักร่วมเพศก็ได้ แต่ไม่ได้แสดงความตลกอย่างละครที่มีตัวละครรักร่วมเพศ และเห็นว่าตัวละครรักร่วมเพศมักไม่ได้รับความสำเร็จ และมีบทบาทตัวร้ายมากกว่าเพื่อนผู้แสนดีของตัวละครเอก โดยสร้างตัวละครรักร่วมเพศสร้างให้มีลักษณะมากเกินไปกว่าความเป็นจริงในสังคม แต่ก็ทำให้ผู้ชมได้เข้าใจความรักร่วมเพศมากขึ้น และได้รู้สึกกลุ่มคนรักร่วมเพศได้อยู่ร่วมกับกลุ่มคนอื่น ๆ ในสังคมได้อย่างปกติ แต่มีผู้ชมส่วนน้อยมีความคิดว่า ละครโทรทัศน์ไม่ควรแสดงและนำเสนอตัวละครรักร่วมเพศ ไม่ว่าจะบทบาทใด ๆ ก็ตาม

โชคชัย ปรีชาหาญ (2540) ศึกษาวิจัยเรื่อง “วิถีชีวิตของชายรักร่วมเพศ : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก” มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาคือ เพื่อศึกษาสถานภาพส่วนบุคคลของชายรักร่วมเพศ ศึกษาวิถีชีวิตโดยทั่วไปของชายรักร่วมเพศ ศึกษาลักษณะการรวมตัวและความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก และศึกษาทัศนคติของชายรักร่วมเพศที่มีต่อตนเองและสังคม ขอบเขต

ของงานวิจัย คือ ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตอำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก และการศึกษาเฉพาะชายรัก
 ร่วมเพศที่รวมกลุ่มในบริเวณต่าง ๆ คือ 1) บริเวณสวน 5 ธันวาคมหาราช และบริเวณสวนนเรศวร
 หาราช ซึ่งเป็นชายรักร่วมเพศที่แสดงออกอย่างเปิดเผยหรือที่รับรู้กันทั่วไปว่า กะเทย 2) บริเวณ
 ริมแม่น้ำน่าน และบริเวณสนามกีฬากลางจังหวัดพิษณุโลก เป็นชายรักร่วมเพศที่มีลักษณะภายนอก
 เหมือนผู้ชายปกติทั่วไป ดังที่เรียกกันว่า เกย์ ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่
 เปิดเผยมีอายุเฉลี่ย 25.7 ปี และกลุ่มชายรักร่วมเพศที่ไม่ได้เปิดเผย มีอายุเฉลี่ย 29.8 ปี ระดับ
 การศึกษาของกลุ่มชายรักร่วมเพศนั้น ส่วนมากจะมีระดับประถมศึกษา – มัธยมศึกษาเป็นต้นไป
 ส่วนกลุ่มชายรักร่วมเพศที่ไม่ได้เปิดเผย ส่วนใหญ่อยู่ระดับอุดมศึกษา การทำอาชีพของชายรักร่วมเพศ
 ส่วนใหญ่จะประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป และมีอาชีพการขายบริการทางเพศ แตกต่างกับกลุ่มชายรักร่วม
 เพศที่ไม่ได้เปิดเผยส่วนใหญ่จะทำอาชีพรับราชการ หรือทำงานบริษัทเอกชน นอกจากนี้ยังมีส่วน
 น้อยเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพอิสระ ครอบครัวของกลุ่มชายรักร่วมเพศที่เปิดเผย มักจะมาจากครอบครัว
 ที่บิดามารดาหย่าร้างกัน หรือบิดามารดาเสียชีวิตไป ส่วนกลุ่มชายรักร่วมเพศที่ไม่ได้เปิดเผย ส่วนมาก
 จะมาจากครอบครัวที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ด้านสถานภาพสมรส จะเห็นได้ว่า กลุ่มชายรักร่วมเพศ
 ที่เปิดเผยทุกคนเป็นโสด ส่วนไม่ได้เปิดเผยนั้น จะมีสถานภาพเป็นโสด และมีสถานภาพสมรสแล้ว
 ส่วนด้านที่อยู่อาศัยของกลุ่มคนรักร่วมเพศที่เปิดเผยส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน และกลุ่มรักร่วมเพศที่ไม่ได้
 เปิดเผยจะมีบางส่วนอยู่กับครอบครัว หรืออยู่กับภรรยา หรือญาติ ส่วนการศึกษาวิถีชีวิตทั่วไปของ
 ชายรักร่วมเพศพบว่า กลุ่มชายรักร่วมเพศที่เปิดเผยการแสดงมีวิถีชีวิตที่ได้แสดงถึงความชื่นชอบของ
 ตน แต่ชายรักร่วมเพศที่ไม่ได้เปิดเผยนั้น จึงไม่ปรากฏความนิยมทางเพศของตนในชีวิตประจำวัน และ
 การศึกษาลักษณะการรวมตัวและความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิก ได้ผลว่า ชายรักร่วมเพศที่เปิดเผย
 จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของกลุ่ม แต่ชายรักร่วมเพศที่ไม่ได้เปิดเผย จะไม่ค่อยอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม มีแค่
 ทักทายบ้าง เพื่อไม่ให้การแสดงออกสิ่งที่ต่างจากกลุ่มคนอื่น ๆ ทศนคติของชายรักร่วมเพศแบ่งได้เป็น
 3 ประเด็น คือ ทศนคติที่มีต่อตนเอง ทศนคติที่มีต่อสังคมของชายรักร่วมเพศกลุ่มเปิดเผยและ
 ไม่ได้เปิดเผย ทศนคติของชายรักร่วมเพศที่มีต่อชายรักร่วมเพศเดียวกัน พบว่า ทศนคติที่มีต่อตนเอง
 ของกลุ่มชายรักร่วมเพศสำหรับกลุ่มคนที่เปิดเผย และไม่ได้เปิดเผยนั้น จะมีลักษณะเหมือนกัน และ
 คล้ายกัน คือ มองว่าตัวเองไม่ดี ต่ำต้อย วิตถาร แต่กลุ่มชายรักร่วมเพศที่เปิดเผยก็มักจะแสดงความพึง
 พอใจสำหรับตัวเอง ต่างกับทศนคติของกลุ่มที่ไม่ได้เปิดเผยนั้น มีความรู้สึกต้องปิดซ่อนตนเอง ทศนคติ
 ที่มีต่อสังคมของชายรักร่วมเพศกลุ่มเปิดเผย จะเห็นว่า ปัจจุบันสังคมสิ่งแวดล้อมดีขึ้น กลุ่มคนรักร่วม
 เพศที่เปิดเผยนั้นก็ได้รับการยอมรับมากขึ้น ส่วนกลุ่มรักร่วมเพศที่ไม่ได้เปิดเผยนั้น มีทศนคติที่
 มองเห็นว่า สังคมไทยยังมีส่วนที่ไม่ได้ยอมรับการแสดงออกของกลุ่มคนรักร่วมเพศ และทศนคติ
 ของชายรักร่วมเพศที่มีต่อชายรักร่วมเพศด้วยกัน แบ่งได้มี 4 ประเด็นย่อย คือ 1) ทศนคติของ

ชายรักร่วมเพศกลุ่มเปิดเผยหรือกะเทยที่มีต่อกะเทยด้วยกัน ซึ่งแสดงทัศนคติที่ดี และความเข้าใจกันและกัน 2) ทัศนคติของชายรักร่วมเพศกลุ่มเปิดเผยหรือกะเทยที่มีต่อกลุ่มไม่เปิดเผยหรือเกย์ จะมีทัศนคติที่ไม่ชอบ เพราะเห็นว่ากลุ่มนี้ไม่กล้าแสดงความเป็นจริงของตัวเอง 3) ทัศนคติของชายรักร่วมเพศกลุ่มไม่เปิดเผยหรือเกย์ที่มีต่อเกย์ด้วยกันก็จะแสดงความรู้สึกที่เข้าใจกัน แต่ความรู้สึกที่ดีต่อกันจึงต้องปิดซ่อนไม่ให้เป็นที่รับรู้ทั่วไป 4) ทัศนคติของชายรักร่วมเพศกลุ่มไม่เปิดเผยหรือเกย์ที่มีต่อกลุ่มเปิดเผยหรือกะเทย จะเป็นทัศนคติที่ไม่ชอบการแสดงออกมากเกินไปอย่างกลุ่มคนเหล่านี้

สรุปได้ว่า รักร่วมเพศยังไม่ได้รับสิทธิที่เหมาะสมกับฐานะของตนเอง และกลุ่มคนรักร่วมเพศยังต้องการจัดอยู่ในสถานที่เฉพาะ และจัดเป็นกลุ่มเพื่อได้รับความพึงพอใจสำหรับการแสดงออกของตัวเอง ได้เห็นว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศได้แบ่งเป็นกลุ่มที่เปิดเผยกับไม่ได้เปิดเผย โดยเห็นว่ากลุ่มคนรักร่วมเพศในสังคมมีความต้องการทางเพศ โดยเกิดมีเพศสัมพันธ์กัน และยังมีปัญหาต่าง ๆ ที่ต้องการแก้ไข เช่น การดูถูกตนเอง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะนำแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัย เรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีแนวทางการวิจัยที่ชัดเจน

บทที่ 3 กลวิธีการแต่งนวนิยายวายไทย

การศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายวายไทย ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกลวิธีการแต่งในนวนิยายวายไทยโดยมีหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- 3.1 การตั้งชื่อ
 - 3.1.1 การตั้งชื่อเรื่อง
 - 3.1.2 การตั้งชื่อบท
 - 3.2 การสร้างโครงเรื่อง
 - 3.2.1 การเปิดเรื่อง
 - 3.2.2 การสร้างความขัดแย้ง
 - 3.2.3 การปิดเรื่อง
 - 3.3 การสร้างตัวละคร
 - 3.3.1 ตัวละครกร่วมเพศ
 - 3.3.2 ตัวละครรอบข้างตัวละครกร่วมเพศ
 - 3.4 การสร้างบทสนทนา
 - 3.4.1 บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละคร
 - 3.4.2 บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร
 - 3.4.3 บทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง
 - 3.5 การสร้างฉากและบรรยากาศ
 - 3.5.1 ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว
 - 3.5.2 ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะ
- โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 การตั้งชื่อ

นวนิยายวายแต่ละเรื่องจะมีชื่อเรื่องและบางเรื่องจะมีชื่อบท การตั้งชื่อของนวนิยายวายมักจะผูกพันกับแนวคิด โครงเรื่อง สถานที่ หรือตัวละครสำคัญต่าง ๆ ที่ผู้แต่งสร้างขึ้น ส่วนมากจะไม่มีลักษณะที่ได้แสดงความเป็นนวนิยายวาย แต่มีกลวิธีการตั้งชื่อที่คล้ายกับนวนิยายประเภทอื่น ๆ ดังนี้

3.1.1 การตั้งชื่อเรื่อง

ชื่อเรื่องมีบทบาทสำคัญต่อนวนิยาย ชื่อเรื่องยิ่งโดดเด่น แปลกใหม่ มักยิ่งได้รับความสนใจจากกลุ่มผู้อ่านมาก ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายวายมีวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 5 วิธี ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่องตาม

โครงเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์เริ่มต้นความสัมพันธ์ของตัวละครเอก การตั้งชื่อเรื่อง แสดงลักษณะตัวละคร การตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ของตัวละคร และการตั้งชื่อเรื่องด้วยสัญลักษณ์ ดังนี้

1) การตั้งชื่อเรื่องตามโครงเรื่อง

การตั้งชื่อเรื่องตามโครงเรื่องในนวนิยายวาย คือ การตั้งชื่อเรื่องตามแนวทางของการสร้างเหตุการณ์ความขัดแย้งของนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้แนวเนื้อเรื่องของนวนิยายแต่ละเรื่องจากการดูชื่อเรื่อง นวนิยายวายปรากฏการตั้งชื่อเรื่องตามโครงเรื่องจำนวน 7 เรื่อง ได้แก่ *Love Sick : ชุลมุนทางเกงน้ำเงิน*, *Make it right*, *เดือนเกี้ยวเดือน*, *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*, *ทฤษฎีจีบเธอ*, *Dark Blue Kiss*, , *Tham Type Story เกลียตนักมาเป็นทีรักกันซะดี ๆ* ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ชื่อเรื่อง *Love Sick : ชุลมุนทางเกงน้ำเงิน* มีทั้งการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทย “Love Sick” หมายถึง ความรักป่วย ส่วน “ชุลมุน” หมายถึง สับสนวุ่นวายไม่เป็นระเบียบ (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. 2556, น. 386) “ทางเกงน้ำเงิน” หมายถึง ทางเกงในชุดนักเรียนชายที่เป็นสีน้ำเงิน แสดงโครงเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ คือ เรื่องราวเกี่ยวกับความรักระหว่างนักเรียนชายสองคน หลังจากที่ตัวละครเกิดความรู้สึกที่ดีต่อกันแล้ว จึงเกิดความสับสน ไม่เข้าใจความรู้สึกที่เกิดขึ้น และทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ได้พิสูจน์ความรู้สึกในใจของคนสองคน

ชื่อเรื่อง *เดือนเกี้ยวเดือน* “เดือน” มีความหมายโดยตรง คือ พระจันทร์ แต่ในนวนิยายเรื่องนี้ หมายถึง เดือนคณะ เดือนมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นโครงการของมหาวิทยาลัย เลือกผู้ชายที่มีความสามารถและรูปร่างหน้าตาดีโดยได้รับความชื่นชอบจากนักศึกษาในคณะและมหาวิทยาลัยแต่ละปี ส่วน “เกี้ยว” หมายถึง รัศ, พันแน่น, ติดแน่น (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. 2556, น. 150) ชื่อเรื่องนี้จึงได้แสดงโครงเรื่องหลักของนวนิยายเรื่องนี้ คือ ชายหนุ่มที่ต่างเป็นเดือนคณะหรือเดือนมหาวิทยาลัยนั้นเกิดความชื่นชอบ ใกล้ชิดผูกพันกัน จนสุดท้ายได้อยู่ด้วยกัน และไม่ว่าเป็นเดือนคณะหรือเดือนมหาวิทยาลัย ส่วนมากจะต้องมีลักษณะนิสัยและหน้าตาดี เพราะฉะนั้นชื่อเรื่องนี้นอกจากได้แสดงโครงเรื่องหลักของนวนิยายแล้ว ยังช่วยทำให้ผู้อ่านสร้างจินตนาการที่สวยงามด้วย

ชื่อเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ชื่อเรื่องนี้มีทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยโดยมีความหมายเช่นเดียวกัน “Accidental” มีความหมายตรงกับคำว่า ความบังเอิญ ในชื่อเรื่อง แสดงให้เห็นว่า ความรักที่ผู้เขียนอยากจะสร้างขึ้น เป็นความรักมาจากอุบัติเหตุที่ไม่คาดคิด ซึ่งตรงกับโครงเรื่องในนวนิยายเรื่องนี้ คือ ตัวละครเอก ได้รู้จักกันจากเหตุการณ์ที่ตัวละครนายเอกเกือบถูกรถชน พระเอกเข้าไปช่วยเหลือ จึงทำให้ตัวละครสองคนนี้รู้จักกัน

ชื่อเรื่อง *Tharn Type Story* *เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ* “Tharn” และ “Type” เป็นชื่อของตัวละครเอก จาก “Tharn Type Story” ได้เห็นว่า เป็นเรื่องราวระหว่างตัวละครสองคนนี้ และประโยคที่ว่า “เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ” สามารถแสดงให้เห็นโครงเรื่องของนวนิยายเรื่องนี้ เริ่มต้นจากความเกลียดของตัวละครสองคน แต่เมื่อผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ สุดท้ายทั้งสองได้กลายมาเป็นคู่รักกัน

สรุปได้ว่า นวนิยายหลายเรื่องได้ตั้งชื่อเรื่องตามโครงเรื่องของเรื่อง ทำให้ผู้อ่านมองเห็นแนวทางการเขียนของนวนิยายแต่ละเรื่องอย่างชัดเจน

2) การตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์เริ่มต้นความสัมพันธ์ของตัวละครเอก

เหตุการณ์เริ่มต้นความสัมพันธ์ของตัวละครเอกในนวนิยายหลายเรื่อง เป็นเหตุการณ์สำคัญต่อเรื่องราวต่อไป เป็นวิธีการตั้งชื่อเรื่องที่น่าเหตุการณ์โดดเด่นหรือมีความสำคัญต่อตัวละครนั้นมาเป็นชื่อเรื่องนวนิยาย ช่วยดึงความสนใจของผู้อ่าน การตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์เริ่มต้นความสัมพันธ์ของตัวละครเอกในนวนิยายพบจำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ *SOTUS*, *SOTUS S*, *เขามาเซงเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ* ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ชื่อเรื่อง *SOTUS* และ *SOTUS S* นวนิยายสองเรื่องนี้ มีเนื้อหาต่อเนื่องกัน *SOTUS* เป็นเล่มแรกที่เป็นจุดเริ่มต้นของเรื่อง ส่วนเล่ม *SOTUS S* ได้นำเสนอเหตุการณ์ต่อจากการจบลงของ *SOTUS* คำว่า “SOTUS” เป็นการรวมตัวอักษรจากคำต่าง ๆ มีความหมาย คือ Seniority (ความอาวุโส) Order (ระเบียบ) Tradition (ประเพณี) Unity (ความสามัคคี) และ Spirit (จิตวิญญาณ) เป็นระบบรับรุ่นน้องปีหนึ่งเข้าคณะและมหาวิทยาลัย ในนวนิยายสองเรื่องนี้การรับน้องใหม่ เป็นเหตุการณ์สำคัญและเริ่มต้นของนวนิยาย เป็นจุดที่ทำให้ตัวละครเอกสองคนได้รู้จัก ผูกพันกัน ส่วน *SOTUS S* ก็ใช้ชื่อเรื่องเช่นเดียวกัน เป็นเรื่องราวต่อจากเรื่อง *SOTUS*

ชื่อเรื่อง *เขามาเซงเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ* *เขามาเซงเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ* เป็นประโยคสั้น ๆ ที่ได้แสดงเหตุการณ์เริ่มต้นที่มีความสำคัญของเรื่อง คือ ในวันเซงเม้ง “เขา” เข้าใกล้อยู่ข้าง ๆ หลุมของ “ผม” เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์เบื้องต้นของนวนิยาย ทำให้ตัวละครเอกสองคนได้เจอกันและรู้จักกัน

สรุปได้ว่า การตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์เริ่มต้นความสัมพันธ์ของตัวละครเอก เป็นการตั้งชื่อเรื่องที่น่าเหตุการณ์เบื้องต้นที่ทำให้ตัวละครเอกรู้จักหรือเข้าใกล้กันมาเป็นชื่อเรื่องของนวนิยาย ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่มีความสำคัญต่อเรื่อง และความสัมพันธ์ของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรับรู้เหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวกับความรักของตัวละครเอก และได้ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน

3) การตั้งชื่อเรื่องแสดงลักษณะตัวละคร

นวนิยายวายซึ่งเป็นนวนิยายแสดงความรักประเภทรักร่วมเพศ จึงมีตัวละครสำคัญที่สุด คือ พระเอกและนายเอกของเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องจากชื่อของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านมองเห็นลักษณะภูมิหลัง บทบาท และความสัมพันธ์ของตัวละคร การตั้งชื่อเรื่องแสดงลักษณะตัวละครในนวนิยายวายพบจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ *อาตี๋ของผม* และ *ต้นหนชลธิ* ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ชื่อเรื่อง *อาตี๋ของผม* “ตี” หรือ “อาตี๋” เป็นชื่อผู้ชายหรือเป็นคำเรียกแทนผู้มีเชื้อสายจีน มีความสัมพันธ์กับภาษาจีน ตรงกับคำว่า “阿弟” (อาตี๋) ในภาษาจีนโดยมีความหมายเช่นเดียวกัน เป็นชื่อของพระเอกของเรื่อง จึงจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจอาตี๋เป็นตัวละครที่อาจจะมีความสัมพันธ์กับคนจีนหรืออาจจะเป็นคนไทยเชื้อสายจีน แสดงลักษณะภูมิหลังของตัวละคร และ “ของผม” ทำให้ได้รับรู้นวนิยายเรื่องนี้ เป็นเรื่องราวความรักระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย

ชื่อเรื่อง *ต้นหนชลธิ* ได้แสดงชื่อของตัวละครเอกสองคน คือ “ต้นหน” (พระเอก) มีความหมายคือ ผู้ควบคุมทิศทาง ตำแหน่งของเรือ การเดินเรือในร่องน้ำ ในการเดินเรือทะเลหรืออากาศยาน (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554, 2556, น. 454) และ “ชลธิ” (นายเอก) หมายถึง ทะเล แสดงให้เห็นว่า ชื่อของตัวละครมีความสัมพันธ์กัน และชื่อเป็นส่วนหนึ่งที่ได้แสดงลักษณะนิสัยและบทบาทของตัวละคร นำให้ผู้อ่านได้เข้าใจตัวละครต้นหนมีบทบาทเป็นผู้นำ เป็นพระเอกที่มีพฤติกรรมตามใจตัวละครอีกฝ่าย ส่วนชลธิเป็นฝ่ายนายเอกที่มักไม่แสดงให้พระเอกเห็นถึงความรู้สึกในใจ แต่อยู่รอบข้างตัวละครต้นหนตลอดเวลา

สรุปได้ว่า การตั้งชื่อเรื่องแสดงลักษณะตัวละคร เป็นการตั้งชื่อเรื่องด้วยชื่อของตัวละครเอกในเรื่อง ชื่อของตัวละครที่ผู้แต่งสร้างขึ้นได้สะท้อนภูมิหลัง นิสัย และบทบาทสำคัญของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาในเรื่องมากขึ้น และเกิดสนใจการกระทำของตัวละคร และจึงอยากติดตามเรื่องราวต่อไป

4) การตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ของตัวละคร

การตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ของตัวละคร คือ การตั้งชื่อเรื่องเพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวละครเอกเป็นคู่รักกัน ทำให้ผู้นิยมได้เห็นถึงความเป็นนวนิยายแนवरักจากการดูชื่อเรื่อง นวนิยาย พบจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ *เพราะเรา...คู่กัน* และ *WHY R U? เพราะรักใช่เปล่า* ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ชื่อเรื่อง *เพราะเรา...คู่กัน* จาก “คู่กัน” แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละคร คือ เป็นคู่รักกัน ชื่อเรื่องนี้นอกจากทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ความสัมพันธ์ของตัวละครแล้ว ยังแสดงให้เห็นว่านวนิยายเรื่องนี้เป็นนวนิยายแนवरักเพื่อแสดงความรักของตัวละคร ได้ดึงดูดความสนใจของผู้นิยมอ่านนวนิยายรักมากขึ้น

ชื่อเรื่อง *WHY R U? เพราะรักใช่เปล่า* ชื่อเรื่องมีผลสมการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาไทย “WHY R U?” เป็นคำย่อของ Why are you? ส่วน “เพราะรักใช่เปล่า” แสดงให้เห็นถึงตัวละครอยู่ด้วยกันเพราะความรัก ซึ่งแสดงความสัมพันธ์และความรักของตัวละครได้อย่างดี ทำให้ผู้อ่านได้เห็นว่านวนิยายมีเรื่องราวเนื้อหาที่ผูกพันกับความรักของตัวละครเอก แสดงความเป็นนวนิยายแนวรัก และเห็นว่าตั้งชื่อเรื่องด้วยคำอังกฤษกับภาษาไทยทำให้ชื่อเรื่องดูโดดเด่นมากขึ้น ทำให้ผู้อ่านยังมีความสนใจตามอ่านนวนิยาย

สรุปได้ว่า การตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ของตัวละคร คือ ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ที่เป็นคู่รักของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเกิดเข้าใจลักษณะเนื้อหาของนวนิยายจากการดูชื่อเรื่องอย่างชัดเจน และจึงอยากจะทำตามอ่านเรื่องราวเนื้อหาต่อไป

5) การตั้งชื่อเรื่องด้วยสัญลักษณ์

การตั้งชื่อเรื่องด้วยสัญลักษณ์ คือ ผู้แต่งนวนิยายวางนำสิ่งของหรือเรื่องเล่าที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของนวนิยาย เป็นสัญลักษณ์แสดงความผูกพันกับความรักของตัวละครมาตั้งเป็นชื่อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องด้วยสัญลักษณ์ในนวนิยายวาง มีจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่ *Oxygen* และ *นิทานพันดาว* ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ชื่อเรื่อง *Oxygen* “Oxygen” มีคำแปลทับศัพท์ในภาษาไทย คือ ออกซิเจน เป็นองค์ประกอบที่เป็นก๊าซไม่มีสีไม่มีกลิ่นในธรรมชาติ เป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับมนุษย์ การตั้งชื่อเรื่องด้วยคำออกซิเจนจึงเป็นสัญลักษณ์ที่ช่วยทำให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะความรักของตัวละครเอกคือ ตัวละครเอกขาดคู่รักของตนไม่ได้ จากสัญลักษณ์ที่ผู้แต่งสร้างขึ้นโดยตั้งเป็นชื่อเรื่องของนวนิยายจึงทำให้ผู้อ่านได้นึกเห็นสภาพความรักของตัวละครได้ชัดเจนขึ้น และเข้าใจความรักของตัวละครเอกที่มีต่อกัน

ชื่อเรื่อง *นิทานพันดาว* “นิทานพันดาว” เป็นเรื่องเล่าในนวนิยายว่า หากนับดาวบนฟ้าได้พันดวง จะทำให้ความฝันเป็นความจริง ซึ่งเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อเรื่องราวนวนิยาย เรื่องราวนี้เป็นสัญลักษณ์ที่สัมพันธ์กับลักษณะความรักของตัวละครหลักที่เป็นจริงได้ยาก เป็นสัญลักษณ์ที่ช่วยทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักของตัวละครเอกเป็นสิ่งที่ยากที่จะได้รับความสมหวังและเกิดเข้าใจในความรู้สึกของตัวละครมากขึ้น

สรุปได้ว่า การตั้งชื่อเรื่องด้วยสัญลักษณ์ คือ การใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวสำคัญในนวนิยาย หรือได้แสดงลักษณะความรักระหว่างตัวละครเอกมาเป็นสัญลักษณ์ที่ได้ช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจและเห็นถึงความรักของตัวละครเอกในเรื่องมากขึ้น

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า นวนิยายวางมีกลวิธีการตั้งชื่อเรื่องจำนวน 5 ลักษณะ คือ การตั้งชื่อเรื่องตามโครงเรื่อง คือ ผู้แต่งนำโครงเรื่องของนวนิยายมาเป็นชื่อเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้ทราบ

ถึงแนวทางการเขียนของนวนิยายจากชื่อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์ที่เป็นจุดเริ่มต้น ความสัมพันธ์ของตัวละครหลัก คือ การนำเหตุการณ์เบื้องต้นที่เป็นเหตุการณ์สร้างความสัมพันธ์ ตัวละครหลักสองคน ทำให้ตัวละครหลักได้รู้จักหรือสนิทกันนั้นเป็นชื่อเรื่องนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านนึก เห็นเหตุการณ์เรื่องราวระหว่างตัวละครหลัก และจึงอยากติดตามนวนิยาย การตั้งชื่อเรื่องแสดง ลักษณะตัวละคร คือ ผู้แต่งตั้งชื่อตัวละครโดยได้แสดงถึงภูมิหลัง บทบาทของตัวละคร และการนำเป็น ชื่อเรื่องนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านเกิดเข้าใจตัวละครหลักในเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ของ ตัวละคร คือ การตั้งชื่อเรื่องด้วยให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละครที่เป็นคู่รักกันหรือ เป็นนวนิยายแนวรัก ดึงดูดความสนใจของผู้นิยม และการตั้งชื่อเรื่องด้วยสัญลักษณ์ คือ การใช้สิ่งใด สิ่งหนึ่งที่ได้แสดงลักษณะความรักของตัวละคร หรือมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องราวสำคัญในนวนิยายมา เป็นสัญลักษณ์และตั้งเป็นชื่อเรื่องนวนิยาย ช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจและเห็นถึงความรักของตัวละคร หลักในเรื่องมากขึ้น นอกจากนี้ จากการศึกษาการตั้งชื่อเรื่องยังทำให้เห็นว่า ผู้เขียนพยายามสื่อให้ ผู้อ่านเห็นว่า ความรักระหว่างเพศชายเป็นความรักของบุคคลธรรมดา ทำให้ชื่อเรื่องนวนิยายวาย ส่วนมากไม่ได้แสดงให้เห็นถึงมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความรักระหว่างผู้ชายสองคน แต่ชื่อเรื่องของ นวนิยายวายไม่ต่างจากนวนิยายทั่วไป อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ห้วงบัพตีพิมพ์ของนวนิยาย วาย ผู้วิจัยเห็นว่า นวนิยายวายมีหน้าปกเป็นรูปการ์ตูนของตัวละครหลักหรือรวมตัวละคร สำคัญในนวนิยายวาย แสดงความสัมพันธ์ใกล้ชิดหรือการเป็นคู่รักของตัวละครหลัก ซึ่งทำให้มองเห็น ความเป็นนวนิยายวายอย่างชัดเจน และพบว่า นวนิยายวายบางเล่มตั้งชื่อเรื่องด้วยการใช้ ภาษาอังกฤษ เป็นเพราะว่า นวนิยายวายส่วนมากได้มีกลุ่มผู้อ่านเป็นวัยรุ่น การตั้งชื่อมีภาษาอังกฤษ ทำให้นวนิยายทันสมัยและตรงกับกลุ่มผู้อ่าน

3.1.2 การตั้งชื่อบท

การตั้งชื่อบท คือ วิธีการตั้งชื่อแต่ละตอนในนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านได้รู้จักส่วนสำคัญ ในแต่ละตอน การตั้งชื่อบทของนวนิยายวายพบ 3 วิธี ได้แก่ การตั้งชื่อบทตามเหตุการณ์สำคัญ การตั้ง ชื่อบทจากลักษณะตัวละคร และการตั้งชื่อบทโดยใช้สิ่งของหรือสถานที่ ดังนี้

1) การตั้งชื่อบทตามเหตุการณ์สำคัญ

การตั้งชื่อบทด้วยเหตุการณ์สำคัญ คือ ผู้เขียนสรุปเหตุการณ์เรื่องราวในแต่ละบท แล้วนำมาตั้งเป็นชื่อบทช่วยให้ผู้อ่านนึกเห็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นเป็นอย่างไร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *SOTUS 5* ผู้เขียนตั้งชื่อบทโดยสรุปเหตุการณ์ในบท ดังต่อไปนี้

กฎของคนรักข้อที่ 8 : เมื่อทำผิดก็ต้องง้อ

กฎของคนรักข้อที่ 9 : ปรับความเข้าใจระหว่างกัน

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนตั้งชื่อบทโดยเริ่มด้วยคำว่า “กฎของคนรัก” ซึ่งสัมพันธ์กับชื่อเรื่องนวนิยาย คือ “SOTUS 5” SOTUS เป็นระบบการรับรุ่นน้องปีหนึ่งที่รุ่นน้องต้องทำตามคำสั่งและกฎระเบียบของรุ่นพี่ และ “คนรัก” ได้แสดงความสัมพันธ์ของตัวละครเอกที่เป็นคู่รักกันในเรื่อง จึงแสดงเป็นเรื่องราวระหว่างตัวละครสองคนที่คบกันอยู่ และจากชื่อบท “กฎของคนรักข้อที่ 8 : เมื่อทำผิดก็ต้องจ้อ” ทำให้เห็นเหตุการณ์ว่า ตัวละครเอกเกิดทะเลาะกัน และฝ่ายหนึ่งเข้าไปเฝ้าจ้ออีกฝ่าย และชื่อบท “กฎของคนรักข้อที่ 9 : ปรึบความเข้าใจระหว่างกัน” ตัวละครสองคนปรับความสัมพันธ์ ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ทำให้ความรักของตัวละครได้พัฒนาต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *เขามาเซงแม่งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ* ผู้เขียนได้ตั้งชื่อบทด้วยเหตุการณ์สำคัญในบท ทำให้ผู้อ่านได้รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากการดูชื่อบท ดังต่อไปนี้

บทที่ 4 การมาเยือน

บทที่ 7 สาเหตุ

บทที่ 9 คำเชิญชวน

จากชื่อบท “การมาเยือน” แสดงเหตุการณ์ของบทนี้ คือ ตัวละครคนหนึ่งมาเยี่ยมตัวละครอีกคน ทำให้ผู้อ่านเกิดสนใจการมาเยือนแล้วจะเกิดเหตุการณ์อะไรต่อไป ส่วนชื่อบท “สาเหตุ” และ “คำเชิญชวน” เป็นคำสำคัญที่สรุปเหตุการณ์ในบท มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวละคร ในบท “สาเหตุ” ได้พูดถึงสาเหตุของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คือ ตัวละครอธิบายสาเหตุของตัวเองไม่มาเยี่ยมตัวละครอีกฝ่ายหลายปี และเหตุการณ์ที่ตัวละครเกิดสงสัยสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้ตัวละครอีกฝ่ายเสียชีวิต ส่วนชื่อบท “คำเชิญชวน” เป็นคำสำคัญที่สรุปมาจากเหตุการณ์ของบทนี้ คือ ตัวละครเชิญชวนตัวละครอีกฝ่ายเข้าไปบ้านของตัวเอง

ในนวนิยายเรื่อง *Tharn Type Story เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ* ผู้เขียนตั้งชื่อบทด้วยเหตุการณ์สำคัญ ดังต่อไปนี้

48 เมื่อคนเก่าหวนคืน

51 แฟนเก่า VS แฟนใหม่

จากชื่อบท “เมื่อคนเก่าหวนคืน” เป็นชื่อบทที่แสดงให้เห็นว่า มีเหตุการณ์แฟนเก่ากลับมาขอคืนดีกัน ทั้ง ๆ ที่ตัวละครมีแฟนใหม่แล้ว ทำให้ผู้อ่านสนใจคนเก่านี้เป็นใคร หวนคืนมาเพื่อใคร จึงส่งผลต่อเหตุการณ์ต่อไป ชื่อบท “แฟนเก่า VS แฟนใหม่” ได้กล่าวถึง เหตุการณ์ในบทนี้ เป็นความขัดแย้งหรือปัญหาระหว่างแฟนเก่ากับแฟนใหม่ของตัวละครหลัก ทำให้ผู้อ่านอยากติดตามเหตุการณ์ที่ตัวละครหลักปกป้องความรักของตน

สรุปได้ว่า การตั้งชื่อบทตามเหตุการณ์สำคัญในบท เป็นการตั้งชื่อบทโดยสรุปเหตุการณ์สำคัญหรือใช้คำสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในบท ทำให้ผู้อ่านได้คาดเดาเรื่องราว

บางส่วนที่เกิดขึ้น และทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจติดตามเรื่องราวละเอียดในแต่ละบทมากขึ้น เห็นได้ว่า ชื่อบทที่ตั้งขึ้นส่วนใหญ่เกี่ยวกับความรักหรือปัญหาความรัก แต่ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเป็นความรัก ระหว่างเพศชาย

2) การตั้งชื่อบทจากลักษณะตัวละคร

การตั้งชื่อบทจากลักษณะตัวละคร คือ การนำชื่อหรือคำเรียกแทนตัวละครสำคัญในบทมาเป็นชื่อบท เพื่อให้มองเห็นเรื่องราวเกี่ยวข้องกับตัวละครนั้นโดยตรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *อาทิตย์ของम्म* มีการตั้งชื่อบทโดยใช้คำเรียกแทนผู้ใหญ่ในครอบครัว และชื่อของตัวละครเอก ดังต่อไปนี้

81 อาม่า

84 ปะป๊า-หม่าม๊า

88 เหนือหมอก

89 อาตีของम्म

จากตัวอย่างข้างต้นได้เห็นว่า ผู้เขียนตั้งชื่อบทด้วยชื่อตัวละครหรือคำเรียกแทนของตัวละคร เมื่อได้อ่านชื่อบท “อาม่า” และ “ปะป๊า-หม่าม๊า” แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ เป็นการตั้งชื่อบทด้วยการใช้คำเรียกในครอบครัวจากมุมมองของตัวละครเอกที่เป็นลูก จึงได้ว่าเหตุการณ์สำคัญในบทนี้เป็นเหตุการณ์เกี่ยวกับอาม่าที่เป็นยายของตัวละครเอก และปะป๊ากับหม่าม๊าที่เป็นพ่อแม่ของตัวละครเอก และชื่อบท “เหนือหมอก” เป็นการตั้งชื่อบทด้วยชื่อของตัวละครหลัก ทำให้ผู้อ่านรู้ได้ว่าเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในบทมีบทบาทสำคัญต่อตัวละครเอก และจึงยังสนใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับตัวละครนี้ ส่วนชื่อบท “อาทิตย์ของम्म” ใช้ชื่อ “อาตี” ที่เป็นชื่อของพระเอก และเป็นชื่อบทที่ตรงกับชื่อเรื่องนวนิยาย และเป็นบทสุดท้ายของเรื่อง (ไม่รวมกับบทพิเศษ) แสดงเป็นบทสำคัญของเรื่องที่ทำให้ตัวละครเอกได้คบกันและได้รับการยอมรับจากครอบครัว ทำให้ผู้อ่านได้เห็นว่า ความรักระหว่างตัวละครเอกสมหวัง

ในนวนิยายเรื่อง *Dark Blue Kiss* ได้ตั้งชื่อบทด้วยคำเรียกแทนที่ได้แสดงความรู้สึกของตัวละครสำคัญในบทมีต่อตัวละครอีกคน ซึ่งทำให้ผู้อ่านรับรู้ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบของตัวละครที่มีต่อตัวละครนั้นอย่างชัดเจน ดังต่อไปนี้

1 เด็กแวร

6 ลูกชายคนโปรด

10 เด็กนรก

“เด็กแวร” “ลูกชายคนโปรด” และ “เด็กนรก” เป็นคำเรียกแทนตัวละครในเรื่อง ชื่อบท “เด็กแวร” และ “เด็กนรก” แสดงให้เห็นว่าเป็นคำเรียกแทนตัวละครเด็กคนหนึ่ง ทำให้

มองเห็นความรู้สึกของตัวละครเอกที่มีต่อเด็กคนนี้ และทำให้ผู้อ่านสนใจเด็กก็มีความสำคัญกับเรื่องอย่างไร และทำไมถึงเป็นเด็กแวร เด็กนรก ส่วน “ลูกชายคนโปรด” เป็นการตั้งชื่อบทโดยใช้คำเรียกแทน แสดงให้เห็นมุมมองของแม่นายเอกที่พระเอกเป็นลูกรักอีกคนของตัวเอง เป็นคำเรียกแทนที่ตั้งจากมุมมองของพ่อแม่ จึงแสดงให้เห็นความสัมพันธ์และการยอมรับตัวละครอยู่ร่วมกับตัวละครผู้ใหญ่ ทำให้ผู้อ่านสนใจเหตุการณ์เกิดขึ้นกับตัวละครในครอบครัว

สรุปได้ว่า การตั้งชื่อบทจากลักษณะตัวละคร เป็นวิธีการตั้งชื่อบทที่ใช้ชื่อหรือคำเรียกแทนของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง ส่วนมากเป็นตัวละครเอกหรือตัวละครรอบข้างตัวละครเอกที่มีบทบาทสำคัญในบทมาตั้งเป็นชื่อบท ทำให้มองเห็นความสัมพันธ์ของตัวละครหรือความรู้สึกของตัวละครเอกมีต่อตัวละครอื่น ๆ

3) การตั้งชื่อบทโดยชื่อสิ่งของหรือสถานที่

ผู้เขียนนวนิยายวายมีการตั้งชื่อบทด้วยสิ่งของหรือสถานที่สำคัญในแต่ละตอน ทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงสิ่งของสำคัญหรือสถานที่ที่ได้เกิดเหตุการณ์ในเรื่องโดยตรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *เขามาเซ็กซี่ที่ข้าง ๆ หลุมศพครับ* ผู้เขียนได้ตั้งชื่อบทโดยสถานที่ ดังต่อไปนี้

บทที่ 15 ร้านขนมหวาน

“ร้านขนมหวาน” เป็นการตั้งชื่อบทโดยสถานที่สำคัญ คือ ร้านขนมหวาน สัมพันธ์กับเหตุการณ์ในบทนี้ อัน (พระเอก) พาเมฆ (นายเอก) เข้าไปในร้านขายขนมหวาน และดูแลเมฆได้อย่างดี ช่วยพัฒนาความรู้สึกของตัวละครให้ต่อเนื่องกับเหตุการณ์ต่อไป แสดงให้เห็นว่า ชื่อบทร้านขนมหวานมีความสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่มีความสุขของตัวละคร

ในนวนิยายเรื่อง *อาทิตย์ของผม* ผู้แต่งได้ตั้งชื่อบทด้วยสิ่งของ ดังต่อไปนี้

7 ร่ม

8 กระเพาะกึ่งไข่ดาวกับเราสอง

20 โจ๊กหมู+กึ่ง

ชื่อบท “ร่ม” เป็นสิ่งของสำคัญต่อเรื่องในบทนี้ คือ ฝนตกไม่หยุด ตัวละครต้องถือร่มส่งตัวละครอีกฝ่ายกลับหอ ทำให้ตัวละครสองคนได้อยู่ใกล้ชิดกัน พุดคุยแสดงความรู้สึกที่มีต่อกัน ส่วนชื่อบท “กระเพาะกึ่งไข่ดาวกับเราสอง” และชื่อบท “โจ๊กหมู+กึ่ง” ได้นำกระเพาะกึ่งไข่ดาวและโจ๊กหมูมาเป็นชื่อบท ซึ่งกึ่งเป็นอาหารที่ผูกพันกับเหตุการณ์ทำให้ตัวละครเอกเห็นว่าตัวละครเอกอีกฝ่ายนั้นแพ้กึ่ง

ในนวนิยายเรื่อง *เพราะเรา...คู่กัน* ผู้เขียนตั้งชื่อบทโดยใช้สิ่งของสำคัญในตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 4 คนตรีเป็นหน้าตาต่างของคอร์ตเพลง

ตอนที่ 7 อินสตาแกรม

ชื่อบท “คนตรีเป็นหน้าตาต่างของคอร์ตเพลง” ตั้งชื่อโดยสิ่งของ คือ คนตรี ทำให้ผู้อ่านรับรู้เหตุการณ์ในเรื่องเกี่ยวกับคนตรี เพลง ส่วนชื่อบท “อินสตาแกรม” เป็นคำมาจากอังกฤษ คือ Instagram เป็นแอปที่ได้โพสต์ข้อมูลรูปภาพที่ได้รับความนิยมในกลุ่มวัยรุ่น จากชื่อบทแสดงมีเหตุการณ์เกิดขึ้นทางอินสตาแกรม จึงช่วยดึงดูดความสนใจของผู้อ่านวัยรุ่น ให้ผู้อ่านเกิดสนใจว่าเกิดขึ้นเหตุการณ์อย่างไร

สรุปได้ว่า การตั้งชื่อบทโดยใช้สิ่งของหรือสถานที่ คือ การตั้งชื่อบทโดยใช้สิ่งของต่าง ๆ ที่ปรากฏในเหตุการณ์ และสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์มาเป็นชื่อบท ทำให้ผู้อ่านเกิดสนใจสิ่งของหรือสถานที่นั้นจะช่วยสร้างเหตุการณ์อย่างไร มีผลต่อตัวละครหรือไม่

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า การตั้งชื่อของนวนิยายวายแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ การตั้งชื่อเรื่อง นวนิยายวายมีกลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง 3 วิธี คือ การตั้งชื่อเรื่องแสดงโครงเรื่อง ทำให้มองเห็นแนวทางการเขียนของเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องแสดงลักษณะตัวละคร ให้มองเห็นลักษณะนิสัย และภูมิหลังของตัวละครคู่หลัก และการตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์จุดเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์ตัวละครหลัก ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน และทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของชื่อเรื่องจากการเริ่มอ่านนวนิยาย และกลวิธีการตั้งชื่อบทในนวนิยายวาย มีจำนวน 3 วิธี คือ การตั้งชื่อบทโดยเหตุการณ์สำคัญในบท เป็นการตั้งชื่อบทที่สรุปจากเหตุการณ์ในบท และการตั้งชื่อบทโดยตัวละคร เป็นการตั้งชื่อบทด้วยชื่อหรือคำเรียกแทนของตัวละคร ให้มองเห็นตัวละครสำคัญและความสัมพันธ์ของตัวละครในบท และการตั้งชื่อบทโดยสิ่งของหรือสถานที่ เป็นการตั้งชื่อบทด้วยสิ่งของหรือสถานที่สำคัญที่ระหว่างเหตุการณ์ในบท ทำให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องราวในบทเพื่อได้รับรู้เป็นเหตุการณ์อย่างไร จากการวิเคราะห์ยังเห็นว่า นวนิยายวายส่วนมากเริ่มโพสต์ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ต จึงมีนวนิยายวายบางเล่มไม่มีชื่อบทตั้งแต่การสร้างขึ้นในสังคมออนไลน์หรือการตั้งชื่อบทเป็นหมายเลขที่ไม่มี ความหมาย และเห็นว่า เนื่องจากชื่อเรื่องของนวนิยายวายบางเล่มแสดงให้เห็นถึงเนื้อหาเกี่ยวกับความรักระหว่างเพศชายแล้ว ส่วนมากนวนิยายวายการตั้งชื่อเรื่องและชื่อบทด้วยไม่มีลักษณะแตกต่างจากนวนิยายประเภทอื่น ๆ ผู้อ่านจึงไม่สามารถการแบ่งออกนวนิยายวายจากการดูชื่อเรื่องและชื่อบทของนวนิยายประเภทนี้

3.2 การสร้างโครงเรื่อง

กลวิธีการสร้างโครงเรื่องเป็นวิธีการตั้งแนวทางการแต่งเนื้อเรื่อง ตั้งแต่การเริ่มต้นของเรื่องไปจนจบเรื่อง นวนิยายวายเป็นนวนิยายประเภทความรักระหว่างเพศชาย จึงได้สร้างโครงเรื่องที่ได้แสดงความรักร่วมเพศในสังคม การสร้างโครงเรื่องในนวนิยายวาย มีลักษณะดังนี้

3.2.1 การเปิดเรื่อง

กลวิธีการเปิดเรื่อง คือ กลวิธีการเริ่มต้นตามเค้าโครงของนวนิยาย เป็นส่วนสำคัญที่ได้ชวนให้ผู้อ่านตามอ่านเรื่องราวต่อไป ในนวนิยายวายได้ใช้กลวิธีการเปิดเรื่อง 2 ลักษณะ คือ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย และการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา และการเปิดเรื่องด้วยข้อความที่ชวนคิด ดังนี้

1) การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย

การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ เปิดเรื่องด้วยการให้ละเอียด สร้างความเข้าใจ เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าสู่เรื่องราวเบื้องต้น ในนวนิยายวาย ผู้แต่งมักจะเปิดเรื่องด้วยการบรรยายลักษณะของตัวละคร และสถานที่ ทำให้ผู้อ่านรู้จักสถานการณ์ที่เริ่มต้นเหตุการณ์หรือตัวละครเอกในเรื่องดังต่อไปนี้

1.1) การบรรยายลักษณะของตัวละคร

การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร คือ การเปิดเรื่องด้วยการนำเสนอ ลักษณะความคิด การกระทำของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครและสนใจเรื่องราวต่อไปดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ผู้แต่งเปิดเรื่องด้วยการบรรยายความคิดของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของตัวละครตั้งแต่เริ่มเรื่องนวนิยาย ดังต่อไปนี้

ถ้าผมไม่ได้ชอบผู้ชายก็คงจะดี ถ้าผมชอบผู้หญิงเหมือนผู้ชายอื่น ๆ
ชีวิตคงไม่เป็นแบบนี้
ความคิดนี้วนเวียนในหัวของผมซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำไมผมไม่ชอบ
ผู้หญิง ทำไมผมต้องชอบผู้ชาย ทำไมกันนะ

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 5)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า นวนิยายเรื่องนี้เปิดเรื่องด้วยการบรรยายความคิดของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านทราบถึงตัวละครไม่ยอมรับความเป็นจริงของตัวเอง ยังช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครเอกเปลี่ยนแปลงความคิดจนยอมรับตัวเองและเกิดความรักกับตัวละครเอกอีกคนซึ่งเป็นเพศชายด้วยกัน

ในนวนิยายเรื่อง *เขามาเซ่งเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ* ได้เปิดเรื่องด้วยการบรรยายลักษณะตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรับรู้ภูมิหลังตัวละคร ช่วยสร้างเหตุการณ์ที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอก ดังต่อไปนี้

เป็นเวลากว่าสิบปีแล้วที่ผมได้จากโลกนี้ไป

มันทั้งยาวนาน ทว่าในขณะที่เดียวกันก็สั้นมากจนน่าใจหาย หากให้เทียบกันแล้วระยะเวลาที่ผมใช้ชีวิตแบบร่างกายแข็งแรงอาจจะน้อยกว่าระยะเวลาที่ผมตายจากไป

นับตั้งแต่วันที่ลืมตาขึ้นมาบนโลกนี้ ผมก็เป็นโรคหัวใจพิการแต่กำเนิด

(*เขามาเซ่งเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ*. ม.ป.ป. : 5)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่อง นำเสนอให้เห็นถึงลักษณะของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรับรู้ตัวละครเป็นชายที่มีโรคหัวใจและเสียชีวิตไปสิบปี ซึ่งทำให้ผู้อ่านเกิดสงสัยตัวละครนี้เป็นใคร ตายเพราะอะไร จึงอยากติดตามเรื่องราวต่อไปที่เป็นคำอธิบายคำถามเหล่านี้ และการบรรยายลักษณะตัวละครยังช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครเอกสองคนได้รู้จักกัน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหามากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *Tharn Type Story* เกลียดคนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ ได้เปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร ทำให้มองเห็นนิสัย และความคิดของตัวละครหลักที่ชื่อไทป์ ดังต่อไปนี้

“กูเกลียดเกย์!”

นี่คือคำที่ผมบอกกับเพื่อนทุกคน ตั้งแต่ ม.ต้น ม.ปลาย แม้กระทั่งเข้ามาวิทยาลัยมา หากมีใครถามผมว่าผมเกลียดอะไรที่สุด ผมบอกเลย ผมเกลียดเกย์!

อะ หยุด หยุดด่าผมเอาไว้ตรงนั้น ผมเปล่าเป็นพวกเหยียดเพศโอเค ทุกคนไม่ว่าเพศไหนก็เท่าเทียมกัน ‘ตราบไตที่มันไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวกับผม’

ผมไม่เข้าใจว่าตั้งแต่เกิดมาจนตอนนี้อายุครบสิบแปดไปเมื่อครึ่งปีก่อน ทำไมไอ้พวกรักร่วมเพศชอบมายุ่งเกี่ยวกับชีวิตผมมันก็ไม่รู้ เหี้ยเฮี้ยพูดแล้วขึ้น มึงจะทักมาทำหอก ทำหอยหลอด หอยสังข์ หอยพระลั้งค์ (?)

อะไรนักหนาที่ฉันไม่รู้ ทักไม่พอ ไร่ประเภทลูปแบนนี่ขอเหอะวะ เที้ยลัส ๆ
แบนนี่ไม่มีให้ลูปหรือไงวะ ถึงมายุงกับแบนนี่

(Tham Type Story กลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ. ม.ป.ป. : 5)

จากตัวอย่างนี้ให้เห็นว่า นวนิยายเรื่องนี้ได้เปิดเรื่องด้วยบรรยายความคิดและความรู้สึกของตัวละครหลัก ให้เห็นถึงตัวละครที่มีความคิดที่เกลียดเกย์หรือกลุ่มคนรักร่วมเพศที่เข้าข้างตัวเอง นวนิยายเรื่องนี้ซึ่งเป็นนวนิยายที่นำเสนอความรักระหว่างตัวละครผู้ชายสองคน การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละครหลักมีความรู้สึกเกลียดความรักประเภทเหล่านี้ซึ่งแตกต่างจาก นวนิยายเรื่องอื่น ๆ ที่มักเริ่มต้นด้วย ตัวละครหลักเข้าใจตัวเองชอบบุคคลเพศเดียวกัน จึงทำให้การเปิดเรื่องเรื่องนี้มีจุดเด่นที่ทำให้ผู้อ่านอยากอ่านตามเนื้อหา เพื่อเห็นถึงเห็นพัฒนาของเรื่องราวเหตุการณ์หรือความเปลี่ยนแปลงของตัวละครต่อไป

สรุปได้ว่า การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายตัวละคร เป็นกลวิธีการเปิดเรื่องที่ให้ความละเอียดลักษณะนิสัย ภูมิหลัง การกระทำ ความสัมพันธ์ของตัวละครเอก ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปอย่างต่อเนื่อง และทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาง่ายขึ้น

1.2) การบรรยายสถานที่

การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายสถานที่ คือ การบอกเล่าที่อยู่ของตัวละครเอก ให้ผู้อ่านรู้จักสถานที่เกิดเหตุการณ์เบื้องต้นและได้เข้าใจสถานภาพของตัวละครอย่างชัดเจน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Oxygen* ผู้แต่งเปิดเรื่องด้วยการบรรยายสถานที่ทำงานของตัวละครเอก ให้ผู้อ่านได้ทราบถึงภูมิหลังของตัวละคร ดังต่อไปนี้

“กิลล์ ขอโกโก้เย็นเพิ่มหวานสองแก้วจ้า”

ผมขยับยิ้มให้มุ่มๆ หนึ่งในลูกค้าประจำของร้านกาแฟในมหาวิทยาลัยที่ผมทำงานพิเศษอยู่พร้อมรับคำ มีอกทำตามรายการด้วยความสุขใจ

ร้านกาแฟนี้เป็นของพี่แก้ว ย่ารหัสของผมที่เรียนจบไปแล้ว แต่เพราะเธอเองก็มีงานประจำเลยไม่มีเวลาเข้ามาดูร้านเท่าไรหรอก ตัวผมที่ต้องหาเงินเรียนเองเลยอาสาดูแลสลับกับพนักงานอีกสองคนของร้าน โดยที่ส่วนใหญ่ผมจะทำงานกะสุดท้ายคือทำงานร้านปิดตอนสี่ทุ่ม ยกเว้นบางวันที่อาจจะมึลกับคนอื่นบ้างตามโอกาส

(*Oxygen*. เล่ม 1. 2563. : 5)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งบรรยายให้เห็นถึงสถานที่ทำงานของตัวละครเอกที่ชื่อ “กิล” คือ ร้านกาแฟ ซึ่งเป็นสถานที่ที่ทำให้ตัวละครเอกสองคนได้เจอกันและรู้จักกัน ช่วยทำให้เกิดเหตุการณ์ต่อไปที่สร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครหลักสองคนในร้านกาแฟแห่งนี้อย่างสมเหตุสมผล

ในนวนิยายเรื่อง *WHY R U? เพราะรักใช้เปล่า* ผู้เขียนได้เปิดเรื่องด้วยการบรรยายสถานที่ที่เป็นห้องสมุด ดังต่อไปนี้

ห้องสมุดคือแหล่งรวบรวมความรู้ มันถูกสร้างขึ้นเพื่อให้บุคคลที่สนใจได้เข้ามาค้นหาในสิ่งที่ไม่เคยรู้มาก่อน แม้ตอนนี้จะมีทั้งอินเทอร์เน็ตหรือกูเกิล แต่หนังสือก็ยังจำเป็นสำหรับบางคนอยู่ดี

ตัวเตอร์เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่เข้ามาในห้องสมุดเพื่อหลบหลีกความวุ่นวายจากภายนอก เพราะขณะที่ตัวเตอร์เรียนอยู่ชั้นชื่อเรื่องเสียงดัง โหวกเหวกโวยวาย ใครเดินผ่านไปผ่านมาก็แซวไปทั่ว สมกับฉายา สามแยกปากหมา อย่างที่คณะอื่นเขามองเด็กวิศวะฯ จริง ๆ

(*WHY R U? เพราะรักใช้เปล่า*. 2563. : 9)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้เปิดเรื่องด้วยการบรรยายสถานที่ คือ ห้องสมุด เพื่อบอกเล่าสถานที่ที่ตัวละครอยู่และสถานการณ์ที่เกิดเหตุการณ์ตอนต้นแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครหลักกับตัวละครอื่น ๆ และยังมีบทบาทช่วยให้มองเห็นลักษณะนิสัยของตัวละคร คือ ชอบบรรยายกาศสงบ และตั้งใจเรียน เป็นนักศึกษาเรียนที่คณะวิศวะฯ ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะนิสัยของตัวละครหลักที่เป็นปัจจัยช่วยเกิดเหตุการณ์ระหว่างตัวละครหลักสองคน

สรุปได้ว่า การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายสถานที่ คือ การสร้างสถานที่ที่แสดงสถานภาพการเรียนหรือทำงานของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านรู้จักสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์เริ่มต้นหรือเป็นสถานที่สำคัญสร้างความสัมพันธ์ตัวละครเอก และทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการนึกเห็นสภาพเหตุการณ์ชัดเจนขึ้น

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายแบ่งได้มี 2 ลักษณะ คือ การบรรยายลักษณะนิสัย ความคิดของตัวละครหลัก และสถานที่การทำงานหรือเรียนของตัวละครเอก เพื่อสร้างเหตุการณ์ตอนต้นที่เกิดความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกสองคน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาเรื่องราวของนวนิยายมากขึ้น

2) การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา

การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา คือ การใช้บทสนทนายระหว่างตัวละครมาเป็นการเริ่มต้นของเรื่อง มักจะมีการพูดคุยเรื่องความรัก ความรู้สึกของตัวละครหลัก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจ

ความสัมพันธ์ของตัวละครสำคัญในเรื่อง และสาเหตุที่เกิดเหตุการณ์เบื้องต้น จึงได้เข้าสู่เหตุการณ์สำคัญของเรื่องต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *เดือนเกี้ยวเดือน* ผู้เขียนได้เปิดเรื่องด้วยบทสนทนาระหว่างตัวละครที่เป็นเพื่อนสนิทสองคน ทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่ดีของตัวละคร และยังทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจเรื่องราวต่อไป ดังต่อไปนี้

“ไอ้มิ่ง เชียร์มิ่งไว้ย กูสอบติดแล้ว กูสอบติดแล้วววววว!!!” ผมกระโดดโหยงเหยงไปมาด้วยความดีใจน้ำตาไหลอาบแก้มก่อนจะกระโดดกอดคอเพื่อนสนิทที่สุดที่ตัวสูงกว่าผมเกือบลิบเซนต์

“ไอ้ลัด คอกู คอกู ไอ้เหี้ยยยยยย”

“ติดที่เดียวกันกับมิ่งด้วยเนี่ย คนละคณะก็ช่าง แต่ที่เดียวกันกับมิ่งเลยนะเว้ยยย” คอไอ้มิ่งยังเป็นที่เขย่าชั้นดีสำหรับผม ไม่มีอะไรมาบรรยายความรู้สึกดีใจของผมในเวลานี้ได้

“ที่เดียวกับกูแล้วไง เหตุผลที่มิ่งดีใจจริง ๆ ไม่ใช่ที่เดียวกับกู แต่เป็นที่เดียวกันกับคนคนนั้นของมิ่งไซ้มัย”

(เดือนเกี้ยวเดือน. เล่ม 1. 2561. : 6)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาที่ทำให้เห็นความสัมพันธ์ของตัวละคร ตัวละครสองคนเป็นเพื่อนสนิทกันที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยเดียวกันได้ แสดงเนื้อหาของเรื่องต่อไปจะมีความเกี่ยวข้องกับนักศึกษาที่เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัย และในการเปิดเรื่องยังได้บอกเล่าตัวละครรู้สึกดีใจเพราะได้อยู่ที่เดียวกันกับ “คนคนนั้น” ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจว่า “คนคนนั้น” เป็นใคร ทำไมตัวละครนี้ถึงดีใจที่ได้เข้ามหาวิทยาลัยเดียวกัน และจึงอยากติดตามเรื่องราวต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *อาทิตย์ของผม* เปิดเรื่องด้วยบทสนทนาระหว่างตัวละครหลักสองคนที่ เป็นพ่อกับลูก ดังต่อไปนี้

“ไอ้หมอก!!! ออกมาทำงาน!!!”

ไว้วจะเรียกอะไรนักหนาวะ คนกำลังดูหนังไปอยู่ เสียอารมณ์หมด หงุดหงิดไว้ว หงุดหงิด! หงุดหงิดเป็นบ้าเลย

“ไอ้หมอก!!!”

“ไว้ว! รู้แล้วหมวด!”

(อาทิตย์ของผม. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 1)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละครเอกชื่อ หมอก กับพ่อของตัวเองชื่อ หมวด นอกจากให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครสำคัญในเรื่องแล้ว การที่พ่อ

เรียกตัวละครเอกออกไปทำงาน แสดงให้เห็นถึงสถานภาพของตัวละครเอกที่ต้องทำงาน และการใช้คำหยาบแสดงความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างพ่อกับลูก และเป็นการเปลี่ยนการดำเนินเรื่องไปฉากใหม่

ในนวนิยายเรื่อง *ต้นหนชลธิ* ผู้เขียนเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาระหว่างตัวละครลูกกับแม่ ดังต่อไปนี้

“แม่...พี่ต้นโสด!”

“อะไรชล เสียงดังแม่ตกใจหมด”

“พี่ต้นโสดไงแม่”

“แล้ว?”

“โธ่แม่! ก็พี่เขาโสดแล้วไง ถ้าคนที่เราแอบชอบไม่มีเจ้าของ เราก็มองเขาได้แบบไม่ต้องรู้สึกผิด” อธิบายเหตุผล พร้อมมองแม่บังเกิดเกล้า เลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ในมือเล่น

(ต้นหนชลธิ. 2563. : 10)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้ใช้กลวิธีการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาระหว่างตัวละครลูกกับแม่ นอกจากแสดงให้เห็นว่าครอบครัวของตัวละครเป็นครอบครัวที่ยอมรับลูกชอบเพศชายด้วยกันแล้ว ยังทำให้มองเห็นนิสัยของตัวละคร คือ แอบรักคนหนึ่งโดยไม่คิดจะเปิดเผยความรู้สึกรักต่อตัวละครอีกฝ่ายชื่อ “ต้น” ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์และลักษณะนิสัยของตัวละคร จนอยากติดตามอ่านต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *นิทานพันดาว* ผู้เขียนได้เปิดเรื่องด้วยใช้คำอธิษฐานของตัวละคร ซึ่งเป็นบทสนทนาระหว่างตัวละครกับตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของชื่อเรื่องนวนิยาย และเกิดสนใจเรื่องราวต่อไป ดังต่อไปนี้

หากร้อยพันคำอธิษฐานที่ล่องลอยระยิบระยับในหมู่ดาว

...จะเป็นจริงสักครั้ง

ฉันก็ขอภาวนาแค่ได้อยู่เคียงข้าง ‘เขา’ คนนั้น

ตลอดไป

(นิทานพันดาว. 2562. : 9)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งเปิดเรื่องด้วยบทสนทนาของตัวละครกับตัวเอง และมีคำตรงกับชื่อเรื่องนวนิยาย ซึ่งเป็นการอธิบายความหมายของชื่อเรื่อง คือ อธิษฐานกับดวงดาวบนฟ้า ขอเพียงอย่างเดียวก็คือได้อยู่รอบข้างคนคนนั้น จึงช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของชื่อเรื่องและทำให้ผู้อ่านอยากรู้เนื้อหาเรื่องราวมากขึ้น

สรุปได้ว่า การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา คือ ใช้บทสนทนายระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครประกอบในเรื่องเป็นการเปิดเรื่องของนวนิยาย เป็นการพุดคุยถึงความรัก ความรู้สึกของตัวละครเอก นอกจากทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ตัวละครสำคัญของเรื่องแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านได้ทราบถึงสาเหตุของการเกิดเหตุการณ์ และมีความสนใจติดตามเรื่องราวต่อไป

จากการวิเคราะห์ที่ได้เห็นว่า การเปิดเรื่องมี 2 ลักษณะ คือ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ การให้ข้อมูลตัวละครเอกหรือสถานที่ ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะนิสัย ความคิด ภูมิหลัง สร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครหลัก จึงได้เข้าสู่เหตุการณ์ที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวละครเอกอย่างรวดเร็ว ส่วนการเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา คือ การเล่าจากมุมมองและความคิดของตัวละครเอง ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงสาเหตุที่เกิดเหตุการณ์และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครชัดเจนมากขึ้น และบทสนทนายังช่วยการเปลี่ยนฉากและเกิดเหตุการณ์ต่อไป ทำให้ผู้อ่านได้เข้าสู่เหตุการณ์ใหม่อย่างรวดเร็ว

3.2.2 การสร้างความขัดแย้ง

ความขัดแย้ง เป็นเหตุการณ์ที่ช่วยดำเนินเรื่องราว มีความสำคัญสำหรับพัฒนาความรู้สึกและความสัมพันธ์ของตัวละครหลัก นวนิยายวายปรากฏการสร้าง ความขัดแย้ง 2 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร และความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับจิตใจของตน ดังนี้

1) ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร

นวนิยายวายมักจะสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก คือ พระเอกกับนายเอก เพื่อให้ผู้อ่านมองเห็นความรู้สึกและความคิดของตัวละครหลักที่มีต่อกัน และระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับตัวละครอื่น ๆ คือ ครอบครัวย เพื่อนคนรอบข้าง และคนที่สามหรือคนรักเก่า ช่วยทำให้ความรักของตัวละครเอกพัฒนาต่อไป ดังนี้

1.1) ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก มักเป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกที่เป็นคู่รักกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ได้แก่ พระเอกกับนายเอก มีสาเหตุจากตัวละครฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่เชื่อมั่นในความรักหรือคู่รักของตน จึงเกิดทะเลาะกันหรือหึงหวงไม่ให้คู่รักของตนเข้าใกล้คนอื่น หรือสาเหตุความขัดแย้งเกิดจากตัวละครฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ยอมรับว่าตัวเองรักเพศเดียวกัน หรือไม่ยอมเปิดเผยสถานะของตนกับคู่รักเพศชายให้คนอื่นรู้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* พิท (นายเอก) เป็นคนชอบเอ้ (พระเอก) และเอ้ก็มีความรู้สึกชอบเหมือนกัน แต่ตอนที่ชมพู นักเรียนมัธยมมาบอกรักเอ้ เอ้ไม่ได้ปฏิเสธน้องชมพูไปอย่างตรง ๆ พิทจึงคิดว่าเอ้ก็ชอบน้องชมพูที่เป็นผู้หญิง จึงเกิด

ความไม่มั่นใจความรู้สึกของตัวเองกับเอ้ และตอนเพื่อนของพีทที่ชื่อเดห์ลีชวนพีทไปซื้อของ เอ้รู้สึกเดห์ลีชอบพีท และไม่ยอมให้พีทไปไหนกับเดห์ลีสองคน จึงเกิดทะเลาะกัน ดังต่อไปนี้

“เราไม่ชอบที่เอ้อยู่กับน้องชมพู เอ้ก็รู้ว่าน้องชมพูชอบเอ้ แต่เราก็พยายามไม่พูด ส่วนของเรา เดห์ลีเป็นแค่เพื่อน เพื่อนเท่านั้นนะครับ”

“แต่เขาชอบมึง”

“เอ้คิดไปเอง”...

“กูไม่ได้คิดอะไรกับชมพู”

“เราก้ไม่ได้คิดอะไรกับเดห์ลี”...

(My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 142)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า พระเอกกับนายเอกพยายามยืนยันว่า ตัวเองรักเดียวใจเดียว ไม่ได้คิดอะไรกับคนอื่น แต่ไม่มั่นใจความรู้สึกและความรักของตัวเอง และกลัวมีคนอื่นเข้าใกล้คนรักของตัวเองจะทำให้เสียคนรักไป ซึ่งช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกจริงของตัวละครสองคนมากขึ้น และอยากติดตามเรื่องราวต่อไป เพื่อเห็นตัวละครสองคนแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นและได้รักกันมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง เพราะเรา...คู่กัน ไทน์ (นายเอก) คบกับสารวัตร (พระเอก) แต่สารวัตรพบเพื่อนเก่าคนหนึ่งที่เป็นเพศหญิง ทำให้ไทน์เริ่มไม่มั่นใจและคิดว่าตัวเองเป็นตัวแทนของผู้หญิงคนนั้น และไปถามสารวัตร ดังต่อไปนี้

“กูเคยถามเรื่องรักแรกของมึง ผู้หญิงที่มึงเคยแอบชอบ วันนี้... กูอยากรู้”

[...]

“สารวัตร มึงเห็นกูเป็นตัวสำรองของใครหรือเปล่า”

“...”

“ถ้าใช่บอกกูตรง ๆ เลยนะ”

“...”

“กูไม่โกรธหรอกเพราะเรามีสิทธิ์”

แม้ผมจะรู้สึกเสียใจอยู่ลึก ๆ ที่ต้องสูญเสียมันไปก็ตาม

(เพราะเรา...คู่กัน. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 161-162)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เป็นความขัดแย้งที่เกิดจากตัวละครหลักไม่เชื่อใจกัน นายเอกไม่เชื่อใจคู่รักของตัวเอง คิดว่าตัวเองเป็นตัวแทนของคนอื่น และคู่รักของตนกำลังจะนอกใจตัวเอง การสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกที่เกิดจากไม่เชื่อใจกัน ยังช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่

ทำให้ตัวละครเอกได้เชื่อใจกันมากขึ้น ทำให้ผู้อ่านเห็นตัวละครที่เป็นคู่รักกันนั้นได้รับความรักที่มั่นคงและสมบูรณ์

ในนวนิยายเรื่อง *ต้นหนชลธี* ต้นหนไปงานปาร์ตี้กับเพื่อน และถูกแฟนเก่าที่เป็นผู้หญิงจูบและส่งวิดีโอให้ชลธีแฟนของต้นหน ชลธีจึงทะเลาะกับต้นหน ดังต่อไปนี้

“ผมไม่เคยคิดว่าจะได้เป็นแฟนที่ เป็นคนทำให้มันเกิดขึ้น ทำให้ใจผมพองโต... ทั้ง ๆ ที่พี่ไม่ได้รัก ผมอยากถามพี่นะ ว่ามันหมายความว่ายังไง ไม่รักแล้วมาคบกันทำไม... แต่ก็เก็บเอาไว้ เพราะคิดว่าในอนาคตพี่จะรักผมบ้าง ผมมาทีหลัง ผมมันคนเจียมตัว”

“กู่พูดตอนไหนว่าไม่รักมึง เข้าใจผิดแล้ว...ทำไมจะไม่รัก กูรักมึง...”

“...ไม่ทันแล้วมั้ง มาพูดตอนนีทำไม...ตอนที่ผมร้องขอทำไมมันถึงหลุดออกมาจากปากพี่ยากเย็น พี่หึงผมกับอะผมไม่เคยว่าถึงแม้จะถูกอารมณ์ร้อนใส่ แต่ผมทำได้แค่นิ่งพี่เล่าเรื่องแฟนเก่า ต้องทำเหมือนไม่รู้สึกละไร...ผมยอมให้พี่ขนาดนี้ ทั้งตัว ทั้งใจ ผมจะไปเปลวอะพี่ พี่เลยไม่เห็นค่าผมเลย สุดท้ายก็ต้องมาทนเห็นภาพพี่จูบกับคนอื่น...ไม่ดี คนเก่าของพี่ ผมเองละมั้งที่เป็นคนอื่น”

(ต้นหนชลธี. 2563. : 268)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็น ความขัดแย้งระหว่างพระเอกกับนายเอก เมื่อนายเอกเห็นว่าพระเอกจูบกับแฟนเก่าผู้หญิง ทำให้นายเอกไม่ยอมทนความรู้สึกของตัวเองต่อไป นายเอกจึงบอกความรู้สึกของตัวเอง คือ ยอมให้พระเอกทุกอย่าง ต้องอดทนตลอดเวลา แม้ว่าตอนนี้คบกัน ยังไม่กล้าแสดงความเป็นเจ้าของ พระเอกยังไปใกล้ชิดกับแฟนเก่า ทำให้นายเอกรู้สึกเจ็บปวดที่เห็นว่าพระเอกไม่สนใจความจริงใจที่ตัวเองแสดงออกมา การเกิดความขัดแย้งระหว่างพระเอกกับนายเอก เป็นเหตุการณ์ที่ผู้เขียนสร้างขึ้น เพื่อให้ตัวละครได้แสดงความจริงใจและความรู้สึกต่อกันอย่างเปิดเผย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิด ความจริงใจของตัวละคร และได้พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างพระเอกกับนายเอกให้ก้าวหน้าต่อไป

นอกจากนี้ นวนิยายวางความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกที่เปิดเผยตัวตนชัดเจนว่าชอบเพศเดียวกันกับตัวละครที่ยังไม่รู้จิตใจตัวเองชอบเพศเดียวกัน ความขัดแย้งลักษณะนี้ทำให้ตัวละครได้เปิดเผยความคิดจริงของตัวเอง ช่วยทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครมากขึ้น และสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครได้ยอมรับความรู้สึกของตนเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *ทฤษฎีจีบเธอ* เดิร์ด (นายเอก) แอบชอบค้าย (พระเอก) มาสองปี แต่ค้ายแค้นองว่าเดิร์ดเป็นเพื่อนสนิทของตัวเอง ค้ายจึงวางแผนจับเดิร์ดโดยเรียกชื่อผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อให้เดิร์ดตัดใจจากตัวเอง ทำให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างสองคน ดังต่อไปนี้

“ค้าย...” ไอ้เดิร์ดเรียกชื่อผม และผมเสียใจที่ต้องพูดออกไปแบบนี้...

“แพรว”

ผมจับมันอีกรอบ แต่คราวนี้กลับไปเป็นจับที่มีแต่รสขม คนถูกรุกตรงหน้าเนื้อตัวลั่น เสียงละอุนดังเล็ดลอดออกมาไม่ขาดสาย หัวใจคนฟังเองก็เจ็บตามน้ำตาหยดแล้วหยดแล้วยังคงไหลลงมาสัมผัสกับหน้าของผม กุขอโทษที่ทำให้มันร้องไห้ กุขอโทษ...

“แพรว แพรว...”

ที่เรียกชื่อเขาต่อหน้ามึง แต่เพราะไม่เห็นทางออกแล้ว กุเลยทำได้แค่นี้จริง ๆ

เดิร์ด...ตัดใจจากกูเถอะนะ

(ทฤษฎีจีบเธอ. ม.ป.ป. : 158-159)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งสร้างความขัดแย้งระหว่างนายเอกกับพระเอกที่ยังไม่แสดงความรู้สึกชอบนายเอก คือ พระเอกจับนายเอกที่แอบชอบตัวเองมาสองปีโดยไม่กล้าแสดงออกมา และเรียกชื่อผู้หญิงอีกคน ทำให้นายเอกคิดว่าตัวเองเป็นตัวแทนของคนอื่น จึงทำให้นายเอกยิ่งรู้สึกโศกเศร้าและเจ็บปวด ทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นความเจ็บปวดในใจของนายเอก ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้นายเอกตัดใจจากพระเอก และทำให้พระเอกเข้าใจตัวเองชอบนายเอก

ในนวนิยายเรื่อง *Tham Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันชะดี ๆ ไทป์ (นายเอก) เป็นคนเกลียดพวกกลุ่มคนรักร่วมเพศ เมื่อไทป์รับรู้คนร่วมห้องที่ชื่อ ธาร (พระเอก) เป็นเกย์ จึงไล่ธารย้ายออกจากห้องนี้ สองคนจึงเกิดความขัดแย้งกัน ดังต่อไปนี้

“กู! ไม่! อยู่! ร่วม! ห้อง! กับ! เกย์!... ซัดมัยไอ้เหี้ย!”

[...]

“มึงไม่มีสิทธิ์มาไล่กู กูไม่ได้ทำอะไรมึง!”

“ตอนนี้ไม่ทำแล้วอนาคตละ กูไม่ไว้ใจไอ้พวกผิดเพศทุกตัว กูรู้

หรอก ว่าพวกมึงขอแค่มีรูให้เสียบ มึงก็เอาหมदनั้นแหละ!!!”

(Tham Type Story เกลียดนักมาเป็นที่รักกันชะดี ๆ เล่ม 1. ม.ป.ป. : 24)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครนายเอกกับพระเอก นายเอกเป็นคนที่เกลียดเกย์ และมองว่าคนกลุ่มนี้เป็นพวกผิดปกติ จึงไม่ยอมอยู่ห้องเดียวกันกับ

พระเอกที่เป็นเกย์ ความขัดแย้งนี้เป็นเหตุการณ์เบื้องต้นที่ทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครเปลี่ยนไปจากเพื่อนร่วมห้องธรรมดาไปเป็นคู่ขัดแย้ง ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความคิด ความรู้สึกของนายเอกได้อย่างชัดเจน และจึงได้พัฒนาเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ความคิดของนายเอกค่อนข้างเปลี่ยนไปจนเกิดความรักพระเอก

สรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกมี 2 ลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกที่ยอมรับว่าตัวเองรักเพศเดียวกัน ที่เกิดจากไม่เชื่อใจกัน เป็นปัญหาที่สร้างขึ้นให้ตัวละครเอกได้เปิดเผยความสงสัย ห่วงใย และความคิดจริงในใจ ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรู้สึกภายในจิตใจของตัวละครเอกอย่างลึกซึ้ง และได้ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครเอกได้เชื่อใจกันมากขึ้นจนได้รับความสุข ทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นความสัมพันธ์ที่พัฒนาสนิทกันของคู่รักตัวละครเอกได้ชัดเจนขึ้น ส่วนอีกลักษณะ คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครที่ฝ่ายหนึ่งชัดเจนชอบเพศเดียวกันกับอีกฝ่ายที่ยังไม่รู้ตัวเอง เป็นเหตุการณ์ตอนต้นที่แสดงความรู้สึกของตัวละคร และช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ความคิด ความรู้สึกของตัวละครเปลี่ยนแปลงไป

1.2) ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ

ผู้สร้างนวนิยายวายได้สร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ที่อยู่รอบข้าง ได้แก่ คนในครอบครัว เพื่อน คนรักเก่าและบุคคลที่สาม มีสาเหตุความขัดแย้ง คือ ตัวละครเอกไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่นจากครอบครัวมากพอ ครอบครัวและเพื่อนไม่ยอมรับเพศวิถีของตัวละครรักร่วมเพศ หรือคนรักเก่าหรือบุคคลที่สามแสดงความชอบตัวละครเอกฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เป็นเหตุให้คู่รักของตัวละครนั้นไม่พอใจ ดังต่อไปนี้

1.2.1) คนในครอบครัว

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับคนในครอบครัว คือ ปัญหาการยอมรับความรักของตัวละครเอก หรือเป็นความขัดแย้งที่เกิดจากตัวละครเอกไม่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว จึงทำให้มีปัญหาความรักระหว่างพ่อแม่กับลูกเกิดขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *อาตี๋ของผม* พ่อของหมอก (นายเอก) ได้ทราบว่ามีหมอกคบกับตี๋ (พระเอก) และไม่ยอมให้หมอกคบกับผู้ชาย ไม่ยอมรับความรักของลูก ดังต่อไปนี้

“ทำไม อายุหกร มีลูกเป็น--”

ผมเองก็ไม่ไหวแล้ว ใจผมร้อน อยากรู้ว่าเค้าอยากพูดอะไรกับผม
อยากรู้ว่าเค้า คิดยังไงกับเรื่องของผม อยากพูดอะไรก็ช่วยพูดเร็ว ๆ
หน่อยเถอะ ทำแบบนี้ผมทรมานจะแย่อยู่แล้วนะ

“อายสิ” พ่อผมพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

เค้าตอบว่าอาย

ผมยิ้มออกมา น้ำตาเหมือนจะไหล

ถ้าเอาความจริงมาพูด พ่อแม่ที่ไหนก็คงอายกันทั้งนั้น มีลูกแบบ
ผมไม่มีใครเข้าใจหรอก ผมเข้าใจในจุดนี้ดี เข้าใจว่าสุดท้ายไม่มีใครเข้าใจ
เราก็ต้องเข้าใจ ‘ตัวเอง’

(อาตีของผม. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 222)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่าคุณแต่งได้สร้างความขัดแย้งระหว่างนายเอกกับ
พ่อ พ่อไม่อยากให้ลูกคบกับเพศชายด้วยกัน และเห็นว่าการคบกับเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่น่าอาย แต่ลูกคิด
ว่าตัวเองเข้าใจและยอมรับความเป็นจริงของตัวเองแม้ว่าครอบครัวจะไม่ยอมรับ ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึง
ความรักระหว่างเพศเดียวกันยิ่งสมจริงมากขึ้น และแสดงความจริงใจของนายเอก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความ
รักของตัวละคร ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ตัวละครเอกได้รับการยอมรับจากครอบครัว

ในนวนิยายเรื่อง *อาตีของผม* หมอก (นายเอก) คบกับตี (พระเอก)
อย่างมีความสุข แต่คุณแม่ของตีพยายามที่จะห้ามเขาสองคนไม่ให้คบกัน จึงคุยกับหมอก อยากให้หมอก
ไปไกลจากตี จึงเกิดความขัดแย้งระหว่างคุณแม่ของตีและหมอก ดังต่อไปนี้

“หมาม้ารู้มั๊ย ตีบอกหมอกว่ายังไง พ่อแม่ส่วนใหญ่เลี้ยงลูกมา รู้
ทั้งรู้ว่าลูกเป็นอะไร แต่ขนาดรู้อย่างพยายามฝืนพยายามเปลี่ยน”

“นี่หมอก มันไม่ใช่พยายามฝืนหรือเปลี่ยนอะไร แต่มันคือสิ่งที่ควร
จะเป็นไปตามธรรมชาติไม่ใช่หรือ หมอกก็รู้ผู้ชายเกิดมาต้องคู่กับผู้หญิง
ชีวิตคนสองคนยังต้องมีอย่างอื่นอีก ต่อไปตีก็ต้องเข้ามาหาลัยเรียนจบ
แต่งงานมีลูก แล้วเกย์ละ มีอะไร---

(อาตีของผม. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 243)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่าคุณคนรักของตัวละครรักร่วมเพศขัดแย้งกับแม่
ของคู่รักตน โดยมีสาเหตุความขัดแย้งจากความคิดเห็นว่าความรักระหว่างเพศเดียวกันเป็นความสัมพันธ์
ต่ำต้อย มองว่ากลุ่มคนรักร่วมเพศเป็นกลุ่มคนที่ไม่เหมาะสมกันตามธรรมชาติ ผู้เป็นแม่ต้องการให้ลูกมี
อนาคตที่ดี ไม่ต้องการให้ลูกคบกับเพศเดียวกัน ส่วนตัวละครรักร่วมเพศซึ่งเป็นวัยรุ่นที่มีความคิด
ความรู้สึกของตัวเอง รู้สึกกดดัน และไม่ยอมรับการบังคับจากผู้ใหญ่ จึงเกิดความขัดแย้งกัน

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*
ติณณ์ (พระเอกรอง) เป็นลูกชายของครอบครัวที่มีฐานะ แต่ติณณ์รู้สึกตัวเองไม่ได้รับความรักและความ
อบอุ่นจากครอบครัว ครั้งหนึ่งเมื่อแม่ของติณณ์โทรหาติณณ์เพื่อให้ไปงานเลี้ยงกับตัวเอง ติณณ์จึงปฏิเสธ
การชวนของแม่ ไม่ยอมสนิทกับพ่อแม่ ดังต่อไปนี้

“งานคืนนี้ผมไม่ว่าง ผมมีรายงานต้องทำ ไม่มีเวลาไปร่วมปาร์ตี้
เงาที่แม่อยากให้ผมไปหรรอ” อีกฝ่ายพูดอะไร แคนไม่รู้ รู้แต่ว่าคนทางนี้
กำลังยืมเขาะแม่กระทั่งแม่ตัวเอง

“ผมไม่จำเป็นอยู่แล้ว ยังไงงานนี้แม่ก็แค่อยากอวดไอ้ลูกรักของ
แม่ ถ้าอย่างนั้นก็เอาไปอวดกันให้พอ สำหรับผม...มันทุเรศลูกตา!” ว่าจบ
คนทางนี้ก็ตัดสายทิ้งทันที ใบหน้าหล่อเหลาคมคายยิ่งแลดูน่ากลัวอย่าง
ไม่น่าเชื่อ ดวงตาคู่คมมองโทรศัพท์ราวกับอยากจะบีบให้พังคามือ...

(My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 416)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนสร้างความขัดแย้งระหว่างลูกกับแม่
เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในครอบครัว ทำให้เห็นถึงตัวละครหลักนั้นคิดว่าตัวเองเป็นคนที่ไม่สำคัญสำหรับ
ครอบครัว จึงไม่อยากใกล้ชิดกับคนในครอบครัว และการพูดคุยนอเคระพแม่ของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจ
นิสัยของตัวละครมากขึ้น และทำให้ผู้แต่งสร้างตัวละครนายเอกชื่อแคนเป็นคนฟัง ซึ่งมีผลต่อการแก้ไข
ปัญหาระหว่างพระเอกกับครอบครัว คือ นายเอกได้เข้ามาช่วยแก้ไขความขัดแย้งระหว่างพระเอกกับ
พ่อแม่

สรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับครอบครัว คือ
ครอบครัวของตัวละครไม่ยอมรับความรักของตัวละครเอก หรือเป็นเพราะว่าครอบครัวไม่ได้ให้ความรัก
ความอบอุ่นมากพอกับตัวละครเอก ทำให้เกิดปัญหาระหว่างครอบครัวกับตัวละครเอก ซึ่งเป็นความ
ขัดแย้งที่ทำให้ผู้อ่านเห็นความคิดของตัวละครเอกและครอบครัว และช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปได้ทำให้
ตัวละครเอกคืนดีและได้รับการยอมรับจากครอบครัว

1.2.2) เพื่อน

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับเพื่อน คือ ตัวละครเอกที่
ยังไม่ยอมรับตัวเองว่าชอบบุคคลเพศเดียวกัน ไม่ยอมรับความรักระหว่างเพศเดียวกัน ทำให้ขัดแย้งกับ
เพื่อนที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ หรืออีกลักษณะหนึ่ง คือ เพื่อน คนร่วมงานรังเกียจ ไม่ยอมรับตัวละคร
เอกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ ทำให้สถานภาพของความรักระหว่างเพศชายในเรื่องยิ่งสมจริง ดังตัวอย่าง
ต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* เด
หลี่เป็นเพื่อนผู้หญิงของพีท (นายเอก) และแอบชอบพีท หลังจากเดหลี่รู้ว่าพีทคบกับผู้ชายที่ชื่อเอ้
(พระเอก) จึงเกิดไม่เข้าใจ และไม่ยอมรับพีทที่ชอบบุคคลเพศเดียวกัน ดังต่อไปนี้

[ตลอดเวลาที่ผ่านมา...เราไม่เชื่อ...เราไม่เชื่อว่าพีทเป็น...เพราะ
ผู้ชายคนนั้น...ฮึก...เพราะผู้ชายคนนั้นไข่ม้อยที่ทำให้พีท...เป็น...เป็นเกย์]

[เราขอโทษ เรา...เรารับไม่ได้...เรา...เราต้องไปแล้ว...แค่นี้ละ]

(My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 347-348)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เพื่อนได้รับรู้ว่านายเอกคบกับผู้ชาย เพื่อนสนิทของนายเอกไม่ยอมรับความรักของนายเอก และเลิกคบกับตัวละครเอก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครแปลกแยกจากเดิม ซึ่งจะช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่เพื่อนคนนั้นเล่าความรักของนายเอกให้เพื่อนายเอก ทำให้เกิดความขัดแย้งต่อไปที่พ่อของนายเอกไม่ยอมรับนายเอก

ในนวนิยายเรื่อง *Tham Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ ไทป์ (นายเอก) รังเกลียดพวกกลุ่มคนรักร่วมเพศ ทำให้คม เพื่อนสนิทของไทป์ทนปิดซ่อนตัวเองถูกดูถูกต่อไปอีกไม่ได้ จึงแสดงตัวตนเป็นเกย์ แสดงความขัดแย้งระหว่างนายเอกกับเพื่อน ดังต่อไปนี้

“ไอ้พวกหน้าขะแยง ให้อูไปนอนในเล้าหมูยังดีกว่าถูกพวกมันเอา
มือมาลูบไวย ลัลเฮีย!”...

[...]

“ไอ้ไทป์ กูมีอะไรจะบอก”

“อะไรอี๊วะ!

[...]

“กูเป็นเกย์”

[...]

“กูไม่ได้อยากบอกให้มึงลำบากใจ กูคิดจะไม่บอกมึงตลอดชีวิตด้วยซ้ำ เพราะกูรู้ว่ามึงเกลียด แต่เมื่อไหร่ที่มึงด่าพวกกู กูแค่นไม่ไหว กู...มึงไม่รู้หรือว่ากูต้องฟังใครต่อใครพูดถึงเกย์แบบนี้มาทีไร ต้องฟังมึงด่าเกย์มาทีปี แล้วกูก็อึดอัดอยู่คนเดียวจนอยากจะตะโกนว่ากูก็เป็น แต่กูไม่ได้เป็นอย่างที่พวกมึงคิด ทำให้ไม่เปิดใจให้คนอื่นอย่างพวกกูบ้าง”...

(*Tham Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 394-396)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า นายเอกไม่ได้ยอมรับกลุ่มคนรักร่วมเพศ แสดงความรังเกลียดกลุ่มคนเหล่านี้ต่อหน้าเพื่อนสนิท ทำให้เพื่อนของนายเอกอดทนอีกไม่ได้ จึงเปิดเผยตัวเองว่าชอบเพศชายด้วยกัน แต่ก็ยังเป็นบุคคลธรรมดาที่ไม่เหมือนในความคิดและคำพูดของนายเอก ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อน เป็นเหตุการณ์ช่วยทำให้นายเอกเปลี่ยนแปลงความคิด เข้าใจความรักระหว่างเพศชายด้วยกัน และจึงได้ยอมรับว่าตัวเองมีความรู้สึกกับพระเอกที่เป็นเพศชาย ทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครเอกได้พัฒนาต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *SOTUS S* อาทิตย์ (นายเอก) กับก้องภพ (พระเอก) เป็นคู่รักกัน เพื่อนร่วมงานแอบถ่ายและส่งรูปอาทิตย์จูบกับก้องภพในกลุ่มไลน์ที่ทำงาน ทำให้เพื่อนร่วมงานรับรู้ความสัมพันธ์ของอาทิตย์กับก้องภพ และจึงมีคนร่วมงานแสดงความรังเกียจต่อหน้าเขาสองคน ดังต่อไปนี้

“ถ้าผู้ชายผมเป็นแบบสองคนนี้ ผมคงรับไม่ได้”

ผู้จัดการคนย์ลอบส่งสายตารังเกียจมาให้

...

“เอ่อ...แล้วนี่ใครเป็นรุกเป็นรับละ หรือจะสลับกันตามข้างขึ้นข้างแรม?”

เสียงหัวเราะครืนดังลั่นอย่างสนุกสนาน ทุกเสียงตอกย่ำบาดลึกลงไปในจิตใจ จนเขาได้แต่หลับตาแน่น

(*SOTUS S*. ม.ป.ป. : 290-291)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เพศวิถีที่แตกต่างจากค่านิยมหลักของสังคม ทำให้เพื่อนร่วมงานแบ่งแยก คุณถูกตัวละครรักร่วมเพศ แม้การคบกับเพศชายเป็นชีวิตส่วนตัวที่ไม่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการทำงานของตัวละคร แต่ก็ทำให้ตัวละครกลุ่มคนรักเพศเดียวกันทำงานอยู่ร่วมกับตัวละครอื่น ๆ ได้ยาก มีผลต่อการสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ตัวละครเอกแสดงความสามารถการทำงานและความกล้าหาญเปิดเผยความสัมพันธ์ที่เป็นคู่รักกัน จนได้รับเคารพจากเพื่อนร่วมงาน

สรุปได้ว่า ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อน เป็นปัญหาที่การยอมรับความรักระหว่างเพศเดียวกัน คือ ตัวละครเอกที่ไม่ยอมรับว่าตัวเองชอบเพศชายด้วยกันและมองว่าความรักระหว่างเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผิดพลาดและรังเกียจดกลุ่มคนรักร่วมเพศ ทำให้เพื่อนของตัวละครเอกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศไม่พอใจ การสร้างความขัดแย้งลักษณะนี้ เป็นปมสำคัญที่ทำให้ตัวละครเอกยอมรับกลุ่มคนรักร่วมเพศ และยอมรับตัวเองมีความรู้สึกต่อตัวละครเอกอีกฝ่ายที่เป็นเพศเดียวกัน ขณะที่ความขัดแย้งอีกลักษณะหนึ่ง คือ เพื่อนร่วมงานที่อยู่รอบข้างตัวละครเอกนั้น ได้รับรู้ตัวละครเอกคบกับเพศชายด้วยกัน จึงไม่ยอมรับ แบ่งแยก คุณถูกตัวละครเอก ซึ่งการสร้าง ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนคนรอบข้างนี้ นอกจากทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความคิดของตัวละครเอกและเพื่อนคนรอบข้างที่ไม่ยอมรับกลุ่มคนความรักร่วมเพศ ยังช่วยทำให้เกิดเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ความคิดที่ไม่ยอมรับความรักร่วมเพศของตัวละครเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ผู้อ่านได้นึกเห็นความรักร่วมเพศในสังคมจริง ยิ่งเข้าใจสถานภาพของตัวละครรักร่วมเพศที่ควรได้รับการยอมรับ

1.2.3) คนรักเก่าหรือบุคคลที่สาม

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับคนรักเก่าหรือบุคคลที่สาม คือ คนรักเก่าของตัวละครเอกหรือบุคคลที่สามเป็นผู้ขัดขวางความรักของตัวละครเอก เพื่อให้ตัวละครฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นคนรักของตัวเองหรืออยากจะได้คืนดีกับตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเห็นตัวละครเอกปกป้องความรักของตัวเอง แสดงความรักที่เข้มแข็ง ปัญหาคนที่สามหรือคนรักเก่านั้น จะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกห่วงใยความรักของตัวละครเอก ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านติดตามเหตุการณ์ต่อไป และได้เข้าใจความรัก ความรู้สึกของตัวละครมากขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *ต้นหนชลธี* แอมป์ คนรักเก่าของต้นหน (พระเอก) ขัดขวางความรักระหว่างต้นหนกับชลธี (นายเอก) จูบต้นหนและส่งคลิปที่สองคนจูบกันให้ต้นหน เพื่อให้ชลธีกับต้นหนเลิกกัน ดังต่อไปนี้

...จู่ ๆ ริมฝีปากนุ่มนิ่มลึกลับก็จูบลงมา...

[...]

“ถ้าแอมป์ไม่มีความสุข ต้นก็อย่ามีเลย”

“...ทำไมเหมือนเราไม่เคยรักกันเลยวะ ที่ผ่านมา เหมือนพยายามเอาชนะกันมาตลอด จนกระทั่งตอนนี้”...

[...]

“แอมป์อัดคลิปตอนเราจูบกัน ส่งไปให้ชลธูแล้ว โชคดีนะต้นกับรักครั้งใหม่ อวยพรจากใจเลยทีเดียวนะ”

“ทำไม...เห็นได้ขนาดนี้เนี่ย”

(ต้นหนชลธี. 2563. : 262-263)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า พระเอกไม่มีความรู้สึกกับคนรักเก่าของตัวเอง และเกิดความขัดแย้งเพราะคนรักเก่าเข้ามาขัดขวางความรักระหว่างพระเอกกับนายเอก ในนวนิยายเรื่องนี้ นายเอกเป็นฝ่ายเริ่มมีความรู้สึกต่อพระเอก การสร้างความขัดแย้งระหว่างพระเอกกับคนรักเก่านี้นี้ จึงเป็นเหตุการณ์ช่วยทำให้พระเอกได้ตัดใจจากคนรักเก่าและแสดงความรักต่อนายเอก ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความรักของพระเอกที่ไม่ได้ชอบผู้หญิงได้อย่างชัดเจน และช่วยทำให้คนรักเก่าที่เป็นเพื่อนในมหาวิทยาลัยเดียวกันของพระเอกกับนายเอกนั้นไม่ได้เป็นปัญหาความรัก ความรู้สึกระหว่างพระเอกกับนายเอกอีกต่อไป ทำให้ตัวละครเอกเข้าใจและเชื่อใจกันมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *เพราะเรา...คู่กัน* มิล (พระเอกรอง) เป็นรุ่นพี่ที่ชอบไทน (นายเอกหลัก) และแสดงออกมา แม้ว่าสารวัตร (พระเอกหลัก) คบกับไทนอยู่แล้ว ตอนไทนรู้สึก

ไม่สบาย มิลได้ช่วยเหลือไทน์ และไม่ยากให้สารวัตรมาขัดขวางเวลาที่ได้อยู่กับไทน์ ทำให้สารวัตร
เกิดทะเลาะกับพีมิล ดังต่อไปนี้

พีมิลค่อย ๆ ปลดกระดุมเสื้อของผมออกทีละเม็ดก่อนร่างของเขา
จะหายไปจากสายตา กลายเป็นใครอีกคนหนึ่งที่มีเสียงหอบหายใจแบบ
ติดขัดกำลังโอบประคองใบหน้าของผมเอาไว้แทน

[...]

“มึงหลบไป บอลแข่งอยู่ วิ่งออกมาได้หรือ” เสียงอีกคนดังแทรก
อยู่ข้างหู ใบหน้าของผมถูกความเย็นชื้นจากผ้าขนหนูสีขาวประคบเอาไว้

“ไม่ใช่เรื่องของพี”

“ปล่อยไอ้ไทน์ ตรงนี้กูดูแลเอง”

“แฟนกู อย่าเลือก!”

(เพราะเรา...คู่กัน. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 434)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นได้ว่า พระเอกหลักเป็นแฟนนายเอกหลัก แต่ผู้เขียน
สร้างให้พระเอกคู่ที่สองชอบนายเอกหลัก และพยายามเข้าไปกลั่นนายเอกหลัก ทำให้เกิดความขัดแย้ง
ระหว่างพระเอกหลักกับพระเอกรอง ความขัดแย้งนี้ช่วยให้มองเห็นความรักของตัวละครคู่หลัก และ
ยังทำให้พระเอกรองได้เข้ามาอยู่ใกล้ชิดตัวละครคู่หลัก จึงได้พบเจอนายเอกรองที่คู่กับตัวเองที่เป็น
น้องชายของพระเอกหลัก ทำให้เหตุการณ์ และความรักของคู่ที่สองได้เกิดขึ้นและพัฒนาต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *Tham Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ มีคนรักเก่าชื่อต้าของธาร (พระเอก) มาขอคืนดี ทำให้ต้าเกิดความขัดแย้งกับไทป์ (นายเอก) ที่เป็น
คนรักใหม่ของธาร ดังต่อไปนี้

“น้องไม่มีอะไรจะพูดหรือไง” ไทป์ถามเรียบ ๆ แต่เด็กตรงหน้า
กลับสะอึกสุดตัวจนหงุดหงิด

กูเกลียดท่าทางเหมือนอ่อนแอซะเต็มประดาที่สุด ๆ เลยวะ มึง
ผู้ชายหรือเปล่า

ใจอยากจะทำออกไป แต่ยังใจเย็นพอที่จะหุบปากเอาไว้ก่อน

ถามมันให้หมดว่ามันต้องการอะไรแล้วค่อยว่ากัน

ทว่า ทิวต์ถึไม่เคยคิดเลยว่าไอ้เด็กท่าทางนึ่ม ๆ นี้จะกล้าเงยหน้า
ขึ้นมอง แล้วบอกด้วยเสียงเหมือนจะร้องไห้

“ผม...จะทำให้พีเล็กกับพีธาร”

(*Tham Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 261)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า คนรักเก่าของพระเอกอยากจะขัดขวางความรักของพระเอกกับนายเอก ทำให้มีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างคนรักเก่ากับคนรักใหม่ของพระเอก ความขัดแย้งนี้ทำให้ความรักของนายเอกชัดเจนยิ่งขึ้น พัฒนาความรู้สึกของนายเอกจากความเกลียดเป็นความเข้าใจกลุ่มคนรักร่วมเพศ ผู้อ่านจึงมองเห็นความรักของสองคน และอยากรู้วิธีการปกป้องความรักของนายเอกในเรื่องต่อไป

สรุปได้ว่า การสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับคนรักเก่าหรือบุคคลที่สาม คือ หลังจากตัวละครเอกสองคนคบเป็นคู่รักกันแล้ว มีคนที่สามหรือคนรักเก่าอยากขัดขวางความรักของตัวละครเอก เพื่อได้คบหรือคืนดีกับตัวละครเอกฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เป็นปัญหาที่ทำให้ผู้อ่านเห็นการปกป้องความรักของตัวละครหลัก และยังช่วยทำให้ตัวละครเอกเข้าใจความสำคัญของคู่รักของตน และส่วนใหญ่คนที่สามมักจะเป็นตัวละครรองของเรื่อง ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับคนที่สามนี้ยังเป็นการตัดใจให้คนที่สามเกิดความรักของตัวเอง จึงสร้างเหตุการณ์ต่อไป

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละคร แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก เป็นปัญหาเกิดจากตัวละครเอกไม่เชื่อใจกันมากพอ กลัวเสียคู่รักของตัวเองไป ส่วนความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกอีกลักษณะหนึ่ง คือ ตัวละครฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีความรู้สึกต่อเพศชายด้วยกัน แต่อีกฝ่ายแสดงความรังเกียจจนทำให้เกิดปัญหาเกิดขึ้นระหว่างตัวละครเอก เป็นปัญหาที่ทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครเปลี่ยนแปลงจากเดิม ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเห็นความจริงใจของตัวละคร และเป็นเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครเอกสองคนเปิดเผยความคิดจริง ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครเอกได้รับความรักหรือเชื่อมั่นในความรักของตัวเอง และความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ได้แก่ มีปัญหาไม่ได้รับความรักจากพ่อแม่ หรือคนในครอบครัว เพื่อน และคนรักเก่าหรือบุคคลที่สามขัดขวางความรักของตัวละครเอก และจากการวิเคราะห์ยังเห็นว่า บุคคลที่สามในนวนิยายวายมักจะเป็นตัวละครคู่รอง เพราะฉะนั้น การสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลักกับคนที่สามนี้ยังช่วยให้คนที่สามตัดใจจากตัวละครเอก และได้สร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้คนที่สามนั้นได้รับความสุขของตน การสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละครจึงทำให้เรื่องราวสนุกสนานมากขึ้น และการไม่ได้รับยอมรับของตัวละครเอกยังทำให้ผู้อ่านยิ่งได้เข้าใจความรู้สึก และความรักของตัวละครเอก

2) ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับจิตใจของตน

ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับจิตใจของตน คือ ตัวละครเอกมีปัญหาเรื่องความรักที่ไม่กล้าแสดงออก หรือการไม่เข้าใจหรือยอมรับตัวเอง จึงเกิดความเจ็บปวด แบ่งได้เป็น สับสนตัวเอง ไม่กล้าแสดงความเป็นจริงของตัวเอง และรังเกียจความเป็นจริงของตัวเอง ดังต่อไปนี้

2.1) สับสนตัวเอง

สับสนตัวเอง คือตัวละครชายที่ไม่เคยชอบบุคคลเพศเดียวกันมาก่อน เริ่มมีความรู้สึกชื่นชอบตัวละครชาย แต่ไม่เข้าใจความรู้สึกที่เกิดขึ้น และจึงสับสนตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเห็นความรู้สึกของตัวละครที่พัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปอย่างชัดเจน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *ทฤษฎีจีบเธอ* ที่ผ่านมาค่าย (พระเอก) มองเดิร์ด (นายเอก) เป็นเพื่อนสนิท จนทำร้ายความรู้สึกของเดิร์ดทำให้สองคนเหินห่างกัน ค่ายถึงรู้ว่าตัวเองชอบเดิร์ด และสับสนกับความรู้สึกนี้ ดังต่อไปนี้

คืนนั้นผมคิดซ้ำ ๆ ถึงเรื่องของไอ้เดิร์ด เลื่อนดูฟุตบอลมาหลายที ถ่ายเก็บไว้ตั้งแต่ปีหนึ่ง ในนั้นมีวิดีโอของไอ้เดิร์ด ไอ้บอน และไอ้ทุที่เรเคยทำด้วยกัน รอยยิ้มของไอ้เดิร์ด เสียงหัวเราะของมัน ท่าทางบ้า ๆ บอ ๆ ทำให้ผมนึกย้อนกลับไปในช่วงเวลานั้นอีกครั้ง

เราอยู่ด้วยกันมาตลอดสองปี ผมรักมันมากและไม่เคยคิดอยากเลิกคบกับมันแม้แต่วันเดียว ผมคิดว่านั้นเป็นความรู้สึกของเพื่อนมาตลอดจนกระทั่งวันที่ได้จูบกับมัน ตอนที่เห็นน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหลอาบแก้ม แม่งกลับทำให้คนเหี้ย ๆ อย่างผมลืมไม่ลงชะอย่างนั้น

(ทฤษฎีจีบเธอ. ม.ป.ป. : 163-164)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า พระเอกสับสนกับความรู้สึกของตัวเอง ย้อนกลับไปนึกถึงช่วงเวลาความสุขที่ได้อยู่ด้วยกันกับนายเอก นอกจากทำให้ตัวละครได้เข้าใจตัวเองมากขึ้น ยังทำให้ผู้อ่านได้รู้เห็นประวัติที่ผ่านมาและความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอก และจึงได้สร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้พระเอกยอมรับความรู้สึกที่มีต่อนายเอก ทำให้ความคิดที่เปลี่ยนแปลงไปของตัวละครสมเหตุสมผลมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *ต้นหนชลธิ* ต้นหน (พระเอก) กับชลธิ (นายเอก) รู้จักกันตั้งแต่เด็ก และชลธิได้เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเดียวกับต้นหน ต้นหนจึงรับชลธิเข้ามาพักที่ห้องของตัวเอง ทำให้ต้นหนมีความรู้สึกอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่ไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อชลธิ และไม่ยอมรับตัวเองเริ่มชอบชลธิ ดังต่อไปนี้

“กูไม่ได้ทำอะไรน้อง แต่ช่วงนี้กูเป็นอะไรไม่รู้ กูมองว่าไอ้ชลน่ารักมาก กว่าตัวมันหอม...ตอนมันหลับก็เลยแอบดม ดมเพลินไปหน่อยก็เลยผลอเอามือไปลูบขาน้องมัน”

[...]

“ไม่ใช่ ภูแค่...แค่...ไม่รู้แล้ว ภูเป็นผู้ชาย ชลก็เป็นผู้ชาย ภูไม่ได้
อยากมีอะไรกับชล”

(ต้นหนชลธิ. 2563. : 140-141)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับจิตใจ
ของตัวเอง คือ เมื่อพระเอกกับนายเอกมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกัน และพระเอกมีความรู้สึกต่อนาย
เอก แต่พระเอกไม่เข้าใจความรู้สึกที่เกิดขึ้น และไม่ยอมรับว่าตัวเองได้ชอบนายเอกซึ่งเป็นเพศชาย
ด้วยกัน ทำให้ผู้อ่านเห็นความรู้สึกของพระเอกที่เปลี่ยนแปลงจากมองนายเอกเป็นแค่น้องชาย
ตัวเองถึงไม่แน่ใจความสัมพันธ์ของสองคน และสร้างความขัดแย้งให้ตัวละครสับสนกับตัวเอง ยังมีผล
ต่อเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้พระเอกยอมรับจิตใจและความเป็นจริงของตัวเอง ทำให้ความรู้สึกของ
พระเอกที่มีต่อนายเอกต่อไป

สรุปได้ว่า ตัวละครเอกที่เริ่มมีความรู้สึกต่อเพศชายที่อยู่รอบข้าง ไม่เข้าใจ
ความเป็นจริงของตัวเอง สับสนกับความรู้สึกที่เกิดขึ้น เป็นเหตุการณ์ช่วยแสดงความคิดของตัวละคร
เอก ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไประหว่างตัวละครเอกชัดเจนมากขึ้น และยังช่วย
สร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครยอมรับและแสดงความรักของตัวเอง

2.2) ไม่กล้าเปิดเผยความเป็นจริงของตัวเอง

ไม่กล้าแสดงความเป็นจริงของตัวเอง คือ ตัวละครเข้าใจตัวเองชอบเพศ
เดียวกัน แต่รู้สึกสองคนไม่เหมาะสม หรือเป็นเพราะว่าตัวละครไม่ยอมถูกแบ่งแยก ถูกจากผู้คน
รอบข้าง จึงไม่กล้าแสดงออกมา ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความเจ็บปวดของตัวละครเอกอย่างชัดเจน
ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Dark Blue Kiss* หมอก (นายเอก) เป็นตัวละครที่เข้าใจ
ตัวเองชอบผู้ชาย แต่เป็นคนที่สนใจสายตาของผู้อื่น ๆ ไม่อยากถูกแบ่งแยก มองแปลกจากสังคม
จึงมีความขัดแย้งกับตัวเอง ดังต่อไปนี้

ครั้งนี้หมอกด้านทานอารมณ์ที่เต็มไปด้วยความรักและความ
ต้องการอย่างรุนแรงไม่ได้อีกแล้ว เขาปฏิเสธไม่ได้เลยว่าที่ผ่านมาเขาไม่
อยากยอมรับความรู้สึกของตัวเองเพราะมันยากที่ผู้ชายอย่างเขาจะ
ยอมรับว่าเขาชอบผู้ชายด้วยกัน ยิ่งพอนึกถึงสายตาของคนอื่น สายตา
ของเพื่อน และสายตาของครอบครัวเขายังอยากจะวิ่งหนีมัน เขาคิดว่า
ตัวเองคนไหนไม่ได้หากมีใครล้อเลียนหรือดูถูกเขา

แต่การวิงวอนความรู้สึกและไม่ยอมรับตัวเองมันทรมาณมากจริง ๆ
ตอนนี้เขาก็คิดได้แล้วว่าถ้าตัวเขาเองยังยอมรับในสิ่งที่ตัวเองเป็นไม่ได้
แล้วคนอื่นจะมายอมรับเขาได้อย่างไร

(Dark Blue Kiss. ม.ป.ป. : 261)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนสร้างให้เห็นว่าตัวละครเอกมีความคิดที่
อยากจะได้รับความรักจากเพศชายด้วยกัน แต่ก็ไม่กล้าเปิดเผย เพราะกลัวมุมมองสายตาของคนรอบ
ข้าง จึงทำให้นายเอกไม่กล้ามีความรัก ความสุขของตัวเอง แสดงความขัดแย้งระหว่างตัวละคร
รักร่วมเพศกับจิตใจของตัวเอง มีผลต่อเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้นายเอกเปลี่ยนแปลงความคิดของตน
ทำให้ผู้อ่านอยากติดตามวิธีการแก้ปัญหาของตัวละคร

ในนวนิยายเรื่อง *ทฤษฎีจีบเธอ* เดิร์ด (นายเอก) แอบชอบค้าย (พระเอก)
มาสองปี แต่เพราะค้ายเป็นคนที่คบกับผู้หญิงตลอด และเดิร์ดจึงไม่ได้แสดงความรักที่มีต่อค้าย ทำให้
เดิร์ดมีความทุกข์กับจิตใจตัวเอง ดังต่อไปนี้

ผมจำไม่ได้แล้วว่าตัวเองต้องเผชิญกับเหตุการณ์แบบนี้เป็นครั้งที่
เท่าไร ตลอดระยะเวลาสามปีที่ผมชอบมันไม่เคยมีวันไหนเลยที่มันจะ
หันกลับมามอง อาจเป็นเพราะผมไม่กล้าบอกความในใจให้อีกฝ่ายรู้ด้วย
ละมั้ง เรื่องมันเลยจบลงตรงที่ผมเสียใจอยู่ฝ่ายเดียว

พรุ่งนี้มันก็จะมีคนใหม่ซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ของมันเหมือนอย่าง
เคย พรุ่งนี้จะมีเพียงผมที่เดินเข้าไปหามันพร้อมกับของกินที่มันชอบ แต่
มันไม่เคยรับรู้ว่าคุณให้รู้สึกยังไง

พรุ่งนี้ความลับยังคงเป็นเพียงความลับ ถ้าไม่ยอมเสียมันไปผมก็
คงทำได้แค่ปิดปากเงียบและแอบรักข้างเดียวอย่างที่เคยทำมาตลอด
เศร้าว่ะ แต่ทำอะไรไม่ได้นอกจากเดินคอตกกกลับไปที่รถ

(ทฤษฎีจีบเธอ. ม.ป.ป. : 12)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างความขัดแย้งที่เกิดภายในจิตใจของ
ตัวละครนายเอก คือ นายเอกแอบรักพระเอก แต่ไม่กล้าแสดงความรู้สึกจริง และเล่าความรู้สึกของ
นายเอกอย่างละเอียด ทำให้ผู้อ่านเห็นว่านายเอกต้องอดทนเพื่อไม่เสียความสัมพันธ์ที่เป็นเพื่อน และ
เกิดความรู้สึกโศกเศร้า ท้อแท้ ไม่มีความหวังได้รับความสมหวังในความรักของตน และจึงอยาก
ติดตามเรื่องราวต่อไป เพื่อเห็นถึงความสมหวังของตัวละคร

สรุปได้ว่า ความขัดแย้งภายในจิตใจที่เกิดจากการไม่กล้าแสดงความเป็นจริง
ของตัวเอง ส่วนมากเป็นฝ่ายนายเอก เป็นผู้เริ่มมีความรู้สึกต่อพระเอก แต่เห็นว่าสองคนไม่เหมาะสม

กัน หรือเป็นเพราะว่ากลัวสายตาแบ่งแยกของคนอื่น ทำให้ตัวละครไม่มีความกล้าหาญแสดงความเป็นจริงของตัวเอง จึงได้ปิดซ่อนความรู้สึกไว้ เพื่อรักษาความสัมพันธ์ที่ดีไว้หรือไม่ถูกดูถูกจากคนรอบข้าง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรัก ความคิด และความรู้สึกของตัวละครมากขึ้น และทำให้ผู้อ่านเกิดอยากติดตามเรื่องราวต่อไป เพื่อพบเจอวิธีที่ทำให้ความรักของตัวละครเอกได้แสดงออกมาและได้รับสมหวัง

2.3) รังเกียจความเป็นจริงของตัวเอง

รังเกียจความเป็นจริงของตัวเอง คือ ตัวละครเอกเข้าใจตัวเองชอบบุคคลเพศเดียวกัน แต่ไม่ยอมรับหรือรังเกียจความเป็นจริงของตัวเอง เพราะว่าในความคิดของตัวละครมองว่าความรักระหว่างเพศชายเป็นสิ่งที่ผิดพลาด และตัวละครเอกต้องต่อสู้กับความคิดที่รังเกียจตัวเองจนเปลี่ยนเป็นยอมรับความเป็นจริงของตัวเอง จึงทำให้ความรักที่เกิดขึ้นในเรื่องราวต่อไปยิ่งมีคุณค่ามากขึ้น ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความทุกข์ของตัวละครหลัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* พิท (นายเอกหลัก) รักรู้ตัวเองชอบเพศชาย แต่รังเกียจความเป็นจริงของตัวเอง ไม่อยากให้ตัวเองมีความรู้สึกกับผู้ชายอีกต่อไป ดังต่อไปนี้

ถ้าผมไม่ได้ชอบผู้ชายก็คงจะดี ถ้าผมชอบผู้หญิงเหมือนผู้ชายคนอื่น ๆ ชีวิตคงไม่เป็นแบบนี้
 ความคิดนี้วนเวียนอยู่ในหัวของผมซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทำไมผมไม่ชอบผู้หญิง ทำไมผมต้องชอบผู้ชาย ทำไมกันนะ
 แม้จะผิดหวังในตัวผมมากแค่ไหนกันนะ ถ้ารู้ว่าลูกชายคนเดียวเป็น...เกย์

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 5)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ตัวละครนายเอกเกิดความขัดแย้งกับจิตใจของตัวเอง แม้ว่าเข้าใจตัวเองมีความต้องการความรักเพศชายด้วยกัน แต่ไม่ได้เผชิญหน้ากับความเป็นจริงของตัวเอง มีความคิดที่กลัวว่าพ่อแม่จะผิดหวัง และอยากให้ตัวเองเปลี่ยนเป็นชอบเพศหญิง เสนอให้เห็นว่าตัวละครมองเห็นเพศวิถีของตนเป็นสิ่งที่ผิดจากปกติ และรู้สึกรังเกียจตัวเองที่ไม่เหมาะสมกับสังคม ทำให้ตัวเองและคนรอบข้างได้รับความทุกข์ ทำให้ผู้อ่านมองเห็นความเจ็บปวดในจิตใจของตัวละครอย่างชัดเจน เมื่อเหตุการณ์พัฒนาที่ให้นายเอกยอมรับตัวเองและได้รับความสุขจากความรัก

สรุปได้ว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับจิตใจของตนที่เกิดจากรังเกียจตัวเอง คือ ตัวละครเอกเข้าใจตัวเองชอบเพศชายด้วยกัน และเกิดความรักกับเพศหญิงไม่ได้ แต่ในความคิดของตัวละครเอกก็คิดว่าความรู้สึกชอบเพศเดียวกันเป็นความผิดพลาดที่ไม่เหมาะสมกับโลก

ความจริง ทำให้ตัวเองได้รับเจ็บปวด ซึ่งทำให้ผู้อ่านมองเห็นความทุกข์ในจิตใจของกลุ่มคนรักร่วมเพศ และเข้าใจความคิดของตัวละคร

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับจิตใจของตนแบ่งได้มี 3 ลักษณะ คือ สับสนตัวเอง ไม่กล้าเปิดเผยความเป็นจริงของตัวเอง และรังเกียจความเป็นจริงของตัวเอง เป็นปัญหาภายในจิตใจของตัวละครเอก ทำให้ตัวละครเอกรู้สึกเจ็บปวดและเกิดความทุกข์ในจิตใจของตัวเอง ช่วยทำให้เหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครเอกเกิดเปลี่ยนแปลงความรู้สึก ความคิดของตัวเองนั้นยังมีประโยชน์ต่อความรักของตัวละครเอก

3.2.3 การปิดเรื่อง

การปิดเรื่อง คือ การจบเรื่องราวเหตุการณ์ นวนิยายวางสร้างความรักแบบโรแมนติก ให้ผู้อ่านเห็นถึงความเป็นไปได้ของความรักระหว่างเพศชายด้วยกัน เพราะฉะนั้น ผู้เขียนนวนิยายวางปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม ให้ผู้อ่านได้มีความสุขตามความสมหวังของคู่รักในเรื่อง กลวิธีการปิดเรื่องของนวนิยายวางแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ ได้แก่ การปิดเรื่องด้วยการบรรยาย และการปิดเรื่องด้วยบทสนทนา ดังต่อไปนี้

1) การปิดเรื่องด้วยการบรรยาย

การปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ การบรรยายการกระทำ ความรู้สึก ความคิดของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสุขของตัวละคร และเข้าใจความรักของตัวละครได้ชัดเจน และมักจะตีความชื่อเรื่องเพื่อทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่องกับเนื้อเรื่องของนวนิยาย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *เดือนเกี้ยวเดือน* ผู้เขียนบรรยายความคิดของตัวละครเอก ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละคร ดังต่อไปนี้

คน...ไม่ใช่สัตว์ในสวนสัตว์นะเธอ

ผมกับโยไม่รู้หรอกว่าจะมีเดือนเกี้ยวเดือนรุ่นต่อไปหรือเปล่า

แต่ถ้ามี...ผมก็ไม่กลัวหรอกนะว่าผมกับโยจะโดนแย่งเรตติ้ง

ผมเคยสนเรื่องนั้นด้วยเหรอ

ผมสนแคโยต่างหาก

และโยก็สนแต่ผมด้วยนะ จริง ๆ นะครับ...

มีใครสนใจที่จะสมัครเรียนมหาวิทยาลัยที่เดือนมหาวิทยาลัย

หล่อที่สุดในประเทศมั๊ยครับ...

แถมเดือนคนนั้น...ยังเกี้ยวเดือนเหมือนกันอีกต่างหาก

(เดือนเกี้ยวเดือน. เล่ม 3. 2563. : 131)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า นวนิยายปิดเรื่องด้วยการบรรยายความคิดของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักดั่งามระหว่าง “ผม” กับ “โย” สร้างจินตนาการให้แก่ผู้อ่าน และได้พูดถึง “เดือนเกี้ยวเดือน” ซึ่งได้แสดงโครงเรื่องของนวนิยาย คือ ความรักระหว่างตัวละครที่ต่างก็เป็นเดือนคณะหรือเดือนมหาวิทยาลัย และได้ตีความชื่อเรื่องของนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวในนวนิยายมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *Tharn Type Story* กลีดยคนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ ได้จบเรื่องด้วยการบรรยายความรู้สึกของตัวละครที่เป็นคู่รักกัน ให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักของตัวละคร ดังต่อไปนี้

เสียงหัวเราะที่บอกความสุขของคนทั้งคู่

ไม่มีอีกแล้วคู่กัด มีแต่คู่รักที่สุดท้าย...ก็มารักกันจนได้

ถึงแม้ทีวต์ถ์จะเคยเกลียดธารานัก แต่สุดท้ายก็ห้ามใจไปเป็นที่

รักมันไม่ได้จริง ๆ

(*Tharn Type Story* กลีดยคนักมาเป็นที่รักกันซะดี. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 393)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้ใช้กลวิธีการปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม บรรยายพัฒนาการความสัมพันธ์และความรู้สึกของตัวละครเอก กล่าวถึงจุดเริ่มต้นที่ตัวละครเอกสองคนเริ่มต้นด้วยความรังเกียจ ไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับกัน จนสุดท้ายเป็นคู่รักที่ขาดกันไม่ได้

ในนวนิยายเรื่อง *นิทานพันดาว* ผู้เขียนได้ปิดเรื่องด้วยการบรรยายความคิดความรู้สึกที่มีความสุขของตัวละคร ดังต่อไปนี้

เมื่อสบสายตาที่เต็มไปด้วยสายใยผูกพันอันลึกซึ้ง ริมฝีปากทั้งคู่

ก็พลันแตะถึงกันและเบียดตอบรับด้วยความรู้สึกทั้งหมดที่มี

...จากนี้ไม่ว่าจะมีอุปสรรคใด ๆ เกิดขึ้น เราก็จะไม่แยกจากกัน

ตั้งคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับทะเลดวงดาวนับพันนับหมื่นที่ลอยเลื่อนอยู่

กลางฟ้า

ขอบคุณโชคชะตาที่ทำให้มาเจอกัน

ขอบคุณทอฝัน... สำหรับความทรงจำที่มีค่าของเธอ

(*นิทานพันดาว*. 2562. : 380-381)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนใช้กลวิธีการปิดเรื่องแบบสุขนานุกรม การบรรยายให้เห็นว่า ตัวละครสองคนสบตากัน และความรู้สึกของตัวละครที่ไม่อยากแยกจากกัน และได้สะท้อนชื่อเรื่องอีกครั้ง คือ อธิฐานและสัญญาอยู่ใต้ดวงดาวในท้องฟ้า แสดงความรักที่มั่นคงของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกของตัวละครได้อย่างดี

สรุปได้ว่า การปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ การบอกเล่าการกระทำ ความรู้สึก ความคิดของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักที่เข้มแข็งและความสุขของตัวละคร นอกจากนี้ การปิดเรื่องด้วยการบรรยายยังผูกพันกับชื่อเรื่องหรือโครงเรื่องของนวนิยาย เนื่องจากทำให้ผู้อ่านได้ เข้าใจความหมายของชื่อเรื่องมากขึ้น ยังช่วยทำให้ผู้อ่านกลับไปนึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ตัวละครเดิน ผ่านในเรื่อง ยังทำให้ผู้อ่านเกิดยอมรับและชื่นชมความรักของตัวละคร

2) การปิดเรื่องด้วยบทสนทนา

การปิดเรื่องด้วยบทสนทนา คือ ผู้เขียนสร้างบทสนทนายาระหว่างตัวละครเอก จบ เรื่องราวด้วยการให้ตัวละครแสดงความรักที่มีต่อกัน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสุขตามการแสดงความรัก ของตัวละคร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Make it right* ผู้เขียนได้จบเรื่องแบบสุขนานุกรมโดยผ่านบท สนทนาของตัวละครเอกที่เป็นคู่รักกัน ดังต่อไปนี้

“ต่อไปนี่...กูคงรักใคร่อีกไม่ได้แล้ว ถ้าไม่ใช่มีง ...พิวล์” อีร์

กระซิบข้างหูผมด้วยเสียงแหบพร่า

ผมยิ้มตอบกลับ ขณะเรายืนกอดเอวกันไว้นั่น

“หึหึ... เหมือนกันวะ... จะเป็นใครได้อีก ถ้าไม่ใช่มีง”

“กูรักมีงนะ”

“กูก็รักมีง...”

(*Make it right*. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 213)

จากตัวอย่างได้เห็นว่า ผู้เขียนได้ปิดเรื่องด้วยการใช้บทสนทนายาระหว่างตัวละครเอก กล่าวถึงตัวละครสองคนบอกรักกันและรักคนอื่นไม่ได้ ซึ่งเป็นคำพูดที่แสดงว่าตัวละครได้รับความสุข จบลงแบบสุขนานุกรม ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเป็นสุขกับตัวละครด้วย

ในนวนิยายเรื่อง *Dark Blue Kiss* ผู้เขียนสร้างให้ตัวละครขอคบกันและตกลงเป็น แพนกัน ซึ่งเป็นการปิดเรื่องด้วยสุขนานุกรม ดังต่อไปนี้

“อืม...งั้นเราคบกันดีมัย” ชันถามยิ้ม ๆ พร้อมกับเอื้อมมือไปกุม มือหมอกที่วางอยู่บนโต๊ะเบา ๆ ท่าทางสบาย ๆ และดูผ่อนคลายขึ้นมา
“ความจริงพี่วางแผนไว้ว่าจะขอตอนวันเกิดนาย แต่ก็ดันเกิดเรื่องชะง่อน แล้วต่อมาก็วุ่นวายเรื่องร้านจนหาจังหวะไม่ได้เลย ดีเลยมาตั้งสอง อาทิตย์คงไม่เป็นไรเนอะ”

“ไม่เป็นไร”

ทั้งสองคนยิ้มออกและมองสบตากันอย่างเข้าใจ

“นี่คือตอบตกลงแล้วใช่ไหม”

“อือ”

“พอจะตกลงก็ง่าย ๆ อย่างนี้เลยเหรอ”

“ร้านโดนถล่มแล้วโดนซ่อมเกือบตายก็ไม่ง่ายนะพี่...รักนี้แลกมาด้วยเลือดซัด ๆ”

หมอกกับซันหัวเราะออกมาพร้อมกันเมื่อนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ในวันนั้น แม้การตกลงคบกันอย่างเป็นทางการจะไม่ได้หวานหรืออยู่ในบรรยากาศที่เวอร์วังอลังการที่สุด แต่ความสุขก็เฝ้าล้อมอยู่ในหัวใจของพวกเขา... เพราะมันไม่ง่ายเลยที่เราจะเจอใครสักคนที่ทำให้มีความสุขและอึดอเมใจได้แบบนี้

(Dark Blue Kiss. ม.ป.ป. : 301-302)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างบทสนทนาการขอคบและตกลงเป็นคู่รักกันระหว่างตัวละครเอก และยังเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาที่ช่วยทำให้ตัวละครเข้าใจความรู้สึกของตัวเอง นอกจากทำให้ความรักระหว่างตัวละครสองคนได้รับความสมหวัง ยังทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงการพัฒนาของความรู้สึกของตัวละคร และจึงเกิดเข้าใจความรู้สึกความสุขของตัวละครมากขึ้น

สรุปได้ว่า การปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ บรรยายการกระทำ ความรู้สึก และความคิดของตัวละคร ทำให้เห็นถึงความรักในใจของตัวละครอย่างลึกซึ้ง และทำให้ผู้อ่านมองเห็นสภาพความรักของตัวละคร ได้รับความสุขจากตามอ่านนวนิยายมากขึ้น นอกจากนี้ การปิดเรื่องด้วยการบรรยายมักจะทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างชื่อเรื่องกับเรื่องราวในนวนิยาย ทำให้ผู้อ่านเข้าใจชื่อเรื่องและเรื่องราวเหตุการณ์ในนวนิยายมากขึ้น ส่วนการปิดเรื่องด้วยบทสนทนา คือ ผู้เขียนสร้างบทสนทนาการระหว่างตัวละครเอกตกลงเป็นคู่รักกันหรือแสดงความรักระหว่างตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเห็นความสัมพันธ์ของตัวละครได้พัฒนาเป็นคู่รักกันหรือเห็นความรักของตัวละครชัดเจนขึ้น ทำให้ผู้อ่านเกิดความสุขตามบทสนทนาของตัวละครและเข้าใจความรักของตัวละครมากขึ้น และจากการวิเคราะห์พบว่า นวนิยายวายปรากฏกลวิธีการปิดเรื่องแบบสุขนานุกรมอย่างเดียว การพัฒนาให้ความรักของตัวละครได้รับความสำเร็จ คบกันอย่างมีความสุข จึงทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความเป็นไปได้และเกิดความเชื่อมั่นในความรักระหว่างเพศชายด้วยกัน

3.3 การสร้างตัวละคร

ตัวละครเป็นองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับผู้เขียนและผู้อ่านนวนิยายวาย ตัวละครยิ่งแสดงลักษณะพิเศษ โดดเด่น มักยิ่งได้รับความนิยมจากผู้อ่าน ตัวละครในนวนิยายวายแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ ตัวละครรักร่วมเพศ และตัวละครรอบข้างตัวละครรักร่วมเพศ ดังนี้

3.3.1 ตัวละครรักร่วมเพศ

การสร้างตัวละครของนวนิยายวาย จะสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอก ให้ตัวละครเอกสองคนพบกันและรู้จักกัน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าเป็นตัวละครเอกของเรื่องตั้งแต่เริ่มต้นเรื่อง นวนิยายวายมีตัวละครเอกเป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศหรือเป็นตัวละครที่มีลักษณะชอบบุคคลเพศเดียวกัน โดยแบ่งตามบทบาททางเพศของกลุ่มคนรักร่วมเพศมี 2 ประเภท ได้แก่ พระเอกกับนายเอก พระเอกมักจะแสดงความเป็นเพศชายทางรูปร่างภายนอกอย่างเต็มที่ ส่วนนายเอกมักจะมีลักษณะเหมือนนางเอกในนวนิยายรักชายหญิง แต่ไม่ว่าพระเอกกับนายเอก ก็เป็นวัยรุ่นนักเรียนนักศึกษา หรือวัยเริ่มต้นทำงาน มีลักษณะเชิงบวกทั้งหน้าตาภายนอกหรือนิสัยใจคอ ความสามารถดังต่อไปนี้

1) พระเอก

พระเอก เป็นคู่รักของนายเอก เป็นวัยรุ่นที่มักจะแสดงความเป็นเพศชายอย่างเต็มที่ และมีลักษณะที่เด่น คือ รูปลหล่อ มีความสามารถในการเรียน การทำงาน ฐานะร่ำรวย ซึ่งเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นายเอกชื่นชอบพระเอก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Love Sick : ซุลมุนกางเกงน้ำเงิน* ผู้เขียนได้สร้างให้ปุณณ์ เป็นพระเอกที่มีนิสัย รูปร่างหน้าตาดี มากความสามารถ และมีฐานะร่ำรวย ดังต่อไปนี้

ปุณณ์ในความทรงจำผมเป็นคนที่ดีคนหนึ่ง ดีจนเกือบจะเรียกได้ว่าเพอร์เฟกต์ ทั้งตัวสูง รูปลหล่อ ผลการเรียนดี บ้านมีดั่งค์ (เหมือนเป็นสโกลแกนไรซ์ทุกอย่าง...) พฤติกรรมเด่น ความสามารถด้านดนตรี กีฬา ภาษา หมอนี่ก็มีครบ...

(Love Sick : ซุลมุนกางเกงน้ำเงิน. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 77)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ลักษณะของพระเอกมักจะสร้างขึ้นให้มีความสามารถในการเรียน การทำงานต่าง ๆ และรูปร่างหน้าตาดี มีฐานะทางครอบครัวร่ำรวย ลักษณะเหล่านี้จึงทำให้ตัวละครเอกโดดเด่น และแตกต่างจากตัวละครอื่น และยังเป็นลักษณะที่ทำให้พระเอกได้รับความนิยมจากผู้อ่านมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *Tharn Type Story เกลียคนักมาเป็นทีรักกันชะดิ ๆ* ผู้เขียนได้สร้างลักษณะรูปร่างหน้าตาของธาร (พระเอก) ให้มีรูปร่างดี หน้าตาถูกครึ่ง ผิวพรรณขาว ดังต่อไปนี้

ไอ้ธาร์ หมุ่มครียางคศิลป์ที่ได้ข่าวว่าเรียนม.ปลายที่นี้มาตั้งแต่ต้น เป็นคนสูงจริง ๆ ก็พอ ๆ กับผมนั่นแหละ คือเก็นร้อยแปดลิบมาหน่อย หุ่นดีสมกับเรียนเอกกอลงชุด (เออ จริง ๆ ผมก็ไม่รู้หรือกว่าเอกกอลงแม่งต้องหุ่นดีหรือเปล่า แต่มันมีกล้ามเนื้อหว่า) หน้าตาหรือ มันเป็นลูกเลี้ยง บอกแค่นี้จบมั้ยครับ ได้ข่าวว่ามีเชื้อแขกขาว เพราะงั้นลั่นจุมกแม่งจะทิ่มตาผมตายห่าอยู่แล้ว และมันก็ขาว...กว่าผม

(Tham Type Story เกลียตนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 6)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นลักษณะภายนอกของพระเอกจากมุมมองนายเอก มีลักษณะภายนอก คือ สูง หล่อ ขาว ซึ่งเป็นลักษณะรูปร่างหน้าตาดีดังตามในความคิดทั่วไปของคนในสังคมปัจจุบัน ผู้เขียนนวนิยายวายได้สร้างตัวละครพระเอกมีลักษณะภายนอกเชิงบวก เพื่อให้พระเอกได้รับความสนใจของผู้อ่าน และรูปร่างหน้าตาที่ดียังได้เป็นปัจจัยที่ช่วยทำให้นายเอกเกิดขึ้นชอบพระเอก

ในนวนิยายเรื่อง *Dark Blue Kiss* ครอบครัวของพีท (พระเอกหลัก) ทำธุรกิจเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ จึงมีฐานะร่ำรวย ดังต่อไปนี้

“...ด้วยความที่เป็นทายาทเพียงคนเดียวของนักธุรกิจเจ้าของกิจการอสังหาริมทรัพย์ เขาจึงมีฐานะร่ำรวยจนใคร ๆ ก็รู้จักดี”

(*Dark Blue Kiss*. ม.ป.ป. : 28)

จากตัวอย่างนี้เห็นว่า พระเอกเป็นลูกคนเดียวในครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย ได้รับความรักทั้งหมดของพ่อ และไม่ต้องกังวลทำงานหาเงิน จึงสามารถตามหาความรักของตัวเองและไม่ต้องเกรงใจสายตาของคนรอบข้าง ลักษณะพื้นฐานครอบครัวดีของตัวละครเป็นสาเหตุบางส่วนที่ทำให้พระเอกมีความกล้าหาญแสดงความรัก ความเป็นจริงของตัวเอง

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ตินฉฉ (พระเอกรอง) เป็นคนที่มีฐานะทางครอบครัวร่ำรวย ตินฉฉพาแคน (นายเอกรอง) ไปบ้านของตัวเอง ทำให้แคนได้เห็นและบอกเล่าถึงความร่ำรวยของตินฉฉให้คนอื่น ดังต่อไปนี้

“...ห้องไอ้ตินฉฉแม่งอลังอะไรน้อง เคยเห็นในหนังปะ ที่เป็นห้องนอนแล้วมีฉากกั้นแยกส่วนกับห้องทำงาน นั่นแหละ ๆ ของทั้งห้องโถงเดียวกันอย่างกะมาจากนิตยสารบ้านและสวน ในห้องน้ำมีจากุซซี่ด้วย ทั้ง PC ทั้งโน้ตบุ๊ก ไทวนะทีวีเครื่องเบ้อเริ่มมาแล้วก็ลิมขอมันดูการ์ตูนแฮะ แล้วก็เตียงอย่างนุ่มเหมือนเตียงในโรงแรม แถมบ้านมันเปิดแอร์ตลอด 24 ชั่วโมงเลยวะ เดินตรงไหนก็เย็น”

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 275)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ได้นำเสนอลักษณะสภาพความเป็นอยู่ของพระเอก จากคำพูดคุ้ยของนายเอก ตัวละครพระเอกมีครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย มีบ้านหลังใหญ่ สิ่งอำนวยความสะดวกทันสมัยที่ครบครัน เป็นบ้านที่มีความสมบูรณ์แบบในมุมมองของผู้อื่น เห็นได้ว่าพระเอกมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีเยี่ยม ทำให้เห็นว่าพระเอกไม่ต้องทำงานหาเงินอย่างหนักหน่อ และยังมีเวลาเงินทองที่มากพอไปจับนายเอก จึงได้ตามจับนายเอกจนได้คบกัน

สรุปได้ว่า ลักษณะของตัวละครพระเอกในนวนิยายวาย ส่วนมากเป็นลักษณะเชิงบวก และดีงาม คือ มีรูปร่างหน้าตาดี มีความสามารถทั้งการเรียน การทำกิจกรรม การทำงาน และมีฐานะร่ำรวย ลักษณะเหล่านี้ เป็นปัจจัยที่ช่วยทำให้นายเอกเกิดความรู้สึกต่อพระเอก และทำให้คนอ่านเกิดจินตนาการสวยงามตามลักษณะภายนอกที่ผู้เขียนสร้างให้พระเอก ทำให้พระเอกได้รับความสนใจและโดดเด่นมากขึ้น

2) นายเอก

นายเอก คือ ตัวละครวัยรุ่นที่เป็นคู่รักของพระเอกในนวนิยายวาย อาจแสดงบทบาทหรือลักษณะที่คล้ายคลึงกับนางเอกในนวนิยายรักชายหญิงทั่วไป คือ ผอม สวย น่ารัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Make it right* พิวส์ (นายเอก) ออกหักและรู้สึกโศกเศร้า จึงหาคำปรึกษาจากเพื่อนสนิทในโรงเรียนชื่อโม้ โม้ได้บอกเล่าลักษณะรูปร่างหน้าตาของพิวส์ ดังต่อไปนี้

“ก็ดูมึงดี... ปากแดง ตัวเล็ก เหล็กตัด ขาวก็ขาว แฉมยังแฉ็บแฉิว
ชายเครื่องลำอางไรนั่นให้เจ้มึงอีก! หาผิวสักคน มึงรุ่งอะ!”

(*Make it right*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 5)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เพื่อนของนายเอกมองว่านายเอกเป็นคนตัวเล็ก หน้าตาดี ชอบทำตัวน่ารัก และคิดว่านายเอกควรคบกับผู้ชาย ซึ่งทำให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะรูปร่างภายนอกของนายเอกอย่างชัดเจน และคำปรึกษาจากเพื่อนยังช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้นายเอกมีเพศสัมพันธ์กับพระเอก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพระเอกกับนายเอกเปลี่ยนแปลงไปจนเกิดความรัก

ในนวนิยายเรื่อง *ต้นหนชลธิ* ผู้เขียนได้สร้างตัวละครที่ชื่อชลธิ (นายเอก) มีลักษณะหน้าตาดี อ่อนโยน เหมือนกับผู้หญิง ดังต่อไปนี้

ตากลมโตที่มักใส่คอนแท็กต์เลนส์เอาไว้แทนการใส่แว่นสายตา
ทำให้ดูน่ารักสดใสอยู่เสมอ จมูกนิด ริมฝีปากหน้อย ผิวพรรณก็ขาวใส

อย่างเป็นทางการ ไปถึงไม่ได้ ออกสาวแต่งหญิงมากมาย แต่ดูโดยรวมก็
ไม่ใช่ผู้ชายมาดแมนแฮนซุ่มอยู่ดี

(ต้นหนชลธิ. 2563. : 11)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า นายเอกที่สร้างในนวนิยายวาย จะรับบทเสมือนนางเอก
ในนวนิยายรักชายหญิงทั่วไป แสดงลักษณะรูปร่างหน้าตาสวยงาม มีลักษณะอ่อนโยน ซึ่งมักจะมี
ลักษณะตรงกันข้ามกับพระเอกที่มีลักษณะเข้มแข็ง ผิวเข้ม ทำให้ตัวละครหลักแต่ละคนมีลักษณะที่
เด่นและแตกต่างกัน

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ได้พูดถึงรูปร่าง
หน้าตาของพีท (นายเอกหลัก) ทำให้เห็นถึงพีทมีลักษณะหน้าตาที่ดี ดังต่อไปนี้

ความคิดของคนทีพิจารณาหน้าตาของคนตรงหน้ามากกว่าเดิม
...ไอ้พีทก็แว้ม ตาคมแบบที่ชนตาหนาเลยละ จมูกโด่ง แก้มขาว ๆ และ
ปาก...สีส้ม

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 50)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ลักษณะหน้าตาเป็นลักษณะสำคัญของนายเอก ต้อง
อธิบายให้ละเอียดทั้ง รูปร่าง จมูก ฝีปาก และสีผิวที่ดี ซึ่งเป็นลักษณะของผู้หญิง ลักษณะเหล่านี้จึง
ทำให้นายเอกมีลักษณะที่แตกต่างกับพระเอก ยังเป็นสาเหตุที่ทำให้นายเอกได้รับความชื่นชอบจาก
พระเอก หรือตัวละครอื่น ๆ

สรุปได้ว่า พระเอกกับนายเอกส่วนมากเป็นวัยเรียน มักจะมีลักษณะเชิงบวก เช่น
รูปร่างหน้าตาดี มีฐานะร่ำรวย ความสามารถเยี่ยม นายเอกมักจะมีลักษณะรูปร่างหน้าตาตรงกันข้าม
กับพระเอก มีลักษณะคล้ายคลึงกับนางเอกในนวนิยายชายรักหญิงทั่วไป ทำให้ตัวละครรักร่วมเพศมี
ลักษณะที่เด่นกว่าตัวละครอื่น ๆ ในเรื่อง และยังเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้พระเอกกับนายเอกเกิด
ความรู้สึกชอบซึ่งกันและกัน จากการวิเคราะห์ที่ได้เห็นว่า ตัวละครรักร่วมเพศส่วนมากอยู่ในวัยเรียน
มหาวิทยาลัย เป็นเพราะว่า นักศึกษาที่อยู่ในสังคมมหาวิทยาลัยมีอิสระมากที่สุด และเป็นสังคมวัยรุ่น
ที่เปิดเผยเรื่องความรักที่หลากหลาย โดยไม่มีกฎระเบียบขัดขวางความรักของตัวละคร
เพราะฉะนั้น ผู้เขียนนวนิยายวายจึงสร้างตัวละครในมหาวิทยาลัยมากที่สุด และเห็นว่าตัวละครมักมี
ฐานะทางครอบครัวที่ดี จึงทำให้ไม่ต้องกังวลการทำงานหาเงิน และได้ทำตามสิ่งที่ตัวเองต้องการ
ค้นหาความสุข ความรักของตัวเอง

3.3.2 ตัวละครรอบข้างตัวละครรักร่วมเพศ

ตัวละครรอบข้างตัวละครรักร่วมเพศ มีทั้งผู้ใหญ่ คือ พ่อแม่ ครู หัวหน้างาน และมีวัยรุ่นที่เป็นเพื่อนรอบข้าง พี่น้องหรือหลานในครอบครัว เป็นผู้ช่วยเหลือ ยอมรับและให้ความรักกับตัวละครเอก หรือขัดขวางความรักของตัวละครเอก ดังนี้

1) ตัวละครผู้ใหญ่

ตัวละครผู้ใหญ่ ส่วนมากเป็นฝ่ายพ่อแม่ที่มีความสัมพันธ์กับตัวละครหลัก เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องการสร้างเหตุการณ์การยอมรับตัวละครรักร่วมเพศ แสดงความรักระหว่างพ่อแม่กับลูก หรือช่วยดำเนินเหตุการณ์ในพื้นที่สาธารณะที่เกี่ยวกับตัวละครหลัก ดังนี้

1.1) ตัวละครผู้ใหญ่ที่ยอมรับความรักของตัวละครเอก

ตัวละครผู้ใหญ่ที่ให้ความรักหรือยอมรับความรักของตัวละครเอก คือ ตัวละครพ่อแม่ของตัวละครเอก แสดงให้ความรักกับตัวละครเอกและยอมรับลูกคบกับเพศชาย ทำให้ตัวละครเอกยังมีความกล้าหาญแสดงตัวตน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Love Sick : ชุมนุมทางเกงน้ำเงิน* ปุณณ์ (พระเอก) เปิดเผยกับพ่อว่าตัวเองได้คบกับโน้ (นายเอก) ทำให้ปุณณ์กับโน้ได้คบกันโดยได้รับการยอมรับจากครอบครัว ดังต่อไปนี้

“ปุณณ์ตอบพ่อไม่ได้หรอก ว่าจะไปกันซักกี่น้ำ หรือเขาเป็นคนดีพอสำหรับปุณณ์หรือไม่ แต่วันนี้เรารักกัน และปุณณ์รักเค้า ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นปุณณ์ก็จะรักเค้า ต่อให้วันข้างหน้าต้องเสียใจ หรือเลวร้ายแค่ไหน ปุณณ์จะรับเอาไว้ทั้งหมด และพ่อจะไม่มีวันได้ยินคำว่าเสียใจที่เลือกเค้า จากปากปุณณ์...ไม่มีวันนั้น”

[...]

“จะคบใครก็คบไปเถอะ ถ้ามันใจขนาดนี้พ่อกับแม่ค่อยหาห่วงหน่อย...”

(*Love Sick : ชุมนุมทางเกงน้ำเงิน*. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 253-254)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า พระเอกกับนายเอกไม่ใช่แค่คบกันสองคนและปิดซ่อนตัวเอง ยังมีความมั่นใจในความรักของตน และต้องการได้รับการยอมรับจากครอบครัว และพ่อที่เป็นผู้ใหญ่ยอมรับลูกได้คบกับเพศชายด้วยกัน แสดงความรักระหว่างพ่อกับลูก ทำให้พระเอกกับนายเอกมีความสุขมากขึ้น และยังมีความกล้าหาญแสดงตัวตน

ในนวนิยายเรื่อง *Dark Blue Kiss* พลเป็นพ่อของพีท (พระเอก) อยากให้ลูกคนเดียวของตัวเองได้รับความสุข จึงยอมรับความรักของพีทกับแก้ว (นายเอก) ดังต่อไปนี้

...พลก็เคยคาดหวังว่าพอลูกชายเพียงคนเดียวเรียนจบแล้วก็จะให้สืบทอดกิจการต่อจากท่าน แต่งานกับผู้หญิงดี ๆ ลักคน และมีทายาทสืบสกุล แต่พอรู้ว่าพืทกับแก้วคบกันท่านก็ตกใจอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้กีดกันอะไร เพราะคิดว่ามันคือความสุขของลูก ของแบบนี้มันห้ามกันไม่ได้

(Dark Blue Kiss. ม.ป.ป. : 44)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่าคุณเขียนได้สร้างพ่อของตัวละครรักร่วมเพศยอมรับความสุขของลูกชายตัวเองที่แตกต่างจากคนอื่น มีความคิดที่เปิดกว้างเกี่ยวกับความรักระหว่างตัวละครเอกสองคน ผู้เขียนสร้างตัวละครผู้ใหญ่ขึ้นมาเพื่อให้ความรักของตัวละครได้รับการยอมรับจากครอบครัว และได้แสดงความรักในครอบครัวกับภูมิหลังของตัวละครเอก

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* พืท (นายเอก) เปิดเผยความเป็นจริงของตัวเองให้แม่ แม่ของพืทยอมรับและให้กำลังใจกับพืท ทำให้พืทมั่นใจในตัวเอง ดังต่อไปนี้

“พืทผิด...ที่พืทผิดปกติ” ผมได้แต่ก้มหน้า ไม่กล้ามองตาแม่...

[...]

“พืทไม่ผิด พืทไม่ผิดเลย พืทไม่ตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้ และแม่บอกได้เลยว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่พืทเลือก แม่จะสนับสนุน จะคอยเป็นกำลังใจ จะไม่มีวันเป็นคนทำร้ายพืทเป็นอันขาด”...

“พืทของแม่เป็นเด็กดีรู้มั๊ยหีม แม่นึกขอบคุณลูกทุกครั้งทีลูกเลือกจะอยู่กับแม่ แทนที่จะไปอยู่กับพ่อ ลูกเป็นทุกอย่างของแม่ เป็นสิ่งล้ำค่า เป็นสิ่งที่ไม่มียะไรมาทดแทนได้ อย่ามองว่าตัวเองผิดปกติ อย่ามองว่าตัวเองเหมือนใคร เพราะแม่คงทนไม่ได้ที่เห็นลูกของแม่ไม่มีความสุข”

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 30-31)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่าคุณแต่งได้สร้างตัวละครผู้ใหญ่ คือ แม่ของนายเอก แม่ให้ความรักกับลูก ยอมรับเพศวิถีและความสุขของลูก ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักระหว่างแม่กับนายเอก และยังช่วยทำให้นายเอกมีความกล้าหาญเปิดเผยตัวเอง จนได้รับความรักและความสุข

สรุปได้ว่า ตัวละครผู้ใหญ่ในนวนิยายวาย ส่วนมากเป็นตัวละครใกล้ชิดกับตัวละครรักร่วมเพศ คือ พ่อแม่ของพระเอกหรือนายเอก เป็นผู้ที่ยอมรับตัวละครรักร่วมเพศ ทำให้ตัวละครมีความกล้าหาญเปิดเผยตัวตนมากขึ้น และได้รับความสุข

1.2) ตัวละครผู้ใหญ่ที่ขัดขวางความรักของตัวละครเอก

ตัวละครผู้ใหญ่ที่ไม่ยอมรับหรือขัดขวางความรักของตัวละครเอก คือ พ่อแม่ครู ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า ความรักของตัวละครมีความเข้มแข็ง และยังเป็นการยืนยันทำให้ตัวละครเอกที่เป็นคู่รักกันนั้นเข้าใจและเชื่อมั่นในความรักของตัวเองมากขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ พ่อของพีท (นายเอก) ไม่ยอมรับความรักของพีทกับเอ้ (พระเอก) ดังต่อไปนี้

“ฉันก็รู้ว่าแกเป็นเด็กเรียบร้อย แต่ไม่อยากเชื่อเลยว่าแกจะวิปริตคบกับผู้ชาย! ฉันไม่เคยสอนให้แกทำตัวแบบนี้ แกเป็นแบบนี้ก็เพราะแม่แกใจม้ายี้ไอ้พีท!!!”...

“ไม่ใช่เพราะแม่นะครับพ่อ!!!”

“จ้ะแกจะบอกว่าที่แกวิปริตผิดเพศแบบนี้ก็เพราะฉันจ้ะหรือ!”

(*My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 469-470)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างตัวละครผู้ใหญ่ คือ พ่อของนายเอก จากพ่อได้รับรู้นายเอกคบกับผู้ชาย มองว่านายเอกผิดเพศวิถีและเกิดทะเลาะกับนายเอก พ่อจึงเป็นผู้ขัดขวางความรักของตัวละครเอก ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ตัวละครเอกปกป้องความรักของตัวเอง

ในนวนิยายเรื่อง *อาตี๋ของผม* หมอก (นายเอก) คบกับตี๋ (พระเอก) ในโรงเรียนเดียวกันและแอบออกไปเที่ยวด้วยสองคน น้องชายของหมอกไม่รู้หมอกไปไหนจึงโพสต์ข้อมูลของหมอกไปบนอินเทอร์เน็ต จึงมีคนช่วยตามหาหมอก และโพสต์รูปของหมอกออกมาที่เป็นหมอกจูบกับตี๋ ทำให้เป็นข่าวและทำให้โรงเรียนได้รับรู้ แต่ในรูปที่โพสต์ออกมาแค่ได้เห็นหน้าของหมอก ครูในโรงเรียนจึงอยากให้หมอกยอมรับตัวเองไปกับใคร เพื่อจัดกันไม่ให้สองคนอยู่ด้วยกันและเกิดปัญหานี้อีกต่อไป แต่หมอกไม่ยอมพูดออกมา สุดท้ายถูกไล่ออกจากโรงเรียน ดังต่อไปนี้

“เฮลละ เข้าเรื่องดีกว่าคะ ตกลงเธอไปกับใคร เล่าให้ครูฟังหน่อยคะ”

“ผมไปคนเดียว”

[...]

“คุณลองเปลี่ยนสังคมดูมัย เปลี่ยนกลุ่มเพื่อน โรงเรียนอื่นน่าจะเหมาะกับคุณมากกว่า อาจจะทำให้คุณเปลี่ยนแปลงตัวเองไปในทางที่ดี

ขึ้น จะได้ช่วยโรงเรียนตัดเนื้อร้ายออก เพื่อที่จะทำให้เนื้อดีส่วนที่เหลือ
ไม่เน่า”

(อาตีของนม. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 390-399)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างตัวละครผู้ใหญ่ คือ ครู เป็นผู้ขัดขวาง
ความรักของตัวละครเอก จากนายเอกไม่ยอมให้ครูรับรู้ตัวเองจับกับพระเอก และถูกไล่ออกจาก
โรงเรียน จึงทำให้นายเอกมีโอกาสได้อยู่กับพระเอกน้องลง และไม่ได้คบกันเหมือนเดิม และยังคง
ให้เห็นถึงนายเอกพยายามปกป้องความรู้สึกของตน ไม่อยากให้พระเอกถูกไล่ออกเหมือนกับตัวเอง จึงบอก
ว่าไปแค่คนเดียว ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักของตัวละครที่เป็นนักเรียน และช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไป
ที่นายเอกไม่ได้ไปเรียนและรู้สึกเจ็บปวดในใจ

สรุปได้ว่า ผู้แต่งนวนิยายวายได้สร้างตัวละครผู้ใหญ่เป็นพ่อแม่และครู
ขัดขวางความรักของตัวละครเอก ไม่ยอมรับลูกคบกับเพศเดียวกัน โดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง
การยอมรับเพศวิถีของตัวละครเอก ช่วยสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับครอบครัว ทำให้ผู้อ่าน
ได้เห็นถึงตัวละครเอกพยายามปกป้องความรักของตนและเข้าใจความรักของตัวละครมากขึ้น

จากการวิเคราะห์ที่ได้เห็นว่า ตัวละครผู้ใหญ่เป็นตัวละครที่ใกล้ชิดกับตัวละครเอก
มีบทบาทเป็นผู้ยอมรับความรักของตัวละครเอก ให้ตัวละครได้คบกันอย่างเปิดเผยและมีความสุขมาก
ขึ้น หรือเป็นผู้ขัดขวางความรักของตัวละครเอก ช่วยให้ตัวละครแสดงความรักที่มีความเข้มแข็ง
ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรัก ความจริงใจของตัวละครเอกมากขึ้น

2) ตัวละครวัยรุ่นที่อยู่รอบข้างตัวละครเอก

ตัวละครหลักของนวนิยายวายเป็นวัยรุ่น และปรากฏตัวละครที่อยู่รอบข้าง
ตัวละครเอกเป็นวัยรุ่นเช่นกัน เป็นผู้ช่วยเหลือหรือขัดขวางตัวละครรักร่วมเพศได้รับความสำเร็จใน
ความรัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

2.1) ตัวละครวัยรุ่นที่เป็นผู้ช่วยเหลือความรักของตัวละครเอก

ตัวละครวัยรุ่นที่เป็นผู้ช่วยเหลือตัวละครเอก คือ เพื่อนของตัวละครเอกช่วย
ปลอบใจ ให้กำลังใจกับตัวละครเอก ทำให้ตัวละครเอกเข้าใจและมีความกล้าหาญเผชิญหน้ากับ
ความเป็นจริงของตัวเอง และให้ความช่วยเหลือชีวิตของตัวละครเอก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่าง
ตัวละครเอกได้พัฒนาต่อไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *ทฤษฎีจีบเธอ* ค่าย (พระเอก) ได้รู้ว่าเพื่อนสนิทเดวิด (นายเอก)
ชอบตัวเองมาตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัย และค่ายก็มีความรู้สึกต่อเดวิดเช่นกัน แต่ค่ายไม่กล้าเผชิญหน้า
กับความเป็นจริงของตัวเอง และเข้าหาผู้หญิง ทำให้เดวิดเสียใจ และจึงหายไปจากชีวิตของค่าย ค่ายก็

ไม่อยากเสียเดิร์ดไป พี่ตันซึ่งเป็นเพื่อนของพระเอก ได้ปลอบใจให้พระเอกยอมรับความรู้สึกที่แท้จริงของตน ดังต่อไปนี้

“นี่มีงรับไม่ได้ หรือต้องการหนีความจริงที่สังคมไม่ยอมรับกันแน่”

[...]

“นี่ก็ไม่ได้บอกให้มีงไปชอบผู้ชายนะ แต่อยากให้มีงตัดสินใจด้วยตัวเอง โดยไม่เอาสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง มีงโตะละ จะเป็นผู้ใหญ่แล้วเนี่ย”

[...]

“ตอนนี้ว่าจะตั้งใจจริง ๆ คือกู...อยากจีบใครคนหนึ่ง”

[...]

“ใครวะ!”

“ไอ้เดิร์ด”

(ทฤษฎีจีบเธอ. ม.ป.ป. : 163-166)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศไม่กล้าเผชิญหน้ากับความรู้สึกที่แท้จริง ไม่เต็มใจที่จะยอมรับความเป็นจริงของตัวเอง รุ่นพี่ที่เป็นเพื่อนของพระเอก จึงมีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือ ปลอบใจ ทำให้พระเอกมีความกล้าหาญ ยอมรับความรู้สึกที่มีต่อนายเอก ทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครหลักได้พัฒนาต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *Tham Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ โน เป็นเพื่อนสนิทของไทป์ (นายเอก) เห็นว่าธาร (พระเอก) เป็นเพื่อร่วมห้องของไทป์ และได้ช่วยไทป์หลายอย่าง แต่ไทป์อยากไล่ธารย้ายออกเพราะธารเป็นเกย์ตั้งแต่ตอนแรก โนจึงให้ไทป์ไปขอบคุณธาร ทำให้ไทป์นึกถึงความช่วยเหลือและข้อดีของธาร ช่วยทำให้ไทป์เปลี่ยนความคิดของตัวเองไปจนถึงยอมรับอยู่กับธาร ดังต่อไปนี้

“ว่าแต่ มีงขอบคุณไอ้ธารหรือยังวะ”

“ขอบคุณ? ขอบคุณอะไรมัน...”

[...]

“เออเด้ นี่มีงยังไม่ขอบคุณมันอีกหรือวะ ไหนจะเรื่องเฝ้าใช้ ไหนจะเรื่องคุยกับรุ่นพี่ มีงควรจะสำนึกบุญคุณแล้วไปขอบคุณมันดี ๆ นะ”

(*Tham Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ เล่ม 1. ม.ป.ป. : 222)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เพื่อนสนิทที่อยู่รอบข้างนายเอก ได้มองเห็นพระเอกการช่วยเหลือนายเอกหลายครั้งโดยนายเอกไม่เคยตอบแทนหรือขอบคุณ เพราะนายเอก

เกลียดพระเอกเป็นเกลียด จึงเตือนให้นายเอกไปขอขอบคุณพระเอก ช่วยทำให้นายเอกมองเห็นการทำดีของพระเอก และค่อนข้างรู้สึกตัวเองไม่ได้รังเกลียดพระเอกเหมือนต้นรู้จักกัน จึงได้พัฒนาความรู้สึกที่มีต่อพระเอกของนายเอก

ในนวนิยายเรื่อง *เพราะเรา...คู่กัน* ผู้ชายคนหนึ่งชื่อกรีนจิบไทน์ (นายเอก) และตามหาไทน์ตลอดเวลา ทำให้ไทน์ปฏิเสธไม่ได้ จึงหาความช่วยเหลือจากเพื่อน เพื่อนจึงแนะนำวิธีปฏิเสธ คือ ให้ไทน์ไปขอสารวัตร (พระเอก) ช่วยจิบตัวเอง เพื่อปฏิเสธผู้ชายคนนั้น ดังต่อไปนี้

“ไอ้ควาย ก็ไอ้นี้แหละที่จะช่วยมึงได้ ผู้หญิงสวย ๆ ก็หายาก ไทน์จะแฟนเก่ามึงที่บอกสวายนักสวายนากยังเอาไม่อยู่เลย กูว่าไอ้กรีนมันตามมึงไปเลิกแน่”

“อย่าบอกนะว่า...”

“ใช่! ไอ้คนนั้นแหละเด็ดสุดแล้ว อูปลอกันเอามันมาเป็นแฟน รับรองไอ้กรีนก็ไอ้กรีนเถอะ คนทั้งมอกก็ไม่กล้าแหยม”

(*เพราะเรา...คู่กัน*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 27-28)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เพื่อนสนิทของนายเอกให้นายเอกหาความช่วยเหลือจากพระเอก เป็นเหตุการณ์ที่ทำให้พระเอกกับนายเอกได้รู้จักกัน และจึงได้สร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครสองคน แสดงให้เห็นว่า เพื่อนที่อยู่รอบข้างตัวละครรักร่วมเพศเป็นผู้ช่วยการแก้ไขปัญหาของตัวละครรักร่วมเพศ และทำให้ตัวละครเอกได้สร้างความสัมพันธ์กัน เป็นผู้ช่วยเหลือความรักของตัวละครเอก

สรุปได้ว่า ตัวละครวัยรุ่นที่เป็นเพื่อนของตัวละครเอกนั้น เป็นวัยรุ่นนั้นมีความเข้าใจในความรักระหว่างเพศเดียวกัน มีความคิดที่เปิดกว้างมากกว่าบุคคลสมัยก่อน และยังเป็นตัวละครที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับตัวละครเอก จึงได้เป็นผู้ยอมรับและให้ความช่วยเหลือความรักของตัวละครเอก

2.2) ตัวละครวัยรุ่นที่ไม่ยอมรับความรักของตัวละครเอก

เพื่อนของตัวละครเอกไม่ยอมรับความรักระหว่างเพศเดียวกัน คือ เพื่อนของตัวละครเอกแสดงไม่เข้าใจ ยอมรับความรักของตัวละครเอก ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนแปลกแยก แต่เพื่อนของตัวละครเอกเป็นวัยรุ่นเช่นเดียวกัน มักมีความเข้าใจและได้ยอมรับความรักระหว่างเพศเดียวกัน เพราะฉะนั้น นวนิยายวายได้สร้างตัวละครวัยรุ่นที่ไม่ยอมรับความรักของตัวละครเอกมีแค่เรื่องเดียว คือ *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ เดหลีเป็นเพื่อนของพีท (นายเอก) และครอบครัวของสองคนรู้จักกันมานาน แต่เดหลีไม่ยอมรับพิทคบกับผู้ชายชื่อเอ๋ (พระเอก) ทำให้พีทเสียใจที่เสียเพื่อนไป ดังต่อไปนี้

[ตลอดเวลาที่ผ่านมา...เราไม่เชื่อ...เราไม่เชื่อว่าพีทเป็น...เพราะผู้ชายคนนั้น...ฮึก...เพราะผู้ชายคนนั้นไข่ม้อยที่ทำให้พีท...เป็น...เป็นเกย์]

[...]

[เราขอโทษ เรา...เรารับไม่ได้...เรา...เราต้องไปแล้ว...แค่นี้ละ]

เดหลีซึ่งวางสายไปก่อนแล้ว แต่ทำให้คนที่หวังว่าเพื่อนจะเข้าใจได้แต่นั่งนิ่งอีกทั้ง...

เผาะ

น้ำตาหยดใสไหลลงมาอาบแก้ม มือที่ถือโทรศัพท์ร่วงลงข้างลำตัว ก่อนที่พีทจะหลับตาลง ปล่อยให้ความเสียใจกระหน่ำซัดเข้ามาในหัวใจ

(*My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 347-348)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เพื่อนของนายเอกไม่เข้าใจความรักระหว่างเพศเดียวกันและไม่ยอมรับความรักของตัวละครเอก ทำให้ตัวละครเอกรู้สึกโศกเศร้าที่เพื่อนไม่เข้าใจตัวเอง และจึงต้องเสียเพื่อนคนนี้ไป ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าวัยรุ่นบางคนยังไม่ได้มีความเข้าใจความรักที่หลากหลายมากพอ และช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้พ่อของนายเอกได้รับรู้ลูกคบกับผู้ชาย

สรุปได้ว่า ตัวละครวัยรุ่นที่อยู่รอบข้างตัวละครเอก เป็นเพื่อนสนิทของตัวละครเอก ส่วนมากมีบทบาทเป็นผู้ช่วยเหลือตัวละครเอก ดำเนินเหตุการณ์เกี่ยวกับตัวละครเอก ทำให้ตัวละครเอกได้รู้จักกันหรือพัฒนาความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน จนทำให้ตัวละครเอกได้รับความรักดีงาม

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า ตัวละครวัยรุ่นที่อยู่รอบข้างตัวละครเอก ส่วนมากเป็นเพื่อนเรียนอยู่ที่เดียวกันกับพระเอกกับนายเอก และแสดงการยอมรับรับรสนิยมทางเพศของตัวละครเอก แต่ก็มีเพื่อนของตัวละครเอกไม่ยอมรับความรักของตัวละคร ทำให้พระเอกกับนายเอกพัฒนาความสัมพันธ์หรือเข้าใจความเป็นจริงของตัวเอง จนทำให้ตัวละครรักร่วมเพศได้รับความสุข เพราะว่าวัยรุ่นที่อยู่รอบข้างตัวละครหลักที่เป็นวัยเรียน เป็นกลุ่มคนของสมัยใหม่ที่ยอมรับ และเปิดเผยเรื่องเพศมากกว่าสมัยก่อน แสดงความคิดที่แตกต่างจากผู้ใหญ่รุ่นเก่า ๆ และเข้าใจความต้องการ ความเจ็บปวดของตัวละครรักร่วมเพศที่เป็นเพื่อนของตัวเอง จึงเป็นผู้ช่วยเหลือความรักของพระเอกกับนายเอก

3) ตัวละครพี่น้องหรือหลาน

นวนิยายวายมีการสร้างตัวละครพี่น้องหรือหลาน เพื่อสร้างปัญหาการยอมรับตัวละครรักร่วมเพศในครอบครัว แสดงความรักระหว่างคนในครอบครัวเดียวกัน ช่วยปลอบใจให้ตัวละครเอกได้เข้าใจการชอบบุคคลเพศเดียวกันเป็นเรื่องปกติในมุมมองของคนรุ่นใหม่ หรือทำให้ตัวละครเอกเปลี่ยนแปลงความคิด มีความมั่นใจในความรักของตนหรือพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอก และแสดงภูมิหลังของตัวละครเอก ดังนี้

3.1) ตัวละครพี่น้องที่ช่วยพัฒนาความรักของตัวละครเอก

ตัวละครพี่น้องเป็นคนในครอบครัวที่มีอายุเคียงข้างกับตัวละครเอก เป็นวัยรุ่นที่ยอมรับความรักระหว่างเพศเดียวกัน และเป็นผู้ที่อยากให้ตัวละครเอกได้รับความสุข และเป็นตัวละครที่ทำให้ความรักของตัวละครพัฒนาต่อไป ให้ตัวละครมั่นใจในความรู้สึกของตัวเองมากขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ผู้เขียนได้สร้างตัวละครเลนน้องสาวของแคน (นายเอกรอง) ที่เป็นสาววาย เมื่อแคนมีความสงสัยในความรักระหว่างเพศเดียวกัน น้องสาวได้แสดงการยอมรับกลุ่มคนรักร่วมเพศเป็นเรื่องปกติ ทำให้นายเอกยอมรับการตามจีบของพระเอก ดังต่อไปนี้

“เล พี่ถามหน่อยดิ...แกว่าถ้าผู้ชายมาขอจีบนี้แปลกมั๊ย”

[...]

“ไม่แปลก โหหยพี่แค้น เดียวนี้เรื่องพวกนี้ปกติจะตาย ไม่ใช่แค่ผู้หญิงหรอกนะ ที่ต้องการคนปกป้อง ผู้ชายบางคนเดี๋ยวนี้ก็ต้องนะพี่...”

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 45)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างให้นายเอกมีน้องสาว และมีบทบาทช่วยแสดงการยอมรับพวกกลุ่มคนรักร่วมเพศ ทำให้นายเอกเข้าใจการมีผู้ชายมาขอคบเป็นเรื่องธรรมดา และยอมรับการขอจีบของพระเอก ทำให้นายเอกเกิดความรักต่อพระเอก แสดงให้เห็นว่าตัวละครน้องสาวนี้มีบทบาทช่วยพัฒนาความรู้สึก ความรักของตัวละครเอก

ในนวนิยายเรื่อง *เดือนเกี้ยวเดือน* เคียงเป็นพี่ชายของคิท (นายเอกคู่ที่สอง) และได้เจอคิทกับมิ่ง (พระเอกคู่ที่สอง) จูบกัน และมิ่งบอกว่าเขาสองคนคบกันอยู่ แต่ความจริงคิทยังไม่กล้ายอมรับตัวเองชอบมิ่ง แต่ตอนที่เคียงอยากให้คิทกับมิ่งเลิกกัน ทำให้คิทเริ่มยอมรับตัวเองชอบมิ่ง และไม่ยอมเลิกคบกับมิ่ง ดังต่อไปนี้

“ถอนตัวตอนนี้ยังทัน ลือเป็นน้องอ้าว ทำไมอ้าวจะไม่รู้ว่าน้องอ้าวชอบผู้หญิงขนาดไหน ถ้าคบกับอ้าวนี้เพราะหน้าตาหล่อของมันหรือเพราะ

อารมณ์ชั่ววูบ เสียขอสั่งให้เลิกซะตอนนี้จะได้ไม่สายเกินไปและเจ็บ
เกินไป”

[...]

“...อย่าบอกให้ผมกับมันเลิกกันเลยครับ”

ผมกล้าสบตาเฮีย แต่ไม่กล้าสบตาคนที่ผมพาดพิงถึง

“...ไม่ได้ผลหรอก”

(เดือนกุมภาพันธ์ เดือน. เล่ม 2. 2561 : 218-219)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า พี่ชายของตัวละครนายเอกอยากให้นายเอกเข้าใจ
ความรู้สึกของตัวเองดี ๆ เป็นผู้ไม่ยอมให้นายเอกคบกับผู้ชายแค่ตามอารมณ์ ทำให้นายเอกจากไม่
เข้าใจความรู้สึกของตัวเองเปลี่ยนเป็นมีความกล้าหาญแสดงตัวตน ทำให้ความรักระหว่างพระเอกกับ
นายเอกสมหวัง

สรุปได้ว่า ตัวละครพี่น้องหรือหลานเป็นตัวละครมีอายุใกล้เคียงกันและ
มีความสัมพันธ์สนิทสนมกับตัวละครเอก เป็นผู้ยอมรับความรักระหว่างเพศชายด้วยกัน ช่วย
ทำให้ตัวละครเอกเข้าใจและยอมรับความรู้สึกของตัวเองมากขึ้น ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความคิดที่
เปลี่ยนแปลงและเปิดเผย ยอมรับความรักระหว่างเพศเดียวกันของวัยรุ่นสมัยใหม่ นอกจากนี้ ตัวละคร
กลุ่มนี้ยังช่วยทำให้ตัวละครเอกสองคนสร้างความสัมพันธ์ที่สนิทกันมากขึ้น หรือแสดงความรักระหว่าง
บุคคลในครอบครัว ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงตัวละครเอกมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคนในครอบครัว
ทำให้เห็นว่าตัวละครเอกมีครอบครัวที่มีความสุขไม่ต่างจากบุคคลทั่วไป

3.2) ตัวละครพี่น้องหรือหลานช่วยแสดงภูมิหลังของตัวละครเอก

ตัวละครพี่น้องหรือหลานช่วยแสดงภูมิหลังของตัวละครเอก คือ สร้าง
ตัวละครพี่น้องหรือหลานที่เป็นคนในครอบครัวของตัวละครเอก จึงได้แสดงลักษณะครอบครัวของ
ตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์และบุคคลในครอบครัวของตัวละครเอก ซึ่งมีผลต่อการแสดง
ความรักในครอบครัวและได้รับการยอมรับจากครอบครัวของตัวละครเอก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Make it right* พี่สาวของพีวส์ (นายเอก) มีความสัมพันธ์
ใกล้ชิดกับพีวส์ ดังต่อไปนี้

“ไอ้พีวส์!”

ว๊ากกกกกกกกกกกกกกก!! ผมสะดุ้งสุดตัวแทบอยากกระโดดขึ้น
ห้องเสียเดี๋ยวนั้น เสียงแหลมแบบนี้มีอยู่คนเดียวในโลก!

“เจ้าพี่มาได้ไงเนี่ย...” พี่สาวสุดสวยเดินโฉบมาหยิกแก้มผมทันที
มองจากชุดเสื้อยืดกางเกงขาลีนที่เธอใส่แล้ว เจ้าตัวคงกลับมาถึงบ้าน

นานแล้วเป็นแน่ แอบเห็นกระเป๋าดูทางใบโตกับถุงเครื่องสำอางเป็น
ลึบวางกองอยู่มุมหนึ่งของห้องด้วย

“เมื่อตอนเย็นแจ็กก็บอกแกในเฟสบุ๊คแล้วไง แกอะไม่ยอมบอกพ่อ
กับแม่” เอ็ม... จะกลับจากเกาหลีทันที มันสมควรบอกล่วงหน้าก่อนแค
ห้าหกชั่วโมงหรือครับ ปวดหัวกับพี่สาวตัวเองจริงว๊าย

(*Make it right. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 50*)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างตัวละครพี่สาวของนายเอก จากการ
พูดคุยระหว่างนายเอกกับพี่สาวได้เห็นว่าสองคนมีความสัมพันธ์ที่สนิทกัน และทำให้ผู้อ่านได้รับรู้คน
ในครอบครัวของนายเอกมีพ่อ แม่ พี่สาว และนายเอก จำนวน 4 คน ซึ่งแสดงให้ผู้อ่านได้รู้จักภูมิหลัง
ครอบครัวของตัวละครเอกชัดเจนขึ้น และเห็นว่าตัวละครเอกได้รับความรักจากครอบครัว

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ยิ้มเป็น
หลานของเอ๋ (พระเอก) และมีความสนิทสนมกับเอ๋ ดังต่อไปนี้

“อาเอ๋จำ หนูยิ้มคิดถึงจังเลย” เด็กน้อยที่ยังพูดไม่ชัดว่าพลางใช้
สองมือกอดคออาหนูม แล้วบอกเสียงใสให้ผู้ใหญ่นึกเอ็นดู มองเด็กหญิง
ตาโต แก้มแดง ปากสีสด กับผมหยักคกนิต ๆ ที่ถูกมัดเอาไว้

“อาเอ๋ก็คิดถึง”

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 98*)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า นวนิยายวายได้สร้างตัวละครหลานของพระเอก และ
ให้พระเอกมีความใกล้ชิดกับลูกหลานในครอบครัว และหลานที่เป็นเด็กหญิงก็สนิทกับพระเอกเช่นกัน
แสดงให้เห็นว่า ตัวละครมีความสัมพันธ์ที่ดี และมีความรัก ความอบอุ่นกับครอบครัว ทำให้ผู้อ่านเห็น
ถึงตัวละครเอกมีครอบครัวที่มีความสุข และยังมีผลต่อการสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ครอบครัวได้ยอมรับ
ตัวละครคบกับเพศเดียวกัน

สรุปได้ว่า ผู้แต่งนวนิยายวายบางเรื่องได้สร้างตัวละครพี่น้องหรือหลานใน
ครอบครัวของตัวละครเอก ซึ่งมีบทบาทแสดงภูมิหลังครอบครัวของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเห็น
ถึงตัวละครมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับพี่น้องหรือหลานในครอบครัว และตัวละครที่สร้างขึ้นส่วนมาก
จะเป็นญาติผู้หญิงที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตัวละครเอก เป็นเพราะว่า ผู้หญิงได้ยอมรับความรักที่
หลากหลายง่ายกว่า

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า ตัวละครรักร่วมเพศ เป็นตัวละครหลักในนวนิยาย ได้แก่ พระเอก
กับนายเอก พระเอกกับนายเอกมักแสดงลักษณะเชิงบวก เช่น หน้าตารูปร่างดี แต่ลักษณะของนาย
เอกมักคล้ายคลึงนางเอกในนวนิยายรักชายหญิงทั่วไป ส่วนตัวละครรอบข้างตัวละครรักร่วมเพศ แบ่ง

ได้เป็น ตัวละครผู้ใหญ่ ส่วนมากเป็นพ่อแม่ของตัวละครรักร่วมเพศ เป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา การยอมรับรักร่วมเพศในครอบครัวหรือช่วยแสดงความรักระหว่างพ่อแม่กับลูก และครู เป็นผู้ขัดขวาง ความรักของตัวละครเอกในทีสาธารณะ ตัวละครวัยรุ่นที่อยู่รอบข้างตัวละครรักร่วมเพศ คือ เพื่อน สนิทพระเอกหรือนายเอก เป็นวัยรุ่นที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับตัวละครเอก แสดงการช่วยเหลือ การยอมรับความแตกต่างของพระเอกหรือนายเอก และช่วยให้พระเอกกับนายเอกได้รู้จักหรือสนิทกัน มากขึ้น แต่นวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ได้สร้างตัวละครที่เป็น เพื่อนของนายเอกแสดงไม่ยอมรับความรักของตัวละครเอก เพื่อให้เกิดเหตุการณ์ต่อไปที่พ่อของนาย เอกได้รับรู้ความรักของตัวละครเอก และตัวละครพี่น้องหรือหลาน สำหรับพี่น้องหรือหลานซึ่งเป็นคน ในครอบครัวเดียวกับพระเอกหรือนายเอก ไม่ว่าจะแสดงพฤติกรรมการยอมรับหรือไม่อยากให้คู่รัก ของตัวละครรักร่วมเพศคบกันต่อไป ก็เป็นเพราะว่าอยากให้ตัวละครรักร่วมเพศได้รับความสุข แสดง ความรักระหว่างบุคคลในครอบครัว และยังเป็นบุคคลช่วยแสดงภูมิหลังครอบครัวของตัวละครเอก ทำ ให้ผู้อ่านได้เห็นถึงลักษณะความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวของตัวละครเอก ช่วยทำให้ผู้อ่านได้ มองเห็นความรักในครอบครัวของตัวละครเอกอย่างชัดเจน

3.4 การสร้างบทสนทนา

บทสนทนาเป็นคำพูดคุยของตัวละคร บทสนทนาที่สร้างในนวนิยายวายแบ่งได้เป็น 3 ประการ คือ บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละคร บทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง และบท สนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร ดังนี้

3.4.1 บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละคร

บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครที่สร้างในนวนิยายวายแบ่งได้เป็น 3 ประการ คือ บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครรักร่วมเพศ บทสนทนาที่แสดงความรัก ระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับครอบครัว และบทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครรักร่วมเพศ กับเพื่อนคนรอบข้าง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอก

บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอก คือ บทสนทนายระหว่างตัวละคร เอกที่เป็นคู่รักกัน เป็นการพูดคุยแสดงความรัก ความรู้สึกของตัวละครเอก และเป็นบทสนทนาการขอ คบกัน แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกอย่างชัดเจน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Make it right* ผู้เขียนได้สร้างบทสนทนาที่แสดงความรักระหว่าง ธีร์ (พระเอก) กับพีวส์ (นายเอก) ดังต่อไปนี้

“ต่อไปนี่...กูคงรักใคร่อีกไม่ได้แล้ว ถ้าไม่ใช่มึง ...พิวล์” ซีร์
 กระซิบข้างหูผมด้วยเสียงแหบพร่า
 ผมยิ้มตอบกลับ ขณะเรายืนกอดเอวกันไว้แน่น
 “หึหึ... เหมือนกันวะ... จะเป็นใครได้อีก ถ้าไม่ใช่มึง”
 “กูรักมึงนะ”
 “กูก็รักมึง...”

(*Make it right. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 213*)

จากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนใช้บทสนทนาการบอกความรักของตัวละครเอก เป็นวิธีการปิดเรื่องนวนิยายด้วยเป็นคำพูดที่แสดงตัวละครได้รับความสุข ให้ตัวละครสองคนแสดงความรัก ความผูกพันที่เข้มแข็ง ช่วยดำเนินเหตุการณ์ถึงสิ้นสุดของนวนิยายที่จบลงแบบสุขนาฏกรรม ทำให้ผู้อ่านมองเห็นความรักระหว่างคู่รักกลุ่มคนรักร่วมเพศ เกิดความรู้สึกเป็นสุขกับตัวละครด้วย

ในนวนิยายเรื่อง *Love Sick : ชุลมุนทางเกงน้ำเงิน* ปุณณ์ (พระเอก) กับโน้ (นายเอก) ทะเลาะกันแล้วกลับมาคืนดี ได้แสดงความรักผ่านบทสนทนา ดังต่อไปนี้

...“ก็กู...ทนไม่ได้อะเวลาโดนมึงเมิน กูอยากได้ความรักจากมึง
 ตลอดเวลา แต่เวลามึงเย็นชากับกู มันเหมือน...มึงไม่รักกูแล้วอะ...กูทน
 ไม่ได้”...

ผมขำพลางโบกหัวมันที่ซบบนไหล่เบา ๆ ด้วยความรู้สึกเต็มตื่น
 ใจ “ไอ้เด็กขาดอบอุ่น!”

[...]

“ยังไงกูก็รักมึงอยู่แล้ว รู้รีเปล่า”

(*Love Sick : ชุลมุนทางเกงน้ำเงิน. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 392*)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เป็นบทสนทนายระหว่างพระเอกกับนายเอก พระเอกไม่
 อยากให้นายเอกโกรธ และอยากให้นายเอกเข้าใจความรู้สึกของตัวเอง แสดงให้เห็นว่า บทสนทนาเป็น
 วิธีการจัดการปัญหาความรัก ทำให้ตัวละครได้แสดงความรู้สึกจริงใจของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจ
 ความรู้สึกของตัวละครมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *WHY R U? เพราะรักใช่เปล่า* สายฟ้า (พระเอก) และชน
 (นายเอก) ได้แสดงความรู้สึกที่มีต่อกัน และสายฟ้าจึงขอคบชนเป็นแฟนและได้รับคำตอบจากชน
 ดังต่อไปนี้

“เป็นแฟนกันนะชน”

“...”

“นะครับ”

“อืม” ซนพยักหน้าด้วยท่าทีเขิน ๆ แม่งโคตรน่ารักเลยเออะ

(WHY R U? เพราะรักใช้เปล่า. เล่ม 1. 2563. : 224)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า บทสนทนาเป็นการขอคบกันจากพระเอกและคำตกลงของนายเอก แสดงให้เห็นว่า บทสนทนาเป็นวิธีการแสดงความรักความรู้สึกของตัวละคร ทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครเกิดการเปลี่ยนแปลงและได้รับความสุข ช่วยทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ที่พัฒนาของตัวละครและช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไประหว่างตัวละครเอกที่เปลี่ยนสถานภาพเป็นคู่รักกัน

สรุปได้ว่า บทสนทนาเป็นวิธีการแสดงความรักของตัวละครเอกที่มีความสำคัญเป็นคำพูดคุยของตัวละครเอกบอกเล่าความรัก ความรู้สึกที่มีต่อกัน หรือขอคบกัน การแสดงความรักโดยผ่านบทสนทนาทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความรักของตัวละครอย่างชัดเจน

2) บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกกับครอบครัว

บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกกับครอบครัว คือ บทสนทนา ระหว่างพ่อแม่กับลูกที่เปิดเผยตัวเองมีความรักกับเพศเดียวกัน หรือเป็นบทสนทนาที่แสดงคนในครอบครัวการดูแลตัวละครเอก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Dark Blue Kiss* แม่ของแก้ว (นายเอก) รักรู้แก้วคบกับพีท (พระเอก) และยอมรับทุกอย่างที่ลูกเป็น แสดงความรักระหว่างแม่กับลูกชาย ดังต่อไปนี้

“เรื่องผมกับแก้ว...”

“แม่รู้มาสักพักแล้วละ” แม่พูดตัดบทขึ้น

แก้วกับพีทมองหน้ากันด้วยสีหน้างุนงงและตกใจ แม่เห็นแล้วก็

ยิ้มขำก่อนจะอธิบาย

[...]

“แก้วเป็นลูกของแม่ แก้วจะเป็นอะไรแม่ก็รักทั้งนั้นแหละ แล้วพีทก็ดีกับแก้ว ดีกับแม่และกับ...ไม่มีเหตุผลอะไรที่แม่จะรังเกียจพีทเลยต่อไปทั้งสองคนก็จะได้คบกันแบบสบายใจแล้วนะ...”

“ครับแม่ แล้วแก้วจะพิสูจน์ตัวเองให้ได้ จะไม่ให้ใครมาว่าเกิดมาเสียชาติเกิดอีกแล้ว”

“ไม่ต้องกดดันตัวเองหรอกแก้ว”...“เอาจริง ๆ ที่ผ่านมาแก้วเป็นเด็กดี ทำให้แม่กับน้องภูมิใจมากแล้วนะ และแม่ก็ยอมรับในตัวแก้วโดยไม่ต้องพิสูจน์ตัวเองเลย”

[...]

“เฮ้อ! สบายใจจัง รู้แบบนี้ก็แอบอกแม่ตั้งนานแล้วนะ”

(Dark Blue Kiss. ม.ป.ป. : 285-287)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เป็นบทสนทนาระหว่างแม่กับลูกที่ลูกเปิดเผยตัวตนคบกับเพศชายด้วยกัน แม่แสดงการยอมรับลูกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ ทำให้นายเอกรู้สึกสบายใจ มีความมั่นใจและความกล้าที่จะเปิดเผยความสัมพันธ์จริงกับพระเอก บทสนทนามีบทบาทแสดงความรักของแม่ที่มีต่อลูกของตัวเอง ยังได้สร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครหลักเปิดเผยตัวเองมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *Love Sick : ชุมนทางเกงน้ำเงิน* พ่อของปुณณ์ (พระเอก) รู้แล้วว่าปुณณ์คบกับโน้ (นายเอก) และแสดงยอมรับความสุขของลูก ดังต่อไปนี้

“ปุณณ์ตอบพ่อไม่ได้หรอก ว่าเราจะไปกันซักรึน้ำ หรือเขาเป็นคนดีพอสำหรับปุณณ์หรือไม่ แต่วันนี้เรารักกัน และปุณณ์รักเค้า ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นปุณณ์ก็จะรักเค้า ต่อให้วันข้างหน้าต้องเสียใจ หรือเลวร้ายแค่ไหน ปุณณ์จะรับเอาไว้ทั้งหมด และพ่อจะไม่มีวันได้ยินคำว่าเสียใจที่เลือกเค้า จากปากปุณณ์...ไม่มีวันนั้น”

[...]

“ก็อยากได้ยินแค่นี้ล่ะ นึกว่าจะไม่เป็นลูกผู้ชายซะแล้ว อีกหน่อยมีอะไรเกิดขึ้นก็ไม่กลัวใช่ไหม”

“ครับ”

[...]

“จะคบใครก็คบไปเถอะ ถ้ามั่นใจขนาดนี้พ่อกับแม่ค่อยหายห่วงหน่อย...”

(*Love Sick : ชุมนทางเกงน้ำเงิน. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 253-254*)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างบทสนทนาระหว่างพ่อกับลูก ให้พระเอกเปิดเผยตัวเองคบกับนายเอก และพ่อแสดงห่วงใยพระเอกและยอมรับความรักของตัวละครเอก ทำให้อ่านได้เห็นถึงความรักระหว่างพ่อกับลูก และทำให้ตัวละครเอกมีความมั่นใจในความรักของตัวเอง หลังจากได้รับการยอมรับจากครอบครัว จึงได้คบกันอย่างเปิดเผยและมีความสุขมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *นิทานพันดาว* เขียร (นายเอก) เรียนจบจากมหาวิทยาลัย และจะไปเรียนต่อที่อเมริกา แม่ของเขียรช่วยเตรียมเสื้อผ้าให้เขียร กลัวเสื้อของลูกจะไม่พอและรู้สึกหนาว แสดงความรักของแม่ที่มีต่อลูก ดังต่อไปนี้

“แม้ว่าเอาสเวตเตอร์ตัวหนาหน่อยไปด้วยดีไหมลูก”

“ช่วงนี้ร้อนจะตาย เอาไปก็เพิ่มน้ำหนักกระเป๋าเปล่า ๆ ไว้เสีย
ไปซื้อเองที่นั่นก็ได้”...

“ก็ติดไปสักตัวสองตัว เดี่ยวเข้าฤดูใบไม้ร่วงก็เย็นแล้ว จะได้มีไว้
ทันใช้”

(นิทานพันดาว. 2562. : 350)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เป็นบทสนทนาระหว่างตัวละครแม่กับลูก แม่ของนายเอก ช่วยจัดการกระเป๋าเดินทางให้นายเอก แสดงความห่วงใยลูก เพื่อลูกมีเสื้อผ้าอบอุ่นมากพอตอนไปเรียนที่ต่างประเทศ เป็นบทสนทนาที่ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงแม่กับลูกมีความสัมพันธ์ที่ดี และความรักระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับครอบครัว

สรุปได้ว่า บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกกับครอบครัว คือ การพูดคุยระหว่างตัวละครเอกกับพ่อแม่ของตน เป็นบทสนทนาที่แสดงพ่อแม่ยอมรับลูกที่เปิดเผยตนเองมีความรักกับเพศเดียวกัน หรือเป็นบทสนทนาที่แสดงให้เห็นผู้ใหญ่ดูแล ห่วงใยลูก ซึ่งทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร และบทสนทนาให้การยอมรับความรักของตัวละครเอก ยังช่วยทำให้ตัวละครคบกันอย่างเปิดเผย ทำให้ความรักได้รับสมหวัง

3) บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนครอบครัว

บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนครอบครัว คือ เพื่อนของตัวละครเอกแสดงการปกป้อง ให้ความช่วยเหลือตัวละครเอก และยอมรับความรักของตัวละครเอก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Love Sick : ซุลมุนทางเกงน้ำเงิน* โอมเป็นเพื่อนสนิทของโน้ (นายเอก) ในโรงเรียน โอมเห็นว่าความสัมพันธ์ระหว่างโน้กับปุณณ์ (พระเอก) ไม่เหมือนเดิมที่เป็นเพื่อนธรรมดา แต่โน้กับปุณณ์ยังเข้าใจตัวเองไม่มากพอ และไม่กล้าแสดงความคิดเห็นออกมาให้ครอบครัว โอมจึงปลอบใจโน้จะอยู่ข้าง ๆ เสมอ แสดงความรักระหว่างเพื่อนสนิทสองคน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ถามจริง มึงกะไ้ปุณณ์นี่อะไร...”

“อ...อะไร...คือ...อะไร...”

...“ก็ดูเด๊ะ ทำตัวโคตรมีพิธี อ่านง่ายที่สุดในโลกแล้วมึงอะ ตก
ลงมึงกะไ้ปุณณ์เป็นเชียไรกัน กูเห็นว่าพวกมึงแปลก ๆ มาซักพักแล้ว
เนี่ย”

[...]

“เพื่อนกัน...”

[...]

“พร้อมบอกเมื่อไหร่ กุ้ยรอฟังอยู่นะ”

ไอ้โอมว่างั้นแม้จะไม่มองหน้าผม แต่ผมรู้ว่าโอมเป็นเพื่อนที่ดี

เสมอ

(Love Sick : ซุลมุนกางเกงน้ำเงิน. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 290-291)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เป็นบทสนทนาระหว่างนายเอกและเพื่อนสนิทในโรงเรียน นายเอกกับพระเอกเริ่มมีความรู้สึกต่อกัน แต่ยังไม่เข้าใจตัวเองมากพอ สับสนกับตัวเอง และทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างพระเอกกับนายเอกไม่ปกติ เพื่อนรอบข้างนายเอกแสดงห่วงใยนายเอก ถามความจริงและปลอบใจนายเอก ทำให้นายเอกสามารถสงบสติอารมณ์และเข้าใจตัวเองมากขึ้น จึงเป็นบทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างนายเอกกับเพื่อนของตัวเอง

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* พิท (นายเอกหลัก) และเอ้ (พระเอกหลัก) คบกัน ตินฉฉ (พระเอกรอง) รังเกียดความสัมพันธ์ของพิทกับเอ้ แคน (นายเอกรอง) เป็นเพื่อนของพิทกับเอ้ จึงเกิดทะเลาะกับตินฉฉ ดังต่อไปนี้

“และเพราะว่าเพื่อนนายเป็นเกย์ ฉันท่าน่าขยะแซงก็ถูกแล้ว
นี่”

[...]

“ไอ้เหี้ยตินฉฉ! เพื่อนกูไม่น่ารังเกียดเหมือนมึงหอรอก แล้วไง เพื่อนกูจะเป็นอะไรแล้วยังไงวะ พวกมันไม่เคยดูถูกใครเหมือนมึงนี่ มันจะรักกันก็ไม่เกี่ยวกับมึง มึงไม่มีสิทธิ์ไปวิจารณ์ว่าพวกมันน่าขยะแซง คำพูดมึงยังเหี้ยกว่าตั้งเยอะ ไอ้เอ้เป็นคนดี ไอ้พิทก็เป็นคนดี มันจะเป็นอะไรกันก็เรื่องส่วนตัวของพวกมัน ยังไงมันก็เพื่อนกู แล้วกูบอกมึงให้รู้เลยนะว่าต่อให้พวกมันเป็นอะไร ถ้ามึงหาเรื่องพวกมัน มึงก็เป็นศัตรูของกู!!!”

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 438-439)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า บทสนทนานี้แสดงให้เห็นว่า แม้ว่านางเอกรองยังไม่ได้เข้าใจความรักของพระเอกหลักกับนายเอกหลัก แต่แสดงยอมรับ ปกป้องความรักของเพื่อน ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ที่ดีของตัวละคร และแสดงความรักของเพื่อนที่มีต่อตัวละครเอก

ในนวนิยายเรื่อง *WHY R U? เพราะรักใช้เปล่า* หว่าหว่า เป็นเพื่อนสนิทของ ติวเตอร์ (นายเอก) เห็นว่าติวเตอร์ไม่มีเงินใช้จ่ายและมีปัญหาเรื่องงานเกิดขึ้น จึงพยายามหาวิธี ช่วยเหลือติวเตอร์ แสดงความรักของเพื่อนมีต่อตัวละครเอก ดังต่อไปนี้

“หว่าอยากให้เตอร์ช่วยติวภาษาอังกฤษให้พีไฟท์หน่อยนะ”

[...]

“หรือถ้าเตอร์ไม่รับสอนพิเศษให้พีไฟท์จริง ๆ เเตอร์ก็ต้องให้ที่บ้านหว่าช่วยเรื่องเงิน โอเคไหม”

[...]

“ถามจริงเออะ ที่ทุกคนทำกันแบบนี้เพราะสภาพเรามันดูน่าสงสารมากเลยหรือ เราดูเหมือนคนที่ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้มากขนาดนั้นจริงสิ”

“เตอร์ มันไม่ใช่แบบนั้นสักหน่อย หว่าก็แค่เห็นพีไฟท์ไม่เก่งภาษาอังกฤษ แล้วเตอร์ก็รับติวอยู่พอดี อย่างน้อยจะได้ช่วยกันทั้งสองฝ่ายไง”

(*WHY R U? เพราะรักใช้เปล่า*. เล่ม 2. 2563. : 94-95)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เป็นบทสนทนาระหว่างนายเอกกับเพื่อนสนิท เพื่อนหา งานสอนพิเศษให้นายเอก ทำให้นายเอกมีงานใหม่ได้ช่วยเหลือตัวเอง บทสนทนาจึงแสดงให้เห็น ความรัก ความช่วยเหลือตัวละครนายเอกจากเพื่อนคนรอบข้าง

สรุปได้ว่า บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับเพื่อนคนรอบข้าง คือ การพูดคุยที่แสดงถึงเพื่อนปลอบใจ ปกป้อง ช่วยเหลือ ความรักและชีวิตของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนของตัวเอง จึงได้ทำให้ตัวละครเพื่อนนั้น เป็นผู้ช่วยเหลือความรักของตัวละครเอก

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า บทสนทนาที่แสดงความรักแบ่งได้มี 3 ลักษณะ คือ บทสนทนาได้แสดงความรักของตัวละครเอก ความรักระหว่างตัวละครเอกกับครอบครัว และตัวละครเอกกับเพื่อนคนรอบข้าง เพราะนวนิยายวางเป็นงานเขียนเน้นสร้างความรักระหว่างตัวละครเอก จึงมี บทสนทนาระหว่างพระเอกกับนายเอก คือ บทสนทนาที่แสดงความรักที่ชื่นชอบ หรือความรัก และคำขอคบกัน บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับครอบครัว คือ ฝ่ายพ่อแม่ผู้ใหญ่ แสดงการยอมรับตัวละครรักร่วมเพศ การดูแล ช่วยเหลือพระเอกกับนายเอก และอยากให้ตัวละครรักร่วมเพศได้รับความสุข และบทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับเพื่อนคนรอบ

ข้าง คือ เพื่อนช่วยเหลือ ปลอดภัย พระเอกหรือนายเอก แสดงความรักต่อพระเอกหรือนายเอกจากฐานะเป็นเพื่อน

3.4.2 บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร

บทสนทนาเป็นการพูดคุยระหว่างตัวละคร ได้นำเสนอให้เห็นถึงลักษณะรูปร่างหน้าตานิสมัย ภูมิหลังครอบครัวของตัวละครคนใดคนหนึ่งในเรื่อง ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละครมากขึ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Oxygen* ผู้แต่งได้สร้างบทสนทนายระหว่างกิลล์ (นายเอก) กับแม่ใหญ่ และพูดถึงคู่รักของนายเอก นายเอกได้บอกเล่าลักษณะรูปร่าง นิสมัย ภูมิหลังการเรียน และครอบครัวของพระเอกให้แม่ใหญ่ ดังต่อไปนี้

“...เขาเป็นเด็กปีหนึ่งตัวสูง หน้านึ่ง ๆ ง่วง ๆ แต่พอยู่กับกิลล์แล้วชอบทำตัวเป็นหมาฮัสกี้ซี้้ออน” ผมหัวเราะเมื่อนึกภาพคนหน้าหนึ่งทำตัวเป็นหมาแล้วเดินเข้ามาอ้อน “เขาชื่อโซโล่ เป็นเด็กดุริยางค์ปีหนึ่ง...”

“อีกห้าวันเขาจะมาหากิลล์ที่นี่ กิลล์อยากให้เราพาเจอแม่ใหญ่ครับ”

“...แฟน”

“ครับ...เราเป็นคนรักกัน” ผมยิ้ม ลูบมือแม่ใหญ่เบา ๆ “แต่ดูเหมือนพ่อเขาจะไม่อยากให้เราคบกัน เขาเป็นลูกคนเดียวของคนมีฐานะครับแม่ใหญ่”

(*Oxygen*. เล่ม 2. 2563. : 13)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า บทสนทนาเป็นกลวิธีการแต่งที่ได้นำเสนอให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะภายนอก นิสมัย และภูมิหลังของตัวละครพระเอก ได้แก่ พระเอกในเรื่องเป็นคนตัวสูง ตูสขบ เป็นนักศึกษาปีหนึ่งและเป็นลูกคนเดียวของครอบครัว แสดงให้เห็นว่า บทสนทนายระหว่างตัวละครนายเอกกับแม่ใหญ่ เป็นวิธีการแนะนำตัวละครพระเอก ยังทำให้มองเห็นลักษณะของพระเอกจากมุมมองของนายเอก ผสมความรู้สึกของนายเอกที่มีต่อพระเอก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกของนายเอกและปัญหาที่เกิดขึ้นในนวนิยายมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *ทฤษฎีจีบเธอ* เติร์ด (นายเอก) เคยถึงเรื่องแอบชอบค่าย (พระเอก) กับเพื่อนสนิทชื่อทู ทูบอกเล่าลักษณะนิสัยและเพศวิถีของตัวละครพระเอก ดังต่อไปนี้

“ไอ้เติร์ดอันนี้กูจริงจังนะ มึงรู้ไหมยัยว่าไอ้ค่ายชอบผู้หญิง”

“อืม...”

[...]

“ไอ้ค่ายก็เพื่อนกู มันไม่เคยรักใคร่จริง กูแค่อยากรู้ว่าถ้ามันรัก
ใคร่จริงจังขึ้นมา คนคนนั้นจะเป็นมึงได้มั๊ย”

(ทฤษฎีจีบเธอ. ม.ป.ป. : 29-30)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า บทสนทนาระหว่างเพื่อน ได้กล่าวถึงลักษณะของตัวละคร คือ ชอบผู้หญิง และไม่เคยรักใคร่จริง แสดงให้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างบทสนทนาระหว่างตัวละคร ให้เห็นถึง ลักษณะด้านความชอบ นิสัยของตัวละคร ซึ่งมีอิทธิพลต่อการสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้นายเอก ตัดใจจากพระเอก ให้ผู้อ่านเข้าใจการกระทำและความคิดของตัวละครมากยิ่งขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* ผู้แต่งได้นำเสนอ ลักษณะสภาพความเป็นอยู่ของดิฉัน (พระเอกรอง) จากบทสนทนาระหว่างแคน (นายเอกรอง) กับ น้องสาว แสดงให้เห็นถึงลักษณะภูมิหลังครอบครัวของตัวละคร ดังต่อไปนี้

“พี่แคนไปบ้านพี่ดิฉันมาหรือ!”...

“บ้านพี่ดิฉันเป็นไงๆๆๆ” เลตามอย่างอยากรู้ ขณะที่คนไป
ค้ำงมาก็เล่าทันที

“...ห้องไอ้ดิฉันแม่เองล้งอะไรน้อง เคยเห็นในหนังปะ ที่เป็น
ห้องนอนแล้วมีฉากกั้นแยกส่วนกับห้องทำงาน นั้นแหละ ะ ของทั้งห้อง
โทนเดียวกันอย่างกะมาจากนิตยสารบ้านและสวน ในห้องน้ำมีจากุชชี
ด้วย ทั้ง PC ทั้งโน้ตบุ๊ก ไหนจะทีวีเครื่องเบ้อเริ่ม ว่าแล้วก็ลืมนอดู
การ์ตูนแฮะ แล้วก็เตียงอย่างนุ่มเหมือนเตียงในโรงแรม แคมบ้านมันเปิด
แอร์ตลอด 24 ชั่วโมงเลยวะ เดินตรงไหนก็เย็น”

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 275)

จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างบทสนทนาระหว่างนายเอกกับน้องสาว ให้นายเอกที่เข้าไปบ้านของพระเอกเป็นผู้นำเสนอให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะภูมิหลังครอบครัวและสภาพ ความเป็นอยู่ของพระเอก ให้เห็นถึงครอบครัวของพระเอกมีความสมบูรณ์แบบ

สรุปได้ว่า บทสนทนาที่แสดงลักษณะตัวละคร เป็นการพูดคุยระหว่างตัวละครสองคน ที่การบอกเล่าถึงรูปร่างภายนอก สภาพความเป็นอยู่ นิสัยของตัวละครอีกคน และเห็นถึงความสัมพันธ์ ระหว่างตัวละคร เนื่องจากได้ช่วยการสร้างเหตุการณ์ต่อไปแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิด การกระทำของตัวละครคนนั้นมากขึ้น

3.4.3 บทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง

บทสนทนาที่ช่วยการดำเนินเรื่อง คือ บทสนทนาที่ได้ช่วยเปลี่ยนฉากไปถึงสถานที่เกิดเหตุการณ์ต่อไป พัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละคร ทำให้เรื่องราวได้เดินต่อไปได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1) บทสนทนาช่วยเปลี่ยนฉากและสถานที่

บทสนทนาช่วยเปลี่ยนฉากและสถานที่ คือ ผู้แต่งสร้างบทสนทนายระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ให้พูดถึงสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ต่อไป ทำให้เหตุการณ์ต่อเนื่องกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Love Sick* : ชุมนุกางเกงน้ำเงิน ได้สร้างบทสนทนายระหว่างเพื่อนสนิทของโน้ (นายเอก) กับปทุมณี (พระเอก) ให้รู้ว่าปทุมณีช่วยทุกคนสมัครไปค่ายปลูกป่าดังต่อไปนี้

“มึง!!! ไหนบอกว่าค่ายเกิ้ลซ่าโงะ! แล้วนี่อะไรเนี่ย!!!”

“อะไรโงะ” คราวนี้เป็นผมเองครับที่เจอถามขึ้นมา เพราะอดเลือกไม่ได้จริง ๆ ว่าแต่ไม่ใช่ค่ายเกิ้ลซ่าหรือหรือ

โอมส่งสายตาเคือง ๆ มาทางผมก่อนจะตอบ “ก็มันเป็นค่ายปลูกป่าไง ไอ้ปทุมณี มึงอธิบายมาเดี๋ยวนี้!!!” ถามไม่ถามเปล่ายังดึงเสื้อไอ้ปทุมณีอีก!

แต่ไอ้ห่าเลขาสภาพแค่ทำท่าทำขำ ๆ ก่อนจะตอบ “แล้วมันเขียนว่าคณะใครเป็นคนทำค่ายอะโอม”

“เกิ้ลซ่า”

“เออ แล้วกูผิดตรงไหน กูบอกค่ายเกิ้ลซ่า ไม่ได้บอกว่าค่ายแนวแนวเกิ้ลซ่า ฮีฮี”

[...]

“เออ ไปเหอะน่า! สนุกดีเหมือนกันละ มึงจะไปทำไมวะค่ายแนวแนว อยากเรียนเกิ้ลซ่าหรือ...เออ ไม่ได้อยากเรียนซักหน่อย ไปค่ายปลูกป่าแบบนี้ดีกว่า ได้ประโยชน์กว่าด้วย”...

(*Love Sick* : ชุมนุกางเกงน้ำเงิน. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 240-241)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างบทสนทนายระหว่างพระเอก นายเอกกับเพื่อน บอกเล่ากิจกรรมและสถานที่ที่ตัวละครกำลังจะไป คือ ค่ายปลูกป่า ช่วยเปลี่ยนฉากไปถึงสถานที่ใหม่ที่ทำให้ตัวละครเอกได้พบกับเพื่อนสนิทชื่อยูริในโรงเรียนอื่นที่ชอบนายเอก แต่หลังจาก

เจอนายเอกจูงกับพระเอกจึงไม่สนิทกับนายเอกเหมือนเดิม และแก้ไขปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างสองคน ทำให้นายเอกได้คบกับพระเอกโดยมีความสุขมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง นิทานพันดาว การสร้างบทสนทนาระหว่างนายเอกกับผู้อำนวยการ เพื่อสมัครเป็นครูอาสาไปตามหาประวัติของทอฝันที่เป็นตัวละครถูกลบหายไปถึงหมู่บ้านที่ทอฝันเคยเป็นครูอาสาที่นั่น และจึงได้รู้จักพระเอก ดังต่อไปนี้

“โอเค ฉันตกลงให้เธอไป ที่นั่นขาดคนอยู่พอดี ฉันหวังว่าถึงเธอ จะไม่ได้คำตอบอะไรจากการไปครั้งนี้ อย่างน้อยก็คงได้เรียนรู้อะไรบ้าง... เรียนรู้ในสิ่งที่เขา ไม่มี แต่เรา มี และได้รับในสิ่งที่เขา มี แต่เรา ไม่มี...”

ชายสูงวัยเห็นอีกฝ่ายขมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจความหมายในสิ่งที่เขาพูด จึงปลอบไปเบา ๆ “ไม่ต้องคิดเยอะหรอก เมื่อไปถึงที่นั่น เธอก็จะรู้เอง”

“แล้วผมต้องทำยังไงบ้าง”

ในตอนนี้คุณวินัยจึงได้หยิบใบสมัครขึ้นมาให้กรอกประวัติ “... เมื่อเอกสารส่งตัวพร้อมแล้ว ฉันจะให้เจ้าหน้าที่ธุรการติดต่อเธอไปอีกที เผอิญว่าผาพันดาวเป็นพื้นที่ที่อยู่ในความดูแลของค่ายทหารติดเขตชายแดนนะ”

(นิทานพันดาว. 2562. : 58-59)

จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า เป็นบทสนทนาระหว่างตัวละครที่ชื่อเอเรีย (นายเอก) กับผู้อำนวยการ การได้รับเอเรียสมัครเป็นครูอาสา จึงช่วยการพัฒนาเหตุการณ์ ทำให้เอเรียได้ไปถึงหมู่บ้านและจึงได้รู้จักพระเอก และการพูดถึง “ค่ายทหารติดเขตชายแดน” ยังเป็นบทสนทนาที่ช่วยบอกตัวละครต่อไปในหมู่บ้าน แสดงให้เห็นว่า บทสนทนาของตัวละครเป็นบทสนทนาที่การดำเนินเหตุการณ์ไปถึงสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ต่อไป

สรุปได้ว่า บทสนทนาที่ช่วยเปลี่ยนฉากและสถานที่ คือ สร้างบทสนทนาระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ดำเนินไปถึงสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครเอกได้พบกับตัวละครเอกอีกฝ่ายหรือตัวละครอื่น ๆ ช่วยทำให้ความรักของตัวละครเกิดขึ้นหรือได้พัฒนาต่อไป

2) บทสนทนาที่พัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละคร

บทสนทนาที่พัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละคร คือ บทสนทนาระหว่างตัวละครเอกสองคน เป็นสนทนาให้ตัวละครได้แสดงความรักที่มีต่อกันและพัฒนาความสัมพันธ์จนได้เป็นคู่รักกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *เขามาเซ่งเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ* เมฆ (นายเอก) ได้ตกลงคบกับธัน (พระเอก) และทำให้ความสัมพันธ์ของสองคนเปลี่ยนแปลงเป็นคู่รักกัน ดังต่อไปนี้

“ต่อจากนี้ก็มาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันนะ”

การจะให้พูดว่ารักหรือชอบมันรู้สึกแปลก ๆ เหมือนไม่ใช่ตัวผม
สักเท่าไร คิดไปคิดมาผมเลยว่าคุณน่าจะดีที่สุดในแล้ว

อีกอย่างคำว่ารักกับชอบฟังดูเลื่อนลอยไปหน่อย ผมอยากได้อะไรที่ชัดเจนและดูมีจุดหมายมากกว่า

ถึงมันจะดูไม่เหมือนคำสารภาพรัก แต่ฉันกลับตามทันความคิด
ของผมไวเหมือนอ่านใจได้

“สารภาพรักได้สมกับเป็นพี่จริง ๆ นะครับ”

ผมไม่ได้ถามต่อว่าพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร เพราะพอเห็น
อีกฝ่ายยิ้มด้วยความพึงพอใจ ผมเองก็พลอยยิ้มตามไปด้วย

(*เขามาเซ่งเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ*. ม.ป.ป. : 228)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างบทสนทนาระหว่างตัวละครเอกสองคน ให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ที่พัฒนาของตัวละคร และบรรยายความคิดของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจความรู้สึกของตัวละครมากขึ้น และพบว่า บทสนทนาที่สร้างขึ้นซึ่งเป็นจุดที่สำคัญที่ทำให้ความรักของตัวละครได้รับสมหวัง และใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *เพราะเรา...คู่กัน* ไทน์ (นายเอกหลัก) ได้ร่วมกิจกรรมในมหาวิทยาลัยและแสดงการร้องเพลงเล่นกีตาร์ และसारว้ตร (พระเอก) ขอคบไทน์ในมหาวิทยาลัย ดังต่อไปนี้

“ไอ้ไทน์...”

“ระ...ไร”

“เบื่อจะจิบแล้ววะ”

“...”

“เป็นแฟนกันนะ”

(*เพราะเรา...คู่กัน*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 370-371)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งการสร้างบทสนทนาพระเอกขอคบกับนายเอก เป็นบทสนทนาที่ช่วยให้ตัวละครแสดงความรู้สึกที่แท้จริง ทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครเกิดความเปลี่ยนแปลงจนเป็นคู่รักกัน ดำเนินเหตุการณ์พัฒนาต่อไป และสร้างบรรยากาศโรแมนติกต่อผู้อ่านให้ผู้อ่านมองเห็นความรัก ความจริงใจของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน

สรุปได้ว่า บทสนทนาที่พัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละคร คือ บทสนทนาการขอคบกันและการตกลงเป็นแฟนกัน ซึ่งเป็นบทสนทนาดำเนินความสัมพันธ์ของตัวละครไปเป็นคู่รัก ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักของตัวละครเอกอย่างชัดเจน

จากการวิเคราะห์ที่ได้เห็นว่า บทสนทนาในนวนิยายวายบางได้มี 3 ลักษณะ ได้แก่ 1) บทสนทนาที่แสดงความรัก บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร และบทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง บทสนทนาที่แสดงความรัก คือ บทสนทนาในนวนิยายวายได้แสดงความรักระหว่างคู่รักของกลุ่มคนรักร่วมเพศ เป็นบทสนทนาการแสดงความรู้สึก การขอคบกันของตัวละครหลัก แสดงความรักดั่งมาต่อผู้อ่าน ให้ผู้อ่านเกิดความสุขตามความสัมพันธ์ที่พัฒนาของตัวละคร ความรักกว้างตัวละครกลุ่มคนรักร่วมเพศกับครอบครัว คือ ครอบครัวแสดงการยอมรับ ปลอดภัย ให้ความอบอุ่นกับตัวละครรักร่วมเพศเป็นความรักระหว่างพ่อแม่กับลูก และความรักระหว่างตัวละครกลุ่มคนรักร่วมเพศกับเพื่อนคนรอบข้าง คือ เพื่อนของตัวละครเอกช่วยเหลือ ปกป้องตัวละครเอกนั้น แสดงมิตรภาพระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนคนรอบข้าง 2) บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร คือ จากการพูดคุยได้เห็นถึงลักษณะรูปร่างหน้าตา นิสัย ภูมิหลังครอบครัวของตัวละครในเรื่อง ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไป และทำให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละครมากขึ้น และ 3) บทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง เป็นบทสนทนายาระหว่างตัวละครเอกหรือบทสนทนายาระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ช่วยดำเนินสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์รอบตัวตัวละครเอกไปถึงสถานที่ต่อไป และพัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละครไปเป็นคู่รักกัน

3.5 การสร้างฉากและบรรยากาศ

ฉากและบรรยากาศเป็นกลวิธีการแต่งที่มีความสำคัญต่อการสร้างเหตุการณ์ในสถานที่ต่าง ๆ ทำให้นวนิยายมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ฉากและบรรยากาศในนวนิยายวายแบ่งได้เป็น 2 ประการ คือ ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว และฉากและบรรยากาศที่เป็นสาธารณะ ดังนี้

3.5.1 ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว

ผู้เขียนสร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว คือ บ้าน คอนโด หอพักของตัวละครเอก ซึ่งพื้นที่ส่วนตัวทำให้ตัวละครเอกได้แสดงตัวตน ให้ตัวละครได้อยู่ในบ้านเดียวกัน และจึงได้สร้างเหตุการณ์ระหว่างตัวละครรักร่วมเพศ หรือระหว่างตัวละครหลักกับครอบครัว แสดงความสัมพันธ์อย่างสนิทกัน ดังนี้

1) เปิดเผยตัวเองและพัฒนาความรู้สึกที่มีต่อกัน

นวนิยายวายได้สร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว คือ ห้องพักของตัวละครเอก ทำให้ตัวละครเปิดเผยความรู้สึกจริงที่มีต่อกัน และมีพฤติกรรมที่สนิทกันมากขึ้น เพราะ

ความรักระหว่างเพศเดียวกันยังไม่ได้การยอมรับจากสังคมทั่วไป จึงทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศมักจะต้องปิดซ่อนตัวเองในพื้นที่สาธารณะ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Make it right* ซีร์ (พระเอก) กับ พิวัส (นายเอก) เป็นเพื่อนกัน ตอนพิวัสออกหากจากแฟนผู้หญิง ไปดื่มเหล้ากับเพื่อนจนเมา และกลับบ้านไม่ได้ ซีร์จึงพาพิวัสเข้าไปห้องของตัวเอง และสองคนมีเพศสัมพันธ์กัน ทำให้ความสัมพันธ์ที่เป็นเพื่อนของสองคนเปลี่ยนแปลงไป ดังต่อไปนี้

...ซีร์พาผมเดินผ่านห้องรับแขกสวยขึ้นบันไดมาชั้นบน บ้านแม่ใหญ่กว่าที่คิด (เพิ่งเคยมาครั้งแรกนี่ล่ะ) เพราะแค่ขนาดบันไดยังกว้างกว่าบ้านผมเกือบสองเท่าได้

“อยู่บนเตียงเฉย ๆ ก่อนอะ... เฉย ๆ นะเว้ย เตี้ยวลิ่งตกลงมาอีก” หลังเปิดห้องนอนซีร์ก็วางร่างผมลงบนเตียงนุ่ม ก่อนนั่งลงข้าง ๆ กัน มันเริ่มถอดเสื้อ ELLE ตัวแพงออกเผยให้เห็นแมงอกขาวเปลือยเปล่า พอมีกล้ามเนื้อเหมือนคนออกกำลังกายเป็นประจำ

[...]

“มึง...” ผมเรียกมันเสียงเบา

“มีไร” ...

“เคยมีไรกะผู้ชายบ้างวะ?” ...

“ไม่เคยอะ... ไมวะ อยากลองหรือ”

[...]

“ลองกันมัยล่ะ” ...

“อือ...”

(*Make it right. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 13-15*)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างฉากที่อยู่ในบ้านและห้องพักของพระเอก ให้พระเอกกับนายเอกได้อยู่ด้วยกันเพียงลำพัง ฉากและบรรยายกาศทำให้ตัวละครมีเพศสัมพันธ์กัน หลังจากนั้น ตัวละครจึงเริ่มเปลี่ยนแปลงความรู้สึก ความสัมพันธ์ จึงได้เข้าสู่เรื่องราวต่อไปที่ได้พัฒนาความรู้สึกของตัวละครจนได้รับความรักและความสุข

ในนวนิยายเรื่อง *เขามาเซม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ* เมฆ (นายเอก) เป็นวิญญาณที่ขอบัน (พระเอก) ตั้งแต่สองคนได้รู้จัก แต่ไม่ยอมแสดงความรู้สึกจริงออกมา และอันพาเมฆมาถึงห้องของตัวเองและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ครอบครัวของอันอยากให้อันไปแต่งงานกับผู้หญิง อันและเมฆกลับถึงห้องคุยกัน จึงได้เข้าใจความรู้สึกที่มีต่อกันมากขึ้น ดังต่อไปนี้

เมื่อเสียงลิฟต์บอกว่าถึงชั้นที่กำหนดแล้ว ฉันก็เดินออกจากลิฟต์ มาหยุดอยู่ที่หน้าห้อง มือหยิบคีย์การ์ดขึ้นมาแตะเพื่อเปิดประตูเข้าไป ด้านใน ก่อนจะเสียบบัตรไว้ที่หน้าห้องแล้วค่อยปิดประตูลง

[...]

“พี่เมฆเล็กสมมติหรือคิดมากลัทธิ”... “ต่อให้พี่อยากให้หรือไม่ อยากให้ผมแต่ง ผมก็เลือกที่จะไม่แต่งงานอยู่ดี เพราะผมอยากอยู่กับพี่ชัดเจนพอไหมครับ”

... “ที่ฉันพูดว่าอยากอยู่ด้วยนั้นหมายถึงในฐานะอะไร”

“ในฐานะคนรักสิครับ”

[...]

“จั้นต่อจากนี้พี่จะพยายามพูดความรู้สึกของตัวเองให้ฟังบ้าง นะ”

(เขามาเซงเม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ. ม.ป.ป. : 208-211)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า นายเอกกลัวพระเอกจะแต่งงานกับผู้หญิงและทิ้งตัวเอง ฉากที่เป็นห้องส่วนตัวของตัวละคร ทำให้พระเอกกับนายเอกมีพื้นที่แสดงความรู้สึกที่มีต่อกันเองอย่างเปิดเผย ทำให้ความรักของตัวละครชัดเจนมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง เพราะเรา...คู่กัน สารวัตร (พระเอกหลัก) ได้ชวนไทน์ (นายเอกหลัก) เข้าไปห้องพักของตัวเอง เพื่อสอนกิตาร์ให้นายเอก ทำให้ตัวละครเอกได้มีโอกาสอยู่ด้วยกันสองคน และพระเอกจึงได้แสดงความรู้สึกที่มีต่อนายเอก ดังต่อไปนี้

ข้าวของหลายอย่างถูกโยกย้ายไม่ได้อยู่ตำแหน่งเดิมเหมือนก่อน หน้า ตู้และของบางส่วนถูกลากมาไว้กลางห้อง จะมีก็แต่กีตาร์ตัวแพง เท่านั้นที่นอนแฉ่งแฉ่งอยู่บนเตียงห่างไกลจากการถูกของอย่างอื่นทับถม

[...]

“นั่นก็ไม่ชอบ นี่ก็ไม่ชอบ สรุบบึงชอบตัวเหี้ยเหรวะ”

“อืม ภูชอบมึง”

(เพราะเรา...คู่กัน. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 151-157)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า เหตุการณ์เกิดขึ้นในฉากที่เป็นพื้นที่ห้องพักของพระเอก แสดงสภาพความเป็นอยู่ของตัวละคร และเป็นสถานที่ที่ทำให้ตัวละครพระเอกได้แสดงความรู้สึกที่มีต่อนายเอก ทำให้ความรู้สึกของพระเอกมีโอกาสแสดงออกมา และได้พัฒนาความคิด ความรู้สึกของนายเอกที่มีต่อพระเอก

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ พิท (นายเอก) ได้คุยกับแม่ในห้องพักของตัวเอง แม่ของพิทยอมรับสนิยมทางเพศของพิท ดังต่อไปนี้

ก๊อ ก๊อ ก๊อ

“พิท นอนหรือยังลูก” แต่แล้ว ประตูห้องของมันก็เปิดออก
ก่อนที่แม่จะก้าวเข้ามา

[...]

“พิทผิด...ที่พิทผิดปกติ”

“พิทของแม่เป็นเด็กดีรู้มั๊ยหืม แม่นึกขอบคุณลูกทุกครั้งทีลูกเลือกจะอยู่กับแม่ แทนที่จะไปอยู่กับพ่อ ลูกเป็นทุกอย่างของแม่ เป็นสิ่งล้ำค่า เป็นสิ่งที่ไม่มီးอะไรมาทดแทนได้ อย่ามองว่าตัวเองผิดปกติ อย่ามองว่าตัวเองเหมือนใคร เพราะแม่คงทนไม่ได้ที่เห็นลูกของแม่ไม่มีความสุข”

[...]

“ผมรักแม่จังเลยครับ”...

(*My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 30-31)

จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า ฉากที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว ทำให้นายเอกเปิดเผยตัวตนต่อแม่ และแม่ก็ยอมรับลูกของตัวเอง ความรัก ความเชื่อใจระหว่างแม่กับลูก และการยอมรับสนิยมทางเพศของนายเอก ช่วยทำให้นายเอกมีความกล้าหาญสำหรับยอมรับความเป็นจริงของตน และสนิทกับพระเอกมากขึ้น

สรุปได้ว่า ผู้แตงนวนิยายวางสร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวที่ทำให้ตัวละครเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อกันหรือความเป็นจริงของตัวเอง พัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกสองคน หรือได้รับการยอมรับจากครอบครัว เป็นเพราะว่ากลุ่มคนรักร่วมเพศยังต้องไม่ได้รับการยอมรับมากพอ เพราะฉะนั้น การให้ตัวละครเปิดเผยตัวตนในฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัวจึงทำให้เหมาะกับความรักรักร่วมเพศในสังคมจริงมากขึ้น ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกของตัวละครได้อย่างชัดเจน

2) เปลี่ยนแปลงความคิดของตัวละคร

ฉากและบรรยากาศที่ช่วยเปลี่ยนแปลงความคิดของตัวละคร คือ การบรรยายความคิดของตัวละครเอกในห้องส่วนตัว ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาความคิดของตัวละครเอกที่มีต่อตัวละครเอกอีกฝ่าย ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่แสดงการกระทำที่เปลี่ยนแปลงไปของตัวละครเอก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *อาตี๋ของผม* หลังจากแม่ของตี๋ (พระเอก) มาพบกับหมอก (นายเอก) และบังคับให้หมอกเลิกคบกับตี๋ ไม่งั้นจะให้ตี๋หยุดเรียนไปหนึ่งปี หมอกไม่ยอมทำให้ตี๋รู้สึกเสียใจ จึงเปลี่ยนแปลงความคิดของตัวเอง ทำใจยอมห่างไกลจากตี๋ ดังต่อไปนี้

เดินเข้าไปในบ้าน วางขนม หมวดมุดตักผมลูกค้าอยู่ ไม่ได้พูดอะไรกับผม ผมขึ้นไปนอนบนห้อง หยิบโทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาอยากโทรหาไอ้ตี๋ แต่ก็ไม่กล้าโทร

ลองคิดทบทวนคำพูดของหม่าม้า เค้ายากให้เราห่าง ๆ ตี๋ไว้ ‘อย่างน้อยก็แค่ช่วงนี้ได้มั๊ย ลองทำใจลืมดูก่อน ห่างกันแค่แป๊บเดียว ถ้าหมอกยังรักตี๋อยู่ ค่อยมาคุยกับหม่าม้าใหม่’

ประโยชน์นี้แปลว่าอะไร แปลว่าเค้ายังพอเปิดใจให้ผมอยู่บ้าง หรือแปลว่าเค้าไม่เชื่อ ไม่เชื่อว่าเวลาผ่านไป ผมจะยังรักไอ้ตี๋อยู่

ถ้าทำอย่างที่ว่าจริง ๆ มันจะดีกว่าหรือ เค้ายอมผมจริง ๆ หรือ ที่บอกว่า ‘ค่อยมาคุยกับหม่าม้าใหม่’ นี่ทำได้จริง ๆ หรือ

เชื่อหม่าม้าได้จริง ๆ หรือ หม่าม้าจะหลอกหมอกรีเปล่า

‘หรือหมอกอยากให้ตี๋ต้องหยุดเรียนอีกซักปีรึยัง?’

หมอกไม่ยอมให้ตี๋ต้องหยุดเรียนไปอีกปีนึงหรอกนะ หมอกต้องทำตามทีหม่าม้าบอกจริง ๆ

(อาตี๋ของผม. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 255)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นห้องนอนของนายเอก บรรยายให้เห็นถึงความคิดที่เปลี่ยนแปลงของตัวละครเอก จากไม่ยอมเลิกคบกับพระเอก เปลี่ยนเป็นยอมรับห่างไกลจากพระเอกเพื่อปกป้องพระเอก แสดงให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักของนายเอกอย่างชัดเจน

ในนวนิยายเรื่อง *ทฤษฎีจิบเธอ* ค่าย (พระเอก) เป็นคนเจ้าชู้ คบกับผู้หญิงโดยไม่มีความจริงใจ และยังทำร้ายความรู้สึกของเดิร์ด (นายเอก ที่แอบชอบค่ายมานาน หลังจากเดิร์ดตัดใจจากค่าย ค่ายทบทวนความรู้สึกของตัวเอง และจึงยอมรับว่าตัวเองรักเพื่อนสนิทเดิร์ด อยากเริ่มต้นใหม่กับเดิร์ด ดังต่อไปนี้

คืนนั้นผมคิดซ้ำ ๆ ถึงเรื่องไอ้เดิร์ด เลื่อนดูฟุตเทจมากมายที่ถ่ายเก็บไว้ตั้งแต่ปีหนึ่ง ในนั้นมีวิดีโอของไอ้เดิร์ด ไอ้บอน และไอ้ทุที่เรเคยทำด้วยกัน รอยยิ้มของไอ้เดิร์ด เสียงหัวเราะของมัน ท่าทางบ้า ๆ บอ ๆ ทำให้ผมนึกย้อนกลับไปในช่วงเวลานั้นอีกครั้ง

เราอยู่ด้วยกันมาตลอดสองปี ผมรักมันมากและไม่เคยคิดอยาก เลิกคบมันแม้แต่วันเดียว ผมคิดว่านั่นเป็นความรู้สึกของเพื่อนมา ตลอดจนกระทั่งวันที่ได้จับกับมัน ตอนที่เห็นน้ำตาหยดแล้วหยดเล่าไหล อาบแก้ม แม่งกลับทำให้คนเหี้ย ๆ อย่างผมลืมนั่งชงชงอย่างนั้น

ทุกอย่างมันค่อย ๆ เปลี่ยนไป ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ จากตอน แรกที่ผมคบหากับใครเป็นตัวเป็นตน แต่เพราะไอ้ไต้รัศมัญญาแฟนเก่าของ ผมก่อความมากขึ้น สุดท้ายผมจึงตัดสินใจได้ว่าจะไม่คบกับใครยี่ดยาวอีก หนักกว่านั้นคือผมเลือกไม่พาใครเข้าห้องอีกเลย เพราะเอาแต่คิดว่าวัน หนึ่งเพื่อนคนนี้จะกลับมา และเราจะได้อยู่ด้วยกันอีกครั้ง

[...]

ในไลน์ของผมมีข้อความเป็นร้อยเป็นพันข้อความ หลังอ่าน ข้อความในกลุ่มเสรีจกัคมมาดูข้อความส่วนตัวบ้าง มีผู้หญิงมากมายทัก เข้ามา และหลายคนก็กำลังอยู่ในช่วงการสานสัมพันธ์ต่อ ผมอ่านทุก ข้อความอย่างตั้งใจ แต่ไม่ได้ตอบอะไรกลับไปทั้งนั้นแล้ว...

ลบทุกข้อความทิ้ง และตัดสินใจเริ่มต้นใหม่

(ทฤษฎีจีบเธอ. ม.ป.ป. : 163-166)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งบรรยายความคิดของพระเอกที่อยู่ในห้องพักของตน ทำให้ผู้อ่านความคิดที่เปลี่ยนแปลงไปของตัวละครอย่างชัดเจน เป็นการตัดสินใจของพระเอกที่เล็ก เจ้าชู้กับผู้หญิง และช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่พระเอกตามจีบนายเอก ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความรัก ของพระเอก

สรุปได้ว่า การสร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว เป็นสถานที่ที่ทำให้ ตัวละครเอกเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาความคิดของตนเอง ทำให้ตัวละครเข้าใจความรู้สึกของตัวเอง มากขึ้น และจึงได้สร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครเอกมีการกระทำแตกต่างจากเดิม ทำให้ผู้อ่าน ได้เข้าใจในตัวละครมากขึ้น

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว คือ ห้องส่วนตัว บ้านของตัวละครเอก เป็นสถานที่ที่ทำให้ตัวละครรักร่วมเพศได้อยู่ด้วยกันสองคน และแสดง พฤติกรรมอย่างสนิทกัน เป็นสถานที่ที่ทำให้ความรักระหว่างคู่รักกันได้แสดงออกอย่างเต็มที่ พัฒนา ความรู้สึกของตัวละครที่มีต่อกัน และยังเป็นพื้นที่ได้สร้างเหตุการณ์ระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับ ครอบครัว คือ ตัวละครรักร่วมเพศการเปิดเผยตัวตนให้แก่พ่อแม่ หรือเป็นสถานที่ที่ทำให้ตัวละครได้ พิสูจน์จิตใจของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรัก ความรู้สึก และความคิดของตัวละครที่เปลี่ยนแปลง

ไปอย่างชัดเจน และยังช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ตัวละครหลักได้รับการยอมรับและมีความรักที่สมหวัง

3.5.2 ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะ

ผู้เขียนได้สร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะ คือ โรงเรียน มหาวิทยาลัย และสถานที่ท่องเที่ยว คือ ทะเล ซึ่งเป็นสถานที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นระหว่างตัวละครเอก และสร้างปัญหาการเปิดเผยและยอมรับระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ดังนี้

1) การสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น

ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของตัวละครเอก คือ ตัวละครเอกเปิดเผยความรักของตัวเองหรือแสดงความรู้สึกที่มีต่อกันในมหาวิทยาลัยและแหล่งท่องเที่ยว สร้างความมั่นใจกับตัวละครเอกมากขึ้น และจึงได้พัฒนาความสัมพันธ์ของสองคน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *เดือนเกี้ยวเดือน* ผู้เขียนได้สร้างฉากและบรรยากาศกิจกรรมการประกวดดาว-เดือนในมหาวิทยาลัย พระเอกและนายเอกได้เข้าร่วมกิจกรรม ตอนนายเอกกำลังจะแสดงการร้องเพลง นายเอกได้แสดงความรู้สึกของตัวเองอย่างเปิดเผย และทำให้พระเอกได้รับรู้ความรักของนายเอก ดังต่อไปนี้

*เขานั่งแหมะลงข้างหน้าเปียโนที่เป็นฉากหลังมานานแสนนาน
พอคนเริ่มรู้ว่าโยจะแสดงอะไรก็พากันกรีดซิบหาย...*

[...]

“และผมอยากจะทำเพลงเพลงนี้ให้กับคุณคนหนึ่ง...” “ขอบคุณที่สนใจดนตรีมาอย่างผม... ฟังเนื้อเพลงดี ๆ นะ แล้วก็...”

[...]

“...เย็นนี้ไปทานข้าวกัน”

(เดือนเกี้ยวเดือน. เล่ม 1. 2563. : 277-279)

ผู้เขียนได้สร้างฉากและบรรยากาศที่เป็นสาธารณะ คือ มหาวิทยาลัย เป็นฉากที่ทำให้ตัวละครเอกได้เข้าร่วมกิจกรรมกับตัวละครอื่น ๆ และยังเป็นฉากที่นายเอกได้แสดงความรู้สึกที่มีต่อพระเอก เพราะฉะนั้น ฉากที่เป็นพื้นที่สาธารณะช่วยสร้างเหตุการณ์พัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละครเอก ทำให้นายเอกมีโอกาสดำเนินการอย่างเปิดเผย ทำให้ผู้อ่านมองเห็นความจริงใจ ความกล้าหาญของตัวละครเอก

ในนวนิยายเรื่อง *SOTUS* ผู้เขียนได้สร้างฉากอยู่ที่ทะเล ก້ອງภพ (พระเอก) เป็นนักศึกษาปีหนึ่งเพิ่งได้รับเกียรที่เป็นสัญลักษณ์ของคณะวิศวกรรมศาสตร์จากอาทิติย์ (นายเอก) และก້ອງภพฝากเกียรกับอาทิติย์ ดังต่อไปนี้

ก້ອງภพเปิดกระป๋องเบียร์ยกขึ้นจิบบ้าง มองทะเลในวิวกกลางคืน
ที่พระจันทร์เสี้ยวและดาวดูสวยกว่าปกติ ลมทะเลพัดมาเบา ๆ ได้ยิน
เสียงคลื่นกระทบฝั่ง บรรยากาศมันดีจนอยากปล่อยใจให้พัก...

“ผมมีของจะให้พี่ครับ”

“อะไร”

[...]

เกียรภาค

“คุณเอามาคืนให้ผมทำไม!”

[...]

“เปล่าครับ ผมแค่ฝากพี่เอาไว้”

“แล้วทำไมต้องฝากผมไว้ด้วย!”

“อ้าว... พี่ไม่รู้หรือครับ ผมนี่กว่าพี่รู้ความหมายของมันแล้ว จัง
พี่ลองไปถามพี่เดียร์ดูสิครับ”

[...]

“... ‘เกียรอยู่ที่ใจ ใจอยู่ที่เกียร ฝากเกียรไว้กับใคร ฝากใจไว้กับ
คนนั้น’ ”

(*SOTUS*. ม.ป.ป. : 232-236)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างฉากที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยว คือ ทะเล สร้างบรรยากาศที่ดีและให้ตัวละครได้คุยกันสองคน พระเอกฝากเกียรให้นายเอก โดยมีความหมายเหมือนฝาก “ใจ” ให้นายเอก แล่งที่ท่องเที่ยวจึงเป็นสถานที่ได้สร้างโรแมนติกให้แก่พระเอกกับนายเอกให้ตัวละครแสดงความรู้สึก และพัฒนาความสัมพันธ์ต่อไป

ในนวนิยายเรื่อง *อาทิตย์ของผม* ผู้เขียนได้สร้างฉากที่เป็นสถานที่ท่องเที่ยว คือ ทะเลดี (พระเอก) และหมอก (นายเอก) ได้ขับรถมาถึงทะเลด้วยกันแค่สองคน พระเอกกับนายเอกจึงได้แสดงความรักกันอย่างความใกล้ชิดและเปิดเผย ดังต่อไปนี้

แค่กระดิกตัวนิดเดียวทรายก็แตกเป็นทางเลย แต่ไม่นานไอ้ตีกี้
ตักทรายขึ้นมาใหม่แล้วเอามือตบ ๆ แปะ ๆ บนตัวผมเหมือนเด็กกำลัง
เล่นทรายอย่างมีความสุข

[...]

“ไม่ว่าคุณจะทำอะไร ขอให้รู้ไว้ผมมองคุณอยู่
ไม่ว่าคุณจะไปไหน ขอให้ผมไปกับคุณ
ไม่ว่าคุณจะนอนไหน รู้สึกให้ได้ผมนอนกอดคุณ
ไม่ว่าคุณจะคิดถึงใคร อย่างน้อยผมคิดถึงคุณ
ไม่ว่าคุณจะรักใคร จำไว้ผมรักคุณ”

(อาตี๋ของผม. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 82-84)

จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่าฉากมีส่วนสำคัญ ได้ทำให้ตัวละครแสดงความรัก ความรู้สึกของตัวเองอย่างชัดเจน ฉากและบรรยากาศจึงทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครพัฒนา และเป็นการสร้างบรรยากาศโรแมนติกให้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความจริงใจของตัวละคร เข้าใจความรู้สึกของตัวละครมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *Oxygen* โซโล่ (พระเอก) กับกีตาร์ (นายเอก) ร่วมกิจกรรม ประกวดดาว-เดือนในมหาวิทยาลัยและมาถึงทะเล โซโล่กับกีตาร์แสดงความคิด ความรู้สึกที่มีต่อกัน ดังต่อไปนี้

“พี่ชอบโซ”

[...]

“ผมก็ชอบกีตาร์”

[...]

ผมออกตัววิ่งเต็มฝีเท้าไปตามแนวหาด แต่เพราะพื้นเป็นทราย ทำให้ลำบากไปหน่อย สุดท้ายเลยต้องสลัดรองเท้าทิ้งแล้ววิ่งเท้าเปล่า แทน

[...]

โซโล่ล้มตัวลงนอนข้าง ๆ ผม เรามองขึ้นไปบนท้องฟ้ามีมิติที่พอจะมีดาวให้เห็นอยู่บ้าง ผมไม่แน่ใจนักว่าครั้งสุดท้ายที่รู้สึกสบายใจแบบนี้มันคือเมื่อไหร่

ไม่รู้ว่เพราะบรรยากาศสบาย ๆ หรือเพราะคนข้าง ๆ แต่ถ้าถามผมตอนนี้ก็คงต้องตอบแบบไม่คิดว่าทั้งสองอย่าง

(*Oxygen*. เล่ม 1. 2563. : 158-162)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า สถานที่ท่องเที่ยวเป็นแหล่งที่สร้างบรรยากาศโรแมนติก ให้ตัวละคร ทำให้ตัวละครแสดงความรักอย่างเต็มที่ จนพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างพระเอกกับนายเอก

เป็นคู่รักกัน และได้สร้างจินตนาการให้กับผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านมองเห็นความรักที่สวยงามและความสุขของตัวละคร

สรุปได้ว่า ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของตัวละครเอก เป็นสถานที่การเรียนรู้หรือแหล่งท่องเที่ยวที่ทำให้ตัวละครเอกเปิดเผยความรักที่มีต่อกัน ทำให้ตัวละครรู้จักตัวเองและคู่รักมากขึ้น และทำให้ตัวละครมีความสัมพันธ์ที่ที่แน่นแฟ้นและมีความรักที่เข้มแข็ง

2) การสร้างปัญหาการเปิดเผยและยอมรับระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ

ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะ เป็นสถานที่ช่วยสร้างปัญหาการเปิดเผยและยอมรับระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ คือ ตัวละครเอกเปิดเผยตัวเองมีความรักกับเพศเดียวกันในพื้นที่สาธารณะ คือ บริษัท ซึ่งเป็นสถานที่ที่ตัวละครเอกต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับตัวละครผู้อื่น ช่วยสร้างเหตุการณ์ตัวละครอื่น ๆ ตูถูก แบ่งแยกตัวละครเอก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *SOTUS S* อาทิตย์ (นายเอก) เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง และก้องภพ (พระเอก) เลือกฝึกงานอยู่ที่เดียวกันกับอาทิตย์ แสดงการอยู่ร่วมทำงานกับกลุ่มคนอื่น ๆ การเปิดเผยความสัมพันธ์จริงในพื้นที่สาธารณะ และได้สร้างเหตุการณ์เกี่ยวกับปัญหาการยอมรับรักร่วมเพศในสถานที่ทำงาน ดังต่อไปนี้

อาทิตย์เดินกลับเข้ามาในแผนกจัดซื้อพร้อมกับซองเอกสาร เขาพยายามสงบสติอารมณ์ บ่นหน้าเรียบเฉยทำตัวให้เป็นปกติที่สุด เพื่อจะได้ไม่เป็นจุดสนใจของคนอื่น

...แต่คิดไม่ถึงว่าอยู่ ๆ ก้องภพที่รีบขึ้นลิฟต์ตามหลังมาด้วยก็ตรงมาคว้าข้อมือเอาไว้

“พี่อาทิตย์ คุยกันก่อนสิครับ”

การกระทำนั้นเรียกสายตาดของพนักงานทั้งออฟฟิศให้จับจ้องมาที่พวกเขาเป็นตาเดียวเหมือนโดนแสงไฟสปอตไลท์สาดส่องใส่ตัว แล้วเสียงพิมพ์ลอลอย ๆ จากที่ใดที่หนึ่งก็ดังขึ้น

“ดู ๆ คู่เกย์คู่นี้สวีตกันอีกแล้ว”

(*SOTUS S*. ม.ป.ป. : 290)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างฉากที่เป็นสาธารณะ คือ บริษัท เป็นสถานที่ทำให้พระเอกกับนายเอกแสดงความสัมพันธ์จริงที่คบกันในสาธารณะ เป็นฉากที่ช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครรักร่วมเพศเปิดเผยมากขึ้น ทำให้ตัวละครคนร่วมงานรับรู้ความรักของตัวละครเอก

เพื่อช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครได้รับการยอมรับ จนได้เปิดเผยตัวตนอย่างเต็มที่และได้รับความสุข

สรุปได้ว่า ฉากและบรรยากาศที่เป็นสาธารณะ เป็นสถานที่ที่แสดงตัวละครเอกได้อยู่ร่วมกับคนรอบข้าง ช่วยสร้างปัญหาการยอมรับความรักของตัวละครเอกในพื้นที่สาธารณะ ทำให้ความรักของตัวละครเอกสมกับสังคมจริงมากขึ้น ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักที่เข้มแข็งของตัวละครเอกอย่างชัดเจน

จากการวิเคราะห์ทฤษฎีการแต่งในนวนิยายวาย ผู้วิจัยได้เห็นว่า กลวิธีการแต่งที่ผู้สร้างใช้ในการสร้างนวนิยายวายมี 5 ประการ ดังนี้

1) การตั้งชื่อ คือ การตั้งชื่อเรื่อง แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ การตั้งชื่อเรื่องตามโครงเรื่อง คือ ตั้งชื่อเรื่องนวนิยายตามแนวทางการเขียนของนวนิยายแต่ละเรื่องอย่างชัดเจน การตั้งชื่อเรื่องแสดงลักษณะตัวละคร คือ การตั้งชื่อเรื่องที่ใช้ชื่อของตัวละคร ซึ่งได้สะท้อนให้ผู้อ่านเห็นถึงลักษณะภูมิหลังนิสัยหรือบทบาทของตัวละครเอกในเรื่อง และการตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์จุดเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์ตัวละครเอก คือ นำเหตุการณ์เริ่มต้นที่ทำให้ตัวละครเอกได้รู้จักและเข้าใกล้กันมาเป็นชื่อเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นแนวทางการพัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละครเอกจากชื่อเรื่อง ทำให้ได้รับความสนใจและสร้างจินตนาการให้แก่ผู้อ่าน และการตั้งชื่อบท แบ่งได้ 3 วิธี คือ การตั้งชื่อบทตามเหตุการณ์สำคัญในบท คือ ผู้เขียนตั้งชื่อบทที่เป็นข้อสรุปเหตุการณ์ในแต่ละบท ให้ผู้อ่านรับรู้ลักษณะเหตุการณ์จากชื่อบทและเกิดความสนใจจนตามอ่านเนื้อหาในบท การตั้งชื่อบทจากลักษณะตัวละคร คือ การตั้งชื่อบทด้วยชื่อหรือคำเรียกแทนของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านมองเห็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในบทและรับรู้ความสัมพันธ์ของตัวละครจากชื่อบท และการตั้งชื่อบทโดยชื่อสิ่งของหรือสถานที่ คือ การตั้งชื่อบทโดยสิ่งของสำคัญในเรื่องหรือเป็นสถานที่ที่ได้เกิดเหตุการณ์ ทำให้ผู้อ่านเกิดสนใจสิ่งของและสถานที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเหตุการณ์ต่อไป และได้เข้าสู่บรรยากาศที่ผู้แต่งสร้างไว้มากขึ้น และเห็นว่า การตั้งชื่อของนวนิยายวายไม่มีลักษณะที่แตกต่างจากนวนิยายประเภทอื่น เพียงแต่ชื่อเรื่องของนวนิยายวายบางเล่มแสดงให้เห็นถึงเป็นเรื่องราวความรักระหว่างเพศชายสองคนเท่านั้น

2) การสร้างโครงเรื่อง แบ่งได้เป็น 3 ประการ ได้แก่ การเปิดเรื่อง ทั้งหมดมี 3 วิธี คือ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ การบรรยายตัวละครหรือสถานที่อย่างละเอียด ทำให้ผู้อ่านได้เข้าสู่เหตุการณ์อย่างรวดเร็ว การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา คือ การสร้างบทสนทนายระหว่างตัวละคร เป็นการแนะนำตัวละครสำคัญและจากการพูดคุยของตัวละครยังช่วยทำให้ผู้อ่านเห็นถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน การสร้างความขัดแย้ง แบ่งได้เป็น 2 ประการ คือ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก เป็นปัญหาความรัก

ความสัมพันธ์ที่เกิดจากตัวละครเอกสองคนไม่เชื่อใจกันมากพอ ทำให้ตัวละครมีโอกาสแสดงความคิดจริงที่มีต่อกัน ช่วยให้เห็นถึงความจริงใจของตัวละคร หรือเป็นความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกที่แอบรักตัวละครอีกฝ่ายหรือชอบเพศชายด้วยกัน แต่อีกฝ่ายนั้นไม่แสดงชอบเพศเดียวกันมาก่อน ทำให้ความรู้สึกที่แตกต่างกันของตัวละครหลักได้แสดงออกมาให้แก่ผู้อ่าน และยังช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครเริ่มมีความรู้สึกต่อกัน ความขัดแย้งระหว่างตัวละครรักร่วมเพศกับตัวละครอื่น ๆ มักจะเป็นปัญหาการยอมรับตัวละครรักร่วมเพศ คือ ครอบครัว เพื่อนคนรอบข้าง และคนรักเก่าหรือคนที่สาม แสดงไม่ยอมรับหรืออยากขัดขวางความรักของตัวละครคู่หลัก ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความรักที่เข้มแข็งของตัวละครเอก และสร้างเหตุการณ์ต่อไปที่ทำให้ตัวละครได้รับการยอมรับ ส่วนความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับจิตใจของตน คือ ตัวละครรักร่วมเพศไม่เข้าใจความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อเพศชายด้วยกัน ไม่มีความกล้าหาญเปิดเผยความจริง หรือมองว่าตัวเองแตกต่างจากบุคคลทั่วไป รู้สึกตัวเองต่ำต้อย กลัวไม่ได้รับการยอมรับ เป็นความขัดแย้งที่ทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นความคิดในจิตใจของตัวละครอย่างชัดเจน และทำให้เรื่องราวต่อไปที่เปลี่ยนแปลงความคิดของตัวละคร จนทำให้ตัวละครได้รับความสุขนั้นยิ่งมีคุณค่า การปิดเรื่อง ได้แก่ การปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ บรรยายการกระทำ ความรู้สึก ความคิดที่ได้แสดงถึงความรักของตัวละครหลัก ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของชื่อเรื่องนวนิยายกับแนวทางการพัฒนาเหตุการณ์ในเรื่อง แสดงความรักของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักในใจของตัวละครมากขึ้น และการปิดเรื่องด้วยบทสนทนา คือ การสร้างคำพูดแสดงความรักหรือการขอคบกันของตัวละครหลัก ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความรักของตัวละครอย่างชัดเจน และเกิดความสุขตามความสมหวังของตัวละคร และไม่ว่าการปิดเรื่องของ นวนิยายจะใช้วิธีการปิดเรื่องอย่างไร แต่ทั้งหมดเป็นการจบแบบสุภาพกรรมให้ตัวละครเอกได้รับความสมหวังในความรักและได้รับการยอมรับจากเพื่อนคนรอบข้าง

3) การสร้างตัวละคร แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ ตัวละครรักร่วมเพศ ได้แก่ พระเอกกับนายเอก เป็นตัวละครเอกหลักของนวนิยายวาย และเป็นวัยรุ่นชายที่แสดงความรักกัน พระเอกมักจะแสดงความเป็นเพศชายอย่างเต็มที่ ส่วนนายเอกมักจะมีลักษณะคล้ายคลึงกับนางเอกในนวนิยายรักชายหญิง แต่ไม่ว่าพระเอกหรือนายเอก จึงต้องมีลักษณะเชิงบวกทางรูปร่างหน้าตาหรือนิสัย และมีความสามารถเยี่ยม และตัวละครรอบข้างตัวละครรักร่วมเพศ แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะ คือ ตัวละครผู้ใหญ่ ส่วนมากเป็นพ่อแม่ที่เป็นผู้ช่วยเหลือ ยอมรับตัวละครรักร่วมเพศ แสดงความรักในครอบครัว แต่ก็มีตัวละครพ่อแม่ ครุณันมีปัญหาไม่ยอมรับหรือช่วยสร้างเหตุการณ์ขัดขวางความรักของตัวละครเอก ตัวละครวัยรุ่นที่อยู่รอบข้างตัวละครหลัก คือ เพื่อนคนรอบข้างที่มีอายุเท่ากันหรือใกล้เคียงกับตัวละครเอก ส่วนมากเป็นผู้ยอมรับและช่วยเหลือความรักของตัวละครเอก แต่ก็มีตัวละครบางส่วนเป็นผู้ขัดขวางตัวละคร ช่วยสร้างความขัดแย้งไม่ยอมรับตัวละครเอก และตัวละครพี่น้องหรือหลาน

เป็นตัวละครที่อยู่ในครอบครัวเดียวกับตัวละครเอก แสดงการปกป้องตัวละครเอกและยอมรับความรักของตัวละครเอกเพื่อให้ตัวละครได้รับความสุข และแสดงภูมิหลังของตัวละครเอก ให้ผู้อ่านเห็นถึงบุคคลและความสัมพันธ์ในครอบครัวของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านได้รู้จักตัวละครเอกมากขึ้น

4) การสร้างบทสนทนา ได้แก่ บทสนทนาที่แสดงความรัก คือ บทสนทนาที่แสดงความรักของคู่รักกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน แบ่งได้มี 3 ลักษณะ คือ บทสนทนาที่แสดงความรักของตัวละครเอก เป็นบทสนทนาที่การบอกความรัก การขอคบกัน ช่วยทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครได้พัฒนา บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกกับครอบครัว คือ บทสนทนาที่ครอบครัวแสดงการยอมรับตัวละครรักร่วมเพศ อยากรู้ให้ลูกได้รับความสุขของตัวเอง และบทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกกับเพื่อนครอบครัว คือ บทสนทนาที่ช่วยเหลือ ปลอดภัยตัวละครรักร่วมเพศ ทำให้มองเห็นความรักระหว่างเพื่อนกับตัวละครรักร่วมเพศ บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร คือ การแสดงลักษณะรูปร่างภายนอก และนิสัย ภูมิหลังของตัวละครผ่านการพูดคุยของตัวละครอื่น ช่วยสร้างเหตุการณ์ต่อไปและช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดกับการกระทำของตัวละครมากขึ้น และบทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง คือ บทสนทนาที่ช่วยเปลี่ยนฉากและสถานที่ และบทสนทนาที่พัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรู้จักและเข้าใจสถานที่ที่เกิดเรื่องราวต่อไปรอบตัวตัวละครเอกและช่วยเปลี่ยนแปลง พัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละครเอกไปเป็นคู่รักกัน

5) การสร้างฉากและบรรยากาศในนวนิยายวายไทย แบ่งได้เป็น ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว คือ บ้าน ห้องพัก เป็นสถานที่ที่ทำให้ตัวละครรักร่วมเพศแสดงความรักและความรู้สึกจริงอย่างเต็มที่ สร้างบรรยากาศที่ดีให้แก่ตัวละคร ทำให้ความสัมพันธ์ของตัวละครได้พัฒนาจนได้รับความสุข และยังเป็นสถานที่ที่ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความคิดของตัวละครเอกเปลี่ยนแปลงจากเดิม ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึก ความรักของตัวละครมากขึ้น และฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่สาธารณะ ได้แก่ มหาวิทยาลัย โรงเรียน และแหล่งท่องเที่ยว คือ ทะเล เป็นสถานที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นมากขึ้นของตัวละครเอกที่เป็นคู่รักกัน ก หรือการสร้างปัญหาการเปิดเผยและยอมรับระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ในสถานการณ์ทำงาน ช่วยทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นความรักร่วมเพศในสังคมจริงชัดเจนขึ้น

จากการวิเคราะห์ทฤษฎีการแต่งในนวนิยายวาย ผู้วิจัยยังได้เห็นว่า การสร้างโครงเรื่อง เน้นแสดงเรื่องราวความรักของตัวละครหลักที่เป็นเพศชายด้วยกัน และต้องการสร้างความรักที่สวยงามให้แก่ผู้อ่าน จึงจบลงเรื่องราวด้วยให้ตัวละครได้รับความรักกับความสุข และการสร้างตัวละครสร้างตัวละครเอกที่เป็นเพศชายด้วยกันนั้นมีลักษณะดิงาม คือ พระเอกกับนายเอก และมักจะมีบทบาทเสมือนพระเอกกับนางเอกในนวนิยายรักระหว่างชายหญิง ลักษณะดังกล่าวช่วยทำให้นวนิยายวายเป็นนวนิยายแนวรักอีกประเภทหนึ่งที่แตกต่างจากนวนิยายประเภทอื่น ๆ

บทที่ 4

แนวคิดในนวนิยายวายไทย

การศึกษาวិเคราะห์แนวคิดในนวนิยายวายไทย ผู้วิจัยพบว่า นวนิยายวายมีการนำเสนอแนวคิดสำคัญ ดังต่อไปนี้

4.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรัก

4.1.1 การกล้าเปิดเผยตัวตนทำให้ได้รับการยอมรับ

4.1.2 ความจริงใจทำให้ความรักมั่นคง

4.1.3 การไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจกันทำให้ความสัมพันธ์มีความขัดแย้ง

4.1.4 ความรักมีอิทธิพลเหนือค่านิยมของสังคม

4.2 แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม

4.2.1 การช่วยเหลือช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดี

4.2.2 ความขยันหมั่นเพียรทำให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า

4.3 แนวคิดเกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่ดี

4.3.1 การดื่มเหล้าทำให้ขาดสติและการทะเลาะวิวาท

4.3.2 การขับซิ่งด้วยความเร็วทำให้เกิดอุบัติเหตุ

4.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเข้าใจและยอมรับความเท่าเทียมกันทางเพศ

4.4.1 การยอมรับและภูมิใจในความเป็นจริงของตัวเองทำให้มีความสุข

4.4.2 การให้การยอมรับและเข้าใจทำให้ชีวิตดีขึ้น

โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 แนวคิดเกี่ยวกับความรัก

แนวคิดที่เกี่ยวกับความรัก เป็นแนวคิดที่นำเสนอความรักของกลุ่มคนรักร่วมเพศ ผู้แตงนวนิยายวายได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความรักผ่านการสร้างบทสนทนาแสดงความรักหรือสร้างความขัดแย้งไม่เชื่อใจกันระหว่างตัวละครเอก และบรรยายความคิด การกระทำของตัวละครเอก ได้แก่ การกล้าเปิดเผยตัวตนทำให้ได้รับการยอมรับ ความจริงใจทำให้ความรักมั่นคง การไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจทำให้ความสัมพันธ์แปลกแยก และความรักมีอิทธิพลเหนือค่านิยมของสังคม ดังนี้

4.1.1 การกล้าเปิดเผยตัวตนทำให้ได้รับการยอมรับ

ผู้แตงนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความกล้าหาญในการแสดงความรักของกลุ่มคนรักร่วมเพศ ใช้วิธีการนำเสนอโดยการสร้างตัวละครเอกที่มีความรัก ความรู้สึกกับตัวละครเอกอีกฝ่าย และสร้าง

บทสนทนาให้ตัวละครเปิดเผยความรู้สึกของตัวเองแสดงให้เห็นว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศต้องมีความกล้าหาญเปิดเผยตัวตน ถึงได้ยอมรับความรู้สึกในจิตใจของตัวเองมากขึ้นและได้รับยอมรับความรักที่เปิดเผยออกมาจากคนที่ชอบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Make it right* ชีร์แอบชอบพิวส์มานาน แต่ไม่กล้าแสดงความรู้สึกของตัวเอง จนอดทนไม่ได้และแสดงความรู้สึกของตัวเองอย่างเปิดเผย จึงได้รับคำตอบจากพิวส์ที่ยอมรับตัวเองมีความรู้สึกต่อชีร์เช่นกัน ดังต่อไปนี้

“กูเคยคิดว่าจะไม่ทำอะไรมากไปกว่านี้ เคยคิดว่าแค่มีมึงเป็นเพื่อน อยู่ใกล้ ๆ กูก็ไม่ต้องการอะไรอีก... แต่ทุกครั้งที่เห็นหน้ามึง กูคิด... กูคิดเกินเลยไปกว่านั้นมาก... พิวส์ มึงไม่ใช่แค่เพื่อน... มึงสำคัญกับกูมากกว่านั้น... มึงพิเศษสำหรับกู..”

ผมแม้มีริมฝีปากกลั่นหยาดน้ำใสไม่ไห้ไหลออกมา สิ่งเหล่านั้นเกินกว่าที่ผมคิดไปมาก ถึงไม่เข้าใจหมดทุกอย่าง แต่ก็มากพอให้ผมได้คำตอบ

“ชีร์...” ว่าตอนนี้ไม่มีสิ่งอื่นใดสำคัญไปกว่า คนตรงหน้าผมนี้

ร่างทั้งร่างถูกดึงลงไปแนบแผงอกแกร่ง อ้อมกอดของมันเป็นอบอุ่นกว่าครั้งไหน ๆ

“พิวส์... กูแทบทนไม่ไหวกับการห้ามตัวเองไม่ให้สัมผัสมึง... กูจำเป็นต้องอยู่ห่าง ๆ มึง เพื่อคอยเตือนตัวเอง... ไม่งั้นกูต้องทำอะไรเหี้ย ๆ กับมึงลงไปแน่... อย่างตอนนี้ กูห้ามตัวเองไม่ได้แล้ว”

“...กู..... กูก็เหมือนกัน...” ผมตอบเสียงเบาในลัดไหล่นั้น

(*Make it right. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 114-115*)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่ามีผู้แต่งนำเสนอแนวคิดผ่านบทสนทนาของตัวละครเอก ให้ตัวละครเอกเปิดเผยความรู้สึกที่มีต่อกัน จากตัวละครชีร์เปิดเผยความรู้สึกในใจที่ปิดซ่อนมานาน ยอมรับความรู้สึกจริงที่มีต่อพิวส์ จึงได้รับคำตอบยอมรับจากพิวส์ เสนอแนวคิดที่กลุ่มคนรักร่วมเพศควรต้องมีความกล้าหาญเปิดเผยความรู้สึกจริง

ในนวนิยายเรื่อง *Tham Type Story* เกลียตนักมาเป็นทีรักกันชะดี ๆ ไทป์เริ่มชอบธารแต่ไม่เคยคิดว่าจะมีความรักกับผู้ชาย และอยากจะคบหาผู้หญิงเพื่อห่างไกลจากธาร ทำให้ไทป์มองเห็นตัวเองอยากอยู่กับธารและจึงเปิดเผยความรู้สึกจริงที่มีต่อธาร ทำให้ไทป์เข้าใจและยอมรับตัวเองรักธาร ดังต่อไปนี้

“กูโอเคแค่กับมึง กับมึงคนเดียว”...

[...]

การยอมรับว่าตัวเองตกลงปลงใจกับผู้ชายคนหนึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย หากแต่ร่างกายและจิตใจกำลังทำงานอย่างพร้อมเพรียงว่าไม่อาจจะยื้อความรู้สึกที่เกิดขึ้นได้อีกแล้ว

เขาไม่อาจจะสนใจใครนอกจากไอ้ก้อนน้ำแข็งความมอดทนสูงก้อนนี้ได้อีกแล้ว

คน...ที่ยอมรับตัวตนของเขาทุกอย่าง

คนที่เขาไม่อาจจะหนีไปไหนได้

คนที่ไม่ได้เป็นแค่นั้น...มันเป็นมากกว่านั้น

“ตอนนี้...มึงเป็นของกูแล้วสินะ”

จากนั้น เสียงทุ้มก็กระซิบอยู่ข้างหู ให้คนที่หมดแรงบอกได้เพียง...

“มึงต่างหากที่เป็นของกู กูบอกไว้ก่อนเลยนะกูไม่มีทางปล่อยมึงไปไหนแน่ เพราะกูนอนกับใครไม่ได้แล้วนอกจากมึง”

แม้ว่าถ้อยคำจะฟังดูเห็นแก่ตัว แม้จะไร้ซึ่งคำหวาน แม้จะเต็มไปด้วยเรื่องตมหาราคะ แต่ธाराเองก็เข้าใจว่าคนที่มึทธิสูงกำลังยอมลงให้เขา และบอกว่าจะไม่มีใครอื่นนอกจากไอ้ธाराคนนี้คนเดียวเช่นเดียวกัน

(Tharn Type Story กลียตนักมาเป็นที่รักกันชะดี ๆ. เล่ม 1. ม.ป.ป. :

345)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นได้ว่า ผู้แต่งบรรยายบทสนทนาให้นายเอกเปิดเผยความรู้สึกจริงให้แก่ตัวละครอีกฝ่าย และความคิดของนายเอกที่ยอมรับตัวเองมีความรักกับพระเอก ไทป์จึงได้ยอมรับความรู้สึกจริงของตัวเองที่มีต่อธाराซึ่งเป็นเพศชายด้วยกัน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า การเปิดเผยความรู้สึกจริงซึ่งต้องมีความกล้าหาญ ทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศได้พิสูจน์และยอมรับความเป็นจริงของตัวเอง และจึงได้รับความสุขที่ตรงกับความต้องการในใจของตัวเอง

ในนวนิยายเรื่อง *ต้นหนชลธิ์ ต้นหน* (พระเอก) ไม่ยอมรับว่าตัวเองมีความรู้สึกกับชลธิ์ (นายเอก) จนพบว่ามึผู้ชายตามจีบชลธิ์ ถึงเข้าใจตัวเองไม่ยอมเสียชลธิ์ไปคบกับคนอื่น และขอคบกับชลธิ์ ดังต่อไปนี้

“กูคิดว่า กูชอบมึง บอกตอนนี้ยังทันมั้วะ”

[...]

“ชอบ ที่ไม่ได้หมายถึงชอบแบบพี่น้องไข่ม้อยครับ”

“ชอบแบบผิวเมียชอบกัน เคลียร์มั้”

[...]

“แต่ผมเป็นผู้ชายนะ”

“ช่างแม่งสิ ไครสน”

[...]

“คบกับก๊วนะ เป็นแฟนก๊วแล้วก็ห้ามให้ใครถูกตัวมึงอีก...ถ้าปฏิเสธ
ก๊วจะหักกระดูกมึง”

“ครับ ผมตอบตกลงเพราะกลัวคำขู่เลยนะเนี่ย”

(ต้นหนชลธิ. 2563 : 183-184)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดผ่านบทสนทนาระหว่างตัวละครเอก เนื่องจากตัวละครต้นหนยอมรับตัวเองชอบชลธิ แสดงความรู้สึกที่มีต่อกัน และขอคบกับชลธิที่เป็นเพศชายด้วยกัน จากเหตุการณ์ที่สร้างขึ้น ทำให้ผู้อ่านเข้าใจกลุ่มคนรักเพศเดียวกันต้องมีความกล้าหาญ แสดงตัวตน เพื่อได้รับความสมหวัง

สรุปได้ว่า ในนวนิยายวายไทย ผู้แต่งได้เสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความรักของกลุ่มคนรักร่วมเพศโดยผ่านบทสนทนาและตัวละครเอกที่แสดงมีความรักกับบุคคลเพศเดียวกัน คือ ให้ตัวละครแสดงความรู้สึกจริงใจผ่านการพูดคุยกัน แสดงให้เห็นว่า การกล้าเปิดเผยตัวตนทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศได้รับการยอมรับหรือคำตอบจากคนอีกฝ่ายและทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศเข้าใจจิตใจตัวเองมากขึ้น ผู้แต่งสร้างเหตุการณ์ให้ตัวละครเอกเปิดเผยความรู้สึกที่ปิดซ่อนในใจ จึงทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงกลุ่มคนรักร่วมเพศต้องมีความกล้าหาญยอมรับความเป็นจริงของตัวเองและแสดงออกมา จึงได้รับความสมหวังในความรัก

4.1.2 ความจริงใจทำให้ความรักมั่นคง

แนวคิดที่เกี่ยวกับความจริงใจในการแสดงความรักของคู่รักกลุ่มคนรักร่วมเพศ แสดงคู่รักกลุ่มคนรักร่วมเพศนั้นคบกันด้วยความจริงใจ เต็มใจเผชิญหน้ากับครอบครัวที่ไม่ยอมรับความรักของสองคนและพร้อมเปิดเผยความสัมพันธ์ให้แก่ผู้อื่น ผู้แตงนวนิยายวายนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความจริงใจโดยผ่านสร้างตัวละครเอกที่เป็นคู่รักกันและบทสนทนาระหว่างคู่รัก ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *นิทานพันดาว* ภูผาต้องไปเรียนและทำงานที่กรุงเทพฯ เข็รจึงตามมาเรียนที่กรุงเทพฯ เหมือนกัน เพื่อให้สองคนได้อยู่ใกล้กันและอยู่ด้วยกันต่อไป ดังต่อไปนี้

“กำหนดสอบเข้าโรงเรียนเสนาธิการมาแล้วนะ เป็นต้นเดือนหน้า

ถ้าปลายเดือนประกาศผลว่าผ่านก็เตรียมตัวเข้ากรุงเทพฯ ได้เลย”

... “...จั้นผมก็จะไปเรียนต่อโทที่กรุงเทพฯ ด้วย” ถึงจะต้องแยกกัน
อยู่เพราะเขาเองก็ต้องกลับบ้านโลภาคิชสกุล แต่อย่างน้อยเราก็ไม่ได้
ห่างไกลกันคนละโลกอีกแล้ว

“ถ้าฉันเรียนจบหลักสูตรแล้วกลับเชียงใหม่ล่ะ”

“ผมก็ตามมาด้วยใจ”...

“...ไม่ต้องถามลองใจ ผมรู้ว่าตำแหน่งคุณใหญ่เกินกว่าประจำ
อยู่ที่ฐานปฏิบัติการตามชายแดนแล้ว ยิ่งไงก็ต้องย้ายไปลงกองพันที่ไหน
สักที่ และไม่ว่าคุณไปประจำที่ไหน ผมก็จะตามหลอกหลอนไปด้วยแบบ
นี้แหละ ถ้าคิดทิ้งกันละน่าดู!”...

(นิทานพันดาว. 2562. : 379-380)

จากตัวอย่างนี้ให้เห็นว่า ผู้แต่งสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละครเอก ทำให้เห็นว่า ตัวละคร
เธียรมีความจริงใจคบกับภูผา และพยายามตามภูผาไม่ว่าจะไปเรียนหรือทำงานที่ไหน ทำให้ผู้อ่าน
เข้าใจว่า ความรักไม่ได้แค่เป็นความสุขในตอนนี้ ยังต้องนึกถึงอนาคตของคนสองคน และกลุ่มคน
รักร่วมเพศมีความจริงใจ ความคิดจะดูแล ปกป้องความรักของตัวเอง จึงได้ทำให้ความรักมีความ
เข้มแข็ง ได้รับความสุขและอยู่ด้วยกัน

ในนวนิยายเรื่อง *Oxygen* กิตาร์คบกับโซโล่ และรู้ว่าพ่อของโซโล่ไม่ยอมให้ลูกคบกับ
ผู้ชาย กิตาร์จึงพยายามปลอบใจโซโล่จะเดินผ่านปัญหาด้วยกัน ดังต่อไปนี้

“พ่อโซจะไม่ยอมเรื่องของเราใช่ไหม”

“ใช่...”

“พี่ชอบตรง ๆ ว่าตอนนี้พี่ยังไม่รู้ว่าจะทำยังไง ไม่รู้ว่าจะช่วยโซ
ยังไง ไม่รู้ว่าจะทำยังไงกับเรื่องพ่อโซ พี่ไม่รู้อะไรเลยจริง ๆ เรื่องนี้เราคง
เตรียมรับมือกับมันไม่ได้จนกว่ามันจะเกิดขึ้น...”

ผมพูดออกไปตามความรู้สึกในใจ ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพ่อเขาเป็นคน
แบบไหนหรือคิดจะทำอะไรต่อ แต่ว่า...

“...แต่พี่อยากให้คุณมั่นใจว่าเราจะผ่านมันไปด้วยกัน โซทำในส่วน
ที่โซทำได้ พี่ก็จะทำในส่วนที่พี่ทำได้”

โซโล่มองผมด้วยสายตาที่บอกความหมายได้มากมายโดยไม่ต้อง
พูดออกมา

“ครับ...”

“เรามาแก้ปมกันทีละนิดนะครับ...แก้ไปด้วยกัน”

(Oxygen. เล่ม 1. 2563. : 196)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความจริงใจผ่านบทสนทนา ระหว่างตัวละครเอก สร้างให้ตัวละครก็ตาร์ปลอบใจโซโล่จะคบกันต่อไปแม้ว่าพ่อของโซโล่ไม่ยอมให้ ลูกชายคบกับก็ตาร์ สะท้อนความรู้สึกของกลุ่มคนรักร่วมเพศพบเจอปัญหาในชีวิต คือ ไม่ได้รับการยอมรับ จากครอบครัว แต่เมื่อมีความเชื่อมั่นในตัวตนและคู่รัก พร้อมกับเผชิญปัญหาที่เกิดขึ้น ทำให้ผู้อ่าน เข้าใจความรู้สึกของกลุ่มคนรักร่วมเพศอยู่ด้วยกันมีความจริงใจคบกันต่อไปและพยายามร่วมมือการแก้ไข ปัญหาที่ขัดขวางความรักของสองคน เพื่อได้รับความสุข

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* พิศอบกับแอแล้ว ได้เข้าไปรู้จักกับครอบครัวของแอ แต่แอยังไม่ได้แสดงความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างสองคนให้แก่ ครอบครัว แอจึงกลัวว่าพิทจะไม่พอใจกับการปิดซ่อนความสัมพันธ์จริงของสองคน แต่แอเตรียมใจจะ เปิดเผยความรักของสองคนให้ครอบครัว เพื่อให้พิทรู้สึกมีความสุขมากขึ้น ดังต่อไปนี้

“มีงโกรธหรือเปล่าที่ไม่ได้บอกเรื่องเราให้บ้านกูรู้”

“เราเนี่ยนะครับที่โกรธ มะ...ไม่ได้โกรธครับแอ เปล่าเลย” ผมรีบ
ส่ายหน้าแรง ๆ ผมรู้ดีว่าเรื่องพวกนี้เชื่อว่าใครจะยอมรับง่าย ๆ แคเขายอม
คบกับผมก็เป็นเรื่องน่าเหลือเชื่อพอแล้ว...

[...]

“ถ้าเป็นนั้นก็แล้วไป แต่ถ้ามีงอยากให้อูบอก...”[...]

“...กูก็จะบอกนะ กลับดี ๆ ละ”

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 328)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้สร้างบทสนทนายระหว่างตัวละครเอกที่คบกัน นำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความจริงใจในความรักของกลุ่มคนรักร่วมเพศ ให้ตัวละครแสดงยอม เปิดเผยความสัมพันธ์จริงของสองคนให้แก่ครอบครัว เพื่อได้คบกันกับต่อไปโดยไม่ต้องปิดซ่อนตัวเอง

สรุปได้ว่า ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวความรักในด้านความจริงใจผ่านสร้าง บทสนทนายระหว่างคู่รักของตัวละครเอกที่แสดงความรักที่มีต่อกัน และความจริงใจคบกันของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเข้าใจกลุ่มคนรักร่วมเพศต้องคบกันด้วยความจริงใจ เผชิญหน้ากับปัญหาภายนอกที่ ไม่ยอมรับความรักของสองคน และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จึงได้เดินผ่านปัญหาต่าง ๆ ทำให้ความรัก มีความเข้มแข็ง

4.1.3 การไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจกันทำให้ความสัมพันธ์มีความขัดแย้ง

แนวคิดที่เกี่ยวกับการไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจ เป็นแนวคิดที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าการไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจกันทำให้ความสัมพันธ์และความรักแปลกแยกจากเดิม และผู้แตงนวนิยายวางนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจกันของกลุ่มคนรักร่วมเพศโดยผ่านการบรรยายความรู้สึกและความคิดของตัวละครเอก หรือสร้างเหตุการณ์ปัญหาหารหว่างตัวละครสองคน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Tharn Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ ไทป์คบกับธาร แต่ไม่ยอมเปิดเผยความสัมพันธ์ ธารก็ตามใจไทป์ไม่เปิดเผยออกมา แต่มีความรู้สึกไม่สบายใจ ไทป์จึงรู้สึกสองคนมีปัญหาเกิดขึ้นจากการปัญหาการไม่เปิดเผยความรัก และกลัวว่าสองคนไม่ได้คบกันตลอดไป ดังต่อไปนี้

“มันอาจจะไม่สำคัญสำหรับมึงนะ แต่กูแค่อยากบอกให้คนอื่นรู้ว่า
มึงเป็นของกู แล้วกูเป็นของมึง...ก็เท่านั้น”...

“แต่ช่างเถอะ มึงไม่อยากบอก กูก็จะไม่พูด”

[...]

ความคิดเห็นเขาก็กับมันไม่ตรงกันอีกแล้ว

มันอยากเปิด กูอยากปิด จะคบกันรอดจริง ๆ หรือวะ

(*Tharn Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 21-22)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่ ผู้แตงสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลักที่ไม่เปิดเผยความสัมพันธ์จริง และการบรรยายความคิดของตัวละครหลัก ไทป์เป็นตัวละครที่ไม่ยอมเปิดเผยความสัมพันธ์ของสองคน เพราะอายุที่แสดงตัวเองคบกับเพศชาย แต่ธารอยากให้คนรอบข้างรับรู้ไทป์เป็นคู่รักของตน เพราะธารเป็นคนที่ได้ยอมรับตัวเองชอบเพศชายด้วยกันและได้เปิดเผยรสนิยมทางเพศให้แก่คนรอบข้าง จึงทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจแนวคิดที่เกี่ยวกับปัญหาความรักที่เกิดจากการไม่เปิดเผยคือ คู่รักของกลุ่มคนรักร่วมเพศอาจคบกันโดยไม่เปิดเผยความสัมพันธ์จริง แต่บางคนมีความต้องการได้รับยอมรับจากคนรอบข้างตัวตน จึงทำให้คู่รักของกลุ่มคนรักร่วมเพศเกิดปัญหาจากการไม่เปิดเผย แสดงให้เห็นว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศในสังคมต้องอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ นั้นต้องการมีสังคมแวดล้อมที่ยอมรับความสัมพันธ์ของสองคน ช่วยการแก้ไขความขัดแย้งระหว่างคู่รักกัน

ในนวนิยายเรื่อง *เดือนเกี้ยวเดือน* โยได้คบกับพีปาย่างมีความสุข แต่หลังจากคบกันแล้ว โยและพีปาย่างมีความสงสัยซึ่งกันและกันเรื่องไม่เปิดเผยการคบกันของสองคน ดังต่อไปนี้

“อายุ?”

“ใช่ อายุที่มีโยเป็นแฟนง”

...“ตอนแรกพี่คิดว่าเรื่องคนรักกันไม่จำเป็นต้องป่าวประกาศ
หรือกะนะ แต่โยธามพี่แบบนี้ทำให้พี่คิดเลย...”

“...คิดว่า?”

“อายหรือเปล่าที่มีพี่เป็นแฟน”

(เดือนเกี้ยวเดือน. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 67-68)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละครเอก นำเสนอแนวคิดที่
เกี่ยวกับการไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจ โยกับป้าเป็นตัวละครที่คบกัน แต่ไม่เชื่อมั่นในตัวเองและคู่รัก
มีความคิดว่าคู่รักของตัวเองอาจคิดว่าการคบกับตัวเองเป็นสิ่งที่น่าอาย เมื่อสองคนไม่ได้เปิดเผย
ความสัมพันธ์จริงของสองคน และไม่เชื่อใจกันมากพอ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า คู่รักของกลุ่มคน
รักร่วมเพศไม่เปิดเผยความสัมพันธ์ที่แท้จริงของสองคนให้แก่ครอบครัวหรือคนรอบข้าง คู่รักของ
กลุ่มคนรักร่วมเพศอาจจะมีปัญหาที่เกิดจากไม่แสดงความสัมพันธ์จริงเกิดขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* เอ้ซึ่งคบกับพีท
เป็นคู่รักกันแล้ว แต่ก็ไม่อยากปล่อยให้พีทเข้าใจหรือมีความสัมพันธ์ที่สนิทกับเพื่อนคนอื่นแม้เป็นผู้หญิง
ดังต่อไปนี้

“ไม่ไปได้มัย”

“ครับ?”...

“ไม่ไปกับเดหลีได้มัย”...

“เดหลีเป็นเพื่อนเราอะ”

“กูไม่ได้อยากเข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัวมึงหรือ กูจะไปงานเลี้ยง
คุณหญิงย่าอะไรนั่นก็ไปเถอะ กูเข้าใจ แต่กูไม่อยากให้มึงไปซี้ของกับเด
หลีสองคน...”

(*My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 141*)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการไม่เชื่อใจของคู่รัก
กลุ่มคนรักร่วมเพศ สร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครหลักพีทกับเอ้ที่เป็นคู่รักกันที่เกิดจากกลัวคู่รัก
ของตนเข้าใจคนอื่น กลุ่มคนรักร่วมเพศที่เป็นคู่รักกันยังมีความหวงใยคู่รัก ของตัวเองกลับมี
ความสัมพันธ์สนิทกับคนอื่น จึงพยายามไม่ให้คู่รักของตัวเองเข้าใจกับคนรอบข้าง เพื่อนสนิท
แต่พฤติกรรมนี้อาจจะทำให้เกิดปัญหาระหว่างคู่รักกัน การป้องกันที่มากเกินไปจะทำให้คู่รักของกลุ่ม
คนรักร่วมเพศทั้งสองฝ่ายเกิดไม่เข้าใจกัน เสนอให้เห็นว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศไม่ได้รับการยอมรับใน
สังคมทั่วไป มักไม่ได้เปิดเผยความรักให้คนรอบข้าง จึงต้องปิดซ่อนความสัมพันธ์ที่เป็นคู่รักกัน ทำให้

กลุ่มคนรักร่วมเพศมักจะมีปัญหาไม่ได้มั่นใจความรักหรือคู่รักของตนมากพอ และจึงมีความคิดที่อยากปกป้องความรักของตนมากเกินไป ซึ่งจะกลายเป็นอุปสรรคต่อชีวิตสังคมของอีกฝ่าย

ในนวนิยายเรื่อง *เพราะเรา...คู่กัน* ไทน์คบกับसारวีตรเป็นคู่รักกัน แต่เมื่อसारวีตรบอกว่าไปหาเพื่อนเก่ามัธยมคนหนึ่งที่เป็นเพศหญิง ทำให้ไทน์เริ่มไม่มั่นใจในตัวเอง กลัวว่าตัวเองเป็นตัวแทนของผู้หญิงคนนั้น และตัวเองกำลังจะเสียความรักไป ดังต่อไปนี้

“กุเคยถามเรื่องรักแรกของมึง ผู้หญิงที่มึงเคยแอบชอบ วันนี้... กุ
อยากรู้”

[...]

“सारวีตร มึงเห็นกูเป็นตัวสำรองของใครหรือเปล่า”

“...”

“ถ้าใช่บอกกูตรง ๆ เลยนะ”

“...”

“กูไม่โกรธหรอกเพราะเรามีสิทธิ์”

แม้ผมจะรู้สึกเสียใจอยู่ลึก ๆ ที่ต้องสูญเสียมันไปก็ตาม

(*เพราะเรา...คู่กัน*. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 161-162)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการไม่เชื่อใจโดยผ่านการสร้างเหตุการณ์และบทสนทนาระหว่างตัวละครเอกที่เป็นเพศชายที่มีคู่รักเป็นผู้ชายเช่นกัน และไม่มีคนมาขัดขวางความรักของสองคน แต่ตัวละครไม่มีความมั่นใจมากพอในคู่รักของตัวเอง จึงทำให้เกิดความรู้สึกกลัวถูกทิ้งตอนคู่รักไปเจอเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง แสดงให้ผู้อ่านได้เห็นว่า คู่รักของกลุ่มคนรักร่วมเพศคบกันด้วยไม่มีความเชื่อใจคู่รักของตนมากพอ เพราะยังอยู่ในข้อจำกัดของสังคมและได้รับความคิดของสังคมทั่วไป คือ เพศชายควรคู่กับเพศหญิง จึงทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศกลัวคนรักของตนกลับคบกับผู้หญิงหรือคิดว่าตัวเองเป็นตัวแทนของผู้หญิงคนใดคนหนึ่ง จึงเป็นปัญหาขัดความมั่นใจในตัวตน และความรักของตัวเอง

สรุปได้ว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจโดยผ่านการสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกที่เป็นคู่รักกัน ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงการไม่เปิดเผยและการไม่เชื่อใจกันเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ความสัมพันธ์ของคู่รักกลุ่มคนรักร่วมเพศแปลกแยกจากเดิม ซึ่งเป็นเพราะว่ากลุ่มคนรักร่วมเพศไม่ได้รับการยอมรับทั่วไป และไม่มี ความเชื่อมั่นในตัวเองและคู่รักมากพอ

4.1.4 ความรักมีอิทธิพลเหนือค่านิยมของสังคม

ความรักมีอิทธิพลเหนือค่านิยมของสังคม คือ ความรักของเพศเดียวกันมีความเข้มแข็งสามารถต่อสู้และก้าวผ่านค่านิยมของสังคมจนได้รับความสำเร็จในความรัก และดำเนินชีวิตต่อไปกันต่ออย่างมีความสุขไม่ต่างจากความรักระหว่างชายหญิงทั่วไป ผู้แต่งจึงได้นำเสนอแนวคิดผ่านการบรรยายความรู้สึก ความคิดของตัวละคร ให้ผู้อ่านเห็นว่า ความรักระหว่างเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่มีความอยู่จริงและเป็นความรักที่ได้รับความสุขเช่นกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *SOTUS S* ก้องภพ (พระเอก) และอาทิตย์ (นายเอก) ได้ก้าวข้ามคนรอบข้างที่ไม่ยอมรับ ได้รับการยอมรับจากครอบครัว และคบกันต่อไปอย่างมีความสุข ดังต่อไปนี้

“ไปกินเถอะครับ ที่บ้านผมคงเตรียมข้าวเย็นไว้รอแล้ว”

“อืม”

อาทิตย์เอื้อมมือไปเกาะก้อมือนั้นไว้อย่างยินดี สัมผัสถึงความอบอุ่นแผ่ซ่านตรงสู่หัวใจ

พวกเขาประสานนิ้วเข้าหากันแบบแน่นโดยไม่มีวันคิดปล่อยแล้วก้าวเดินไปบนเส้นทางเบื้องหน้าเคียงข้างกัน...

ทุกคืนวันที่เราสองคนใช้ชีวิตร่วมกันมา

พวกเราต่างหัวเราะและร้องไห้ให้กับเรื่องราวที่เลยผ่านไป

ความรู้สึกนี้ไม่มีสิ่งใดมาทดแทนได้

ตอนนี้ฉันได้กลายเป็นตัวของตัวเองเพราะมีเธอ

ความสุขที่เกินขึ้นนั้น...มันเป็นเพราะเรามีกัน

(*SOTUS S*. ม.ป.ป. : 324-325)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งบรรยายการกระทำของตัวละครเอกที่เป็นคู่รักกันให้เห็นถึงสองคนมีความสัมพันธ์ที่สนิทกัน และบรรยายความรู้สึกของนายเอกให้ผู้อ่านเห็นถึงความรัก ความจริงใจของสองคน เสนอแนวคิดให้ผู้อ่านว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศอาจจะยังไม่ได้รับการยอมรับจากค่านิยมของสังคมทั่วไป แต่ความรักระหว่างเพศเดียวกันเป็นความรักที่มีความเข้มแข็งไม่ต่างจากความรักของชายหญิง และได้รับความสุขเช่นกัน เพื่อให้ผู้อ่านและกลุ่มคนรักร่วมเพศมีความกล้าหาญตามหาความรักของตน

ในนวนิยายเรื่อง *อาทิตย์ของผม* หมอก (นายเอก) ได้รับการยอมรับจากครอบครัวของดี (พระเอก) และสองคนนี้จึงได้คบกันอย่างมีความสุข ดังต่อไปนี้

แล้วหม่อม่ากำลังจูดรูปให้ผมกับไอ้ที่อยู่

ก่อนที่หม่อม่าจะยืนรูปที่จุดแล้วให้ผมเดินไปไหว้บรรพบุรุษต่อ

“อะหมอก ไปไหว้อากงนะ”

ผมมองหน้าหม่อม้าซึ่ง ๆ รัฐปมา

เหมือนกึ่ง ๆ บอกว่าผมเป็นคนในครอบครัวนี้แล้ว

ไอ้ดีเห็นเหตุการณ์อยู่เลยยิ้มขอบคุณอันหม่อม้าออกมา

แล้วหม่อม้าก็ส่งรูปที่จุดแล้วให้ไอ้ดีเข้ามานั่งคู่กับผม

เราสองคนไหว้ครอบครัวไอ้ดีพร้อมกัน

แค่นี้ผมก็รู้สึกเหมือนเราได้แต่งงานกันเลย

ผมยิ้มดีใจซึ่ง ๆ ออกมาให้ไอ้ดี

ที่ไหนที่สุดคนในบ้านก็ยอมรับเรา

ผมตั้งใจไหว้เป็นพิเศษเลย

ผมอยากฝากเนื้อฝากตัวเป็นลูกเป็นหลานบ้านนี้ด้วย

แล้วผมสัญญาว่าจะรักเด็กผู้ชายข้าง ๆ ผมคนนี้

จนหมดหัวใจของผมเลย

และหมดชีวิตของผมเลย

ไอ้ดีหันมามองหน้าผมแล้วยิ้มให้

ผมยิ้มกลับมัน

ก่อนที่มือทั้งสองของผมกับไอ้ดี

จะปักลงในกระถางรูปพร้อมกัน

แล้วผมยิ้มนำรักออกมา

(อาตี๋ของผม. เล่ม 3. ม.ป.ป. : 321-322)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งการบรรยายการกระทำของแม่พระเอก ทำให้เห็นว่า นายเอกได้รับการยอมรับจากครอบครัวของพระเอกที่เป็นคนไทยเชื้อสายจีนและเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในครอบครัวของพระเอก และการบรรยายความคิดของตัวละครเอก ให้เห็นถึงความรักที่มีต่อกันของตัวละคร เป็นแนวคิดให้ผู้อ่านเห็นว่า แม้ว่าในค่านิยมของสังคมหรือกลุ่มคนบางคนยังไม่ได้ยอมรับความรักร่วมเพศ แต่ความรักระหว่างเพศชายด้วยกันเป็นสิ่งที่มีความอยู่จริงและเป็นไปได้ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรักร่วมเพศในสังคมจริง ช่วยสร้างสังคมที่เปิดเผยความรักที่หลากหลายมากขึ้น

สรุปได้ว่า ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความรักมีอิทธิพลเหนือค่านิยมของสังคม ผ่านการบรรยายการกระทำ ความคิดของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรัก ความจริงใจของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านพบว่า ความรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่มีความอยู่จริงในสังคม และความรักร่วมเพศก็จะทำให้คนรอบข้างเปลี่ยนแปลงความคิดของตัวเอง รู้จักกลุ่มคนรักร่วมเพศเป็นบุคคลธรรมดาที่ไม่มีลักษณะพิเศษ

หรือข้อแตกต่างจากกลุ่มคนอื่น และจึงยอมรับและอยู่ร่วมกับกลุ่มคนรักร่วมเพศได้อย่างดี ซึ่งมีอิทธิพลต่อสังคม ทำให้สังคมเปลี่ยนแปลงไปตามความต้องการเปิดเผยตัวตนและได้รับการยอมรับของกลุ่มคนรักร่วมเพศในสมัยนี้

จากการวิเคราะห์ได้เห็นเห็นว่า แนวคิดที่เกี่ยวกับความรักมี 4 ประเด็น ได้แก่ การกล้าเปิดเผยตัวตนทำให้ได้รับการยอมรับ คือ ผู้แต่งสร้างเหตุการณ์ บทสนทนาระหว่างตัวละครเอก ให้ตัวละครเปิดเผยความรู้สึกจริงใจของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศมีความกล้าหาญเปิดเผยตัวตน และจึงได้ยอมรับความเป็นจริงของตัวเองและได้รับการยอมรับมากขึ้น ความจริงใจทำให้ความรักมั่นคง คือ ผู้แต่งสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า ความรักของกลุ่มคนรักร่วมเพศมีความเข้มแข็ง คบกันด้วยความจริงใจ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน พยายามสร้างความสุขของสองคนและสร้างอนาคตด้วยกัน การไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจทำให้ความสัมพันธ์แปลกแยก คือ การสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก และการบรรยายความคิดของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า การไม่เปิดเผยความสัมพันธ์จริงใจทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศต้องปิดซ่อนความรักตัวเอง ทำให้คู่รักกลุ่มคนรักร่วมเพศคบกันอย่างเงียบ และมักจะไม่เกิดความเชื่อมั่นในตัวเองหรือคู่รัก เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาในความรักของสองคน และความรักมีอิทธิพลเหนือค่านิยมของสังคม คือ ผู้แต่งบรรยายการกระทำ ความคิดของตัวละคร ให้ผู้อ่านเห็นถึงตัวละครเอกได้รับความรักและการยอมรับจากครอบครัว ช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ความรักร่วมเพศเป็นความรักเกิดขึ้นระหว่างบุคคลธรรมดาไม่ต่างจากกลุ่มคนอื่น เป็นความรักที่เป็นไปได้ในสังคมและได้รับการยอมรับจากผู้อื่น ช่วยพัฒนาค่านิยมของสังคมยอมรับความรักระหว่างเพศเดียวกันมากขึ้น จากการนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความรักโดยส่วนมากเน้นนำเสนอผ่านบทสนทนาหรือคำพูดของตัวละคร เพราะ การพูดเป็นวิธีหนึ่งที่ชัดเจนที่ทำให้คู่รักกลุ่มคนรักร่วมเพศได้รู้ใจและเข้าใจกัน

4.2 แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม

แนวคิดที่เกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมในนวนิยายวาย เป็นแนวคิดที่นำเสนอความคิดและการกระทำที่ดีของตัวละคร ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมผ่านการบรรยายความคิด การกระทำของตัวละคร หรือสร้างเหตุการณ์ระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ และแนวคิดที่เกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมที่นำเสนอในนวนิยายวายไทย ได้แก่ ความช่วยเหลือสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และความขยันหมั่นเพียรทำให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า ดังนี้

4.2.1 ความช่วยเหลือสร้างความสัมพันธ์ที่ดี

แนวคิดที่เกี่ยวกับความช่วยเหลือ เป็นแนวคิดที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า วัยรุ่นกลุ่มคนรักร่วมเพศเป็นบุคคลธรรมดาที่อาศัยอยู่ร่วมกับครอบครัวและเพื่อนคนรอบข้างโดยมีความสัมพันธ์ที่ดี

จึงแสดงการช่วยเหลือพ่อแม่ดูแลครอบครัวหรือมีเพื่อนของตัวเองช่วยหาทางแก้ปัญหาให้เพื่อนรอบตัวกลุ่มคนรักร่วมเพศ และผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดโดยผ่านสร้างตัวละครเอกให้ช่วยเหลือครอบครัวหรือเพื่อน หรือให้ครอบครัว และเพื่อนเป็นผู้ช่วยเหลือเมื่อตัวละครเอกมีปัญหา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Dark Blue Kiss* เก้าไปช่วยทำงานของแม่ในโรงเรียน เพื่อให้แม่ได้พักผ่อนเพียงพอ ดังต่อไปนี้

เก้าจะไปช่วยแม่ทำงานที่โรงเรียน เขาเห็นแม่บ่นว่าทำคะแนนนักเรียนไม่ทัน แอมยังมีงานเอกสารต้องเคลียร์อีกหลายอย่าง เขากลับแม่

จะทำงานหนักจนไม่มีเวลาพักผ่อนแล้วไม่สบายไปอีก เขาก็เลยบอกท่านว่าเลิกเรียนจะเข้าไปช่วยทำงาน

(*Dark Blue Kiss*. ม.ป.ป. : 277)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งบรรยายการกระทำของตัวละครเอก เก้าที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศช่วยแม่ทำงานและดูแลครอบครัว ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศมีความสัมพันธ์อยู่ใกล้ชิดกับบุคคลที่อยู่ในครอบครัวเดียวกัน แสดงให้เห็นพฤติกรรมความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สะท้อนความรัก ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดของครอบครัว และการช่วยเหลือพ่อแม่จะทำให้เห็นได้ว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศจะมีบทบาทหน้าที่ และความสามารถในการรับผิดชอบดูแลครอบครัวของตัวเอง

ในนวนิยาย *นิทานพันดาว* เขียร (นายเอก) เป็นครูอาสาของหมู่บ้าน และเริ่มรู้จักและสนิทกับชาวบ้าน แต่เขียรพบว่า มีคนมาซื้อใบชาของชาวบ้านและหลอกเงินชาวบ้าน เพราะชาวบ้านไม่รู้จักหมายเลขและกิโล จึงเริ่มสอนวิธีดูน้ำหนักและหมายเลขให้กับเด็กชาวบ้าน เพื่อช่วยเหลือชาวบ้านรู้จักปกป้องตัวเองไม่โดนโกงอีกต่อไป ดังต่อไปนี้

“คนที่นี้รู้หรือเปล่าว่าหนึ่งกิโลมีกี่กรัม แล้วเลขสี่กับห้าต่างกันยังไง?”

อายิทำหน้าที่เหมือนได้ยินภาษาต่างดาว “...กิโลคืออะไรครับ?”

[...]

เขียรรู้สึกอยากจะทำตัวเองให้หมดหัว เขาฟันลมหายใจออกมาอย่างแรง แล้วเปลี่ยนคำถามใหม่ “...ปกติซื้อขายกันยังไง?”

เด็กชายเกาหัวพยายามนึกคำอธิบาย “พวกเขามาซื้อ เราก็ขายเป็นกระสอบ”

“...เรื่องเงินล่ะ?”

“เขาให้เงินตามเลขที่เขียนในใบรับอันนั้น” อายหันหน้าไปทางคนเมืองที่ถือสมุดจดน้ำหนักเอาไว้

“นี่หมายความว่า...” โคนโกงแล้วยังไม่รู้กันเลย! เขากัดปากตัวเองได้ทันก่อนจะโพล่งออกไปหมด พวกพ่อค้าก็เหลือเกิน โกงข้อมูลกันหน้าด้าน ๆ แค่ว่าทำไมคนมีความรู้ด้วย เอียร์ก้าวอาด ๆ ตรงไปยังชายที่ชานน้ำหนักคนนั้นพร้อมกับกระสอบซาใบสุดท้ายที่วางลงบนเครื่องชั่งพอดี

[...]

เมื่อสอนมาได้ครึ่งวันเขาก็ทวนความรู้ว่าเด็ก ๆ มีความเข้าใจกันมากแค่ไหน เอียร์ใช้ปลายนิ้วลบรอยชอล์กเดิมออก ก่อนจะวาดเข็มตาข้างอันใหม่เข้าไปแล้วถาม

“ถ้าเข็มชี้ที่ขีดนี้เรียกว่าอะไร?”

ลูกศิษย์ชาวอาข่ามองดูตัวเลขที่กำลังกำไว้ แล้วยกนิ้วขึ้นมานับเหมือนที่คุณครูเคยสอน “แปดขีด... แปดร้อยกรัม!”

“แล้วถ้ามีคนบอกว่า นี่คือห้าร้อยกรัม เท่ากับหายไปกี่กรัม?”

“สามร้อยกรัม”

เอียร์คลี้อย่างยินดีที่การสอนของเขาได้ผลเป็นที่น่าพอใจ...

(นิทานพันดาว. 2562. : 137-138)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นได้ว่า ผู้แต่งได้บรรยายการกระทำของตัวละคร ให้นายเอกเห็นว่าคนซื้อใบชาโกงเงินของชาวบ้าน และสร้างบทสนทนาระหว่างนายเอกกับเด็กชาวบ้าน ให้เห็นว่านายเอกช่วยเหลือชาวบ้านที่ไม่รู้จักหมายเลข เพื่อให้ชาวบ้านได้รู้จักวิธีการขายและรับเงินขายใบชาพอเพียง และจึงทำให้นายเอกได้รับการเคารพของชาวบ้าน สร้างความสัมพันธ์ที่ดีในหมู่บ้าน เป็นแนวคิดที่สื่อให้ผู้อ่านว่า หากตัวเองมีความสามารถควรไปช่วยเหลือคนอื่นที่ไม่รู้จักวิธีปกป้องตัวตน ช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนคนรอบข้าง

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ* พิทเข้าใจตนเองชอบเพศชายด้วยกัน รู้สึกขัดแย้งกับจิตใจของตัวเอง คุณแม่จึงช่วยปลอบใจและให้พิทยอมรับ ทำให้พิทได้ยอมรับตัวเองและมีความกล้าหาญยอมรับความรู้สึกและความเป็นจริงของตัวเอง ดังต่อไปนี้

“พิทผิด...ที่พิทผิดปกติ” ผมได้แต่ก้มหน้า ไม่กล้ามองตาแม่ นึกถึง

การกระทำที่แฟนเก่าบอกกับผม

รสนิยมทางเพศของผมมันน่ารังเกียจ

[...]

“พีทไม่ผิด พีทไม่ได้ตั้งใจให้มันเป็นแบบนี้ และแม่บอกได้เลยว่าสิ่งไหนเป็นสิ่งที่พีทเลือก แม่จะสนับสนุน จะคอยเป็นกำลังใจ จะไม่มีวันเป็นคนทำร้ายพีทเป็นอันขาด” ผมรู้ว่าผมกำลังจะร้องไห้ ดวงตาของผมร้อนยิ่งสบตาแม่ ผมก็ทั้งรู้สึกผิดและรักแม่มากพอ ๆ กัน

“พีทของแม่เป็นเด็กดีรู้มีัยหึม แม่นึกขอบคุณลูกทุกครั้งที่ลูกเลือกจะอยู่กับแม่ แทนที่จะไปอยู่กับพ่อ ลูกเป็นทุกอย่างของแม่ เป็นสิ่งล้ำค่า

เป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรมาทดแทนได้ อย่างมองว่าตัวเองผิดปกติ อย่างมองว่าตัวเองไม่เหมือนใคร เพราะแม่คงทนไม่ได้ที่เห็นลูกของแม่ไม่มีความสุข”

(My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 31)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งบรรยายความรู้สึกจริงใจของตัวเองของตัวละครเอก และสร้างบทสนทนาระหว่างลูกกับแม่ ให้เห็นถึงแม่ของกลุ่มคนรักร่วมเพศพยายามช่วยปลอบใจลูก และแสดงการยอมรับลูกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ ทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวยิ่งดีกว่าเดิม ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า การช่วยเหลือจากพ่อแม่จะทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศมีกำลังใจยอมรับตัวเอง และจึงได้ทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวยิ่งสนิทมากขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง WHY R U? เพราะรักใช่เปล่า ตัวเตอรไม่มีเงินใช้จ่ายและมีปัญหาเรื่องงานเกิดขึ้น หว่าหว่าเพื่อนสนิทของตัวเตอรจึงหาวิธีช่วยเหลือตัวเตอร แสดงความช่วยเหลือระหว่างเพื่อนกัน ดังต่อไปนี้

“หว่าอยากให้เตอรช่วยเหลือตัวภาษาอังกฤษให้พีไฟท์หน่อยนะ”

[...]

“หรือถ้าเตอรไม่รับสอนพิเศษให้พีไฟท์จริง ๆ เตอรก็ต้องให้ที่บ้านหว่าช่วยเรื่องเงิน โอเคไหม”

(WHY R U? เพราะรักใช่เปล่า. เล่ม 2. 2563. : 94-95)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนให้แนวคิดที่เกี่ยวกับความช่วยเหลือระหว่างเพื่อนกัน โดยผ่านการสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละคร หว่าหว่าที่เป็นเพื่อนสนิทของตัวเตอรช่วยหาหนทางให้ตัวเตอร เพื่อให้ตัวเตอรได้มีเงินพอใช้ ทำให้ผู้อ่านได้เห็นว่า เนื่องจากเห็นเพื่อนมีปัญหาการงานและค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น จึงพยายามหาทางช่วยเหลือเพื่อน เสนอแนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมให้ผู้อ่าน คือ ความช่วยเหลือจากเพื่อนคนรอบข้าง ทำให้มองเห็นกลุ่มคนรักร่วมเพศอยู่ร่วมกับคนอื่น ๆ และมีความสัมพันธ์ที่สนิทกัน

สรุปได้ว่า ผู้แต่งให้แนวคิดเกี่ยวกับความช่วยเหลือผ่านการบรรยายการกระทำของตัวละครหรือสร้างบทสนทนาที่แสดงการช่วยเหลือของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศมีน้ำใจช่วยเหลือครอบครัวของตนเอง ได้รับความช่วยเหลือ ปลอดภัยจากฝ่ายครอบครัวและเพื่อนครอบครัวข้าง ซึ่งทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศกับครอบครัว และเพื่อนเข้าใจและยิ่งสนิทกันมากขึ้น แสดงการช่วยเหลือเป็นคุณธรรมจริยธรรมช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันที่ทำให้กลุ่มตัวละครรักร่วมเพศไม่แปลกแยก และอยู่ร่วมกับคนอื่นอย่างมีความสุข

4.2.2 ความขยันหมั่นเพียรทำให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า

แนวคิดที่เกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียร เป็นแนวคิดที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจกลุ่มคนรักร่วมเพศมีความขยันหมั่นเพียรในชีวิตการเรียนและทำงาน แสดงความสามารถและความพยายามของตัวละครเอก และความขยันหมั่นเพียรเป็นคุณธรรมจริยธรรมที่ช่วยทำให้ชีวิตดีขึ้นหรือเกิดการเปลี่ยนแปลง และผู้แต่งนำเสนอแนวคิดโดยผ่านการบรรยายความคิพยายามทำงาน และการกระทำของตัวละคร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง SOTUS S อาทิตย์เรียนจบจากมหาวิทยาลัย และเข้าไปทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง และแสดงความพยายามในการทำงาน เพื่อได้เลี้ยงตัวเองและไม่รบกวนครอบครัวดังต่อไปนี้

ถึงแม้อาทิตย์จะเป็นลูกชายเพียงคนเดียว และฐานะทางบ้านก็ไม่ได้ลำบากอะไร แต่เขาอยากหาเงินจากน้ำพักน้ำแรงตนเองโดยไม่รบกวนพ่อแม่

ฉะนั้น ต่อให้เป็นตายร้ายดียังไงก็ต้องอดทนไว้...

[...]

แต่หลังผ่านการศึกษาจากหนังสือจำนวนมาก รวมทั้งใช้ชีวิตอยู่ในออฟฟิศมาครบสัปดาห์ เขาก็เริ่มปรับตัวให้คุ้นชินกับแผนกจัดซื้อได้อย่างรวดเร็ว

(SOTUS S. ม.ป.ป. : 52-65)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียรของกลุ่มคนรักร่วมเพศโดยการบรรยายความคิดของตัวละครอาทิตย์ ทำให้เห็นอาทิตย์พยายามทำงานเพื่อดูแลตัวเอง ทำให้ชีวิตก้าวหน้าโดยไม่ต้องรบกวนพ่อแม่ แนวคิดนี้จึงทำให้ผู้อ่านเห็นว่าวัยรุ่นที่เพิ่งเรียนจบจากมหาวิทยาลัยก็ต้องทำงานหาเงินด้วยตัวเอง เพื่อไม่รบกวนครอบครัวต่อไป แม้ว่าต้องอดทนและพบกับปัญหามากมายก็ตาม แสดงให้เห็นว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่คบกับเพศชาย

ด้วยกันรับผิดชอบชีวิตของตัวเอง แสดงความขยันหมั่นเพียรในการทำงาน จึงได้ทำให้ชีวิตของตัวเอง เจริญก้าวหน้า

ในนวนิยายเรื่อง *WHY R U? เพราะรักใช้เปล่า* ตัวเตอรเป็นนักศึกษา และพยายามทำงานพิเศษหาเงินช่วยใช้จ่าย เพื่อไม่รบกวนครอบครัวมากเกินไป แสดงความขยันหมั่นเพียรของตัวเอง ดั่งต่อไปนี้

สอนในความหมายของสายฟ้าคือสอนพิเศษ ตัวเตอรรับตัวอึ้งให้กับเด็กมัธยมและเด็กมหาวิทยาลัยบางส่วน ซึ่งตอนนี้เขาทำควบคู่ไปกับงานที่ร้านเค้กของพี่เก้ด้วย เพราะครอบครัวของเขาไม่ได้มีเงินมากมายนัก เขาเลยต้องทำงานหาเงินเพื่อจ่ายส่วนต่างที่เกินมา

(*WHY R U? เพราะรักใช้เปล่า*. เล่ม 2. 2563. : 12)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่ ผู้แต่งได้เสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียร การบอกเล่าการกระทำของตัวละคร เนื่องจากทางครอบครัวของตัวละครไม่ได้มีฐานะร่ำรวย ตัวละครนอกจากการเรียนแล้ว ยังทำงานในร้านเค้กกับทำงานสอนพิเศษ แสดงให้ผู้อ่านเห็นว่า วยรุ่นที่มีความสามารถทำงานนั้นควรพยายามหาทางช่วยเหลือการเรียนของตัวเองและครอบครัว เพื่อทำให้ชีวิตดีขึ้น

สรุปได้ว่า ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียรผ่านการบรรยายการกระทำและความคิดของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกัน มีความสามารถทำให้เลี้ยงดูแลตัวเองได้ไม่รบกวนครอบครัว และทำให้ตัวเองมีความสามารถการใช้ชีวิตการเรียนและทำงานได้อย่างดี

จากการวิเคราะห์ที่ได้อีกเห็นว่ ผู้แต่งได้เสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมมี 2 ประเด็นคือ การช่วยเหลือ และความขยันหมั่นเพียรโดยผ่านการบรรยายพฤติกรรม ความคิด และบทสนทนาของตัวละคร เป็นการสอนให้ผู้อ่านว่ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นความคิดที่ดี และทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มคนรักร่วมเพศ ครอบครัว เพื่อนคนรอบข้างสนิทมากขึ้น และกลุ่มคนรักร่วมเพศมีความขยันหมั่นเพียร พยายามทำงานเพื่อไม่รบกวนครอบครัว และได้ดูแลตัวเองทำให้ชีวิตได้เจริญก้าวหน้า

4.3 แนวคิดเกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่ดี

ผู้แต่งสร้างตัวละครรักร่วมเพศในนวนิยายวายไทย ส่วนหนึ่งมีพฤติกรรมที่ไม่ดี ซึ่งสะท้อนผ่านบทสนทนาและการกระทำของตัวละคร เพื่อเตือนใจให้ผู้อ่านหลีกเลี่ยงการประพฤติที่ไม่ดี ได้แก่ การดื่มเหล้าทำให้ขาดสติและการทะเลาะวิวาท และการขับขี่รถด้วยความเร็วทำให้เกิดอุบัติเหตุ ดังนี้

4.3.1 การตีพิมพ์ทำให้ขาดสติและการทะเลาะวิวาท

แนวคิดที่เกี่ยวกับการตีพิมพ์ คือ ผู้แต่งสร้างตัวละครเป็นวัยรุ่นนักเรียน นักศึกษาเข้าร้านเหล้าและตีพิมพ์จนขาดสติ ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจพฤติกรรมการตีพิมพ์เป็นสิ่งที่ยังเรียนไม่ควรทำ และยังเป็นโทษต่อร่างกายของวัยรุ่น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Make it right* พิวส์เป็นนักเรียนพึ่งอกหัก จึงชวนเพื่อนไปกินเหล้าที่ร้านเหล้า แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับอายุ และฐานะทางสังคมที่เป็นนักเรียนของตัวเองดังต่อไปนี้

“หมดแก้วว!!! เร็วดีวามึง!! อิกนิตตต นิต!! เอ้วว เอ้ว!! เยสสสสสสส!!

หมดตตตแล้ววววววววว!!!!!!”

ไม่ต้องตกใจว่าใครบวชครับ แต่มันเป็นเสียงไอ้พวกเพื่อนเวรที่แบ่งกันเป็นสองฝ่าย ส่งตัวแทนมาแข่งกันแตกเหล้า ใครคอแข็ง แดกได้เยอะ

สุดคนนั้นชนะ (ของรางวัลสำหรับผู้ชนะคือวันนี้ไม่ต้องควักตังค์จ่ายสักบาท) ซึ่งมุมแดงโต๊ะนั้นมีไอ้เอิร์ธนั่งประจำที่ ส่วนมุมน้ำเงินหล่อ ๆ อย่างนี้เป็นใครไปไม่ได้... นอกจาก ผมเอง! (มันใจว่าคอแข็ง)

(*Make it right. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 10*)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่ดีของวัยรุ่นนักเรียน การสร้างตัวละครพิวส์ที่เป็นนักเรียนไปร้านเหล้า และแข่งกันกินเหล้ากับเพื่อน ๆ ที่เป็นนักเรียน เป็นพฤติกรรมการใช้อารมณ์ ซึ่งยังมีผลเสียทำให้นักเรียนขาดสติและเกิดทะเลาะวิวาทหรือทำให้นักเรียนเกิดอันตราย ไม่ดีต่อร่างกาย และไม่เหมาะสมกับอายุ ฐานะของตน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ร้านเหล้าเป็นสถานที่ที่ไม่ควรให้นักเรียนเข้าร่วม และไม่ควรให้วัยรุ่นนักเรียนมีพฤติกรรมการกินเหล้า

ในนวนิยายเรื่อง *เดือนเกี้ยวเดือน* ปิมเป็นนักศึกษาที่เห็นเพื่อนสนิทโดนจับ และสับสนกับตัวเอง ไม่เข้าใจความรู้สึกในใจที่มีต่อเพื่อน จึงตีพิมพ์หนังสือ เพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์ในใจดังต่อไปนี้

บอกว่าทงโม่งเย็น แต่ไอ้ปิมเสือกมาโคตรไว ตอนผมกับเพื่อนไปถึงเห็นมันกริม ๆ หน้าแดง ๆ เป็นที่เรียบบร้อยแล้ว ท่าทางจะทุกข์หนักพอไปถึงผมก็นั่งข้างมันและแย่งแก้วในมือมันไปถือ

[...]

“ไอ้สาด” ผมด่ามัน “ไม่ไหวก็พอ ไปนอนไป”

“ไม่ กูจะเมาให้ตายข้าง” มันแย่งกลับไปสำเร็จ และก็ดื่ม
ของเหลวในแก้วนั้นจนหมด

[...]

ผมเมา มันก็เมา...มันร้อนแรงมา ผมก็ร้อนแรงกลับ

[...]

...มันเชื่อใจผม...ผมเชื่อใจมัน...มันเป็นครั้งแรกที่ผมไม่ใช่ถูกด้วย

(เดือนเกี้ยวเดือน. เล่ม 2. 2561. : 110-116)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการดื่มเหล้าทำให้ขาดสติ และทำให้เกิดทะเลาะวิวาทโดยผ่านการสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละคร บีมที่เป็นนักศึกษาวัยรุ่นนั้น รู้สึกอารมณ์โศกเศร้า จึงแก้ปัญหาด้วยการดื่มเหล้าจนขาดสติเกิดทะเลาะวิวาทกับเพื่อนที่ห้ามบีมดื่มเหล้า และเกิดเพศสัมพันธ์ด้วยไม่มีวิธีการปกป้องตัวเอง เป็นการนำเสนอวัยรุ่นนักศึกษานั้นมีพฤติกรรมที่ไม่ดี ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า วัยรุ่นนักศึกษานั้น อาจยังไม่ได้มีจิตใจที่เข้มแข็งมากพอ และไม่รู้จักรักษาดูแลร่างกายของตัวเอง การดื่มเหล้าเพื่อให้ตัวเองลืมปัญหาในชีวิตของตัวเอง กลับทำให้มีปัญหามาตลิดและการทะเลาะวิวาทตามมา เพื่อเตือนใจให้คนอ่านที่เป็นวัยรุ่นนั้นรู้จักปกป้องตัวเอง และแก้ไขหลีกเลี่ยงการดื่มเหล้า

ในนวนิยายเรื่อง ทฤษฎีจีบเธอ เติร์ดดื่มเหล้าจนขาดสติและเกิดทะเลาะกับค่ายที่เป็นเพื่อนสนิทและคนที่ตัวเองแอบรักมานาน ทำให้เกิดปัญหาระหว่างความสัมพันธ์ของสองคน ดังต่อไปนี้

ผมพยายามทำตัวให้เป็นปกติที่สุดด้วยการเดินกลับไปนั่งขัดสมาธิ
อยู่กับพวกมัน โชคดีที่เบียร์ยังไม่หมดขวดเลยพอดื่มย้อมใจได้บ้าง...

[...]

“มีงูได้ไงว่ากูจะเขียนเรื่องความรัก เมื่อก่อนอาจจะใช่ แต่ตอนนี้
กูไม่ศรัทธาละ” ผมอดค่อนแคะไม่ได้ คนที่ถูกพาดพิงก็หันมามองด้วย
ใบหน้าเรียบเฉย

“คนอย่างมีงูเคยศรัทธาอะไรด้วยเธอ” และไม่นานมันก็ตอก
กลับมาเจ็บแสบเช่นกัน

“กูไม่ใช่มีงูที่จะศรัทธากับความรักไปทั่วๆไปทั่วเหมือนทุกวันนี้”

“ไอ้เติร์ด!”

[...]

... ร่างสูงถลาเข้ามากระชากคอเสื้อของผมอย่างแรง ไอ้หูที่นั่นอยู่
ข้าง ๆ ก็เร็วพอกันเลยเข้ามาแย่งผมถูกผลักให้หงายหลัง

“ใจเย็นมึง มึงมาแล้วไข่ม้อย กลับห้องกันนะ”

“กูไม่มาแย่งพูดความจริงก็ผิดเธอ” ผมควบคุมตัวเองไม่ได้มัน
อึดอั้นอยู่เต็มอกจนแทบระเบิดแค่เราไม่คุยกันมันก็แย่อยู่แล้ว แต่ที่เจ็บ
ยิ่งกว่าคือมันพาใครไม่รู้มาหยามกันต่อหน้าซึ่งผมทนไม่ได้

(ทฤษฎีจิบเธอ. ม.ป.ป. : 99-101)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความประพฤตินี้ไม่ดีผ่านการ
สร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก ให้เห็นการตีหม้อทำให้ตัวละครตีรถทนความรู้สึกของตัวเอง
ไม่ได้ และเกิดอารมณ์รุนแรง ทะเลาะวิวาทกับเพื่อน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า การตีหม้อไม่ได้เป็น
วิธีแก้ไขปัญหาในชีวิต แต่เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลขาดสติ อัดใจไม่ได้และเกิดทำร้ายความรู้สึก
ความสัมพันธ์กับผู้อื่น

สรุปได้ว่า ผู้แต่งเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการตีหม้อทำให้ขาดสติและการทะเลาะ
วิวาทผ่านการสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละคร และการบรรยายให้เห็นถึงตัวละครตีหม้อจนหมดสติ
เกิดทะเลาะวิวาทกับเพื่อน เพื่อให้กลุ่มวัยรุ่นรู้จักดูแลสุขภาพของตัวเอง และเตือนใจให้วัยรุ่นอย่าเข้า
ไปในร้านเหล้าหรือตีหม้อ

4.3.2 การขับขีรถด้วยความเร็วทำให้เกิดอุบัติเหตุ

แนวคิดที่เกี่ยวกับการขับขีรถด้วยความเร็ว เป็นแนวคิดที่ให้อ่านเห็นถึงพฤติกรรม
การขับขีรถด้วยความเร็วเป็นสิ่งที่อันตราย ผู้แต่งบรรยายการกระทำของตัวละคร เพื่อให้คนอ่านรู้จัก
หลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่มีผลเสียต่อร่างกายของตน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง ทฤษฎีจิบเธอ ค่าย (พระเอก) เห็นว่าเตีร์ด (นายเอก) รังเกียจตัวเอง
จึงมีความรู้สึกเจ็บปวดในใจ และขับรถมอเตอร์ไซค์ ระบายอารมณ์ภายในจิตใจของตน และเกิด
อุบัติเหตุ ดังต่อไปนี้

... ผมจัดการสตาร์ทบีกไบค์คันเก่ง พร้อมเร่งเครื่องอย่างแรงเพื่อ
พาตัวเองไปให้ไกลจากตรงนี้ให้เร็วที่สุด ยอมฝ่าความมึดยามค่ำคืนไปใน
เส้นทางที่จะช่วยให้ผมหลุดพ้นจากความรู้สึกนี้ ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความเร็ว
ของรถอยู่ที่เท่าไร รู้แค่ว่าไบหน้ากับกระบอกตาที่ร้อนผ่านั้นบ่งบอกได้
เป็นอย่างดีว่าเรื่องที่เกิดขึ้นสร้างความเสียใจเอาไว้มากแค่ไหน

[...]

โครม!!!

ภาพในม่านสายตาสลิกกว่าพลิกหงายหลายตลบ ร่างทิ้งร่างรู้สึก
ชาติภพ แต่ไม่นานก็รับรู้ได้ถึงอาการลั่นอย่างหนักหน่วงโดยเฉพาะฝ่ามือ

กลิ่นคาวลอยคว้างเตะจมูก ผมพยายามปรับระดับสายตาของตัวเองอย่าง
สุดความสามารถ แต่ก็พบเพียงเงาเลื่อนรางของต้นไม้ท่ามกลางความมืด

(ทฤษฎีจีบเธอ. ม.ป.ป. : 227-228)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งได้บรรยายการกระทำของตัวละครค่อยๆ หลังจากค่า
รู้สึกโศกเศร้า และอยากหนีเลี่ยงความจริงที่นายเอกบอกว่ารังเกียจพระเอก ขับมอเตอร์ไซค์ด้วยความ
เร็ว จึงเกิดอุบัติเหตุ แสดงให้ผู้อ่านเห็นว่า การขี่จักรยานด้วยความเร็วเป็นพฤติกรรมที่ไม่ปลอดภัย
เป็นสิ่งที่อันตรายและมีผลเสียต่อร่างกายของตัวเอง เพื่อเตือนใจให้ผู้อ่านหลีกเลี่ยงการกระทำเช่นนี้

สรุปได้ว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการขี่จักรยานด้วยความเร็วโดยผ่าน
บรรยายการกระทำของตัวละคร ให้ผู้อ่านเห็นถึงการขับขี่ด้วยความเร็วมีผลเสียต่อตัวละคร เป็น
แนวคิดที่ให้อ่านรู้จักปกป้องตัวเองและผู้อื่น หลีกเลี่ยงพฤติกรรมขับขี่ด้วยความเร็ว

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า ผู้แต่งเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับความปลอดภัยที่ไม่ดีผ่านการสร้าง
บทสนทนาระหว่างตัวละคร และการบรรยายให้เห็นถึงตัวละครดื่มเหล้าจนหมดสติ เกิดทะเลาะวิวาท
กับเพื่อน และการขี่จักรยานด้วยความเร็ว ทำให้เกิดอุบัติเหตุ รวมทั้งให้ข้อคิดแก่ผู้อ่าน และวัยรุ่น
กลุ่มคนรักร่วมเพศรู้จักปกป้องและดูแลสุขภาพของตัวเอง หลีกเลี่ยงพฤติกรรมไม่ดี

4.4 แนวคิดเกี่ยวกับการเข้าใจและยอมรับความเท่าเทียมทางเพศ

ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการเข้าใจและยอมรับความเท่าเทียมทางเพศโดยผ่าน
เหตุการณ์ บทสนทนาระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ช่วยทำให้อ่านเข้าใจว่า กลุ่มคนรักร่วม
เพศต้องยอมรับและภูมิใจกับความเป็นจริงของตัวเอง จึงได้รับความสุข และความรักระหว่างบุคคล
เพศเดียวกัน เป็นความรักระหว่างบุคคลธรรมดาที่อยู่ร่วมในสังคมโดยไม่มีลักษณะ พิเศษที่แตกต่าง
จากกลุ่มคนอื่น ๆ แนวคิดที่เกี่ยวกับการเข้าใจและยอมรับความเท่าเทียมทางเพศ ได้แก่ การยอมรับ
และภูมิใจกับความเป็นจริงของตัวเองทำให้มีความสุขมากขึ้นและการให้การยอมรับและเข้าใจทำให้
ชีวิตดีขึ้น ดังนี้

4.4.1 การยอมรับและภูมิใจกับความเป็นจริงของตัวเองทำให้มีความสุขมากขึ้น

แนวคิดที่เกี่ยวกับการยอมรับและภูมิใจกับความเป็นจริงของตัวเอง เป็นแนวคิดที่
ต้องการเป็นการให้อ่านเข้าใจกลุ่มคนรักร่วมเพศควรภูมิใจกับความเป็นจริงของตัวเอง ผู้แต่งนำเสนอ
ผ่านการสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ โดยให้ตัวละครเอกแสดงความมั่นใจ
ในความรักของตัวเอง หรือให้ตัวละครนำเสนอความคิดของตัวเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *Love Sick : ชุลมุนทางเงงน้ำเงิน* โน้เป็นนักเรียนและคบกับปุ่นที่
เป็นเพศชายด้วยกัน และมีคนมาถามโน้เป็นเกย์หรือเปล่า โน้จึงบอกว่าเป็นความรัก แสดง

ความเชื่อมั่นในความรักของตัวเอง ความรักไม่มีข้อจำกัดต้องเป็นรูปแบบไหนหรือเรียกว่าอะไร
แค่เป็นความรักระหว่างคนสองคนเท่านั้น ดังต่อไปนี้

“เป็นเกย์ไหม้”

[...]

...ไม่มีคำตอบใดจากปากผม เพราะตลอดเวลาที่คบกับปทุมมา
ผมไม่เคยนิยาม หรือแม้แต่จะคิดว่าตัวเองเป็นอะไร ผมไม่เคยสนใจว่า
ความรักนี้ถูกจำกัดไว้ในรูปแบบไหน ผมแค่รู้ว่าตัวเองรักใคร และบางครั้ง
มันก็เจ็บปวด เมื่อได้กลับสู่โลกแห่งความจริง ว่าความรักของพวกเราช่าง
แตกต่างกัน

ผมสบดวงตาทำลายคุณนั้นก่อนจะตอบเพียงสั้น ๆ

“ผมเรียกมันว่าความรัก”

(Love Sick : ชุมนทางเกงน้ำเงิน. เล่ม 2. ม.ป.ป. : 312)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งการบรรยายความคิดของตัวละครเอกที่ทำให้เห็นถึง
ความรักไม่จำกัดเพศ โน้คบกับปทุมมาที่เป็นเพศชายด้วยกัน และได้แสดงออกมาด้วยความเชื่อมั่นใน
ตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศต้องมีความเชื่อมั่นในตัวเอง และภูมิใจกับความเป็น
จริงของตัวเอง แสดงความคิดจริงให้แก่คนรอบข้าง จึงได้รับความสุข และเห็นว่า คำว่าเกย์เป็นคำ
เรียกแทนเพศชายสองคนที่คบกัน ทำให้ความรักระหว่างเพศชายสองคนถูกแบ่งออกมาจากความรัก
ทั่วไป แต่บุคคลรักเพศเดียวกันอาจไม่ยอมรับถูกแบ่งออกมาเป็นกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่งที่มองเป็นคน
แตกต่างจากบุคคลทั่วไป เพราะการคบกับเพศชายด้วยกันก็เป็นความรักเช่นกัน

ในนวนิยายเรื่อง *อาตี๋ของผม* หม่อมมาซึ่งเป็นแม่ของอาตี๋เป็นครูที่สอนวิชาเรื่องเพศอยู่
ในห้องเรียนของหมอก ได้สอนและอธิบายความรักหลายรูปแบบและสอนให้ภูมิใจกับตัวเอง
ดังต่อไปนี้

“...การเป็นเกย์ไม่ใช่เป็นเรื่องผิดนะ ถ้าเรารู้ตัวว่าเราเป็นอะไร เรา
ต้องพราวดูทุบตีสิ ดูอย่างสมัยนี้เรื่อง LGBTQ+ ถูกพูดถึงบ่อย ๆ เรามี
เดือนมิถุนายนเป็นไพรด์มันท์ เดือนแห่งความภาคภูมิใจ ภูมิใจอะไร ก็
ภูมิใจกับสิ่งที่เราเป็น”

“อย่างไรก็ตาม สำหรับบางคนก็มองผ่านข้อนี้ไป ไม่จำเป็นต้อง
แยกต้องมองว่าเราเป็นอะไร แต่มองว่าเราเป็นคนคนหนึ่ง เรื่องเพศเป็น

สิ่งที่คนสร้างขึ้นมาจากที่หลัง แต่คนจะรักกันไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นเพศ
อะไร...”

(อาตม์ของผม. เล่ม 1. ม.ป.ป. : 293)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับภูมิใจกับความเป็นจริงของ
ตัวเองโดยผ่านคำพูดของตัวละคร ให้ครูเป็นผู้ให้ความคิด ทำให้นักเรียนได้ยอมรับผู้อื่น ๆ และไม่มี
ความซับซ้อนกับตัวเอง เพราะครูหรืออาจารย์เป็นสื่อที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้และแนวคิดที่
ถูกต้องให้กับนักเรียน จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาความคิด และค่านิยมของกลุ่มนักเรียน และ
ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า การเรียนการสอนความคิดเรื่องเพศที่ดีจะทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศเกิดภูมิใจและ
ยอมรับตัวเองมากขึ้น และทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศอยู่ร่วมในสังคมปกติสุขมากขึ้น

สรุปได้ว่า ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการยอมรับและภูมิใจกับความเป็นจริง
ของตัวเองโดยผ่านการสร้างเหตุการณ์ทำให้ตัวละครหลักแสดงภูมิใจกับความสัมพันธ์และความรัก
ของตัวเอง หรือให้ตัวละครอื่น ๆ นำเสนอความคิดผ่านคำพูด ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจว่า กลุ่มคน
รักร่วมเพศต้องภูมิใจความป็นจริงของตัวเอง เพื่อยอมรับและมีความเชื่อมั่นในตัวเองมากขึ้น จึงได้
รู้สึกมีความสุขกับชีวิตของตน

4.4.2 การให้การยอมรับและเข้าใจทำให้ชีวิตดีขึ้น

แนวคิดที่เกี่ยวกับการให้การยอมรับและเข้าใจทำให้ชีวิตดีขึ้น เป็นแนวคิดที่แสดงให้
ผู้อ่านเห็นว่า การให้การยอมรับและเข้าใจทำให้ชีวิตของกลุ่มคนรักร่วมเพศดีขึ้น และอยู่ร่วมกันกับ
กลุ่มคนอื่น ๆ ได้อย่างปกติสุขมากขึ้น ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการเข้าใจและยอมรับ
ความเท่าเทียมทางเพศในด้านการให้ยอมรับและเข้าใจความรักระหว่างเพศเดียวกัน ซึ่งเป็นการ
นำเสนอแนวคิดผ่านความขัดแย้งหรือบทสนทนาตัวละครรอบข้างตัวละครเอก แสดงครอบครัวที่
ยอมรับและเข้าใจลูกที่คบกับเพศชายด้วยกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ พิทไม่มีความ
เชื่อมั่นหรือรับความสุขจากความต้องการของตัวเอง แต่คุณแม่ของพิทได้รับรู้โดยแสดงยอมรับ และ
อธิบายให้คนรอบข้างได้เข้าใจด้วย ทำให้ชีวิตของกลุ่มคนรักร่วมเพศได้รับยอมรับและดีกว่าเดิม
ดังต่อไปนี้

“คุณพัชรเคยคิดมั้คะว่าถ้าคุณหนูรักผู้หญิงจะดีกว่า”

“ไม่ค่ะ”...

“การที่ผู้ชายรักกับผู้หญิงไม่ได้เป็นเครื่องการันตีว่าจะทำให้มี
ความสุขนี้...พัชรจึงไม่ต้องการให้พิทต้องสัมผัสความรู้สึกเหมือนตกนรก
ทั้งเป็นแบบนี้ แม้เ้าจะเป็นผู้ชาย แต่พัชรมั่นใจว่าเขาจะเป็นคนที่ทำให้

ที่หมี่ความสุขไปตลอดชีวิต แต่นี่ก็เพียงพอจนไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงคำว่า
ผู้หญิงหรือผู้ชายแล้วนี่ค่ะ...พัชรยินดีเสียอีกที่ลูกชายพัชรมีความสุข
ในทางที่เขาเลือก”

(My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ. เล่ม Special. ม.ป.ป. : 10)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้เขียนได้สร้างบทสนทนาระหว่างตัวละครแม่ของกลุ่มคน
รักร่วมเพศกับคนรอบข้าง นำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการให้ยอมรับและเข้าใจให้เห็นว่า ครอบครัวที่
เป็นฝ่ายพ่อแม่ นั้น มีความเข้าใจกับความต้องการของลูกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ และเข้าใจลูกไม่ได้
เป็นของของตัวเอง และการทำตามค่านิยมสังคมหรือตามมุมมองของผู้อื่นไม่ได้เป็นแนวทางที่ได้รับ
ความสุขอย่างแน่นอน จึงไม่บังคับความสุขของลูกต้องการตามการวางแผนของตัวเอง และ
มองเห็นลูกที่มีความต้องการแตกต่างกับตัวเองเป็นสิ่งที่ธรรมดา ทำให้ลูกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ
ได้รับการยอมรับจากครอบครัว สร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ครอบครัวที่
ยอมรับลูกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศจะเป็นพลังใจที่ทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศรับความสุขจากชีวิตของ
ตัวเอง

ในนวนิยายเรื่อง *อาทิตย์ของผม* ผู้เขียนได้สร้างบทสนทนาระหว่างพ่อแม่ของดีที่แยกทาง
กัน แม่ของดีไม่ยอมรับปล่อยให้ดีเลือกเส้นทางของตัวเอง และคบกับหมอกที่เป็นผู้ชายด้วยกันกับดี
แต่พ่อของดีกลับมาชักชวนแม่ของดี เพื่อที่จะให้สิทธิ์แก่ดีในการเลือกชีวิตของตัวเองได้อย่างอิสระ
ดังต่อไปนี้

“ถึงคุณชื่นใจลูกตอนนี้อาจทำได้ แต่พ่อเค้าโตขึ้นปีกกล้าขาแข็ง
ขึ้นหน่อย คุณคิดเหรวอว่าเค้ายังจะเลือกคุณอยู่ คุณห้ามเค้าไม่ได้แล้ว
คุณน่าจะตั้งใจตั้งแต่ต้น ทำใจลำบากจะเป็นจะตาย แต่ไม่ว่าวันนี้หรือวัน
หน้า ถ้าคุณอยากมีความสุข สิ่งที่คุณต้องทำอยู่แล้วก็คือทำใจ”

“คุณจะมีความสุขหรือไม่มีความสุข ตัวคุณเองอยากเลือกทุกซีกก็
เลือกไป ผมไม่ขอก้าวร้าวแต่อย่ามาทำกับลูกผม ผมไม่เอาด้วย... ลูกมี
ความสุขกับอะไร หน้าที่ของพ่อแม่อย่างเรา คือยอมรับสิ่งที่ลูกเลือก
ลูกเป็นคนฉลาดต้องเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้ตัวเองอยู่แล้ว”

(อาทิตย์ของผม. เล่ม 3. ม.ป.ป. : 140)

จากตัวอย่างนี้ได้เห็นว่า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการให้ยอมรับและเข้าใจโดย
ผ่านบทสนทนาระหว่างพ่อแม่ของดีที่เป็นเพศชายที่ชอบหมอกซึ่งเป็นเพศชายด้วยกัน แม่ไม่ปล่อยให้
ลูกของตัวเองซึ่งเป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศนั้นเลือกทางที่ผิดไปจากกำหนดสังคมในความคิดของตัวเอง
จึงต้องบังคับลูกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศนั้นเดินตามประสพการณ์และความต้องการของผู้ใหญ่ ทำให้

เกิดปัญหาด้านความสัมพันธ์ต่าง ๆ ลูกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศก็จะได้รับความทุกข์จากการบังคับของครอบครัว แต่พ่อของตีพยายามให้แม่ของตีเปลี่ยนความคิดของตัวเอง มองเห็นลูกที่มีความต้องการ และความสุขแตกต่างกับความหวังของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า ผู้ใหญ่ที่เป็นพ่อแม่ต้องเรียนรู้ที่จะปล่อยวางชีวิตของลูก และเรียนรู้ที่จะยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นเรื่องที่ตัวเองยอมรับไม่ได้ และภูมิใจกับเส้นทางชีวิตของลูก ไม่ใช่ห้ามทำทุกอย่างที่ลูกต้องการแต่ไม่เหมาะสมกับความหวังของตัวเอง จึงจะได้เข้าใจลูกที่เป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศมีความสามารถการใช้ชีวิตโดยไม่ต้องการแทรกแซงจากผู้ปกครองมากเกินไป

ในนวนิยายเรื่อง *Dark Blue Kiss* ผอ. ซึ่งเป็นหัวหน้าแม่ของพีท เห็นแม่ของพีทสั่งสอนพีทไม่ได้ จึงทำให้พีทโตเป็นคนที่มีผิดเพี้ยนไปคบกับผู้ชาย แม่ของพีทได้ตอบกลับ และเห็นว่าการดูถูกคนอื่นจากรสนิยมทางเพศของคนใดคนหนึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้น ดังต่อไปนี้

“ดิฉันคิดว่า ผอ. ควรจะเปลี่ยนความคิดได้แล้วนะคะ ยุคสมัยนี้แล้ว ไม่มีใครเขามาดูถูกกันด้วยเรื่องรสนิยมทางเพศหรอกค่ะ ถ้า ผอ. จะตัดสินว่าคนคนหนึ่งเกิดมาเสียชาติแค่เพราะรสนิยมทางเพศ...ดิฉันคิดว่ามันเป็นความคิดที่โบราณคร่ำครึมาก และไม่สมกับเป็นผู้บริหารเอาเสียเลย”

(*Dark Blue Kiss*. ม.ป.ป. : 284)

จากตัวอย่างนี้แสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนนำเสนอแนวคิดการให้ยอมรับและเข้าใจความรักของกลุ่มคนรักร่วมเพศผ่านคำพูดของแม่ที่มีลูกเป็นกลุ่มคนรักร่วมเพศ แสดงการยอมรับความรักที่แตกต่างในสังคม และให้เห็นถึงการแบ่งแยกกลุ่มคนรักร่วมเพศเป็นสิ่งที่สมัยปัจจุบันไม่น่าจะเกิดขึ้น และเห็นว่าผู้เป็นบริหารไม่ควรมีความคิดที่แบ่งแยกคนอื่นอย่างนี้ จึงสื่อให้ผู้อ่านเข้าใจว่า รสนิยมทางเพศที่แตกต่างจากกลุ่มคนส่วนใหญ่จะไม่เป็นเรื่องแปลกอีกต่อไปในสังคมสมัยใหม่ และกลุ่มคนรุ่นเก่าที่ไม่ยอมรับกลุ่มคนน้อยทางเพศก็ควรเปลี่ยนความคิด เข้าใจความเท่าเทียมของความรัก และความต้องการของกลุ่มคนเหล่านี้ ซึ่งจะช่วยให้กลุ่มคนรักร่วมเพศได้รับการยอมรับมากขึ้นและอยู่ร่วมกันกับกลุ่มคนอื่น ๆ ได้มีความสุขมากกว่าเดิม

สรุปได้ว่า ผู้แต่งเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับการให้ยอมรับและเข้าใจโดยผ่านการสร้างบทสนทนาระหว่างตัวละครพ่อแม่กับตัวละครอื่น ๆ ที่อยู่รอบข้างตัวละครหลัก แสดงการยอมรับความรักของลูก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า การยอมรับความรักระหว่างเพศชายด้วยกันเป็นความคิดที่ช่วยทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศได้รับยอมรับ และมีชีวิตดีขึ้นในสังคม

จากการวิเคราะห์ได้เห็นว่า แนวคิดในนวนิยายวายไทย ได้ปรากฏมี 4 ประเด็น ดังนี้

1) แนวคิดเกี่ยวกับความรัก คือ ผู้แต่งสร้างบทสนทนา เหตุการณ์หรือความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกสองคน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศต้องมีการกล้าเปิดเผยตัวตน ทำให้ได้รับการยอมรับจิตใจของตัวเองและได้รับยอมรับความรู้สึกของตัวเองจากคนที่ชอบ จึงได้รับความสำเร็จ ควรคบกันอย่างจริงจัง การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน พยายามแก้ไขปัญหาคือ กบคู่รักของตน จึงทำให้ความรักมีความเข้มแข็ง และพบว่า การไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจกันเป็นสาเหตุที่ทำให้ความสัมพันธ์แปลกแยก ทำให้มีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างคู่รักสองคน และทำให้ผู้อ่านเห็นว่า ความรักร่วมเพศมีความเข้มแข็ง เป็นความรักที่มีอยู่จริงและไม่มีลักษณะแตกต่างจากความรักของกลุ่มคนอื่น ๆ จึงมีอิทธิพลต่อสังคมที่ยังไม่ได้ยอมรับความรักร่วมเพศทั่วไป ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความรักของกลุ่มคนรักร่วมเพศมากขึ้น

2) แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม คือ ผู้แต่งนำเสนอผ่านการบรรยายการกระทำของตัวละครหรือสร้างบทสนทนายระหว่างตัวละคร เป็นการให้ผู้อ่านเห็นว่า การช่วยเหลือซึ่งกันและกันระหว่างกลุ่มคนรักร่วมเพศ ครอบครัว และเพื่อนช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เป็นแนวคิดที่ให้อ่านและกลุ่มคนรักร่วมเพศมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ทำให้กลุ่มคนรักร่วมเพศได้อยู่ร่วมกันด้วยความสุขมากขึ้น และกลุ่มคนรักร่วมเพศควรความขยันหมั่นเพียร การใช้ความพยายาม ตั้งใจทำงาน ซึ่งเป็นคุณธรรมจริยธรรมที่ให้อ่านวัยรุ่นและกลุ่มคนรักร่วมเพศมีความคิดเชิงบวกและนำไปใช้ในชีวิตรจริง เพื่อให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า

3) แนวคิดเกี่ยวกับความประพฤติไม่ดี คือ การนำเสนอแนวคิดผ่านการบรรยายการกระทำของตัวละคร และสร้างความขัดแย้งระหว่างตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่า การดื่มเหล้าทำให้ขาดสติและการทะเลาะวิวาท และการขี่ซัปรดด้วยความเร็วทำให้เกิดอุบัติเหตุ ซึ่งเป็นแนวคิดเพื่อทำให้ผู้อ่านรู้จักการกระทำที่ดี และการสอนหรือเตือนใจผู้อ่านและกลุ่มคนรักร่วมเพศหลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่ดี และทำตัวให้เหมาะกับอายุและฐานะทางสังคมของตัวเองมากขึ้น และได้พบว่ากลุ่มคนรักร่วมเพศไม่สร้างปัญหาให้กับคนอื่นหรือสังคม ช่วยเปลี่ยนแปลงความคิดที่มองว่ากลุ่มคนรักร่วมเพศมีพฤติกรรมรุนแรงและสร้างปัญหากับสังคม ทำให้เห็นถึง กลุ่มคนรักร่วมเพศเป็นบุคคลธรรมดาที่ไม่ต่างจากกลุ่มคนทั่วไป

4) แนวคิดเกี่ยวกับการเข้าใจและยอมรับความเท่าเทียมทางเพศ คือ ผู้แต่งสร้างบทสนทนาให้ตัวละครนำเสนอความคิดของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า บุคคลรักเพศเดียวกันควรมีความมั่นใจในตัวตน ภูมิใจกับความเป็นจริงของตัวเอง เพราะความรักของคนทุกคนเท่าเทียมกัน และกลุ่มคนผู้อื่นที่อยู่ร่วมกับกลุ่มคนรักร่วมเพศควรให้การยอมรับและเข้าใจกลุ่มคนเหล่านี้ เห็นถึงความรักระหว่างเพศเดียวกันไม่มีลักษณะแตกต่างจากผู้อื่น ทำให้ชีวิตของกลุ่มคนรักร่วมเพศดีขึ้น และจึงได้อยู่ร่วมกับกลุ่มคนอื่น ๆ ได้ปกติสุขมากขึ้นท่ามกลางสังคมสมัยใหม่ที่เปลี่ยนแปลงไป

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาวិเคราะห์กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายวายไทย และเพื่อวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายวายไทย โดยศึกษานวนิยายวายไทยจำนวน 16 เรื่อง และนำเสนอผลการศึกษาระบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย มีผลการวิจัยสรุปตามวัตถุประสงค์ ได้ดังนี้

5.1.1 กลวิธีการแต่งในนวนิยายวายไทย

จากการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งในนวนิยายวายไทยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 แบ่งได้มี 5 ประเด็น ได้แก่ การตั้งชื่อ การสร้างโครงเรื่อง การสร้างตัวละคร การสร้างบทสนทนา และการสร้างฉากและบรรยากาศ โดยมีผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) การตั้งชื่อ กลวิธีการตั้งชื่อของนวนิยายวายไทย แบ่งได้เป็น 2 ประเด็น คือ การตั้งชื่อเรื่องและการตั้งชื่อบท กลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง ทั้งหมดมี 5 วิธี ได้แก่ 1. การตั้งชื่อเรื่องแสดงโครงเรื่อง ทำให้ผู้อ่านมองเห็นแนวทางการเขียนของนวนิยายอย่างชัดเจน 2. การตั้งชื่อเรื่องแสดงเหตุการณ์ จุดเริ่มต้นสร้างความสัมพันธ์ตัวละครเอก เป็นการตั้งชื่อเรื่องด้วยเหตุการณ์เบื้องต้นที่สร้างความสัมพันธ์ตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านรับรู้เหตุการณ์สำคัญที่เกี่ยวกับความรักของตัวละครเอก 3. การตั้งชื่อเรื่องแสดงลักษณะตัวละคร เป็นการตั้งชื่อเรื่องด้วยชื่อของตัวละครเอกในเรื่องที่ได้สะท้อนภูมิหลัง นิสัย และบทบาทสำคัญของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของเรื่องมากขึ้น 4. การตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ของตัวละคร คือ ผู้เขียนตั้งชื่อเรื่องแสดงความสัมพันธ์ที่เป็นคู่รักของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเกิดเข้าใจลักษณะเนื้อหาของนวนิยายอย่างชัดเจน และ 5. การตั้งชื่อเรื่องด้วยสัญลักษณ์ การใช้สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวสำคัญในนวนิยายหรือได้แสดงลักษณะความรักระหว่างตัวละครเอกมาเป็นสัญลักษณ์ที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจและเห็นถึงความรักของตัวละครเอก และกลวิธีการตั้งชื่อบท แบ่งได้มี 3 วิธี ได้แก่ 1. การตั้งชื่อบทตามเหตุการณ์สำคัญ คือ ตั้งชื่อบทด้วยคำสำคัญหรือประโยคสั้น ๆ ที่สรุปเหตุการณ์สำคัญในบท ทำให้ผู้อ่านได้นึกเห็นเรื่องราวบางส่วนที่เกิดขึ้น 2. การตั้งชื่อบทจากลักษณะตัวละคร คือ ใช้ชื่อหรือคำเรียกแทนของตัวละครตัวใดตัวหนึ่งที่ มีบทบาทสำคัญในบท ทำให้มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครอย่างชัดเจน และ 3. การตั้งชื่อบทโดย

ชื่อสิ่งของหรือสถานที่ เป็นการตั้งชื่อบทที่ผู้เขียนสรุปสิ่งของ สถานที่สำคัญในแต่ละบท ทำให้ผู้อ่านเกิดสนใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบทมากขึ้น และผู้แต่งนวนิยายวางผลสมการใช้กลวิธีการตั้งชื่อบทด้วยหลายวิธีในนวนิยายเรื่องเดียว เพื่อตั้งชื่อบทที่มีความหลากหลายและให้เหมาะสมกับจุดสำคัญของแต่ละบท ที่ผู้แต่งอยากจะสื่อให้คนอ่าน และพบว่ากลวิธีการตั้งชื่อของนวนิยายวาง มักจะมีลักษณะที่ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความ เป็นนวนิยายแนวรัก แต่ไม่มีลักษณะพิเศษและเฉพาะของนวนิยายวาง

2) การสร้างโครงเรื่อง กลวิธีการสร้างโครงเรื่องของนวนิยายวางแบ่งได้มี 3 ประเด็น คือ การเปิดเรื่อง แบ่งได้มี 2 ลักษณะ คือ 1. การเปิดเรื่องด้วยการบรรยาย ได้แก่ 1.1 การบรรยายลักษณะของตัวละคร เป็นการเปิดเรื่องด้วยการบรรยายความคิด นิสัย ภูมิหลัง และการกระทำของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจตัวละครและเหตุการณ์ต่อไปมากขึ้น และ 1.2 การบรรยายสถานที่ คือ การให้ละเอียดของสถานที่ที่ได้แสดงสถานภาพการเรียนหรือทำงานของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านรู้จักสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์เบื้องต้นหรือสร้างความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอก และ 2. การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนา คือ การเปิดเรื่องด้วยบทสนทนายระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครสำคัญที่มีความใกล้ชิดกับตัวละครเอก มักจะเป็นการพูดคุยถึงความรู้สึกของตัวละครเอกที่เป็นสาเหตุที่เกิดเหตุการณ์ต่อไป การสร้างความขัดแย้ง แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1. ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับตัวละคร ได้แก่ 1.1 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอก มักเป็นปัญหาความรัก ความรู้สึกระหว่างตัวละครเอกที่เป็นตัวละครรักร่วมเพศ และ 1.2 ความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ส่วนมากจะเป็นความขัดแย้งที่เกิดจากการเปิดเผยรสนิยมทางเพศของตัวละครเอก หรือเป็นตัวละครพ่อแม่ เพื่อน หรือคนรักเก่าหรือบุคคลที่สามขัดขวางความรักของตัวละครเอก ทำให้มีปัญหาเกิดขึ้นระหว่างตัวละครเอกกับคนรอบข้าง และ 2. ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับจิตใจของตน คือ ตัวละครสับสนหรือรังเกียจตัวเอง ไม่เข้าใจหรือไม่ยอมรับความรู้สึกที่เกิดขึ้น หรือเป็นเพราะว่าตัวละครแอบรักฝ่ายเดียว ไม่กล้าแสดงความรู้สึกของตัวเอง จึงเกิดความเจ็บปวดในใจ และการปิดเรื่องของนวนิยายวาง แบ่งได้มี 2 ลักษณะ ได้แก่ 1. การปิดเรื่องด้วยการบรรยาย คือ การบรรยายความคิด ความรู้สึก และการกระทำของตัวละครเอก 2. การปิดเรื่องด้วยบทสนทนา เป็นการสร้างบทสนทนา การแสดงความรักหรือการขอคบและตกลงเป็นคู่รักกันของตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นความรัก ความสุขของตัวละครอย่างชัดเจน และพบว่า การปิดเรื่องของนวนิยายเป็นสุขนานุกรมชี้ให้เห็นถึงความรักระหว่างเพศเดียวกันเป็นความรักที่ได้รับความสุขและความสมหวังเช่นกัน

3) การสร้างตัวละคร คำตอบของการสร้างตัวละครโดยภาพรวม คือ การสร้างตัวละครเอกที่มีความรู้สึกกับเพศชายด้วยกันหรือเฉพาะตัวละครเอกอีกฝ่าย ได้แก่ 1. พระเอกกับนายเอก เป็นวัยรุ่นนักเรียน นักศึกษาหรือวัยเริ่มต้นทำงาน และมักจะมีลักษณะเชิงบวก คือ หน้าตาดี มีฐานะ ร่ำรวย ความสามารถเยี่ยม แต่นายเอกมักจะมีลักษณะรูปร่างหน้าตา นิสัยที่คล้ายคลึงกับนางเอก

ในนวนิยายรักระหว่างชายหญิงทั่วไป และส่วนมากนายเอกมักจะเป็นฝ่ายเริ่มต้นชอบพระเอกหรือ
 เข้าใจตัวเองชอบผู้ชาย และพระเอกจะเป็นตัวละครคบหรือชอบผู้หญิงและเข้าใจหรือยอมรับตัวเองมี
 ความรู้สึกต่อนายเอกที่หลัง และ 2. ตัวละครรอบข้างตัวละครรักร่วมเพศ ได้แก่ 2.1 ตัวละครผู้ใหญ่
 เป็นฝ่ายพ่อแม่ ครู มีบทบาทช่วยสร้างเหตุการณ์เกี่ยวกับการยอมรับตัวละครหลักในสถานการณ์
 ต่าง ๆ หรือได้แสดงความรักระหว่างพ่อแม่กับลูก และ 2.2 ตัวละครวัยรุ่น ซึ่งมักจะเป็นเพื่อนที่มี
 ความเข้าใจและยอมรับความรักของตัวละครเอก การช่วยเหลือ ปลอบใจทำให้ตัวละครเอกเข้าใจ
 ตัวเองมากขึ้นและได้รับความสุข แต่ก็มีการสร้างตัวละครเพื่อนที่ไม่ยอมรับความรักของตัวละคร
 เอก ช่วยสร้างเหตุการณ์ขัดขวางความรักของตัวละคร และ 2.3 ตัวละครพี่น้องหรือหลาน เป็น
 ตัวละครที่ช่วยพัฒนาความรักของตัวละครเอก ยอมรับความรักของตัวละครหรืออยากให้ตัวละคร
 เอกได้รับความสุข ทำให้ตัวละครเอกมั่นใจในความรู้สึกของตัวเองมากขึ้น และแสดงความรักระหว่าง
 บุคคลในครอบครัว ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงตัวละครเอกมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับคนในครอบครัว ซึ่งได้
 แสดงลักษณะภูมิหลังครอบครัวของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละครเอกมากขึ้น

4) การสร้างบทสนทนา แบ่งได้มี 3 ลักษณะ ได้แก่ 1. บทสนทนาที่แสดงความรัก
 คือ 1.1 บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอก เป็นบทสนทนาที่แสดงความรู้สึกชื่นชอบ
 หรือความรัก และคำขอคบกันระหว่างตัวละครเอก ทำให้ผู้อ่านได้มองเห็นความรักของตัวละครอย่าง
 ชัดเจน ช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ของตัวละคร 1.2 บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่างตัวละครเอกกับ
 ครอบครัว เป็นฝ่ายพ่อแม่ ผู้ใหญ่อยากให้ตัวละครเอกได้รับความสุข แสดงความรักในครอบครัว
 ยังเป็นสาเหตุที่ทำให้ตัวละครเอกได้รับการยอมรับจากครอบครัว หรือเป็นบทสนทนาที่แสดงการ
 ยอมรับตัวละครเอก ดูแล ช่วยเหลือพระเอกกับนายเอก และ 1.3 บทสนทนาที่แสดงความรักระหว่าง
 ตัวละครเอกกับเพื่อนคนรอบข้าง เป็นบทสนทนาที่ได้แสดงถึงเพื่อนช่วยเหลือ ปลอบใจพระเอกหรือ
 นายเอก ทำให้ตัวละครได้เข้าใจตัวเองหรือมีความกล้าหาญแสดงความเป็นจริงของตัวเองมากขึ้น
 2. บทสนทนาที่แสดงลักษณะของตัวละคร คือ เป็นการพูดคุยที่ได้การบอกเล่าถึงลักษณะรูปร่าง
 หน้าตา สภาพชีวิตความเป็นอยู่ นิสัยของตัวละครอีกคน ทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร
 ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิด การกระทำของตัวละครมากขึ้น และ 3. บทสนทนาที่ช่วยดำเนินเรื่อง คือ
 ช่วยเปลี่ยนฉากและสถานที่ เป็นบทสนทนายระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ ช่วยดำเนินสถานที่
 ไปถึงฉากใหม่ที่ทำให้ความรักของตัวละครเกิดขึ้นหรือได้พัฒนาต่อไป

5) การสร้างฉากและบรรยากาศ แบ่งได้เป็น 1. ฉากและบรรยากาศที่เป็นพื้นที่ส่วนตัว
 คือ บ้าน หอพัก คอนโด ให้ตัวละครเอกได้อยู่ในห้องส่วนตัว หรืออยู่ด้วยกันสองคน ซึ่งเป็นพื้นที่
 ส่วนตัวทำให้ตัวละครเอกได้แสดงตัวตน หรือได้สร้างเหตุการณ์ระหว่างตัวละครเอกกับครอบครัว และ
 ยังเป็นสถานที่ที่ทำให้ตัวละครเอกเปลี่ยนแปลงความคิดของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจ

การเปลี่ยนแปลงของตัวละครเอกมากขึ้น และ 2. ฉากและบรรยากาศที่เป็นสาธารณะ คือ โรงเรียน มหาวิทยาลัย บริษัท และแหล่งท่องเที่ยว คือ ทะเล ได้สร้างบรรยากาศโรแมนติกระหว่างพระเอกกับนางเอก เป็นสถานที่ที่ทำให้ตัวละครรักร่วมเพศได้แสดงความรักอย่างเปิดเผย พัฒนาความรู้สึกจนได้รับความสุข และได้สร้างเหตุการณ์และความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครหลักกับตัวละครอื่น ๆ ที่แสดงคนรอบข้างไม่ยอมรับ คุณค่าความรักของตัวละครเอก ทำให้นวนิยายสมกับชีวิตจริงมากขึ้น และทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจความรักของตัวละครมากขึ้น

5.1.2 แนวคิดในนวนิยายวายไทย

จากการวิเคราะห์แนวคิดในนวนิยายวายไทยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 แบ่งได้มี 4 ประเด็น ได้แก่ แนวคิดที่เกี่ยวกับความรัก แนวคิดที่เกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม แนวคิดที่เกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่ดี และแนวคิดที่เกี่ยวกับความเท่าเทียมกันทางเพศ โดยมีผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) แนวคิดเกี่ยวกับความรัก ได้แก่ การกล้าเปิดเผยตัวตนทำให้ได้รับการยอมรับ ความจริงใจทำให้ความรักมั่นคง การไม่เปิดเผยและไม่เชื่อใจทำให้ความสัมพันธ์แปลกแยก และความรักมีอิทธิพลเหนือค่านิยมของสังคม ผู้แต่งนวนิยายวายได้นำเสนอแนวคิดโดยผ่านสร้างบทสนทนา เหตุการณ์ และความขัดแย้งระหว่างตัวละครเอกสองคนที่ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงตัวละครเอกมีความกล้าหาญเปิดเผยตัวตน คบกันด้วยความจริงใจ พยายามปกป้องความรักของตัวเอง และมีปัญหาความรักที่เกิดจากการไม่เปิดเผยความสัมพันธ์หรือไม่เชื่อมั่นในตัวเองหรือคู่รักมากพอ เป็นแนวคิดที่ทำให้ผู้อ่านเห็นว่า กลุ่มคนรักร่วมเพศต้องมีความกล้าหาญเปิดเผยตัวตน จึงได้เข้าใจความเป็นจริงของตัวเองและได้รับความรักในชีวิต และความรักระหว่างเพศเดียวกันเป็นความรักที่มีความมั่นคงไม่ต่างจากกลุ่มคนอื่น ๆ ทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจความรักระหว่างเพศเดียวกันมากขึ้น

2) แนวคิดเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรม ได้แก่ การช่วยเหลือช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดี และความขยันหมั่นเพียรทำให้ชีวิตเจริญก้าวหน้า ผู้แต่งนำเสนอแนวคิดที่เกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมผ่านการสร้างบทสนทนายระหว่างตัวละครเอกกับตัวละครอื่น ๆ และบรรยายความคิดของตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านและกลุ่มคนรักร่วมเพศนั้นมีความคิดการช่วยเหลือดูแลครอบครัว และเพื่อน มีความขยันหมั่นเพียรและความอดทน พยายามทำงานหาเงินด้วยตัวเอง ซึ่งมีผลต่อการสร้างความคิดเชิงบวกแก่ผู้อ่านวัยรุ่นและได้นำไปใช้ในชีวิตจริง

3) แนวคิดเกี่ยวกับความประพฤติที่ไม่ดี ได้แก่ การดื่มเหล้าทำให้ขาดสติและการทะเลาะวิวาท และการซึ่ขั้บรดด้วยความเร็วทำให้เกิดอุบัติเหตุ ผู้แต่งได้นำเสนอแนวคิดผ่านการบรรยายการกระทำของตัวละครเอกที่เป็นวัยรุ่น ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงการดื่มเหล้าและการซึ่ขั้บรดด้วยความเร็วเป็นพฤติกรรมไม่ควรทำ และมักจะมีผลเสียต่อวัยรุ่นหรือกลุ่มคนรักร่วมเพศ ซึ่งเป็น

แนวคิดเพื่อให้ผู้อ่านรู้จักการกระทำที่ดี และยังเป็นเตือนใจผู้อ่านและกลุ่มคนรักเพศเดียวกันทำตัวให้เหมาะกับอายุและฐานะทางสังคมของตัวเองมากขึ้น หลีกเลี่ยงพฤติกรรมที่ไม่ดีเหล่านี้

4) แนวคิดเกี่ยวกับความเท่าเทียมกันทางเพศ ได้แก่ การยอมรับและภูมิใจความเป็นจริงของตัวเองทำให้มีความสุข และการให้การยอมรับและเข้าใจทำให้ชีวิตดีขึ้น ผู้แตงนำเสนอแนวคิดผ่านการสร้างบทสนทนา ให้ตัวละครนำเสนอความคิด ความรู้สึกของตัวเอง ทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความรักชายกับชายเป็นแค่รสนิยมทางเพศที่ไม่มีถูกหรือผิด และความรักประเภทนี้เป็นความรักระหว่างบุคคลธรรมดา ไม่ต้องการจัดเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ความรักระหว่างเพศชายถูกแบ่งแยกดูถูกในสังคมปัจจุบัน และบุคคลรักเพศเดียวกันก็ควรมีความมั่นใจในตัวตน ภูมิใจกับความเป็นจริงของตัวเอง เพื่อทำให้สังคมและบุคคลในสังคมได้เข้าใจความรักที่หลากหลายและเท่าเทียมกันมากขึ้น ช่วยทำให้ชีวิตของกลุ่มคนรักร่วมเพศได้ดีกว่าเดิม

5.2 อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์เรื่องกลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย มีประเด็นการอภิปรายผล ดังนี้

1) ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 พบว่า กลวิธีการแตงนวนิยายวายไทยมีจุดเด่นด้านกลวิธีการแต่ง คือ การสร้างตัวละครและการสร้างฉาก การสร้างตัวละคร ผู้แตงสร้างตัวละครเอกของนวนิยายวายเป็นตัวละครที่แสดงความรักระหว่างเพศเดียวกัน โดยแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ พระเอกและนายเอก ซึ่งตัวละครพระเอกกับนายเอกจึงต้องเป็นกลุ่มวัยรุ่นนักเรียน นักศึกษา และวัยเริ่มต้นทำงาน และมีลักษณะที่ดึงดูด คือ รูปร่างหน้าตา นิสัย ความสามารถ และภูมิหลังครอบครัว ทำให้ตัวละครเอกมีลักษณะที่ดึงดูด ได้ดึงดูดความสนใจของผู้อ่านมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดที่เกี่ยวกับกลวิธีการสร้างตัวละครของ สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543, น. 121-139) ได้อธิบายว่า “ตัวละครเอกของนวนิยายควรมีลักษณะเด่น ชวนให้น่าสนใจ คุณสมบัติของตัวละครเอกดังกล่าวจะเกิดจากทางด้านร่างกายหรือจิตใจก็ได้” และผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุภาวรัชต์ วัฒนทัฬ (2556) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนิยายวายจากสื่ออินเทอร์เน็ต” ผลการวิจัยด้านการสร้างตัวละครพบว่า ตัวละครคนรักร่วมเพศเดียวกันที่ปรากฏในนวนิยายวายมักจะเป็นบุคคลที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น เป็นวัยรุ่นหรือนักเรียน และมีความโดดเด่นที่ดึงดูดทั้งหน้าตาและรูปร่าง ผลการวิจัยที่สอดคล้องเป็นเพราะว่า นวนิยายวายเป็นงานเขียนที่ต้องการสร้างความรักแบบโรแมนติก มีกลุ่มผู้อ่านเป็นวัยรุ่น จึงต้องสร้างให้ตัวละครเป็นวัยรุ่น และมีลักษณะดึงดูด เพื่อได้รับความนิยมนักอ่าน และผู้แตงนวนิยายวายมักจะนำบทบาทหรือลักษณะมาจากพระเอกกับนางเอก และการสร้างตัวละครรักร่วมเพศในนวนิยายวาย จึงทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความเป็นไปได้ของความรักร่วมเพศ

ในสังคมจริง ให้เห็นถึงกลุ่มคนรักร่วมเพศมีครอบครัวของตัวเอง เป็นบุคคลธรรมดาไม่ต่างจากกลุ่มคนอื่น ๆ ทำให้กลุ่มผู้อ่านนวนิยายวายเข้าใจและยอมรับความรักระหว่างเพศชายด้วยกันมากขึ้น

ในด้านการสร้างฉาก ผู้แต่งนวนิยายวายสร้างฉากและบรรยากาศเป็นพื้นที่ส่วนตัวและสาธารณะ ให้ตัวละครรักร่วมเพศได้การแสดงตัวตน เปิดเผยตัวเองอย่างเต็มที่ในพื้นที่ส่วนตัว ได้แก่ บ้าน หอพัก คอนโด และพื้นที่สาธารณะแบ่งได้เป็น สถานที่สาธารณะ คือ โรงเรียน มหาวิทยาลัย และมีแหล่งท่องเที่ยว คือ ทะเล และการบรรยายฉากผ่านทัศนยะของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความรู้สึก และความรักของตัวละครอย่างชัดเจน เข้าใจความคิดของตัวละครมากขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดที่เกี่ยวกับกลวิธีการสร้างฉากของ สายทิพย์ นุกุณกิจ (2543, น. 121-139) ได้อธิบายว่า “ผู้แต่งบรรยายฉากโดยผ่านสายตาหรือทัศนยะของตัวละคร จะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับตัวละครได้ดี” และผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุพิน วงษ์จีน (2561) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์นิยายวาย (Y) ออนไลน์ที่ดัดแปลงเป็นละครชุด (Series) ทางโทรทัศน์” ผลการวิจัยพบว่า สถานที่ที่เป็นสิ่งที่มีอิทธิพลต่อการกระทำและการแสดงออกของตัวละครที่เป็นชายรักชาย แบ่งได้เป็นสถานที่ส่วนตัว และสถานที่สาธารณะ ผลการวิจัยที่สอดคล้องกันเพราะว่า ความรักร่วมเพศยังไม่ได้รับการยอมรับทั่วไปในสังคม เพราะฉะนั้น ผู้แต่งจึงสร้างให้คู่รักของกลุ่มคนรักร่วมเพศส่วนมากได้แสดงตัวตนในพื้นที่ส่วนตัว สะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของกลุ่มคนที่คบกับเพศเดียวกันในสังคม เพื่อเหมาะสมกับความรักร่วมเพศในชีวิตจริงมากขึ้น จึงทำให้ผู้อ่านนวนิยายเกิดยอมรับคู่รักของกลุ่มคนรักร่วมเพศการเปิดเผยตัวตนในสถานการณ์ต่าง ๆ มากขึ้น

2) ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 พบว่า แนวคิดที่เด่นชัด คือ แนวคิดเกี่ยวกับความรักและความเท่าเทียมทางเพศ โดยผ่านการบรรยายตัวละคร บทสนทนา ฉากและบรรยากาศ สะท้อนให้เห็นว่า ความรักร่วมเพศเป็นความรักที่ไม่มีข้อแตกต่างจากความรักระหว่างชายหญิง เป็นความรักที่เกิดขึ้นได้ทุกคน และกลุ่มคนรักเพศเดียวกันเป็นบุคคลธรรมดาที่ไม่ควรถูกแบ่งแยกออกมาเป็นกลุ่มคนอีกกลุ่มหนึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดที่เกี่ยวกับการนำเสนอแนวคิดในนวนิยายของ ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2553, น. 159) ได้อธิบายว่า “แนวคิดในนวนิยายมีลักษณะโดดเด่น คือ การสะท้อนให้ผู้อ่านมองเห็นถึงสภาพชีวิตและทัศนยะความคิดของผู้เขียนโดยผ่านตัวละคร การเล่าเรื่อง บทสนทนา และฉากและบรรยายฉาก เป็นต้น ทำให้ผู้อ่านได้รับประสบการณ์และความรู้สึกซอซิด และสามารถนำไปเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตต่อไป” และผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุพิน วงษ์จีน (2561) ศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์นิยายวาย (Y) ออนไลน์ที่ดัดแปลงเป็นละครชุด (Series) ทางโทรทัศน์” ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายวายผสมกับแนวคิดเกี่ยวกับชายรักชาย คือ ความรักระหว่างเพศเดียวกันไม่ได้เป็นสิ่งที่ผิดแปลกไปจากความรักของชายหญิงทั่วไป และให้เห็นว่า ผู้ที่ชอบเพศเดียวกันนั้น อาจไม่ได้เป็นเกย์ก็ได้ เพราะความรักสามารถเกิดขึ้นกับทุกคน แม้ว่าคน ๆ นั้น ไม่ได้ชอบเพศเดียวกัน

มาก่อน ผลการวิจัยที่สอดคล้องเป็นเพราะว่า สังคมปัจจุบันได้เปิดเผยเรื่องเพศมากขึ้น มีความเข้าใจ และยอมรับความรักระหว่างเพศเดียวกันมากขึ้น จึงไม่ได้แสดงการดูถูก รังเกียจอย่างสมัยก่อน และมองเห็นกลุ่มคนที่คบกับเพศเดียวกันเป็นบุคคลธรรมดาที่ไม่แตกต่างจากบุคคลทั่วไป ผลการวิจัยที่สอดคล้องเป็นเพราะว่า ผู้แตงนวนิยายวายไทยซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีความสนใจและเข้าใจความรักร่วมเพศในสังคมจริง จึงได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับความรักระหว่างเพศเดียวกัน เพื่อให้คนอ่านได้เข้าใจ และยอมรับความรักที่หลากหลายในสังคมสมัยนี้มากขึ้น

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

- 1) ควรศึกษาวิเคราะห์กลวิธีการแตงนวนิยายวายหญิงรักหญิง เพื่อได้ผลการวิจัยกลวิธีการแตงนวนิยายวายอย่างกว้างขวางมากขึ้น
- 2) ควรศึกษาภาพสะท้อนรักร่วมเพศในนวนิยายวาย เพื่อให้เห็นสภาพความรักร่วมเพศของชายกลุ่มคนรักร่วมเพศในสังคมไทยสมัยใหม่อย่างชัดเจนมากขึ้น
- 3) ควรศึกษาเปรียบเทียบนวนิยายวายที่เขียนโดยนักเขียนชายกับนักเขียนหญิง เพื่อให้เห็นถึงวิธีการสร้างนวนิยายที่แตกต่างกัน

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ คงธนชุมพร. (2554). *แนวคิดพุทธศาสนาในนวนิยายของแก้วแก้ว* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ขวัญฤทัย นันทธนะวานิช. (2553). *การวิเคราะห์ตัวละครผู้หญิงเหนือและภาพสะท้อนทางสังคมจากตัวละครผู้หญิงเหนือในนวนิยายไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร. (2552). *เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ไชยศิริ บุญยกุลศรีรุ่ง. (2553). *เพศสภาพและวิถีชายรักชายในภาพยนตร์ไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ณัฐวัฒน์ คำภักดี. (2558). *การศึกษาเพื่อการสร้างสรรค์ผลงานวิดีโออาร์ต : กรณีศึกษาพฤติกรรมการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์เพื่อมีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในกลุ่มชายรักชาย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ณนุช คำทอง. (2546). *การสมรสของพวกรักร่วมเพศ*. กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ตรีศิลป์ บุญขจร. (2547). *นวนิยายกับสังคมไทย (2475-2500)* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เจษฎา ชัดเขียว และอรทัย เพ็ญยุระ. (2561). *เพศวิถีในวรรณกรรมเกย์ออนไลน์. ใน การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาแห่งชาติ*. มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- โชคชัย ปรีชาหาญ. (2540). *วิถีชีวิตของชายรักร่วมเพศ : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตอำเภอเมืองจังหวัดพิษณุโลก* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, พิษณุโลก.
- ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์. (2549). *คมความคิดในวรรณกรรมร่วมสมัย* (ม.ป.พ.). กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช.
- นิคม กองเพชร. (2543). *กลวิธีการแต่งนวนิยายของขวัญไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- นะเชียน. (ม.ป.ป.). *Make it right*. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.
- นันทนัย ประสานนาม. (กรกฎาคม - ธันวาคม 2562). *นวนิยายยาโออิของไทย : การศึกษาเชิงวิเคราะห์*. *วารสารวิชาการหอสมุดแห่งชาติ*. ฉบับที่ 2, 7(2), 16-32.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- นันทนัย ประสานนาม. (กันยายน - ธันวาคม 2563). การเว้นระยะห่างทางเพศสถานะ : นวนิยาย
 ยาโออิของไทยในการเมืองเรื่องขนบวรรณกรรมกับการตีความ. *วารสารศาสตร์*, 160-187.
- นันทนัย ประสานนาม. (2552). ภาพฝันของเทพบุตรตะวันออก : นิยายทงบังซิงกิโดยนักเขียน YAOI
 ชาวไทย. ใน *เอเชียตะวันออกศึกษา*, มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพมหานคร.
- นทกร. (2563). *ต้นหนชลธิ* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : Deep.
- นวลจันทร์ ชาญวิวัฒนา. (2550). *การศึกษาเนื้อหาและแนวคิดของวรรณกรรมเยาวชนประเภทบันเทิงคดี
 ในปี พ.ศ. 2547* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
 กรุงเทพมหานคร.
- ปิยะมาศ กาญจนเรืองโรจน์. (2542). *การวิเคราะห์เรื่องสั้นของดำรง อารีกุล* (วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ปิยรัตน์ มาร์แต็ง. (2546). *แนวทางการให้การศึกษาเพื่อความเข้าใจในวิถีชีวิตของคนรักเพศเดียวกัน
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- พจมาน มูลทรัพย์ (2551) *เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ : กรณีศึกษากลุ่ม “บลูสกาย
 โซไซตี้” ใน www.pantip.com* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต).
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- พนม เกตุมาน. (2545). *โตแล้วนะ...น่าจะรู้ไว้* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร : บริษัทโรงพิมพ์
 ไทยวัฒนาพานิช.
- ไพโรธ เลิศพิริยกุลม. (2542). *วรรณกรรมปัจจุบัน*. กรุงเทพมหานคร : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- มาริสสา สำลี. (2550). *ตัวละครผู้สูงอายุในนวนิยายไทย พ.ศ. 2525-2548* (วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- ยุพิน วงษ์จิ้น. (2561). *การวิเคราะห์นิยายวาย (Y) ออนไลน์ที่ดัดแปลงเป็นละครชุด (Series)
 ทางโทรทัศน์. ใน การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานระดับชาติของนักศึกษา.
 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, กรุงเทพมหานคร.*
- รักใจ จินตวิโรจน์. (2541). *การนำเสนอภาพชายรักร่วมเพศในภาพยนตร์ไทยและอเมริกัน
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต)*. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- รัตนะ แซ่เตีย. (2550). *ความคิดเห็นของผู้ชมที่มีต่อตัวละครรักร่วมเพศในละครโทรทัศน์ไทย
 (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพมหานคร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- รินฤทัย สัจจพันธุ์. (2547). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- รินฤทัย สัจจพันธุ์. (2560). *อ่านวรรณกรรม Gen Z*. กรุงเทพมหานคร : แสงดาว.
- วุฒิพงษ์ คงทอง, กิ่งแก้ว เกษโกวิท และยุพา ถาวรพิทักษ์. (22 พฤศจิกายน 2557). *ความใกล้ชิดกับญาติที่เป็นผู้หญิงและเพศวิถียุ้ยรุ่นชายรักชาย : กรณีศึกษาชายรักชายที่เป็นสมาชิกกลุ่มพลังสีม่วง*. วารสารวิจัย มข. ฉบับบัณฑิตศึกษา, 8(4), 51-62.
- วิทยา พุ่มยิ้ม. (2550). *ภาพแทนของรักร่วมเพศในวรรณกรรมไทย พ.ศ. 2544-2548* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- วนิดา บำรุงไทย. (2544). *ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย*. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- วิภา กงกะนันทน์. (2540). *กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย*. กรุงเทพมหานคร : ดอกหญ้า.
- วรางคณา สุขม่วง (2560). *ภาพสะท้อนคนรักเพศเดียวกันในสังคมผ่านภาพยนตร์ไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, กรุงเทพมหานคร.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. (2553). *คู่มือการอ่านวิเคราะห์* (ม.ป.พ.). กรุงเทพมหานคร : ศูนย์เรียนรู้ที่สักการธรรม.
- สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร : บริษัท เอส. อาร์. พรินติ้ง.
- สายวรุณ สุนทรโรทก. (2561). *วรรณคดีวิจักขณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ลลิตา อุปกิจิต. (2553). *พฤติกรรมตัวละครวัยรุ่นที่ปรากฏในนวนิยายบนอินเทอร์เน็ตและทัศนคติของผู้อ่าน* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- สันติ ทิพนา, ราตรี ทิพนา และพิสมัย บุญอุ้ม. (มกราคม - มิถุนายน 2561). *แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอในวรรณกรรมนวนิยายเรื่องไส้เดือนตาบอดในเขาวงกต ของ วีรพร นิติประภา*. วารสารศรีวนาลัยวิจัย, 8(1), 87-102.
- สุนิษฐา กำเนิดทอง (2557). *กลวิธีการประพันธ์ในนวนิยายของ ว. วินิจฉัยกุลช่วง พ.ศ. 2545-2554* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยทักษิณ, สงขลา.
- สุพร เกิดสว่าง. (2546). *ชายรักชาย*. กรุงเทพมหานคร : บริษัท สามเจริญพาณิชย์
- สุภาวรัชต์ วัฒนทัฬ. (2556). *ภาพแทนคนรักเพศเดียวกันในนิยายวายจากสื่ออินเทอร์เน็ต* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- เสาวคนธ์ โทบุราณ และสุวรี ศิวะแพทย์. (กรกฎาคม – กันยายน 2555). ทศนคติของนักศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่นที่มีต่อพฤติกรรมรักร่วมเพศ. *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัย บัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 6(3), 155-165.
- สมเกียรติ คู่ทวีกุล. (2552). ภาพสะท้อนชายรักร่วมเพศในนวนิยายไทยในสามรอบทศวรรษ (พ.ศ. 2513-2543) : การศึกษาศักยภาพ ข้อจำกัด และทางออกของนักเขียนหญิง. *วารสารมนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 27(1), 136-145.
- สมภพ เรืองตระกูล. (2550). *พฤติกรรมรักร่วมเพศและสุขภาพจิต*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ เรือนแก้วการพิมพ์.
- สิรินทร จิระกุล. (2561). *แฟนฟีเวอร์คนดีไทยแนวยาไออี : การดัดแปลงวรรณคดีไทยเป็นวรรณกรรม ประชานิยม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- อัศวิทย์ เรืองรอง และนายอาทิตย์ นาคจู. (กรกฎาคม - ธันวาคม 2560). แนวคิดและกลวิธีการสร้าง นวนิยายแนวสยองขวัญของภาคินัย กลีร์ักษ์. *วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนา*, 2(2), 56-69.
- อิงอร สุพันธ์วัฒน์. (2552). *นวนิยายนิทัศน์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : โครงการเผยแพร่ ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิงอร สุพันธ์วัฒน์. (2558). *วรรณกรรมวิจารณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิงอร สุพันธ์วัฒน์. (2558). *เลื่อมลายสายรุ้ง : ภาพสะท้อนสังคมในนวนิยายปัจจุบัน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร : โครงการตำราคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนุชา พิมพ์ศักดิ์ และโสภี อุ่นทะยา. (2560). SOTUS พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง: การประกอบ สร้างอัตลักษณ์เพศนอกกรอบในนวนิยายรักร่วมเพศแนวยาไออี. *วารสารการบริหารปกครอง, ฉบับพิเศษ*, 174-193.
- อนุชา พิมพ์ศักดิ์. (2562). ภาพแทนเกย์ไทยในนวนิยายวายเรื่อง “ดาวเกี้ยวเดือน” : การผลิตซ้ำ อุดมการณ์ทางการเมืองเรื่องเพศในสังคมไทย. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. ฉบับที่ 2, 4(2), 111-126.
- อารยา ทองเพชร. (2550). *การวิเคราะห์แนวคิดและกลวิธีการนำเสนอแนวคิดในวรรณกรรมสำหรับเยาวชน* ของ *นางไฉน ปริญาธวัช* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

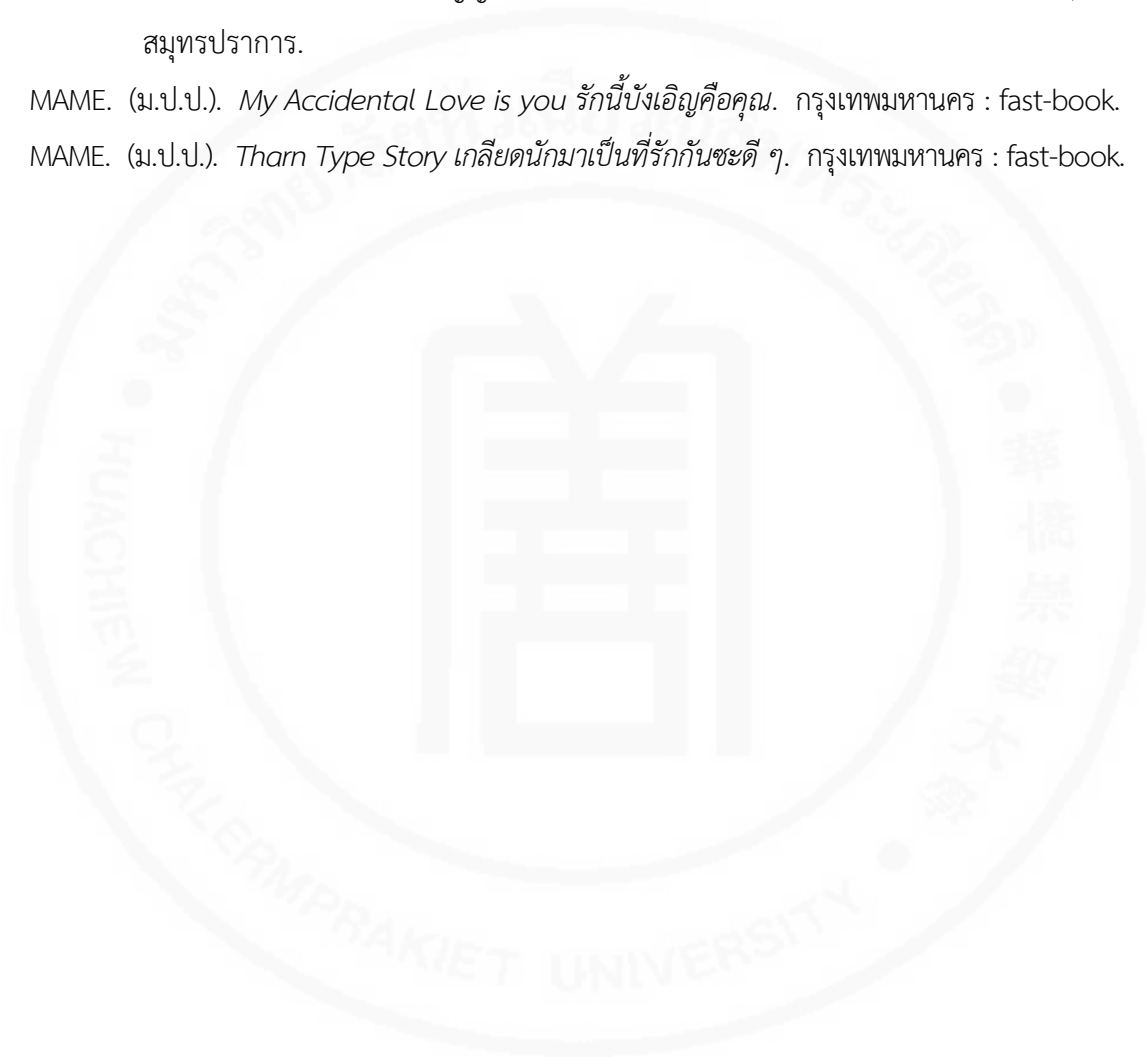
- อรรถ บุนนาค. (2563). *ส่องประวัติศาสตร์และตลาดนิยายวายในเมืองไทย* ค้นคืนจาก The Reading Space
<https://www.facebook.com/112678030433680/posts/185119956522820/?extid=0&d=n>
- อรสูธี ชัยทองศรี (2560) Boys Love Manga and Beyond: History, Culture, and Community in Japan. *Humanities Journal*, 24(2), 344-359.
- อรรวรรณ วิชญวรรณกุล. (2559). *ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.
- เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (2541). *นวนิยายและเรื่องสั้นการศึกษาเชิงวิเคราะห์และวิจารณ์*. สงขลา : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสงขลา.
- Bacteria. (2562). *นิทานพันดาว* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : นานู.
- Bittersweet. (ม.ป.ป.). *SOTUS*. กรุงเทพมหานคร : นานู.
- Bittersweet. (ม.ป.ป.). *SOTUS S*. กรุงเทพมหานคร : นานู.
- CaffeineDekD. (ม.ป.ป.). *อาทิตย์ของผม*. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- Canday On. (2563). *Why R U? เพราะรักใช่เปล่า*. กรุงเทพมหานคร : เซ็นส์บุ๊กพับลิชชิง.
- Cheshire. (2563). *Oxygen*. ม.ป.ท. : FaCai Novels.
- Chiffon_cake. (2561). *เดือนเกี้ยวเดือน* (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพมหานคร : เอเวอร์ไว.
- Hideko_Sunshine. (ม.ป.ป.). *Dark Blue Kiss*. กรุงเทพมหานคร : เอเวอร์ไว.
- HUANG HUIQUN. (2563). *การวิเคราะห์วรรณกรรมเยาวชนของภาณุมาศ ภูมิถาวร* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- INDRYTIMES. (2553). *Love Sick : ชุมนุมทางเกงน้ำเงิน*. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.
- JIANG NANNAN. (2555). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุด ความสุขของกะทิ โดยงามพรรณ เวชชาชีวะ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.
- JittiRain. (ม.ป.ป.). *ทฤษฎีจีบเธอ*. กรุงเทพมหานคร : เอเวอร์ไว.
- JittiRain. (ม.ป.ป.). *เพราะเรา...คู่กัน*. กรุงเทพมหานคร : เอเวอร์ไว.
- larza. (ม.ป.ป.). *เขามาเซม้งที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ*. กรุงเทพมหานคร : เอเวอร์ไว.

บรรณานุกรม (ต่อ)

LUO YAN. (2557). *กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายสำหรับเยาวชนที่ได้รับรางวัลแว่นแก้ว พ.ศ. 2557* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, สมุทรปราการ.

MAME. (ม.ป.ป.). *My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ*. กรุงเทพมหานคร : fast-book.

MAME. (ม.ป.ป.). *Tham Type Story เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ*. กรุงเทพมหานคร : fast-book.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เอกสารรับรองคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

เรียนรู้เพื่อรับใช้สังคม

เอกสารรับรอง

(Certificate of Exemption)

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วันที่ 12 ตุลาคม 2563

ชื่อเรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายวายไทย
 ชื่อนักวิจัย/หัวหน้าโครงการ MR. LI XINYAO
 คณะวิชา/หลักสูตร หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
 สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ขอรับรองว่า งานวิจัยดังกล่าวข้างต้นได้ผ่านการพิจารณาเห็นชอบโดยสอดคล้องกับ
 ประกาศเขตซิงกิ จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ลงนาม

(อาจารย์ ดร.วิรัตน์ ทองรอด)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วันที่รับรอง

วันที่ 12 ตุลาคม 2563

เลขที่รับรอง

อ.1019/2563

วันที่ให้การรับรอง: 12 ตุลาคม 2563

วันหมดอายุใบรับรอง: 11 ตุลาคม 2565

ภาคผนวก ข เรื่องย่อนวนิยาย

นวนิยายวายไทยเฉพาะชายรักชาย ได้ตีพิมพ์เป็นหนังสือเล่มและได้ออกฉายผ่านทางละครโทรทัศน์ มีจำนวน 16 เรื่อง ได้แก่ *Love Sick : ชุลมุนทางเกงน้ำเงิน*, *Make it right*, *SOTUS*, *เดือนเกี้ยวเดือน*, *SOTUS S*, *อาทิตย์ของผม*, *My Accidental Love is you* รักนี้บังเอิญคือคุณ, *เขามาเซง मैं ที่ข้าง ๆ หลุมผมครับ*, *ทฤษฎีจีบเธอ*, *Dark Blue Kiss*, *เพราะเรา...คู่กัน*, *WHY R U? เพราะรักใช่เปล่า*, *Tham Type Story* เกลียดนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ, *Oxygen*, *ต้นหนชลธี*, และนิทานพันดาว มีเรื่องย่อต่อไปนี้

1. *Love Sick : ชุลมุนทางเกงน้ำเงิน* (ม.ป.ป.) โดย INDRYTIMES

เรื่องราวความรักของนักเรียนหนุ่มหล่อชื่อ “ปุณณ์” เป็นเลขาสถานักเรียน มีแฟนเป็นผู้หญิงชื่อเอม และ “โน้” เป็นประธานชมรมดนตรี วันหนึ่ง โน้เห็นว่างบของชมรมดนตรีถูกตัดจนไม่พอใช้ไปซื้อเครื่องใหม่ ทำให้โน้ต้องขอให้ตรวจสอบงบใหม่ โน้ได้พบปุณณ์ จึงขอให้ปุณณ์ช่วย และปุณณ์รับปากแต่ต้องแลกกับโน้ต้องมาเป็นแฟนของตน จึงเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ระหว่างสองคน จากโน้ปฏิเสธแล้วกลับมาถึงบ้าน คิดว่าปุณณ์คงไม่ได้เป็นคนที่ชอบผู้ชาย และตามถึงบ้านของปุณณ์ เพื่อได้คำตอบใหม่ แต่ตอนโน้มาถึงบ้านปุณณ์และตกลงปุณณ์อยากขอให้โน้เป็นแฟนตัวเอง เพราะเวลาน้องสาวของปุณณ์ชอบผู้ชายอยู่ด้วยกัน และปุณณ์อยากให้น้องสาวช่วยบอกให้พ่อว่าปุณณ์ไม่อยากไปคบกับผู้หญิงที่พ่อเลือกให้ เพราะปุณณ์มีแฟนอยู่แล้ว จึงต้องมาหาความช่วยเหลือจากโน้ ให้แกล้งเป็นแฟนกัน เพื่อให้น้องสาวมาช่วยคุยกับพ่อและปฏิเสธผู้หญิงที่พ่อแนะนำมาแม้ว่าโน้ไม่ยอมแกล้งคบกับปุณณ์ แต่จากนี้ความสัมพันธ์ของสองคนจึงเริ่มสนิทกัน และสองคนเริ่มมีความรู้สึกต่อกัน ปุณณ์กับโน้สับสนกับความรู้สึกจริงที่มีต่อกัน เพราะปุณณ์คบกับผู้หญิง และโน้ก็มีเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่งชื่อยูริที่เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น มโนว่าโน้เป็นแฟนตัวเอง โดยทั้งเอมและยูริเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกัน ปุณณ์กับโน้พยายามไม่ให้ชีวิตเดิมเปลี่ยนไป สัญญาว่าสองคนจะเป็นแค่เพื่อนกัน แต่ความรู้สึกในใจของปุณณ์กับโน้นอกจากเป็นความลับแล้ว ยังทำให้ปุณณ์กับโน้เกิดความทุกข์กับจิตใจ จนสุดท้ายเพื่อนของปุณณ์กับโน้อีกคนชื่อออล์ฟ บอกโน้ว่าเอมนอกใจปุณณ์มาหลายคน และได้ถ่ายเป็นวิดีโอ โน้ไม่ยอมทำร้ายความรักของปุณณ์ แต่จากปุณณ์ได้รับรู้เรื่องนี้แล้วตกลงจะเลิกกับเอมแล้วคบกับโน้ และโน้ก็คิดว่าจะบอกเลิกกับยูริ แต่ยังไม่ทันคุยกับยูริ บังเอิญยูริเข้ามาในห้องชมรมดนตรี เห็นถึงปุณณ์จูบกับโน้ ทำให้ยูริเข้าใจความสัมพันธ์ของสองคน และห่างไกลกับโน้ จากนี้ปุณณ์กับโน้ได้คบกันโดยไม่ต้องกังวลเรื่องมีแฟน แต่สองคนคบกันโดยไม่เปิดเผยให้คนรอบข้างแม้ว่าเพื่อนสนิทกับยูริ

และมีเพื่อนผู้ชายในโรงเรียนอีกคนชื่อเอ็นแสดงชอบโน่ แต่โนปฏิเสธเพราะว่าชอบแค่ปุ่นคนเดียว และความสัมพันธ์ระหว่างปุ่นกับโนก็ทำให้เพื่อนคนรอบข้างได้รับรู้และแสดงยอมรับความรักของโน่ จนสุดท้ายโนจึงมีความกล้าหาญแสดงตัวเองคบกับปุ่น และปุ่นพาโนมาที่บ้านของตัวเอง การเปิดเผยความสัมพันธ์ของสองคนแลพได้รับยอมรับจากพ่อ หลังจากนั้น สองคนได้คบกันด้วยความสุข

2. *Make it right* (ม.ป.ป.) โดย นะเขียน

เรื่องราวความรักของเด็กหนุ่มชั้นม.5 ชื่อ “พิวส์” พึ่งรู้ความลับว่าแฟนของตัวเองที่ชื่อจิน แอบนอกใจตัวเอง พิวส์รู้สึกเจ็บปวดและกินเหล้าที่ร้านจนเมาไม่ได้สติในงานปาร์ตี้เลี้ยงส่งเพื่อน “ธีร์” เป็นเพื่อนเก่าของพิวส์ ได้อาสาไปส่งพิวส์มาที่บ้านของตัวเอง และสองคนนี่จึงเกิดเพศสัมพันธ์กัน ทำให้ความสัมพันธ์ของสองคนเริ่มเปลี่ยนแปลงไป หลังจากคืนนั้น พิวส์สับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับธีร์ แต่สุดท้ายก็ยอมรับว่าตัวเองมีความรู้สึกต่อธีร์เช่นกัน แต่พิวส์ไม่กล้าแสดงตัวเอง และยังกลับไปคืนดีกับจินเพราะคิดว่าตัวเองเข้าใจผิด ทำให้ธีร์ได้รับความเจ็บปวด แต่ทำได้แค่อยู่นิ่ง ๆ เป็นเพื่อนของพิวส์ แต่จินนอกใจพิวส์จนทำให้พิวส์ไม่ได้คบกับจินต่อไป และพิวส์เห็นถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ตัวเองทำร้ายความจริงใจของธีร์ และเข้าใจความรู้สึกจริงใจของตน จึงกลับมาคบกับธีร์ด้วยความสุข ระหว่างเรื่องราวของธีร์และพิวส์ อดถึง เป็นเด็กหนุ่ม ชั้น ม.4 และแอบชอบพิวส์อยู่เงียบ ๆ มานาน แต่เมื่อรลถึงรู้ว่าพิวส์มีแฟนอยู่แล้ว ทำให้เขาต้องตัดใจเป็นพี่น้อง และรลถึงจึงได้มองเห็นว่าพี่นายเป็นคนคอยตามตัวเองตลอดเวลา แม้ว่าตัวเองรู้สึกท้อแท้หรือโศกเศร้า และทำให้รลถึงเกิดความรู้สึกกับนาย และการขอคบนาย สุดท้ายสองคนนี่จึงได้เป็นแฟนกัน ขณะเดียวกัน บ๊อค เป็นหัวหน้าห้องของพิวส์และเฟรม วันหนึ่งบ๊อคเลิกกับแฟนผู้หญิงและประชดชีวิตด้วยใช้แอฟเกย์ เพื่อนัดหาคู่นอนเป็นครั้งแรก โดยที่บ๊อคไม่รู้มาก่อนว่า ผู้ชายคนนี้นัดมาคือ เฟรม เพื่อนร่วมห้องในโรงเรียน หลังจากสองคนนี่เกิดความสัมพันธ์ที่มากกว่าเพื่อน เฟรมเริ่มชอบบ๊อคและเลิกเจ้าชู้ที่ผ่านมา และสองคนนี่จึงได้คบเป็นแฟนกัน

3. *SOTUS* (ม.ป.ป.) โดย Bittersweet

เรื่องราวความรักของนักศึกษาปี 3 ชื่อ “อาทิตย์” ที่เป็นรุ่นพี่ของ “ก้องภพ” น้องปี 1 และเป็นพี่ว้ากของงานรับน้องในคณะ จากก้องภพเข้าเรียนและเข้าร่วมงานรับรุ่นน้อง คำสั่งของอาทิตย์หนักเกินไปจนทำให้รุ่นน้องมักจะทำไม่ได้ และคำสั่งของอาทิตย์สร้างมาดูเหมือนไม่มีประโยชน์ใด ๆ ในสายตาของก้องภพ และสองคนจึงเกิดความขัดแย้งกัน จากนั้นการประชุมเชียร์แต่ละครั้ง จึงเต็มไปด้วยการออกคำสั่งและการลงโทษจากรุ่นพี่ แต่หลังจากก้องภพเริ่มรู้จักความคิดจริงของอาทิตย์ค่อนข้างเข้าใจสิ่งที่อาทิตย์ทำมาเพื่อให้รุ่นน้องเข้าใจความหมายของ SOTUS และมีความสามัคคีกับ

เพื่อน ๆ และกลับมารู้สึกว่าตัวเองชอบอาทิตย์ แต่อาทิตย์คิดว่าก้องภพแค่แต่ไม่เคารพรุ่นพี่และล้อเล่นกับตัวเอง ก้องภพจึงพยายามทำตามคำสั่งของอาทิตย์ ทำให้อาทิตย์เห็นว่า ก้องภพเข้าใจการกระทำของตัวเอง และก้องภพยังดูแลอาทิตย์ ทำให้ความรู้สึกของอาทิตย์เริ่มเปลี่ยนไป และตอนถึงวันสุดท้ายของงานรับรุ่นน้อง อาทิตย์กับรุ่นพี่คนอื่นพารุ่นน้องไปถึงทะเล หลังจากงานรับน้องจบลง อาทิตย์นำเกียรติภาคที่เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงให้เห็นว่ารุ่นพี่ยอมรับรุ่นน้องเป็นส่วนหนึ่งของคณะให้กับก้องภพ แต่ก้องภพกลับมาเอาของตัวเองส่งให้อาทิตย์ เพราะมีคนบอกว่าเกียรติภาคเป็นหัวใจของคนในวิศวะ การกระทำของก้องภพทำให้อาทิตย์เข้าใจความจริงใจของก้องภพมากขึ้น และจากกลับมาถึงมหาวิทยาลัย ก้องภพยังตามจีบอาทิตย์จนทำให้อาทิตย์เห็นว่าตัวเองชอบก้องภพ สองคนนี่จึงตกลงเป็นแฟนกัน

4. เดือนเกี้ยวเดือน (พ.ศ. 2561) โดย Chiffon_cake

เรื่องราวความรักของ “โย” เป็นลูกชายคนเดียวในครอบครัวที่มีฐานะทางสังคม และแอบชอบ “ปา” ตั้งแต่มัธยม และสอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกันกับปาเพื่อได้อยู่ใกล้ ๆ ปา เพื่อนสนิทของโยซึ่งมีงีบได้เข้ามาหาวิทยาลัยนี้เช่นกัน จึงอยากจะช่วยให้โยได้รับความสมหวังและคบกับปาดอนโยย้ายของเข้าหอพักของมหาวิทยาลัยเกิดขัดแย้งกับปา ทำให้อโยยังไม่มั่นใจตัวเองเหมาะกับปา หลังจากการเปิดเรียนแล้ว โยกับมิ่งจึงได้เข้าร่วมงานกิจกรรมการเลือกเดือนมหาวิทยาลัย และสองคนนี้ก็ดีใจ เพราะว่าปาเป็นเดือนมหาวิทยาลัยปีสาม การเข้าร่วมกิจกรรมจึงทำให้โยได้มีโอกาสเจอปา แต่จากโยเข้าร่วมงานกิจกรรมแล้ว เห็นว่าปาไม่ได้สนใจตัวเอง และมีรุ่นพี่อีกคนชื่อโพร์ทเริ่มชอบโย และอยากจะจีบโย ส่วนมิ่งซึ่งเป็นเพื่อนของโยที่จะช่วยโยจีบปานั้นเกิดชอบเพื่อนของปาคนหนึ่งชื่อคิท และจากงานกิจกรรมทำให้ปาฟุ้งนิกอกกว่า โยเป็นคนนั้นที่ตัวเองชอบตั้งแต่มัธยมเช่นกัน แต่ตอนนั้นไม่กล้ายอมรับเพราะกลัวคนอื่นจะมองแปลก ปาจึงเริ่มเปลี่ยนอยากตามจีบโย และจากทุกคนได้เข้าร่วมกิจกรรมแล้วไปถึงทะเล โยได้รู้ว่าปาก็แอบชอบตัวเองตั้งแต่มัธยมเช่นกัน และสองคนนี่จึงพัฒนาความสัมพันธ์สนิทมากขึ้น จนจบงานการเลือกเดือนมหาวิทยาลัยแล้ว ปาจึงขอโยเป็นแฟนกัน และมิ่งได้เป็นเดือนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ขับรถส่งคิทกลับไปถึงบ้านของคิท และการแสดงความรู้สึกของตัวเองให้พี่ชายของคิท ทำให้คิดเห็นถึงความจริงใจของมิ่ง และตกลงเป็นแฟนกัน นอกจากนี้ ปากับคิทมีเพื่อนสนิทอีกคนชื่อบีมที่แอบชอบคิท รับรู้ว่าคิทคบกับมิ่งแล้วรู้สึกตัวเองมีความเจ็บปวดในใจ จึงกินเหล้ากับเพื่อนและโพร์ท เพราะจากโยคบกับปาแล้ว โพร์ทก็รู้สึกอึดอัดเช่นกัน และหลังจากทั้งสองคนมาแล้วเกิดเพศสัมพันธ์กัน โพร์ทอยากจะรับผิดชอบและเริ่มชอบบีม จึงเปลี่ยนไปตามจีบบีม บีมไม่ยอมคบกับโพร์ท จนครั้งหนึ่งบีมทำให้โพร์ทเกิดอุบัติเหตุและเข้าโรงพยาบาล บีมถึงเข้าใจตัวเองไม่อยากเสียโพร์ทไป หลังจากนั้นสองคนนี้ก็ได้คบกัน และพรุ่งเป็นดาวมหาวิทยาลัยนั้นที่ชอบ

ปามานาน เห็นว่าโยคบกับปาแล้ว จึงวางแผนให้ผู้ชายอีกคนแอบเข้าห้องของโยและถ่ายรูปโป๊ของโย ส่งไปทางออนไลน์ ทำให้โยหนีกลับไปทางบ้านและไม่กล้าเจอปา กลัวปาจะรังเกียจ ปาตามไปถึงบ้านของโย ได้รับการยอมรับจากพ่อของโย และพยายามให้โยกลับมาอีกครั้ง และพ่อของโยก็ได้จัดการปัญหาเรื่องรูปนั้นให้เรียบร้อย ปาก็เห็นห่างกับพริ้ง และทั้งสามคู่นี้จึงได้รับความสุขของตัวเอง

5. SOTUS S (ม.ป.ป.) โดย Bittersweet

เรื่องราวความรักของ “อาทิตย์” หลังจากเรียนจบและไปทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่งที่มีชื่อเสียงในประเทศ ส่วน “ก้องภพ” โด่เป็นหัวหน้าปีสามที่รับน้องนักศึกษาปีหนึ่ง สองคนนี้คบกันแต่ก็ไม่มีเวลาได้อยู่ด้วยกัน และอาทิตย์เรียนจบจากมหาวิทยาลัยธรรมดาไม่เท่ากับคนอื่น ๆ ในบริษัท จึงถูกแบ่งแยกและพบกับความยากลำบากมากมายในการทำงาน อาทิตย์พยายามทำงานหนักและเรียนรู้วิธีทำงาน เพื่อได้รับยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน ส่วนฝ่ายก้องภพจัดการรับน้องปีหนึ่งสำเร็จ จึงต้องเลือกสถานที่ฝึกงานและตามหาอาทิตย์ไปถึงบริษัทเดียวกันโดยไม่ได้บอกอาทิตย์ จนวันที่ก้องภพเข้ามาทำงาน อาทิตย์เพิ่งรู้ว่าก้องภพจะมาฝึกงานที่นี่ จึงโกรธก้องภพที่ไม่ได้ปรึกษาเรื่องฝึกงานกับตัวเอง แต่ก้องภพแค่อยากจะทำให้อาทิตย์และอธิบายให้อาทิตย์เข้าใจความรู้สึกของตัวเอง สุดท้ายสองคนนี้ก็ทำงานในบริษัทแห่งนี้ แต่ไม่ได้เปิดเผยความสัมพันธ์จริง จนครั้งหนึ่ง มีคนร่วมงานแอบถ่ายรูปที่ก้องภพกับอาทิตย์จูบกันและส่งในกลุ่มไลน์ทำงาน ทำให้คนในบริษัทได้รับรู้ความสัมพันธ์ของสองคนและเกิดการแบ่งแยก ทำให้อาทิตย์รู้สึกเจ็บปวด แต่ยังคงพยายามทำงานกับคนอื่น ๆ ช่วยแก้ไขปัญหาในงาน จนได้รับเคารพของคนอื่น อาทิตย์ยังเห็นว่า ก้องภพเป็นคนที่อยู่ข้าง ๆ ตัวเอง ตลอดเวลา และปิดซ่อนความสัมพันธ์ของสองคนจะทำให้สองคนยังได้รับเจ็บปวด จึงการเปิดเผยความสัมพันธ์ของตัวเองกับก้องภพในงานกิจกรรมบริษัท แสดงความกล้าหาญ จึงได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง และสองคนนี้ก็คบกันต่อไปอย่างเปิดเผยและมีความสุข

6. อาตี๋ของผม (ม.ป.ป.) โดย CaffeineDekD

เรื่องราวความรักของนักเรียน ชื่อ “หมอก” และมีบ้านเปิดร้านตัดผมข้าง ๆ โรงเรียน หมอกการใช้ชีวิตอยู่กับพ่อชื่อหมวด และน้องชายอีกคนชื่อหมอน เป็นนักเรียนเช่นกันและมีแฟนเป็นผู้ชาย ส่วนแม่ของหมอกเสียชีวิตไปตั้งหลายปี จนวันหนึ่งตอนเวลาปิดร้าน มีหนุ่มชายคนหนึ่งชื่อ “ตี๋” เข้ามาในร้านและขอตัดผม แต่หมวดได้ยินว่าตัวเองถูกห่วยแล้วจึงออกไปจากร้าน ทำให้หมอกต้องเป็นคนช่วยตัดผมแทน หลังจากคืนนั้น สองคนเริ่มเข้าใกล้กัน ตี๋กับหมอกสนิทมากขึ้นและยังแกล้งเป็นแฟนกันในโรงเรียน ความสัมพันธ์ของทั้งสองคนพัฒนาจนตกลงเป็นแฟนกันจริง ๆ วันหนึ่ง แม่ของตี๋มาเป็นครูสอนวิชาเรื่องเพศในห้องเรียนหมอก ทำให้หมอกมีความมั่นใจในความรักของตัวเอง

มากขึ้น และตียังพาหมอกไปเที่ยวด้วยกันสองคนและจูบกัน สัญญาว่าจะอยู่ด้วยกันตลอดไป แต่รูปเขาสองคนจูบกันถูกคนอื่นถ่ายโพสไปโซเชียล เพราะได้เห็นหน้าของหมอกและหมอกใส่ชุดนักเรียน ทำให้โรงเรียนไล่หมอกออกไปจากโรงเรียน ส่วนตียังไม่ได้รับรู้เรื่องนี้ แต่แม่ของตีได้รับรู้เรื่องนี้แล้วจึงรู้ว่าคนที่จูบและคบกับหมอกคือตี และมาหาหมอกเพื่อให้หมอกเลิกกับตีเพราะมีครอบครัวเป็นคนจีน จึงต้องการให้ตีคบกับผู้หญิง ซึ่งความจริงแล้วหมอกกับตีรู้จักกันตั้งแต่สามปีที่แล้วและเริ่มชอบกันตั้งแต่ตอนนั้น แต่แม่ของตีไม่ยอมรับทั้งสองคนและตอนนั้นหมอกไม่กล้าแสดงตัวเอง จึงทำให้ทั้งคู่ห่างไกลไปสามปี แต่สุดท้ายจึงได้กลับมาพบกันอีกครั้ง แต่ตอนนี้หมอกไม่ยอมเลิกกับตี และวันหนึ่งครูใหญ่ของโรงเรียนคุยกับหมอก อยากให้หมอกบอกความจริงว่าผู้ชายที่คบกับหมอกเป็นใคร แต่หมอกไม่ยอมพูดออกมา ครูใหญ่บอกหมอกว่า อาม่าของตีอยากให้หมอกย้ายไปเรียนที่โรงเรียนอีกที่ที่ใกล้บ้านของตี หมอกจึงได้มีโอกาสเรียนอีกครั้ง และตีก็เกิดทะเลาะกับแม่ เพราะไม่ยอมเลิกกับหมอก แม่ของตีจะให้ตีไปเรียนที่ต่างประเทศ และหมอกพยายามตามหาตีและเกิดอุบัติเหตุกับตีสองคนจนเข้าโรงพยาบาลกับตี ทำให้แม่ของตีเห็นถึงความจริงใจของลูกสองคน และครอบครัวของตีกับหมอกได้ยอมรับความรักของสองคน และหมอกจึงได้คบกับตีต่อไป

7. My Accidental Love is you รักนี้บังเอิญคือคุณ (ม.ป.ป.) โดย MAME

เรื่องราวความรักของ “พีท” เป็นลูกชายคนเดียวในครอบครัวกับแม่ และพ่อแม่ของพีทก็เลิกกันหลายปี ทำให้พีทไม่กล้าแสดงตัวเองว่าชอบผู้ชาย กลัวแม่จะผิดหวัง แต่มีวันหนึ่ง เกิดความบังเอิญทำให้พีทเดินผ่านถนนในมหาวิทยาลัยและเกือบถูกรถชน มีหนุ่มชายนักศึกษาคนหนึ่งชื่อ “เอ้” เป็นคนเข้าไปช่วยเหลือพีท ทำให้พีทเกิดมีความรู้สึกที่ดีต่อเอ้ แต่เห็นว่าเอ้คงไม่ได้ชอบผู้ชาย จึงปิดซ่อนความรู้สึกของตัวเอง แต่พีทยังพยายามเข้าไปใกล้เอ้เพื่ออยู่ใกล้ชิดกับเอ้แม้ว่าจะจะเป็นเพื่อนกัน ต่อมาพีทได้เปิดเผยตัวเองว่าชอบผู้ชาย และดูถูกตัวเอง เอ้จึงปลอบใจและยอมรับความเป็นจริงของพีท ทำให้พีทสนิทกับเอ้มากขึ้น มีเพื่อนของพีทคนหนึ่งชื่อติณณ์ เตือนให้พีทห่างไกลกับเอ้เพราะมองว่าเอ้เป็นคนจน และเข้าไปใกล้พีทเพราะต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งจากพีท แต่พีทไม่ได้สนใจคำพูดของติณณ์ และเอ้รู้สึกว่าตัวเองอยากดูแลพีทให้ดีและมีความรู้สึกมากกว่าความเป็นเพื่อนเกิดขึ้น ทำให้เอ้สับสนกับตัวเอง แต่หลังจากมีรุ่นพี่คนหนึ่งชื่อธรรมป์ใช้กำลังกับพีทและแย่งเงินและของติดตัวของพีท แคนที่เป็นเพื่อนของเอ้เดินผ่านแล้วขอให้เอ้มาช่วยเหลือพีท เอ้จึงรีบตามหาและรู้สึกขอโทษที่ดูแลพีทไม่ดีและสัญญาว่าต่อไปจะเป็นคนปกป้องพีท ความสัมพันธ์ของสองคนจึงสนิทมากขึ้น และมีวันหนึ่งเอ้ช่วยเหลือนักเรียนผู้หญิงคนหนึ่งชื่อชมพู่ ทำให้ชมพู่เริ่มชอบเอ้ และขอคบกับเอ้ ทำให้พีทเสียใจ แต่ก็คิดว่าเอ้ควรไปคบกับผู้หญิง ทำให้เอ้ยอมรับตัวเองว่าชอบพีทและสองคนนี่จึงตกลงเป็นแฟนกัน หลังจากทั้งคู่เป็นแฟนกันแล้ว มีเพื่อนผู้หญิงของพีทชื่อเดหลีที่แอบชอบพีท ขวนพีทไปชื่อของขวัญให้

ผู้ใหญ่ เพราะครอบครัวของสองคนนี้รู้จักกันมานาน แต่เอ้ไม่ยอมให้พีทไปกับเดห์ลี สองคนนี้จึงเกิดทะเลาะกัน แต่สุดท้ายทั้งคู่เริ่มเข้าใจกัน แต่ทำให้เดห์ลีทราบถึงความสัมพันธ์ของเอ้กับพีท และทำให้พ่อของพีทที่อยู่ต่างประเทศและเลิกกับแม่พีทไปแล้วกลับมาขัดขวางความรักของเอ้กับพีท และยังพาพีทไปถึงต่างประเทศ แต่เอ้กับพีทพยายามอดทนและหาทางได้ติดต่อกัน จนสองปีผ่านไป พีทได้เรียนจบและกลับมาพบกันเอ้อีกครั้ง และไม่มีใครห้ามความรักของคนสองคนนี้อีก ระหว่างเรื่องราวของเอ้กับพีท ตอน “ติณณ์” ได้รู้ว่าเอ้กับพีท มองว่าความสัมพันธ์ของเขาสองคนน่ารังเกียจ “แคน” เป็นเพื่อนของเอ้ จึงไม่ยอมให้ติณณ์ดูถูกเพื่อนของตัวเอง จึงทะเลาะกับติณณ์ ทำให้ติณณ์เริ่มมีความเปลี่ยนแปลง ติณณ์เป็นเด็กที่เติบโตโดยรู้สึกไม่ได้รับความอบอุ่นในครอบครัว ไม่เชื่อใจความจริงใจและความรัก หลังจากเห็นถึงการปกป้องเพื่อนของแคน ทำให้ติณณ์สนใจแคนและเข้าไปใกล้แคน จนทำให้ติณณ์ชอบแคน และการขอคบกับแคน แต่แคนไม่เคยคิดเรื่องความรัก มองติณณ์แค่เป็นเพื่อนอีกคน แต่การกระทำของติณณ์ทำให้แคนเริ่มยอมรับตัวเองอยากคบกับติณณ์ แต่แคนไม่ยอมเปิดเผยความสัมพันธ์ของสองคน แต่น้องสาวของแคนชื่อเลขอบจัดคู่ให้พีทเป็นแฟนของติณณ์ จนวันหนึ่งแคนทนไม่ได้ติณณ์ถูกพูดเป็นแฟนของคนอื่น จึงจูบติณณ์ต่อหน้าน้องสาวและเพื่อน ทำให้คนอื่นได้รู้ความสัมพันธ์ของสองคน แต่หลังจากสองคนคบกันด้วยการเปิดเผยแล้ว พี่ชายของติณณ์ที่ชื่อตุลย์ ขัดขวางความรักของสองคน อยากให้แคนเกิดไม่เชื่อใจติณณ์ แคนโกรธที่พี่ชายแคนทำร้ายน้องชายของตัวเองและไปถึงบ้านของติณณ์และบอกเล่าความจริงให้แก่พ่อของติณณ์ พ่อของติณณ์จึงจัดการปัญหาที่เกิดขึ้น ขอให้ติณณ์และแคนให้อภัยสิ่งที่ตุลย์ทำมา เพราะติณณ์เป็นลูกน้อยที่ได้อิสระเลือกใช้ชีวิตของตน แต่ตุลย์ต้องทำงานเพื่อช่วยครอบครัว และเห็นว่าแคนปกป้องติณณ์ด้วยความจริงใจ จึงยอมรับให้ติณณ์คบกับแคน สองคนนี้จึงได้คบกันต่อไป

8. *Dark Blue Kiss* (ม.ป.ป.) โดย Hideko_Sunshine

เรื่องราวความรักของชายหนุ่มคนหนึ่ง ชื่อ “ชัน” เปิดร้านกาแฟ และเคยชอบ “แก้ว” แต่ “พีท” กับแก้วเป็นแฟนกันแล้ว ชันจึงไม่ได้คิดจะขัดขวางความรักของเขาสองคน คินหนึ่ง ชันกินเหล้าที่ร้านเหล้ากับเพื่อนสนิทหลายคน และพบเจอ “หมอก” ที่เป็นเพื่อนของน้องชายตัวเองที่ชื่อเรนและเป็นนักศึกษากำลังเรียนอยู่ จึงเข้าไปการห้ามกินเหล้าของหมอก และขับรถส่งหมอกกลับบ้านของตัวเอง แต่สองคนนี้มีนิสัยต่างกันจึงมักจะทะเลาะกัน วันหนึ่ง หมอกเดินผ่านแล้วเจอผู้ชายหลายคน อยากจะทำร้ายผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมะนาว หมอกเดินผ่านแล้วจึงเข้าไปปกป้องมะนาว ทำให้มะนาวอยากขอคบกับหมอก หมอกไม่มีความรู้สึกกับมะนาว แต่เรนที่เป็นน้องชายของชันเกิดชอบมะนาว อยากจะตามจีบมะนาว หลังจากสนิทกับชันแล้ว หมอกเริ่มชอบชัน แต่ไม่กล้าแสดงออกมา ส่วนชันก็ค่อนข้างรู้จักว่า หมอกไม่ได้ชอบใช้ความรุนแรงทำร้ายใคร แต่ทำไปเพื่อปกป้องคนรอบข้าง ทำให้ชัน

เริ่มเปลี่ยนความคิดและชอบหมอกและซันจึงขอคบกับหมอก แต่หมอกต่อยติกับคนอื่นเพื่อปกป้องซัน แต่ซันกลับมาด่าหมอกเพราะไม่ยอมให้หมอกได้รับเจ็บปวดโดยไม่เห็นถึงความรู้สึกของหมอก ทำให้สองคนเกิดมีปัญหาก่อเกิดขึ้น หลังจากนั้นซันเริ่มคิดว่าตัวเองผิดและพยายามตามหาหมอกเพื่อแก้ไขสิ่งที่ทำผิด จนคืนหนึ่งสองคนเกิดมีเพศสัมพันธ์กัน หมอกเห็นถึงความจริงใจของซันและยอมรับความรู้สึกของตัวเอง สองคนนี้จึงได้คบกัน ส่วนเก้าเป็นนักศึกษาที่มีความขยัน นอกจากการเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว ยังทำงานสอนพิเศษ เพื่อช่วยเหลือครอบครัว มีแฟนเป็นผู้ชายชื่อพีท แต่เก้าไม่กล้าเปิดเผยความสัมพันธ์จริงให้แก่ครอบครัว เฉพาะพ่อของพีทได้รับรู้และยอมรับความรักของคนสองคน หลังจากหัวหน้างานของแม่เก้าขอให้เก้าดิฉันหนังสือให้ลูกชายของตัวเอง เก้าไม่ยอมรับงานนี้ แต่ก็ไม่ยอมให้แม่มีปัญหารื่องานเกิดขึ้น จึงต้องไปดิฉันหนังสือให้ลูกชายของตัวเอง. แต่เก้าเห็นว่าลูกชายของตัวเองเป็นเด็กที่เจอในร้านกาแฟชื่อนนท์ หลังจากพ่อของนนท์ได้รับรู้ว่าเก้าคบกับผู้ชาย จึงเกิดมองว่าเก้าเป็นคนทำให้ลูกตัวเองชอบผู้ชายและเกิดทะเลาะกับแม่ของเก้า แต่แม่ของเก้ายอมรับความรักระหว่างเก้ากับพีท และให้ผอ. กลับไปถามความจริงจากนนท์อีกครั้ง หลังจากนั้น เก้ากับพีทก็เปิดเผยความจริงกับแม่ของเก้า ทำให้เก้ามีความกล้าหาญที่จะแสดงตัวตนและทั้งสองคนจึงได้คบกันอย่างเปิดเผย

9. เขามาเซงเม้งที่ข้าง ๆ หลุมศพครับ (ม.ป.ป.) โดย larza

เรื่องราวความรักของ “เมฆ” เป็นหนุ่มชายที่เสียชีวิตไปเพราะโรคหัวใจ เหลือแค่วิญญาณอยู่ข้าง ๆ หลุมของตัวเอง ไม่มีคนได้มองเห็นและมาไหว้ตอนวันเซงเม้ง แต่วันหนึ่ง มีเด็กชายคนหนึ่งชื่อ “อัน” เอาของกินมาส่งให้เมฆ ทำให้เมฆคิดว่าอันเป็นคนแรกที่ได้มองเห็นตัวเอง แต่แต่ละครั้งที่อันมาส่งของกินให้เมฆไม่ได้คุยกับเมฆ ทำให้เมฆไม่แน่ใจอันได้เห็นถึงตัวเองหรือเปล่า แต่ก็เริ่มรู้สึกชอบอัน แต่ไม่กล้าแสดงออกมา จนครั้งหนึ่ง แม่ของอันเสียชีวิตไป และเมฆเห็นอันรู้สึกโศกเศร้าและอันจึงเริ่มคุยกับเมฆ แต่หลังจากวันเซงเม้งปีนี้ อันไม่ได้มาเยี่ยมเมฆอีกสองปี จนวันเซงเม้งมาถึงอีกที อันมาหาเมฆและบอกว่าต่อไปจะไม่ได้มาที่นี่อีก และชวนเมฆไปกับตัวเอง เมฆจึงตกลงไปกับอันและไปถึงห้องพักของอัน และอันเอาธูปไฟฟ้าช่วยทำให้เมฆได้สัมผัสสิ่งของต่าง ๆ แต่จับได้ตัวคนเดียว และอันกับเมฆจึงใช้ชีวิตร่วมกัน และอันก็แสดงว่าตัวเองรู้สึกสบายใจที่ได้อยู่กับเมฆ จนวันหนึ่งอันพาเมฆออกไปจากห้องและไปถึงร้านขนมหวานแห่งหนึ่ง และอันบอกเมฆว่าอาทิศย์หน้าอันจะไปต่างประเทศ และหลังจากกลับมา จะมีสิ่งเกี่ยวกับเมฆจะบอกเมฆ หลังจากอันกลับมาแล้วพาเมฆไปเที่ยวที่ทะเล เพราะพ่อเป็นวันเกิดของเมฆ และอันจึงบอกเรื่องที่ยากบอกเมฆ คือ เขาจะไปแต่งงานกับผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นครอบครัวของเมฆ และต่อไปคงไม่ได้อยู่กับเมฆอีก ทำให้เมฆเสียใจมาก แต่ไม่ได้แสดงอยากห้ามอันไปแต่งงานกับคนอื่น อันจึงทนไม่ไหวเกิดทะเลาะกับเมฆ อยากให้เมฆแสดงความรู้สึกของตัวเองออกมา เมฆถึงยอมรับว่าไม่ยอมให้เมฆไปแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้น

หลังจากนี้ ฉันชวนให้เมฆมางานแต่งงานของตัวเอง และบอกความลับของเจ้าสาวออกมา คือ แอบคบหาผู้ชายคนอื่น ทำให้ต้องหยุดการแต่งงาน และจากนั้นฉันจึงแสดงว่าตัวเองชอบเมฆและหลอกว่าจะแต่งงานกับผู้หญิงคนนั้น จริง ๆ เพราะอยากให้เห็นเมฆแสดงความรู้สึกออกมา หลังจากสองคนเปิดเผยตัวตนแล้ว จึงได้คบกันและเกิดพอใจชีวิตที่ได้อยู่ร่วมกัน

10. ทฤษฎีจิบเธอ (ม.ป.ป.) โดย JittiRain

เรื่องราวความรักของนักศึกษาคนหนึ่ง ชื่อ “เดิร์ด” แอบชอบเพื่อนสนิทที่ชื่อก่ายมาสองปี ส่วนค่ายเป็นผู้ชายคบกับผู้หญิงด้วยไม่เคยจริงจังกับใครสักคน และไม่เคยแสดงว่าชอบผู้ชาย จึงทำให้เดิร์ดไม่กล้าแสดงความรู้สึกรักต่อก่าย และต้องอดทนการกระทำของค่ายที่ทำให้ตัวเองรู้สึกเจ็บปวดแต่จริง ๆ แล้ว ค่ายได้รับรู้ความรู้สึกของเดิร์ดแล้ว แต่ทำตัวไม่รู้และวางแผนทำร้ายความรู้สึกของเดิร์ด เพื่อให้เดิร์ดไม่เกิดความรู้สึกมากกว่าเพื่อนกันตัวเอง ทำให้เดิร์ดเห็นห่างไปไกลกับค่ายและพยายามหาวิธีให้ตัวเองลืมความรักในใจ แต่หลังจากนี้ ค่ายเริ่มรู้สึกตัวเองไม่อยากเสียเดิร์ดไป แต่ค่ายก็ไม่ยอมรับความจริงคือตัวเองชอบเดิร์ด จนรุ่นพี่ที่ชื่อตัน ปลอดภัยและให้กำลังใจค่าย ค่ายจึงตัดสินใจเผชิญหน้าความเป็นจริงของตัวเองที่รักเดิร์ด และคิดว่าจะเริ่มจีบเดิร์ด ให้เดิร์ดกลับมาคบกับตัวเอง แต่หลังจากเดิร์ดห่างไกลจากค่าย และเพราะมีงานต่าง ๆ ที่ต้องทำร่วมกับคนอื่น มีรุ่นพี่ชื่ออันสนิทกับเดิร์ด และเพื่อนสนิทของอันชื่อชื่อเซนท์อยากให้อันเปิดทางให้อันจีบเดิร์ด และค่ายเห็นว่า เดิร์ดไม่ได้กลับมาสนิทกับตัวเองเหมือนเดิม ทำให้ค่ายใจร้อนและเข้าไปจูบเดิร์ด เพื่อให้เดิร์ดเข้าใจความรู้สึกของตัวเอง แต่เดิร์ดคิดว่าค่ายจูบตัวเองเพราะว่ามองตัวเองเป็นตัวแทนของใครสักคน ยิ่งแสดงรังเกียจค่าย ทำให้ค่ายรู้สึกท้อแท้ ขับรถจักรยานยนต์หนีออกไป จึงเกิดอุบัติเหตุและเข้าโรงพยาบาล ค่ายคุยกับเพื่อนสนิทของตัวเองตอนเพื่อนมาเยี่ยม คิดว่าตัวเองควรต้องแสดงความรู้สึกชอบเดิร์ดก่อนที่ไปจีบ จึงพยายามแสดงตัวเองชอบเดิร์ดให้เพื่อนและคนอื่น และไม่อยากให้เดิร์ดสนิทกับเพื่อน แต่สิ่งต่าง ๆ ที่ค่ายทำมา ทำให้เดิร์ดรู้สึกค่ายกลับมาเล่นความรู้สึกของตัวเอง ไม่ยอมสนิทกับค่าย แต่หลังจากค่ายการเปิดเผยตัวเองให้เดิร์ด ทำให้เดิร์ดยอมให้ออกาสค่ายอีกครั้ง และค่ายตามจีบและแสดงความรักให้กับเดิร์ดกับคนรอบข้างตลอดเวลา ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสองคนค่อย ๆ ดีขึ้น แต่เดิร์ดยังไม่กล้าเชื่อใจค่ายจะเลิกเจ้าชู้ตามที่พูดไว้ จนวันหนึ่ง จนวันหนึ่ง เดิร์ดไปวันฉลองกับเพื่อนสนิทชื่อทูและเจอค่ายกับผู้หญิงคนหนึ่งจูบกัน ทำให้เดิร์ดต้องผิดหวังเสียใจอีกครั้ง เดิร์ดจึงไปจูบกับบอนที่เป็นเพื่อนตัวเองเพื่อให้ตัวเองตัดใจจากค่าย และเกิดทะเลาะกับค่าย ทำให้เดิร์ดตัดสินใจจะเป็นเพียงแค่เพื่อนของค่าย และการท่องเที่ยวที่นัดไว้ระหว่างเพื่อนสนิทในกลุ่มรวมถึงทูและบอนทั้งสี่คน ไม่มีใครสักคนไปกับค่าย ทำให้ค่ายนั่งรอทั้งวัน จากนั้นค่ายเข้าใจแล้วเริ่มเปลี่ยนความผิดของตัวเอง

แต่เดี๋ยวก่อนไม่ยอมให้ตัวเองได้รับความเจ็บปวดอีกที แต่การกระทำของค่ายก็ทำให้เดี๋ยวก่อนเริ่มเชื่อใจความจริงใจของค่ายอีกครั้ง และให้โอกาสค่าย และสองคนนี่จึงตกลงเป็นแฟนกัน

11. เพราะเรา...คู่กัน (ม.ป.ป.) โดย JittiRain

เรื่องราวความรักของนักศึกษาปีหนึ่ง ชื่อ “ไทน” เคยมีแฟนผู้หญิงมาหลายคน ฝันจะได้เจอรักแท้ในมหาวิทยาลัย แต่จากเริ่มเรียนในมหาวิทยาลัยแล้ว มีผู้ชายคนหนึ่งชื่อกรีนมาขอคบกับไทน และตามจีบไทนตลอดเวลา เพื่อนของไทนจึงหาวิธีให้ไทน คือ ไทนควรไปหาผู้ชายคนหนึ่งมาเป็นแฟนของตัวเอง เพื่อให้กรีนไม่มายุ่งกับชีวิตของตน และไทนจึงตกลงเลือก “สารวัตร” มาจีบตัวเอง สารวัตรเป็นรุ่นเดียวกับไทน หน้าตาดี ชอบเล่นกีตาร์และร้องเพลง มีแฟนคลับในมหาวิทยาลัย ตอนแรกสารวัตรไม่ยอมช่วยไทน แต่ไทนทำให้มือถือของสารวัตรพังไปจึงต้องนำไปซ่อมแทน จึงได้สร้างความสัมพันธ์กับสารวัตร และไทนเข้าชมรมดนตรีเดียวกัน เพื่อตามหาสารวัตร ทั้งที่ความรู้ดนตรีอย่างเดียวของไทน คือ ชอบฟังเพลงวง Scrubbed สุดท้ายสารวัตรยอมช่วยไทน แต่จะจีบไทนจริง ๆ หลังจากนั้น ความสัมพันธ์ของคนสองคนเริ่มสนิทและเปลี่ยนแปลงไป จากไทนเข้าชมรมดนตรีแล้วจึงต้องเรียนกีตาร์จากสารวัตร การใกล้ชิดของคนสองคนทำให้สารวัตรมีโอกาสได้จีบไทน และไทนค่อนข้างมีรู้สึกกับสารวัตร จนจบงานชมรมดนตรีแล้ว สารวัตรขอคบกับไทนต่อหน้าคนอื่น ๆ ทำให้ไทนเริ่มเข้าใจความรู้สึกของตัวเองมีต่อสารวัตร และสองคนนี่จึงได้คบกันและย้ายไปอยู่ด้วยกัน แต่ไทนไม่กล้าแสดงความสัมพันธ์ของคนสองคนให้แก่คนอื่น จนวันหนึ่ง พี่ชายของไทนชื่อไทป์เข้ามาพบกับไทนและขัดขวางชีวิตสองคน จนทำให้ไทนเริ่มมีความกล้าหาญแสดงสองคนคบกัน และความรักของไทนกับสารวัตรจึงได้รับยอมรับจากพี่ชายของไทน และสารวัตรยังเป็นนักกีฬาฟุตบอล และขัดแย้งกับรุ่นพี่ทีมอื่นคนหนึ่งชื่อ “มิล” เพราะมิลชอบไทน พยายามเข้าใกล้และตามจีบไทน แต่สารวัตรปกป้องไทนไม่ให้มิลเข้าใกล้ ระหว่างนี้ น้องชายของสารวัตรที่เป็นนักเรียน ชื่อ “ผู้กอง” ชอบมิล และจีบมิล แต่มิลชอบไทนและมองผู้กองเป็นแค่น้องชาย แต่ผู้กองพยายามตามจีบมิล ทำให้มิลเห็นถึงความจริงใจของผู้กอง และไทนคบกับสารวัตร จึงต้องตัดใจจากไทน จนสุดท้าย มิลเลิกมีความรู้สึกกับไทน และกลับมายอมคบกับผู้กอง

12. WHY R U? เพราะรักใช้เปล่า (พ.ศ. 2563) โดย Candy On

เรื่องราวความรักของนักศึกษา ชื่อ “ติวเตอร์” เป็นคนที่ตั้งใจเรียนและทำงาน เพราะที่บ้านต้องการเงิน และมีเพื่อนสนิทผู้หญิงคนหนึ่งชื่อหว่าหวากำลังคุยกับ “ไฟท์เตอร์” แต่ติวเตอร์คิดว่าไฟท์เตอร์ชอบผู้ชาย ไม่อยากให้ไฟท์เตอร์ทำร้ายความรู้สึกของหว่าหวา จึงเกิดทะเลาะกับไฟท์เตอร์ และไฟท์เตอร์จูบติวเตอร์ ทำให้ติวเตอร์ไม่รู้ควรทำยังไง และติวเตอร์ได้รับรู้ว่าหว่าหวากับไฟท์เตอร์

ไม่ได้คบกัน ต่อจากนั้น วันหนึ่ง ไฟท์เตอร์กับตีวเตอร์พบอาจารย์คนหนึ่งต้องการช่วยเหลือส่งเอกสารไปห้องเอกสาร และประตูห้องปิดทำให้สองคนต้องรอมิคนมาช่วยจนถึงเที่ยงคือ หลังจากคืนนั้น ความสัมพันธ์ของสองคนเริ่มดีขึ้น และงานของตีวเตอร์มีปัญหาเกิดขึ้น ว่าหว่าอยากจะช่วยเหลือตีวเตอร์ แต่ตีวเตอร์ปฏิเสธว่าหว่า หว่าหว่าจึงให้ตีวเตอร์สอนหนังสือให้กับไฟท์เตอร์ เพื่อให้ตีวเตอร์มีงานใหม่ และหลังจากนี้ความสัมพันธ์ของไฟท์เตอร์กับตีวเตอร์สนิทมากขึ้น แต่ไฟท์เตอร์ไม่ได้ตั้งใจเรียน ทำให้ตีวเตอร์รู้ว่าการตีวหนังสือคือไฟท์เตอร์มาช่วยเหลือตัวเองไม่ใช่อยากเรียนจริง ๆ จึงไม่ยอมตีวหนังสือให้ไฟท์เตอร์อีก และไปหางานใหม่ที่อื่น แต่เจอไฟท์เตอร์ยังแค้นคนอื่นมาแอบช่วยซื้อของของตัวเองขาย จึงเกิดทะเลาะกับไฟท์เตอร์ และไฟท์เตอร์ขอให้ตีวเตอร์กลับมาตีวหนังสือให้ตัวเองอีกครั้ง และตีวเตอร์เคยยืมเงินสองหมื่นจากคนอื่นและคืนไม่ได้ ไฟท์เตอร์ช่วยจ่ายเงินและให้เป็นค่าตีวหนังสือของตีวเตอร์ ทำให้ตีวเตอร์ต้องกลับมาสอนไฟท์เตอร์อีกทีและสนิทกับไฟท์เตอร์มากขึ้น สองคนมีความรู้สึกต่อกัน แต่ไม่ได้คบกัน จนสองคนไต่หว่าทะเลกันสองคนและเกิดเพศสัมพันธ์กัน และหลังจากนี้สองคนจึงแสดงรักกันและเป็นแฟนกัน มีวันหนึ่งพ่อของไฟท์เตอร์มาหาตีวเตอร์ถึงที่ทำงานอยากจะทำตีวเตอร์เลิกกับลูกชาย ทำให้ตีวเตอร์สับสน และไม่กล้าเจอกับไฟท์เตอร์ ทั้งสองคนรู้สึกเจ็บปวด และไฟท์เตอร์พยายามตามหาตีวเตอร์ จนทำให้ตีวเตอร์เห็นว่าไฟท์เตอร์จะไม่เลิกกับตัวเองเพราะครอบครัว สองคนนี้จึงได้คบกันต่อไป นอกจากเรื่องราวของไฟท์เตอร์กับตีวเตอร์ “ชน” เป็นนักศึกษาที่ไม่ค่อยสนใจการเรียนและเป็นเพื่อนสนิทกับตีวเตอร์ ตั้งใจแตงนินยายออนไลน์ แต่ไม่ค่อยมีคนสนใจติดตาม พ่อแม่ของชนจึงบังคับให้เลิกเขียนนินยายแล้วตั้งใจเรียนให้ดี เพื่อนของชนจึงแนะนำให้ชนแตงนินยายแนววายที่เหมือนน้องสาวชน คืนนั้นตอนชนกลับไปถึงบ้านและเข้าห้องของน้องสาวชื่อซอล บังเอิญเจอนินยายของซอล และเป็นเรื่องราวของชนกับ “สายฟ้า” ที่เป็นเพื่อนของไฟท์เตอร์ เพราะว่าซอลมองว่าชนกับสายฟ้าเป็นแฟนกัน เพราะซอลเคยเจอชนจูบกับสายฟ้า แต่ความจริงคือสายฟ้ากับชนคุยกับผู้หญิงคนเดียว และเกิดความขัดแย้งกันและบังเอิญติดปากกัน ชนจึงไม่ยอมรับว่าสองคนได้จูบกัน และน้องสาวของชนสาบานว่าถ้าชนเคยจูบกับสายฟ้าก็ทำให้ชนตกเข้าไปนินยายของตัวเอง หลังจากนั้น จากนี้ชนรู้สึกคิดว่าตัวเองเหมือนเข้าไปนินยายของน้องสาวจริง ๆ และทำให้ชนเริ่มเข้าใกล้กับสายฟ้า ร่วมกิจกรรมด้วยกัน และชนจึงต้องเรียนกีตาร์จากสายฟ้า ทำให้สองคนสนิทกันมากขึ้น และชนก็เริ่มชอบเล่นกีตาร์กับสายฟ้าจริง ๆ และสายฟ้าก็แสดงตัวเองชอบชนมานาน และชนก็เริ่มยอมรับว่าตัวเองชอบสายฟ้าจริง ๆ ไม่ใช่เป็นเพราะว่านินยาย และสองคนนี้จึงได้คบกัน

13. *Tharn Type Story* เกลียนักมาเป็นที่รักกันซะดี ๆ (ม.ป.ป.) โดย MAME

เรื่องราวความรักของนักศึกษาปีหนึ่ง ชื่อ “ไทป์” พิ้งเข้ามหาวิทยาลัยและพักอยู่ที่หอพักของมหาวิทยาลัย ร่วมห้องกับผู้ชายอีกคนที่ชื่อ “ธาร” ไทป์เป็นคนเกลียดกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน ไม่

ยอมให้กลุ่มคนเหล่านี้เข้าใกล้ตัวเอง จนวันหนึ่งไทป์ได้รับรู้ว่าธารที่อยู่หอกับตัวเองเป็นเกย์ จึงพยายามให้ธารย้ายออกไปจากห้อง แต่ธารไม่ได้มองว่าตัวเองผิดและจึงไม่ต้องการย้ายออกไป ทำให้สองคนนี้เกิดความขัดแย้งกัน แต่ไม่ว่าไทป์ทำอย่างไร ธารไม่เคยคิดจะย้ายออกไปยังกลับมารู้สึกชอบไทป์ จนวันหนึ่งไทป์ป่วยหนักจนไม่รู้ตัว ธารแอบดูแลไทป์จนให้เขาดีขึ้น ทำให้ไทป์คิดว่าเพื่อนสนิทชื่อโนเป็นคนดูแล แต่เพื่อนของไทป์บอกเล่าความจริง ทำให้ไทป์รู้สึกขอโทษธารและซื้อข้าวให้ธาร แต่ไทป์เป็นคนอายแสดงความรู้สึกจริง ยังไม่ยอมรับตัวเองเริ่มเปลี่ยนความรู้สึกต่อธาร หลังจากนั้นไทป์ก็เห็นถึงธารดูแลตัวเองและเกิดมีพฤติกรรมทางเพศกับไทป์ ทำให้ไทป์สับสนกับตัวเอง แต่ไม่ยอมรับตัวเองเริ่มมีความรู้สึกต่อธาร และไทป์ทนไม่ยอมให้กลุ่มคนน้อยทางเพศเข้าใกล้ตัวเอง ใช้คำด่ากับเพศที่สามและไม่ยอมขอโทษโดยทำให้เกิดมีขัดแย้งกัน จึงทำให้คำพูดของไทป์ถูกนำไปโพสต์ทางอินเทอร์เน็ต ทำให้ไทป์มีปัญหาในมหาวิทยาลัย แต่ธารไปหาคนที่เกิดความขัดแย้งกับไทป์และช่วยอธิบายและขอโทษแทนไทป์ และบอกว่าตัวเองชอบไทป์ ทำให้เรื่องจบลงและจึงไม่เกิดปัญหาต่อไป ไทป์จึงเกิดยอมรับการมีเพศสัมพันธ์และมีความสัมพันธ์มากขึ้นกับธาร แต่ยังไม่ได้ยอมรับว่าตัวเองชอบธาร และธารก็ได้รับรู้ว่าเหตุผลที่ทำให้ไทป์เกลียดเกย์เพราะในอดีตไทป์เคยโดนข่มขืนจากผู้ชายคนหนึ่ง และวันหนึ่ง ธารได้ข่าวจากเพื่อนสนิทของไทป์ว่า ไทป์กำลังจีบผู้หญิงคนหนึ่งชื่อฝ้าย จึงเกิดทะเลาะกับไทป์ ไทป์คิดว่าตัวเองมีอะไรกับใครไม่เกี่ยวกับธาร ทำให้ธารรู้สึกสิ่งที่ตัวเองทำมาไม่มีคุณค่า และเกิดอยากจะเลิกกับไทป์ แต่ตอนไทป์จะมีอะไรกับฝ้าย เพิ่งรู้สึกตัวตนคิดถึงแต่ธารคนเดียว จึงกลับมาขอโทษธารและคบกับธาร และจากมีวันหยุดทำให้ธารกลับไปบ้านของตัวเอง รู้ข่าวว่าเพื่อนของพี่ชายชื่อซานที่เป็นผู้ชายคนแรกของธารจะกลับมาหาธาร และอยากคืนดีกับธาร ทำให้เกิดมีความขัดแย้งระหว่างไทป์กับพี่ซาน และทำให้ไทป์เกิดไม่เชื่อมั่นในตัวธาร แต่ไทป์ไม่ยอมเสียธารไปและแสดงความรักต่อธาร และธารก็เลือกอยู่กับไทป์ต่อไป หลังจากนั้น ยังมีน้องคนหนึ่งชื่อด้าเป็นแฟนเก่าอีกคนของธาร แต่ธารไม่ชอบด้าเพราะมีแฟนแล้ว แต่ด้าวางแผนทำให้ไทป์เข้าใจผิดและคิดว่าธารกำลังจะเกิดเพศสัมพันธ์กับด้า ทำให้ไทป์บอกเลิกกับธาร เพราะไม่เชื่อใจธาร และไม่ยอมเจอกับปัญหาแฟนเก่าของธารอีกต่อไป แต่โนที่เป็นเพื่อนของไทป์ พยายามช่วยให้ไทป์เข้าใจธารและความจริง และด้าก็รู้สึกผิดที่ทำให้ธารเสียใจ จึงมาขออภัยให้ไทป์คืนดีกับธาร และสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพราะเพื่อนสนิทของธารชื่อหลง แอบชอบธารมานานและเป็นคนขัดขวางไม่ให้ธารคบกับใคร จึงสร้างเหตุการณ์แฟนเก่าขึ้นมาเพื่อให้ไทป์เลิกกับธาร แต่สุดท้ายธารได้รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น และไทป์ก็รับรู้ความจริงและกลับมาคบกับธาร จนสุดท้าย ไทป์กับธารจึงได้เข้าใจและเชื่อใจกันมากขึ้น และอยู่ด้วยกันมีความสุข

14. Oxygen (พ.ศ. 2563) โดย Chesshire

เรื่องราวความรักของหนุ่มชายนักศึกษา ชื่อ “กีตาร์” หรือเรียกว่ากีล ทำงานในร้านกาแฟ และวันหนึ่งมีหนุ่มชายนักศึกษาปีหนึ่งชื่อโซโล่เข้ามาในร้านสั่งกาแฟ แต่กีลเตือนโซโล่ว่ากินกาแฟตอนคืนไม่ดีต่อร่างกาย และทำนมนุ่มให้โซโล่ จากนั้นสองคนนี้เกิดรู้จักและมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน และความสัมพันธ์ที่สนิทของสองคน ทำให้คนรอบข้างมองสองคนนี้เป็นคู่กัน และโซโล่ตามจีบและแสดงตัวเองชอบกีล จนวันหนึ่ง กีลเป็นเพื่อนกับโซโล่ไปถึงทะเลเพื่อทำกิจกรรมของมหาวิทยาลัย และโซโล่ร้องเพลงให้กีล หลังจากนั้นสองคนนี้แสดงความรู้สึกของตัวเอง และตกลงคบเป็นแฟนกัน แต่พ่อของโซโล่ที่ทำงานต่างประเทศไม่อนุญาตให้โซโล่คบกับกีล ทำให้โซโล่รู้สึกท้อแท้ กีลปลอบใจโซโล่ว่า ตัวเองจะอยู่ข้าง ๆ โซโล่ตลอดเวลา การแก้ปัญหาด้วยสองคน และมีเพื่อนตอนเด็กของกีลมาหาถึงกีลและบอกว่าแม่ใหญ่ที่เป็นการเลี้ยงดูและกีลตั้งแต่เด็กป่วยหนักและใกล้จะเสียชีวิตไป กีลจึงไปถึงโรงพยาบาลที่ต่างจังหวัดและพบกับแม่ใหญ่ที่ไม่ได้ติดต่อกันมานาน บอกเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวกับตัวเองในมหาวิทยาลัย และพูดถึงตัวเองมีแฟนชื่อโซโล่ แม่ใหญ่ดีใจที่ได้เห็นกีลได้รับความสุขของตัวเอง หลังจากนั้น แม่ใหญ่เสียชีวิตไป กีลรู้สึกโศกเศร้าที่ไม่มีคนห่วงใยตัวเองอย่างแม่ใหญ่อีก จนถึงโซโล่สอบเสร็จแล้วมาพบกับกีล และเพื่อนกีลไปเป็นครูของเด็กลูกหลานที่แม่ใหญ่ดูแลตอนยังมีชีวิตอยู่ สองคนนี้สอนหนังสือและเป็นเพื่อนของเด็กคนเหล่านี้ ทำให้กีลเข้าใจความรู้สึกและการกระทำสิ่งต่าง ๆ ของแม่ใหญ่ ทำให้กีลกับโซโล่อยากจะทำดูแลเด็กคนเหล่านี้ การเข้าใจกันของสองคน ทำให้ความรักของสองคนยิ่งเข้มแข็งมากขึ้น และหลังจากเปิดเทอม กีลกับโซโล่กลับมาถึงกรุงเทพมหานคร และพบกับพ่อของโซโล่ที่ไม่ยอมรับความรักของสองคน เพราะเนื่องจากกีลเป็นผู้ชายแล้ว ฐานะของกีลยังไม่เท่ากับครอบครัวของโซโล่ กีลจึงพยายามแสดงให้พ่อของโซโล่ได้เห็นถึงความเหมาะสมของสองคน ทำให้พ่อของโซโล่ให้โอกาสกีลไปฝึกงานแสดงความสามารถและความขยันหมั่นเพียร และจนได้รับการยอมรับจากพ่อของโซโล่ และกีลกับโซโล่ก็ได้คบกันต่อไปและอยู่ในครอบครัวเดียวกันกับพ่อโซโล่

15. ต้นหนชลธิ (พ.ศ. 2563) โดย นทกร

เรื่องราวความรักของหนุ่มชาย ชื่อ “ชลธิ” พังสอบติดมหาวิทยาลัยเดียวกันกับ “ต้นหน” ซึ่งเป็นพี่ชายข้างบ้านที่ชลธิแอบชอบกันตั้งแต่เด็ก หลังจากต้นหนย้ายไปเรียนที่กรุงเทพฯ มาหลายปี วันหนึ่งชลธิพบว่าต้นหนเลิกกับแฟนเพศหญิงที่ชื่อแอมป์แล้ว และได้ข่าวว่าพี่ต้นจะกลับมาจากกรุงเทพฯ จึงรีบชวนเพื่อนที่ชื่อแก้มไปตัดผมให้เหมือนเป็นหนุ่มชายที่ต้นหนรู้จักก่อนที่เขาไปเรียนที่กรุงเทพฯ และได้เจอพี่ต้นกลับมาถึงบ้านตัวเอง แม่ของชลธิคุยถึงเรื่องไปเรียนอยู่ที่เดียวกันกับต้นหนของชลธิ และอยากให้ต้นหนช่วยดูแลชลธิ จึงตกลงให้ชลธิไปพักห้องเดียวกับต้นหนตอนเปิดเรียนเทอมใหม่ และระหว่างช่วงที่ต้นหนกลับมาพักที่บ้าน ต้นหนรู้สึกเจ็บใจเพราะเลิกกับแฟนเก่า ชลธิจึง

ไปค้างที่บ้านของต้นหน เพื่อเป็นเพื่อนและเข้าใกล้กับต้นหน แต่ต้นหนไม่ทราบว่าชลธิชอบตัวเอง มองชลธิเป็นแค่น้องชายของตน ทำให้ชลธิไม่กล้าแสดงความรู้สึกของตัวเอง แต่ช่วงเวลานี้ก็ทำให้ความสัมพันธ์ของต้นหนกับชลธิสนิทมากยิ่งขึ้น และตอนถึงเปิดเทอม ชลธิจึงออกมาจากบ้านของตัวเอง มาเรียนที่กรุงเทพฯ และเข้ามานอนกับต้นหนอยู่ห้องเดียวกัน รู้จักเพื่อนสนิทของต้นหน อัยย์และไนซึ่งเป็นแฟนกัน หลังจากชลธิเข้ามาเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัย มีผู้ชายรุ่นพี่ชื่อหนึ่งมาตามจีบชลธิ ทั้ง ๆ ที่ชลธิปฏิเสธไปแล้ว และต้นหนจึงเป็นคนปกป้องชลธิ และหลังจากนี้ การอยู่ในห้องเดียวกันและความสัมพันธ์ที่สนิทกัน ทำให้ต้นหนเริ่มมีความรู้สึกบางอย่างต่อชลธิและเกิดมีพฤติกรรมที่เกินกว่าพี่น้องกัน ทำให้ชลธิรู้สึกไม่ได้รับการเคารพ จึงเปิดเผยตัวเองชอบต้นหนและย้ายออกจากห้องพักของต้นหน จากชลธิย้ายไปพักกับเพื่อน อัยย์กับไนดูออกความรู้สึกของต้นหนและอยากให้ต้นหนเข้าใจตัวเองมากขึ้น และขณะเดียวกัน มีผู้ชายอีกคนที่ชื่อณะ เรียนอยู่ที่ภาคอินเตอร์ปีหนึ่งมาขอจีบชลธิ ทำให้เริ่มรู้สึกไม่สบายใจตอนเจอผู้ชายเข้าใกล้ชลธิ และอัยย์กับไนก็พยายามหาวิธีจนทำให้ต้นหนยอมรับตัวเองชอบชลธิ และจึงการขอคบกับชลธิ เพื่อไม่ให้ชลธิเข้าใกล้กับคนอื่น และสองคนจึงตกลงเป็นแฟนกัน และชลธิก็ย้ายกลับมาอยู่ด้วยกันกับต้นหน แต่หลังจากสองคนคบกันแล้ว ชลธิยังไม่รู้สึกต้นหนชอบตัวเองจริง ๆ และได้ยื่นต้นหนคุยโทรศัพท์กับเพื่อน บอกว่าตัวเองไม่ได้รักชลธิ แต่ชลธิพยายามอดทน เพราะไม่อยากเสียต้นหนไป แต่แฟนเก่าของต้นหนที่ชื่อแอมป์คิดว่าต้นหนยังชอบตัวเองและอยากกลับมาคืนดีกับต้นหน แต่เห็นว่าต้นหนคบกับชลธิ จึงวางแผนเข้าวันฉลองกับต้นหนและแอบถ่ายคลิปที่ตัวเองไปจูบกับต้นหนส่งให้ชลธิ ให้ชลธิเข้าใจว่า ต้นหนไม่ได้คิดถึงความรู้สึกและความรักของตัวเองที่มอบให้ จึงเกิดทะเลาะและเลิกกับต้นหน หนีกลับไปถึงบ้านของตัวเอง และต้นหนเข้าใจว่าตัวเองรักชลธิจริง ๆ ไม่เหมือนที่บอกว่าไม่รักกับเพื่อนคนอื่น และเห็นว่าตัวเองไม่ได้ดูแลรักษาความรักของชลธิได้ดี จึงตามไปถึงบ้านของชลธิ พยายามแก้ไขความผิดพลาดของตัวเอง แสดงความรักให้แก่ชลธิ จนทำให้ชลธิยอมคืนดีกับต้นหน และสองคนจึงได้คบกันด้วยมีความสุขต่อไป

16. นิตานพันดาว (พ.ศ. 2562) โดย Bacteria

เรื่องราวความรักของหนุ่มนักศึกษาที่มีโรคหัวใจ ชื่อ “เฮียร์” มีผู้หญิงคนหนึ่งทอฝันเป็นครูอาสาของหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่อยู่ภาคเหนือ เกิดอุบัติเหตุและเสียชีวิตไป หัวใจของทอฝันถูกนำไปให้กับเฮียร์ ทำให้เฮียร์เริ่มมีชีวิตใหม่ แต่หลังจากเฮียร์เปลี่ยนใจหัวใจของทอฝัน มักจะมีความรู้สึกบางอย่างในใจและเฮียร์จึงอยากจะทำตามหาเจ้าของหัวใจ จากเพื่อนช่วยเหลือเฮียร์ไปหาข้อมูลของเจ้าของหัวใจ เฮียร์ได้ทราบถึงอดีตของทอฝัน และรู้สึกตัวเองควรได้รับคำตอบในหมู่บ้านนั้น เฮียร์จึงไปเป็นครูอาสาของหมู่บ้านที่ทอฝันเคยไป ตอนเฮียร์มาถึงหมู่บ้านและเจอหัวหน้าที่ต้องดูแลตัวเองชื่อ “ภูผา” รู้สึกหัวใจของตัวเองเต้นแรงผิดปกติ และรู้สึกว่าคนคนนี้เป็นคนที่ทอฝันแอบชอบมานาน

หลังจากนี้ เขียรเป็นครูอาสาใหม่และใช้ชีวิตอยู่กับชุมชนในหมู่บ้าน แต่เขียรเป็นหนุ่มขำร่ารอยที่เติบโตในเมือง ไม่รู้จักการดูแลตัวเองในหมู่บ้าน ภูผาซึ่งเป็นหัวหน้าทหารของหมู่บ้านแห่งนี้และมีหน้าที่การดูแลเขียร สองคนนี่จึงค่อนข้างสนิทกัน แต่เขียรไม่มีประสบการณ์เป็นครู ทำให้ภูผาคิดว่าเขียรไม่ได้รับผิดชอบการเป็นครู แต่เขียรพยายามแสดงให้ความตั้งใจสอนนักเรียนที่นี่ ทำให้ภูผายอมรับเขียรเข้าร่วมในชีวิตของตัวเอง และพาเขียรไปตลาดซื้อเครื่องใช้ชีวิตประจำวันกับหมอน้ำ เขียรดูหมอน้ำสนิทกับภูผา จึงคิดว่าภูผากับน้ำชอบกัน แต่หมอน้ำปฏิเสธไม่ได้ชอบกันกับภูผา และเขียรก็เริ่มทำงานเป็นครูที่ดีสำหรับเด็กนักเรียนในหมู่บ้าน และช่วยเหลือชุมชนในหมู่บ้านที่ไม่รู้จักเลขหน้าและถูกหลอกเวลาการค้าขายกับคนข้างนอกหมู่บ้าน และจึงทพให้เกิดมีปัญหากัน ภูผาคิดว่าการกระทำของเขียรทำให้ชุมชนยังมีปัญหาค้าขายต่อไป อยากให้เขียรรู้จักการแก้ปัญหานอกจากใช้กำลัง สองคนนี่เข้าใจกันมากขึ้น และจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ทำให้เขียรเริ่มเข้าใจตัวเองมีความรู้สึกต่อภูผา และภูผาก็ยอมรับตัวเองเกิดชอบเขียร แต่แม่ของเขียรพยายามให้เขียรกลับมาถึงกรุงเทพมหานครและจะส่งเขียรไปเรียนที่เมืองนอก ส่วนเขียรแม้ว่ากลับไปถึงบ้านในเมือง แต่ยังคงคิดถึงภูผา จนทนไม่ได้อยากจะกลับไปพบเจอภูผาอีกครั้ง และสุดท้ายได้รับการเข้าใจจากพ่อ เขียรจึงกลับไปถึงหมู่บ้านโดยขอบคุณชีวิตใหม่จากการเปลี่ยนหัวใจของทอฝัน แต่ภูผาคิดว่าเขียรไม่ควรทำร้ายอนาคตของตัวเอง ส่วนภูผาก็ใช้พยายามให้ตัวเองได้ย้ายไปที่กรุงเทพมหานคร และสัญญาว่าจะไม่ว่าเขียรจะไปไหนก็จะรอเขียรได้กลับมาตลอดไป สองคนนี่จึงเชื่อมั่นในความรักของสองคน และคบกันอย่างมีความสุข

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล LI XINYAO (คณิน)

วัน เดือน ปีเกิด 06 สิงหาคม 2540

ที่อยู่ปัจจุบัน 18/18 ถนนบางนา - ตราด (กม. 18) ตำบลบางไฉลง อำเภอบางพลี
จังหวัดสมุทรปราการ 10540

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2558 - 2562 คณะศิลปกรรมศาสตร์ Hunan Institute Of Science And
Technology
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต Fine Arts (Pedagogic Specialty)